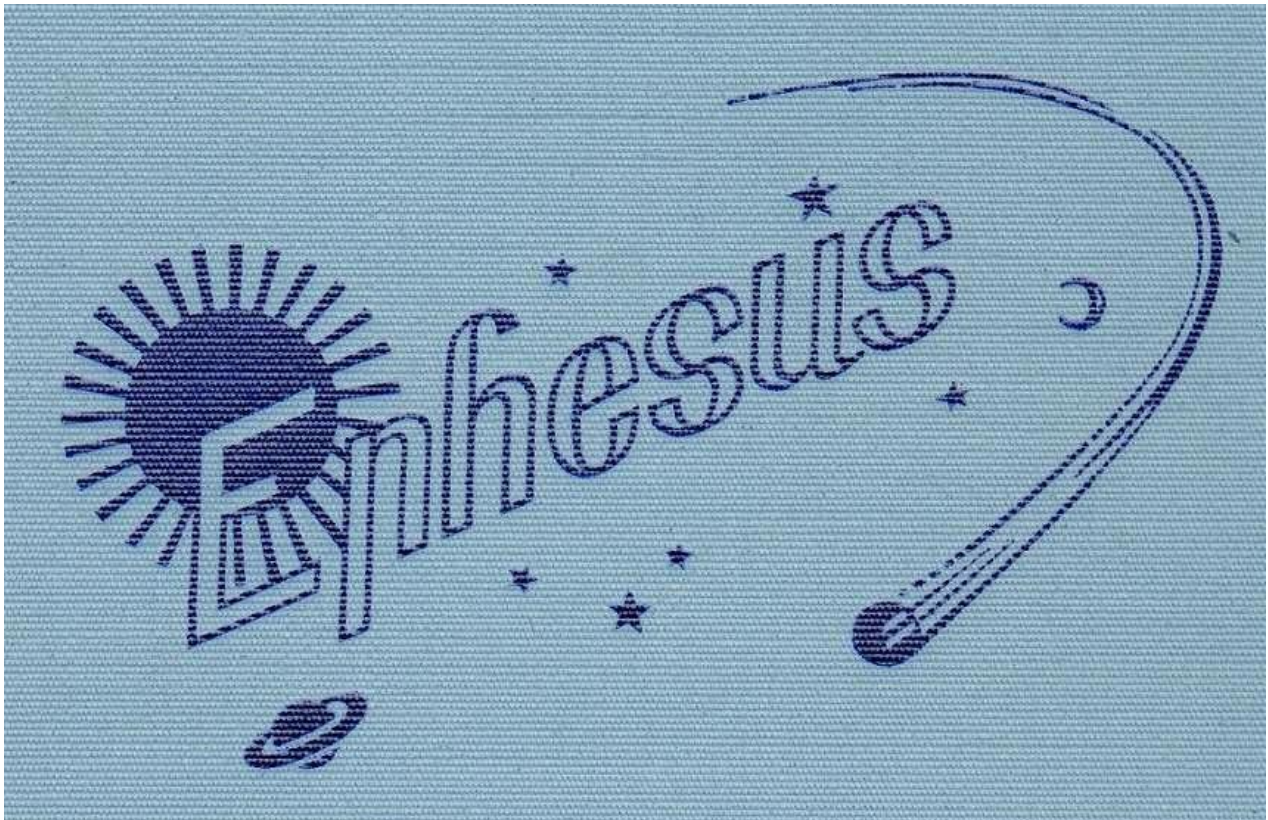

Efesus

Podáno Janem

učedníkem syna Božího Ježíše

v naplnění svého pozemského života.¹

Obsah:

Český samizdatový překlad
podle původního
vydání »DER RUF« GmbH. München 1935

¹ Tento text byl v novém českém překladu odstraněn /viz. *Poznámky upravovatele* na konci tohoto dokumentu /

PŘEDMLUVA

K novému cenzurovanému vydání
nakladatelství Stiftung Gralsbotschaft Stuttgart 2005²

TATO KNIHA je součástí knižní řady »Wegbereiter« - Připravovatelé cesty³. Její jednotlivé svazky ukazují, jak se lidstvu v průběhu jeho dějin dostávalo bezprostředních pomoci ze Světla a jak z něho bylo duchovně vedeno.

Kniha »Efesus« zachycuje úsek z rané vývojové fáze lidstva a líčí působení připravovatele cesty Hjalfdara.⁴

Jejím obsahem není vyprávění v obvyklém smyslu. Abd-ru-shinova blízkost totiž umožnila několika lidem, kteří pro to byli otevřeni, aby zřeli dřívější události, zapsali je a tak je opět zpřístupnili dnešním generacím.

Aby čtenáři pochopili celý postup, upozorňujeme je na následující skutečnosti:

Autor⁵ nevyličil průběh této dávno zaniklé doby tak, že by zaznamenal slova zachycená duševním sluchem. Vidoucím se události ukazovaly spíše v obrazech a pak je ztvárnil vlastními výrazovými prostředky a podle vlastního pochopení. Obrazy se přitom objevovaly před jeho vnitřním zrakem, nikoli před jeho hrubohmotným, pozemským zrakem, a znázorňovaly děje, které se odehrály v jemnějších hmotnostech. Čtenářům díla »Ve světle Pravdy« od Abd-ru-shina jsou tyto různé úrovně, z nichž se skládá naše stvoření, známy.

Proto se v knize neobráží pouze pozemské dění. Také bytosti, které jsou jeho účastníky, ať lidského nebo jiného druhu, mohou pocházet z jiné hmotné úrovně.⁶

Vidoucím zůstalo vyhrazeno zachytit obrazy svými slovy.

Čtenáři mají při četbě knih o připravovatelích cesty možnost dospět k poznání, že lidem byla ve všech dobách poskytována ze Světla pomoc, aby našli cestu k Pravdě.

Abd-ru-shin o tom píše:

»Kdyby lidé po tisíciletí nejednali vždy tak, jak jednají ještě dnes, kdyby všechno, čeho se jim dostalo ku pomoci, stále znovu nepřekrucovali, aby to přizpůsobili svým lidským názorům a pozemským přáním, bylo by nyní zde na zemi jen jedno jednotné učení, vycházející z vůle Boží. Neexistovalo by tolik různých vyznání.

Všetchna učení, která dosud přišla na zemi, by společně tvořila jen jediný stupeň k podstavci, na němž má spočinout Pravda, jak to bylo v mnoha zaslíbeních lidem často zvěstováno.

² Toto je předmluva převzatá z nového českého překladu vydaného nakladatelstvím Stiftung Gralsbotschaft Stuttgart v roce 2005

³ Upřesněno podle spisu „Zeittafel des Wirkens der Wegbereiter“

⁴ Děje popisované v této knize „Efesus“ se časově mohly odehrávat před cca 3 miliony let.

⁵ Texty knihy „Efesus“ duchovně přijala a zapsala paní Irene Manz (...podle spisku „Empfangende der Wegbereiter“)

⁶ Rozsáhlá část těchto textů (... týkajících se bytostných a dějů probíhajících na jemnohmotných úrovních) byla z nového cenzurovaného českého překladu odstraněna!

Častá vysvětlení, že tyto části byly určeny jen pro užší okruh učedníků a povolání rozhodně neobstojí. Text knihy byl schválen Abd-ru-shinem a vydán tiskem před válkou v plném rozsahu a bez výjimky pro všechny čtenáře! Proč však změny textu byly dělány až v době, když už tu nebyl?

EFESUS

Nebyly by rozdíly ve výkladech a tím méně v učeníh samých!

Neboť všechna učení byla kdysi Bohem chtěna, byla přesně přizpůsobena jednotlivým národům a zemím a zformována zcela podle jejich tehdejší duchovní zralosti a vnímavosti.

V všechna učení původně vedla ve zcela přímém směru k Pravdě, kterou nacházíte v Poselství.

...Ti, kdo jednotlivá učení přinesli, byli připravovateli cesty pro samotné Slovo Pravdy.»

*Vidoucí otevírá široce oči a zří,
před jeho zrakem vystupuje život,
který se nerasmazatelně vryl do knihy
tohoto velikého stvoření*

POZNÁMKY K NECENZUROVANÉ VERZI

TATO KNIHA je upravenou a poznámkami doplněnou necenzurovanou kopií předválečného českého samizdatového překladu spisu „Efesus“ podle původního vydání německého originálu „EPFESUS“ z Abdrushinova nakladatelství »DER RUF« GmbH. München 1935.

Pro účely snadnější orientace v textu a porovnání změn provedených v pozdějších poválečných „upravených“ vydáníh jiných vydavatelů byl text obou dílů spisu rozčleněn na menší tématické kapitoly a celý spis byl opatřen elektronickým obsahem.

Upravené texty, které byly v poválečných vydáníh pozmeněny a nebo z knihy vyškrtnuty jsou zde barevně označeny:

Modrým zvýrazněním – cenzurou vyjmuté kapitoly a vyškrtané odstavce a další odstraněné části textu

Fialové zvýraznění – cenzurou přidané části textu či jinak pozmeněné texty mající v novém českém překladu jiný význam či smysl.
Tyto texty jsou zde též doplněny, jsou však odlišeny kurzívou a tímto barevným zvýrazněním

Zeleným zvýrazněním – orientační a vyhledávací značky upravovatele tohoto dokumentu

Žlutým zvýrazněním – orientační značky upravovatele tohoto dokumentu

Obsah:

PŘEHLED KAPITOL

I. Díl

- Na Patmu, ostrově nad rájem [/str 5](#)
Jane, slyš mne! [/str 5](#)
Duchovní poslání stvořeného Jana [/str 6](#)
[Z věčných zahrad](#) [/str 7](#)
Jan, má vydati svědectví [/str 9](#)
[Bůh, Světlo, Život, Živoucí zákon](#) [/str 9](#)
[Heimdall - světlem zářící strážce mostu](#) [/str 21](#)
Hjalldar stál dlouho na pahorku [/str 23](#)
Hjalldarova ruka se hojila [/str 27](#)
Nad močály draků [/str 30](#)
Kruh mladíků a mužů [/str 32](#)
Na Hjalldara přišla síla shůry [/str 33](#)
Holda kráčela těžkou cestou [/str 39](#)
Vyhubení draků [/str 40](#)
Poté, co prošli čekající zemí [/str 44](#)
Nad Hjalldarem putoval opět veliký plamen [/str 46](#)
Jasně světlo vyšlo nad údolím setrvání [/str 48](#)
Muži těžce pracovali na výstavbě vesnice [/str 50](#)
Muži se vypravili na průzkum [/str 51](#)
Pralesní zvířecí lidé [/str 53](#)
Hjalldar hledá ve skalách zlato [/str 57](#)
Strašný konec pralesních lidí [/str 66](#)
U skalních stěn [/str 73](#)
Na východní straně hory [/str 83](#)
Uplynula léta a na výšině se zvedal chrám Páně [/str 84](#)
V hustých pralesích přibývalo zvěře [/str 85](#)
Slavnost na slunné výšině [/str 92](#)
Hjalldarův návrat na bílém jednorožci [/str 96](#)
Chrám Páně naplněn silou Světla [/str 98](#)
Po slavnosti vznešené Světlé již neviděli [/str 102](#)

II. Díl

- Vlny širého oceánu [/str 103](#)
Šli už druhý den po stopách Hjalldarových [/str 108](#)
Poutníci kráčeli za letící holubicí [/str 109](#)
Pustina velké pouště [/str 113](#)
Solné pohoří [/str 115](#)
V podzemní říši hutných a trojokých obrů [/str 117](#)
Nastalo silné působení v hojnosti práce [/str 123](#)
A splňovalo se stále více zaslíbení [/str 126](#)
Hjalldar se dal do stavby chrámu [/str 130](#)
Ur-Ar se radoval z lidské dovednosti [/str 133](#)
Slavnost obnovení síly Boží [/str 134](#)
A opět táhli do neznámých krajín [/str 136](#)
Hjalldar kráčel na svoji horu Světla [/str 136](#)
Po celé měsíce putovaly zástupy [/str 137](#)
Vlny šuměly v zálivu moře [/str 140](#)
Slavnostní dny na posvátné výšině [/str 142](#)
Hjalldar i Holda se vrací do své blažené vlasti [/str 143](#)
[konec /str 143](#)

[Poznámky upravovatele tohoto dokumentu /str 147](#)

I. Díl – Vývoj člověka

NA PATMU, OSTROVĚ NAD RÁJEM

NA PATMU, který jako ostrov vznáší se nad rájem vyvinutých lidských duchů, světlý, lehký, jasný a čistý, seděl ve světle zalité besídce **jeden ze stvořených**, kteří nazývají Patmos svým domovem.

Na jeho kolenou ležela otevřená, ještě nepopsaná kniha. Jeho ruka držela již držátko, aby vyplnila stránky, ale jeho vážný, míruplný obličej byl obrácen k výšinám, kde se rozprostírala nezměrnost prastvoření.

Oslnivě padl dolů bílý paprsek a s ním zaznělo shůry jako šumot, mocně se chvějíc, až se to stalo světy obsáhlým dunícím hromem, který nesl v sobě slova:

„Splň nyní, Jane, aby se mohl uzavřít tvůj kruh, který má v sobě část vědění o stvoření a o putování, která ti byla povolena na Tvoji prosbu! Věrně jsi sloužil Světlu. Podej zprávu, co jsi směl vidět a prožít, vycházejíc z místa svého původu, na kterém se nyní opět nacházíš.“

Jan, který byl kdysi na zemi nejmilejším učedníkem Syna Božího Ježíše,⁷ sklonil se ve zbožné radosti a začal psát, zatím co současně s ním, v naplnění pro zemi, smělo sledovati jeho slova také péro jednoho z vyvolených

*

*„Na počátku bylo Slovo a toto Slovo bylo u Boha a Bůh byl **to** Slovo! Toto pravím na svědectví, abyste věděli, kdo k Vám mluví, neboť já, Jan, jsem svědkem duchovního dění!“*

*

JANE, SLYŠ MNE!

NAD JANEM se silněji rozzářilo, když napsal tyto řádky a ze Světla vynořil se obličej Ježíše, Syna Božího, jaký byl v hodině smrti na kříži **a ruce, z jejichž jizev po hřebících tiše kapala a pak proudila krev** a mírný, měkký hlas se snášel dolů: „Jane, slyš mne! Chci, abys mne nyní viděl ve Světle mého Otce, jako jsi mne kdysi poznal ve hmotě. Nyní musí přijít soudce! Pohleď na Syna Člověka, který přinese světu soud a tím záchranu ke znovuzrození!

⁷ Části textů, které byly v novém cenzurovaném českém překladu přidány jsou zde dopsány a vyznačeny **kurzívou s barevným filiovým zvýrazněním**. Zřejmě se tedy skutečně jednalo o Jana někdejšího *nejmilejšího učedníka Syna Božího Ježíše* a jednoho ze stvořených z ostrova Patmu jehož pozemský kruh bytí se tímto zvěstováním uzavřít. Tuto zde doplněnou část textu v německém originále, ani jeho předválečném českém překladu nenajdete!

A po těchto slovech bylo, jako když se rozevře ve Světle záclona. Vedle Ježíše vystoupil Syn Člověka, Imanuel. Nad nimi však zářilo Světlo ještě silněji a z něho vyhlédla tvář Boha Otce.

Rozechvřen klesl Jan na kolena, zatímco proudy Světla ho zalévaly a kleče napsal do knihy:

„A viděl jsem Jeho, Ducha Pravdy, Imanuele, v jasnosti jeho Otce a Ježíše Krista po jeho boku. Viděl jsem jejich nádheru a to prvorozeného Syna z Otce a vyrozeného Syna a byla to nádhera plná milosti a Pravdy.

Vznešený obraz zmizel a jak se nebesa otevřela, pramen Světla pronikl z nebes a vlny věčného života proudily dolů a na vlnách snášely se dolů řady andělů Božích. Před nimi byl kůň bílý a na něm seděl On, Duch Pravdy, Chléb živý, Slovo Boží a ohnivý meč vycházel z jeho úst. Za ním se ubíral průvod věrných zářivých duchů a jásavé znění a chvění vlnících se proudů Světla provázelo průvod Páně, který sestupoval dolů skrze stvoření a stoupal do nádoby, kterou Bůh pro něho určil.

V modlitbě plné díky setrval pak Jan po určité době, zatímco svit štěstí nevýslovně zjasnil jeho vážné rysy. Pak rozevřel knihu a na novou stranu psal. Psal bez přerušení, ve svatém naplnění svého milostiplného úkolu, zatím co péro na zemi sledovalo jeho tahy.⁸

DUCHOVNÍ POSLÁNÍ STVOŘENÉHO JANA

KDYŽ NA PATMU, blaženém ostrově (*... blažené vlasti)⁹ Světla, přijímala duchovní semena postavu podle obrazu prastvořeného ducha, byl jsem také já, Jan, v řadách těchto prvních. Šel jsem dolů do stvoření daleko dříve, než se cesty mého ducha ve hmotě setkaly se Syny Světla Páně. Starý je můj duch. Při smrti Ježíšově byl jsem vtělen na zemi naposled jako Ježíšův učedník.¹⁰

Vědění, které mi tehdy daroval Pán ve hmotě, bylo jen závěrečným kamenem k mým splněním, která byla mým koncem a vedla mne zpět tam, odkud jsme kdysi vyšli.

Cesty Páně jsou tak všeobsáhlé, rozlehlé a nesmírné, že lidský duch nemůže je pochopit nikdy. Avšak cesty, po kterých vede Pán lidského ducha, musí se státi tomuto duchu vědomými a pochopitelnými, neboť ničeho nedává Pán svému tvorů, k čemu by neměl schopnosti.

Tak všeobsáhlým, svatým a velikým, jakým jest jeho stvoření, tak zrozen z jeho moudrosti a lásky a dokonalý jest také zákon, který toto stvoření nese. Tak velikým a svatým jest největší v něm, tak velikým a dokonalým jest také nejmenší. Co ví lidský duch ve hmotě o naplnění svého putování a o vědění těch, kteří navrátili se nahoru ke svému východisku? Nic!

Malým jest všechno, co proudí z lidského rozumu, úzce omezeným a zlomkovitým. Člověk nedosahuje již k oněm posvátným, světlým výšinám, které by ho mohly prožhavití (které jediné jsou schopny ho roznítit).

Nyní stalo se jinak, světlé proudy plynou opět hmotností a Svaté Světlo Pravdy svítí v temnotách. Pramen za pramenem věčné moudrosti se nyní otvírají a jako kdysi napájejí a vyživují

⁸ Části textů, které byly v novém cenzurovaném českém překladu vynechány a barevným světle modrým zvýrazněním

⁹ V německém originále je „seligen Eiland“ ... doslovně „blažený ostrov“ textu však bylo volně přeloženo jako „blažené vlasti“...

¹⁰ Části textů, které byly v novém cenzurovaném českém překladu přidány jsou zde dopsány a vyznačeny kurzívou s barevným fialovým zvýrazněním.

žiznivého ducha, který se snaží navrátiti se domů. Láska Boží sklání se ku stvoření a přináší v soudu vykoupění od zla.

Láska Světlého Otce vyslala svého Božského Syna, Imanuele-Parzivala, aby ve slově Božím přinesl klíč k poznání. V jeho Světle mohou se také já, Jan, přiblížiti také sám lidskému duchu ve hmotě, neboť moje cesty nejsou spojeny s lidským duchem od Ježíšovy smrti na zemi. Když jsem já, Jan, vystoupil vzhůru na Patmos do své vlasti věčného lesku, byl Ephesus v zármutku a duchové plakali.

*

Z VĚČNÝCH ZAHRAD

Z VĚČNÝCH ZAHRAD plynulo a sršelo dolů zářící světlo. Proudilo zvonící v mohutných vlnách směrem ke hmotnosti.

V NEJVYŠŠÍM, BÍLÉ PLANOUČÍM OHNI,¹¹ stál vysoký mohutný kříž, převyšující všechno čistotou a zářící silou. Jako slunce, jako točící se kruhový kotouč, zářil mocně kruh paprsků z pramene prasíly, stále vyzařující a opět se vracející do svého původu.

Perutě zvedají se ze Světla, klesají dolů ve vlnách svítících proudů paprsků, vedoucí a opatrující vyzářené zárodky, které z pravěčné říše Otcovy klesají jako maličká, plamenná, živoucí sluneční jádra.

Tak zřeli jsme my, věční otcové na Patmu, jak život ducha ze Slova stále proudí a rozvíjí se, jako v nepopsatelném třpytu a jiskření mohutného proudu tryskajících kapek, jak stojí otcové ve chrámu Páně, prožhaveném zlatým světlem a pozvedají zbožně hlavy vzhůru k Pánu.

Přemocné je pravěčné tvoření a bez začátku a bez konce představují si tkaní nádherly Boží. Jejich pohled je široce rozevřen, takže mohou nazírat do svatých, nebeských úradků Páně a mohou poznávat velikou vznešenost a všelásku svého Stvořitele.

Žijíce a tkajíce, jsou ve tvořivém proudění Světla a proudí s ním síly duchovního chtění ven a dolů, spoluutvářejíce, spolutkajíce, vdechujíce život do zhutnění.... Všechno bytostné prastvořené, všechno duchovně bytostné dokončilo svoje nejnádhernější dílo.

V radosti kolébají se v každé sféře a druhu, které naplňují a vyzařují jádro své podstaty. Jásavými zvuky zpívají miliardy svítících bytostí, jásavé hymny žhnou v čisté uctívající kráse květin. Zpívajíce, jako jemná zlatá vlákna šumí větve vlnících se stromů a nádherné ovoce třpytivě nabízí osvěžující šťávy jako potravu a voní s květinami v horlivosti nádherného zrání.

Šumivě jako věčné vodopády plynou posvátné proudy poznání a milosti zahradami Božími. Staří vznešení duchové byli zavaláni, aby střežili a chránili životní sílu, která tu v zárodku táhla dolů.

Bylo to jako veliké a mocné stěhování národů, které započalo zde nahoře v později stvořených zahradách blažených.

Tak také můj duch, dlící na vysoké hoře, pohlížel dolů. Přitom zjevilo se mi mnohé obalování, zhutňování a uzrávání.

„Lidský duchu, nadešla tvoje hodina vnoření se do hmotnosti, aby uzrálo tvé vědomé Já!“ Tak zněl hlas Nejvyššího břešně jako zvuk pozounů v mocně kroužícím vesmíru.

Bylo Světlo. Světlo se rozšiřovalo a pronikalo silou Jeho Ducha veškeré temnoty.

Bude to věčně nepochopitelné pro představivost rozumu každého pozemšťana, jak působilo tkaní sil, když Bůh uvolnil pohyb Světla přes jeho původní hranice.

¹¹ Vynechaná část textu v cenzurované verzi... (cca 1 a 1/2 stránky A4)

Jak tenkrát všechno bylo, jak rostlo, pohybující se a kroužící také hutností. Stávalo se těžším, klesalo a přitahovalo druh k druhu. Z plamenného Světla stal se oheň a ohnivá masa plamenů stala se koulí, vznášející se a vyrovnávající se, věčně kroužící v rytmu a zákonu slunečních kruhů.

Věčně oživující, formující a zdobící čistě bytostní obetkávali ona zhutnění světla, ze kterých se měla státí tělesa. Jak byli krásní, jasní a jemní, plně rozzářeni v tekoucí Vůli svého Stvořitele, zachvívající se ve vyzařování, působícím v mocném prázákoně.

Jako nejjemnější, světlem utkané závoje, plynuly postavy, podobající se hlavně plamenům a hvězdným vílám, skrze jemné proudy zhutňujícího se tkaniva.

V podivuhodných proudech a pohybech kroužily části světů v zákonitě samostatném vývoji v nedohledném prostoru.

Byla to bezbarvá úplně jemná hutnost, do které se vnořily tyto zárodky, a která na nich způsobila tak podivuhodné změny. Bylo to, jakoby kolem jejich zářících, téměř tekutých jader byl obalen jemný, neviditelný plášť, který vytvářel za sebou tiché záhyby a působil jako jemná blána na vřelém, vařícím se mléce.

Jemný chlad rozprostřel se jako měkký plášť, který byl úplně bezbarvým a v protikladu ke svítícím zárodkům světů působil jako temnoty.

Tím ponořily se do takového stavu a balily se takovou hutností, která byla jimi přitažena a na kterou samy přitažlivě působily. Zachvátíl je podivuhodně vyrovnávající zákon pohybu, řadily se ve skupiny a druhy dohromady, nebo se rozdělovaly podle moudrého rytmu a pohybu, který mohl být samozřejmý pouze jim.

Z tohoto rytmu vytvářelo se něco, co mělo svůj původ již ve věčném ráji: záchvěvy, pohyb a přeměna záření v odstupňování světla a tóny barev. Mocnými pohyby vytvořil se na velikých točících se tělesech žár, žhavost a plamenná výheň a vytryskovaním věčně dále působících sil do hlubších, chladnějších hutností, vznikalo stále silnější zhutňování, až se nakonec utvořila tělesa. Posvátným bylo toto působení, posvátným bylo řízení Světla a síla, která se tu duchu zjevovala z říše Boží.

Tak vznikl prostor a čas ještě dříve, než povstal nějaký tvor, který by mohl změřiti prostor a čas nekonečnosti tohoto stvoření.

Avšak tento širý a obsáhlý svět, který rostl vstříc svému bytí, nebyl osamělý. Obklopovalo ho posvátné, čisté tkaní, jako jemné světelné tkanivo nořilo se do něho a proudilo v něm a počaly jím pronikat Spojující, Vedoucí a Pečující.

Podivuhodně a posvátně pečovaly jemné světlé Alby, vyslané z čistě duchovního, o růst, o prožhavení působení ve hmotnosti. Jemný, avšak podivuhodný svět krásy, péče a vzrůstu, vznášející se nádhera zahrad působících přání Stvořitele, nesli dolů čistí Elfové, kteří chtěli připravit hmotnost. Také na ně rozlilo čisté duchovno za tím účelem svoje posvátné síly.

Nepojmenovatelné epochy přešly v řízení těchto krouživých sil a v lůně zárodků spočívala posvátná síla vůle Otcovy, kterou věnoval všemu stvořenému a později stvořenému.

Všechno se zachvívalo ještě v bezejmenném bytí. Bylo to však protkáno jediným, velikým jménem, které znali jen věční a to pravilo, co věděli a prožívali jen věční duchové: „A M E N“.

*

JAN, MÁ VYDATI SVĚDECTVÍ

ŽE JÁ, JAN, mám vydati jednou lidstvu svědectví o velikých tajemstvích stvoření, pravil mi Ježíš Kristus kdysi na své pozemské pouti. Také můj duch nevěděl v pozemském těle nic o starém vědění, které vsál do sebe N A D pozdějším stvořením.

Můj duch cítil jen úzké spojení s **Božím Světlem Ježíšovým** (*se Synem Božím Ježíšem, a nikdy to nemohl pochopit*), které nedovedl nikdy pochopit. Poněvadž můj rozum byl jako rozum dítěte, nechával jsem se vésti jenom velikou láskou, která mne zcela naplňovala.

Když jsem našel Světlo světa, jak bych mohl kdy zanechat, nebo nehledat dále se svou největší silou?

Když Ježíš mi to kdysi řekl, cítil to ovšem můj duch a uchoval to v sobě, avšak moje srdce to nechápalo. Když jsem byl zproštěn pozemského břemene a když jsem se opět nalézal v modrozlatém světle věčného domova, když jsem viděl opět změny času ve hmotě a jasným okem pozoroval veliký, věčně kupředu a dále se valící pohyb věčnosti, tu prožil můj duch vše, co žil a v dobách krátkého bolestiplného snu zapomněl.

Jako dítě a přesto starý a vědoucí klečel můj duch u nohou Ježíše, Syna Božího, který mu zjevil přicházející cestu Vůle. A pohleděl do Světla Božího, do jeho jasu plného milosti a pravdy.

*

BŮH, SVĚTLO, ŽIVOT, ŽIVOUcí ZÁKON

AMEN,¹² svaté jméno, Bůh, Světlo, Život, Živoucí zákon, zachvívalo se ve vesmíru. Bylo jen prasémě nejčistších duchů. Chtění nejčistších duchů je rozsávalo a dech čistoty pohyboval proudy živoucího stvoření. Na těchto proudech snášeli se Pomáhající, Spojující a Utvářející. A tito vybudovali si ve světlé stejnorodosti svět, který měl nésti hmotu obalováním, výživou a vyzdobováním.

Nejdříve byli vzdušného a ohnivého druhu, avšak ještě úplně světlí a jemní, podobní plamenným závojem s bílou a ohnivou silou záření. Vyhlíželi jako tekoucí světla, jako lesknoucí se proudy nejčistších vod, které jsou prozářeny světlem slunce.

Tam, kde se jim líbilo, posílala je působící Vůle a tam také zůstávali podle jistého vědění svých bytostí. Tam pracovali svým způsobem tak, jak se to učili v ráji od svých pravzorů a prarodičů, živě z toho tvoříce a cele se zachvívajíce v rytmu prazákonů stvoření. Z prastvoření přicházelo vše nekonečně mnohotvárné a vznešené, proudilo a pulsovalo to mohutným vesmírem, který poskytoval nedohlednou možnost rozšíření.

Všechno se pohybovalo v sobě přiměřených družích záchvěvů, bylo udržováno a podepíráno vám nepochopitelnými zákony, které samy proudíce ze záchvěvů, byly napájeny shůry a připravovaly stále novou půdu možnostem rozvoje.

A nadešlo veliké působení a z oslepujícího moře Světla objevil se nad vlnícími se vodami života **DUCH BOŽÍ**, nad pohyblivými kruhy stvoření, které byly proniknuty bytostnými zárodky a budujícími bytostnými. Tyto kruhy byly směrem dolů stále hutnější, chladnější a méně světlem proniknuty.

¹² Tato kapitola byla v novém českém cenzurovaném překladu vynechaná, vyjma krátkého odstavečku uprostřed... (cca 12 a 1/2 stránek A4)

Duch Boží povolal Prastvořeného Merkura a to byl okamžik pro stvoření, kdy chvějíc se cítilo Vůli Boží. Zavolal prastvořeného bytostného ve jménu svém a on, Merkur, pán nade vším bytostným a nade všemi živly, začal působiti dole ve hmotě. Vytáhl s armádou svých věrných a v tomto okamžiku projevilo se to jako zákon, který svou činností vnesl do stvoření.

Bylo to podmíněno zákonem pohybu, že po rozšíření musí následovati stažení, po oteplení ochlazení, v posvátném rytmu Božího dechu. A z toho vznikla přitažlivost stejnorodého.

V rozličných úrovních se to podivuhodně vyvíjelo, podle jemné lehkosti a propustnosti světla tvořily se přiměřeně světlé, lehké a jemné látky. Oddělila se voda od ohně, vznikly hutnosti skrze ochlazení a sraženiny, které se staly základy, formami a hutnějšími látkami.

Třpytíce se zlatem, stříbrem, nebo měděnou barvou, kovově se lesnouce a přesto jemné jako vlna nebo pěna vytvořily se tyto prazáklady zásahy Merkurovými, který vysílal své síly záření do hmotnosti. Podivuhodná vlákna pronikala kruhem stvoření, v němž se soustředila světová slunce a podle zpěvu chóru záření z věčnosti rozezvučel se hukot sfér a zpěv slunečních proudů pod mohutným žezlem Merkurovým, řídicím záření.

Byly tu při díle kosmické mocnosti nepochopitelných druhů, které byly uvolněny řízením prastvořeného a bytostného působení. Tato teplá a vroucí živná půda pozdějšího stvoření nesla v sobě již zárodky hmotného života, které měly v důsledku své snahy ke Světlu rozvinout se opět vzhůru.

A každý druh, který ze chtění prastvořených duchů byl již vzorně vytvořen v bytostném bytí, vyrůstal v pozdějším stvoření stejnorodě a ztuhněn vzhůru ze hmoty.

Zprvu podle chtění a působení jemných, květinových světlých Alb, tvořila se vysoká, bujná, vlnící se stébla s jemnými, široce rozloženými větvemi. Byly úplně podle jejich druhu a Alby na nich sedávaly a potápěly se do měkkých, teplých základů, z nichž vyrůstaly jejich kmeny.

Zvonění a zurčení tu začínalo ze spodu a tichý šepot shůry, neboť ony mohly se dorozumět s hmotou, která jako jejich semena vyrůstala vzhůru a přece byla jiného druhu než ony.

Třepetající a lesnouce se blížili se shůry Elfové světlých semen v nezměrném počtu, nesli jemná, práškům podobná zrníčka, která počala tiše padat ven, na jemné úrovni a Elfové řídili let těchto zrníček svou vůlí, neboť byli jiného, silnějšího druhu.

Všechno, co bylo vytvořeno v prastvoření, vyvíjeli bytostní na svých příslušných úrovních. Jako vzor a předobraz vyrůstalo v jejich jemné říši to, co později také pod nimi ze hmoty mělo vzniknouti.

A tak se stalo, že kolem oplodněných světových těles kroužila ohnivá slunce, jejichž teplo a záření podporovalo zárodky a v kroužení a v zájemném působení vytvořila světlo a stín a označila změnu času.

Dávno dříve než člověk se svým počítajícím rozumem byl zrozen k životu.

Stříbrojasná čistota rozšiřovala se nad pozdějším stvořením. Hmotnost dýchala klidně a stále v posvátném klidu Božských zákonů. Jako obrovitý, svítící briliant protkaný mnohonásobně svítícími paprsky světla, bylo hmotné stvoření v tomto stádiu vývoje.

Dráhy světů tkaly své cesty kolem sebe a skrze sebe. Od nejprvnějšího a nejhornějšího světového kruhu až do nejhlubšího světového kruhu, byly pohyby tohoto koloběhu světových sluncí přizpůsobeny vždy dotyčné hutnosti podle zákonů stvoření.

Záření z těchto těles způsobovalo nejpodivuhodnější světelné zjevy, obetkávalo měkkými, jemnými výpary sluneční tělesa a pak vytlačovalo je vzhůru až do jisté výše, kde byly tak přitahovány jinými světelnými tělesy. Kolem každé takové hvězdné koule vířil její dech v jemné vrstvě výparů hvězdy. Ke každé takové hvězdné kouli schylovali se pomocní, budující a spojující bytostní, kteří odpovídali druhu podstaty a vydechování hvězdy.

Nebeskou duhu, propouštějící světlo, čistou a rozlehlou protkávali světelnými vlákny a mosty svého bytostného působení.

Ponořovali se do hmoty, aniž by se s ní spojovali, neboť byli úplně jiného druhu. V každé části světů vytvářela se pokaždé úplně jinak utvářená hmotnost, každá jasná, vzešlá jednotně ze

zákonů a proto neodchylná od své čisté původnosti. Podivuhodné síly shůry pronikaly veškerou hmotností.

Jako krásný plod nebo květina, rozvíjela se ve svéraznosti své podstaty, podobajíc se duchovnímu obrazu tak, že duchové Světla, když se dívali shůry do křišťálové jasné stavby stvoření, viděli věčně se vlnící moře barev a světla, na němž a v němž plavaly čisté, světle zářící, široce rozevřené květiny jako lekníny a v němž se potápěly nádherně zářící plody ... tak líbezné, čisté a půvabné bylo vyzařování útvarů, jež vznikající části stvoření jemnohmotně kolem sebe spořádaly.

Bezmezný jásot uchvacoval ony bytosti, které byly vyslány vůlí Stvořitele dolů, aby tam působily a které předly a tkaly svá jemná síťová vlákna, spojující tak všechno s vyššími sférami a vytvářející mosty, aby čisté duchovní chtění mohlo se jednou ponořit také do hmoty jako ony.

Jásot a dík těchto bytostí byl jako hymnus, který věčně zazníval až ke stupňům Božího trůnu. Všichni věční duchové znali jeho zvuk, který se jim zdál býti šlehajícím jako plamen, jež bytostní přinášeli svému Stvořiteli.

V této čisté, obrovské, světlé pavučině stáli oni duchové, kteří na hranicích kruhů sfér čekali na svůj odchod ke splnění a dívali se s díkem a úžasem dolů na bohatou krásu Božího stvoření.

Radostí, jásotem, teplem a silou, láskou a čistotou zvučely a zpívaly paprsky a napájely všechno, co tu bylo. A později stvořené tkaní a předení tvořilo dále podle myšlenek Božích a bytostní stavěli svůj světlý hrad nad hmotou. Měl to býti vzor pro všechno vznikající, co vstupovalo do procesu ztuhnutí.

Zde zelenaly se nádherné, zářivé lučiny, šuměly potoky a prameny plynuly lučinami a ústily do hluboce modrých, rozlehlých a vlnících se jezer. Vlnité pahorky řadily se k rovné, nekonečně rozlehlé rovině. Hluboké, vlnící se kapradovitě lesy se třpytily jako smaragdové klenby.

Mocně vyrůstaly do ohromných výšek. Tyčily se vzhůru jako posvátné domy. Vznikaly palmové háje, které se podobaly krásným rozlehlým a šumícím zahradám zlatých lesů ráje a na výšinách prudce stoupajícího pohoří vyrůstaly stromy velmi hutných, ale drsnějších kmenů.

Na nejvyšším vrcholu hor trůnili nejvyšší vůdcové bytostných, kteří rozličně roztroušené části světů opatrovali a o ně pečovali. Oni jsou světlé Alby, abych to vyjádřil, vám srozumitelným slovem.

JEDNÍM Z KRUHU STVOŘENÍ, nyní nejdůležitějším pro lidského ducha, poněvadž doba soudu přivedla k němu Pána, jest Ephesus!

Nejlehčeji bude proto možno vysvětliti lidskému duchu působení oněch bytostných pomocníků, kteří jsou určeni pro Ephesus a hlavně pro zemi. Z malého a nejmenšího může býti pak obzor rozšiřován a to, o čem se tu vypráví, možno pak přenést na mnohé vzdálenější části světové stavby.¹³

¹³ Jen tento kratinký odstaveček byl v novém českém překladu cenzory ponechán z této kapitoly o bytostných a dějích na jemnohmotné úrovni „**BŮH, SVĚTLO, ŽIVOT, ŽIVOUcí ZÁKON**“. Ostatní vynechané části textu jsou zde označeny modrou barvou (cca 12 a 1/2 stránek A4)...

Nový český překlad má jen jiný slovosled. Cituji:

JEDNOU Z ČÁSTÍ KRUHŮ stvoření, která je nyní pro lidského ducha nejdůležitější, neboť čas soudu tam poslal Pána, je Ephesus!

Proto je také možno lidskému duchu nejsnadněji vysvětlit působení těch bytostných pomocníků, kteří jsou určeni pro Ephesus a především pro Zemi.

Z malého a nejmenšího by se pak mohl rozhled rozšířit a to, co bude řečeno, by bylo možno přenést na vzdálenější světové části.

Proto budu nyní mluvití podrobnějším způsobem jedině o *EPHESU*.

Bylo to vlnění a pohyb v bytostných úrovních a zcela jiného druhu než jemná a hrubá hmotnost byla látka, kterou tito bytostní utvářeli. Tvořením a prováděním napodobující Božskou vůli, přizpůsobovali se druhu svého okolí a přetvářeli je svým vyzářujícím chtěním tak, že se mohlo tvořiti úplně podle vůle Stvořitele, ovšem tak, že odpovídalo svému rázu.

Tak bylo stále napodobováno a utvářeno v každé sféře to, co v ráji prastvořené vyšlo z ducha Páně. Právě tak pohyblivá a trvale se měnící jako tam, krásná prastvoření Světla je tato říše bytostných vůdců živlů, kteří jsou spojeni se hmotností.

V těchto překrásných zahradách a věčně se znovu tvořících hájích žijí světlí Asové a svým tkaním působí dolů do hmoty. Podobno činům tvořivých praduchů ráje, jest také jejich konání uctívajícím pohybem v rytmu záchvěvů stvoření.

Jako jemné, světlé provazce pronikají a oživují působící vlákna jejich chtění tyto sféry. V této říši je také světlé zvonění a zvučení, ale úplně jiného druhu, než hučící zpěv světla ve vyšších říších.

Je to šumění a bublání líbezných zvuků přírody, jako perlivé bublání prýstíciých pramenů, jako jemný zpěv větru vanoucího nad lukami a poli, nebo jako hukot divoké bouře na moři a jako dunění ohromných vln. Je to šumot a svištění divokých horských lesů, kdy je slyšet dunivé pády stromů a rachot skal, kdy ohnivě světlé plameny blesků sjíždějí dolů a divoké zátopy valí se dolů z mraků, vybičovány zvířaty podobnými koním. Mráčky jemných výparů táhnou se jako divoké, rozsedlé skály mezi bojujícími živly a příboj vlnícího se působení jejich chtění naráží na mocné protiproudy, které vysílá otec slunce.

Otcem slunce nazývají svého pána, který je řídí a vede a od něhož pochází moudré pokolení Asů. On je vůdcem všech pohybů Světla a je podřízen Merkurovi, který shůry na zlatých vláknech vůle plní rozkazy Páně. Otec slunce volá do služby a jeho družina je mu věrně oddána. On pohlíží ve svém působení na všechno ze zářícího slunečního světla a sám vypadá jako slunce a když chce přijmouti na sebe postavu, tak je krásný, světlý a bílý jako jarní mladý den.

Oslupující zlaté copy padají dolů, má bílý, zářící obličej a světlé modré oči. Postava je štíhlá a plná síly a kolem něho plynou dolů jiskřící paprsky, podobající se zářivou silou paprskům matky slunce, nejsouce však tak hutnými jako tyto.

Zářící a svítící sluneční kruh má kolem hlavy a zlaté světlo objímá jeho štíhlé tělo. Je to široký, věčně kroužící pás ozdobený žhavě svítícími hvězdami. Otec slunce nosí na nohou zlaté boty, které jsou jako tekuté, lesknoucí se zlato.

S koloběhem sluncí jezdí kolem světů. Jeho oblačný vůz, lesknoucí se střídavě zlatem a stříbrem je tažen nádhernými oři, jež se podobají krásou a rychlostí duchovním ořům prastvoření.

Jako obláčky z jemné, světlé mlhy, zdá se býti tento jejich druh, tak jako všechny jejich výrazové formy, které se trvale mění a pohybují.

Po boku otce slunce procitla zářící, zlatovlasá Sif, jako nositelka veškeré krásy květin, panna šířící jaro. Z jejích světlých rukou proudí barevné útvary, které rozsévají pestré květiny na lukách a nádherně vonící květy na stromech. Milostná jest její tvář, jemně bílá jako list květu a hluboce modré jako pomněnky jsou její zářící oči.

Ve své podstatě spojuje zemské a vzdušné. Tvář září věčnou radostí, teplem a láskou. Rozšiřujíc štědře kolem sebe, kráčí bosýma, svítícíma nohama po světlých oblacích, které při jejím zjevu nabývají krásy síly a pohybu.

V šumících hájích začne to jásat, houfy krásných ptáků poletují a vznášejí se kolem ní, aby se osvěžili v její zářící blízkosti a kvetoucí květiny pozvedají své hlavičky a dívají se vzhůru. Hvězdné víly, milostné jako dech ve svých žhoucích, jemných barvách, kráčí za ní, přitahující sílu všech paprsků k sobě, vyrovnávajíce její dary a trvale všechno nově přetvářejíce. Povzbuzují veškerou plodnost.

Se vzrůstem a vznikáním stvoření stupňoval se také vliv bytostných. Stále více takových světlých pomocníků zalidňovalo jejich říši, která se táhla kolem hmotnosti a pronikala skrze ni.

Zatím, co se šířila tato bytostná říše přijímající veškerou krásu z rukou Páně a přenášející ji přeměněnou dál, vyvíjela se v těžkopádné pouti, v dlouhých obdobích, příroda.

Ptáci jásali, modře klenula se obloha a mohutná moře vysílala svoji vlhkost pomocí oslepující síly sluncí.

Nad hmotností země rozšiřovala se hřejivá síla a z hvězd proudily hojné paprsky osvěžující a vyživující svět.

Zvířata nepopsatelných druhů a velikostí vyrůstala na vlhkých močálech a žila na vysokých, písčítých březích, ba dokonce se již těžkopádně pohybovala v moři hlubokých, palmových a listnatých lesů, které šumíce a zpívající pohybovaly se nad bublajícími bažinami. Zvířata podivuhodných druhů vyrůstala v tomto světě a ve dlouhých, sluncem prožhavených obdobích nejbujnější vegetace a bohaté potravy, rozvíjela se a přetvářela se v podivuhodné formy.

Tak v tomto trvalém vlnění a tkání vyrůstalo do nepopsatelných výšin vše, co bylo zrozeno z pramenů silocentrál stvoření. Bylo to čisté, veliké, krásné a gigantické ve svých rozměrech. Všechna tato krásu a původní síla byla vetkána do sítě záření, která miliónovými vlákny, barevnými a zářícími byla s ním spojena.

Jako vyživovací šňůry zasahovaly do vlastního bytí každé bytosti a do krásně svítících mušlí, které v hlubinách jasných vod se vznášely, rozvířaly a zvolna klouzaly do hlubin.

Vlnící se vody skrývaly něžně zelené lesy vlnících se kapradin.

Jiskřící ryby plavaly ve vodách překvapený a plny hrůzy se zastavily jednoho dne, neboť nad jasnou hladinou sklonil se jakýsi stín. Jasný jako v zrcadle, objevil se tam nahoře obličej - podivuhodná tvář.

Bylo to zvíře, neobyčejně dokonalé postavy, byla to tvář, která nejevila v sobě jen zvířecost. Jevila mnohem spíše tahy předoucích a tkajících pomocníků, kteří často pospíchali od stromu ke stromu a od řeky k jezeru. Potom mnohokrát jako ryby ponořili se do vod, pohybovali se jako ryby a přece měli na hlavách krásu a cosi zralejšího než zvířata. Byla to ona dozrávající těla, která byla vytvořena, aby se stala prvními schránkami pro zárodky lidských duchů.

Podivuhodné tkání přírody a podivuhodné vznikání tvorů viděl duch, který vnořil své oko do Ephesu.

A Jan pravil v modlitbě:

„Pane všeho stvořeného a později stvořeného, Ty prameni Světla ve věčnosti! Nech mne, věčného svědka Tvé velikosti putovati po všech cestách, které Tvá Božská láska daruje tvorů k naplnění, v němž bych směl sloužiti svým duchem ve věčnosti. Pane, znám Tvoji moc a velikost a chci o tom svědčit až do hlubin Tvého stvoření.“

Nepopsatelný pocit štěstí naplnil ho ihned po modlitbě a jásavě chvěla se blažená jistota ve slově, které zřetelně cítil:

Je ti to dovoleno!

Nadešla veliká světlá hodina stvoření, zachvěly se prazáklady svatého Světla a vody věčného života hučely dolů do hlubin.

Zárodky živého ducha lidí proudily dolů do hlubin. Jako zlaté jiskry, jako miliardy maličkých sluncí vyrazily do nekonečně širokého prostoru, neboť to byl okamžik, kdy Boží vůle, Imanuel, stanul nad pozdějším stvořením v zářivém Světle svého Otce!

A Boží vůle promluvila slova:

„Vystupte ven a ponořte se do zralé hmotnosti!“

Přemocné kroužení hýbalo pozdějším stvořením a na posvátném cimbuří vysokého hradu bytostných plápolal oheň dokončení.

Plamenný ve své zralé krásu, trůnil Pán nad všemi živly, Otec slunce, dárce života. Zralost šuměla z bytostné říše vzhůru ke Světlu Svatého Ducha.

Všechno bytostné v blaženosti vděčného poznání pozvedalo ruce i hlavu k modlitbě. Síla vířící hojnosti světla obklopovala s hukotem bytostnou říší. Život proudil, světlo planulo a život se perlil jako šumící zlaté víno. Na nejvyšších výšinách hradu trůnili vůdcové žvlů a radovali se z šumícího díla ve své hojnosti sloužící lásky. Přemocný pohyb hučel vesmírem.

Tryskající jiskry podobné maličkým sluncím proudily v hukotu tlaku mohutným obloukem ven. Při pohledu shůry se zdálo, jakoby roh hojnosti prastvořeného ducha vysypal miliardy slunečních tělísek, podobných živým bytostem, ze stvoření.

Hojnost tohoto požehnání rozlila se jako nálevkou na určité místo ve vesmíru.

Hmotnost světové části Ephesu nacházela se však v takovém pohybu, který ji stále hnal v prazákoně rytmického letu po drahách Božských zákonů na totéž místo. Valící se hučící vlny šeptaly, zvonily a zpívaly v posvátně čistých prazákladech hmotností ve vyzářování živelných sil. Část světů byla nyní připravena přijmouti do sebe první zárodky ducha a pospíchala k místu naplnění.

Posvátně čistým, jako dřímající novorozené dítě byl tento oddíl stvoření, ozdobený veškerou krásou, kterou bytostné darovalo a kterou bytostní v láskyplné péči vybudovali a zformovali ve Vůli Boží. Vesmír se leskl, zpíval a zvonil. A nad touto zralou, kvetoucí, zvířaty a krásnými rostlinami ozdobenou a oživenou hmotností žili bytostní ve své říši, zářící ve své kráse, bohatství a radosti jako vzory pro všechno vytvořené.

Byl to nejvyšší bod, na kterém zářil hrad otce slunce, vyzdoben nejvyššími dary. Svazky paprsků v nesčetné hojnosti proudily dolů do hmotnosti a pronikaly jí, plynouce a tkající ve stálém lesku nejsvětější čistoty a síly.

Pevně napnuté byly tyto svazky, žhavým jasem svítily jejich barvy.

Všichni věční jásalí a děkovali Pánu, když skláněli své tváře, aby viděli, jak nádherně kvete stvoření. Radostně děkovali Pánu, když viděli tuto radostnou činnost. Byl to proud nepopsatelného pohybu, který zachvátil stvoření a jako svatý slavnostní jásot zněl tento pohyb všemi sférami. Jako lesknoucí se svítící vlny valila se tato plamenná záplava kolem hory Walu, kde trůnil otec slunce.

S jásosem zvedaly se víly z perlících vod. Elfové vzduchu přilétali a tančili veselé reje. Elfové květin obklopili pahorek hradu bytostných vůdců nejkrásnějšími květy a mohutné obří postavy vybudovaly mosty, zdi a brány vysokého svatého chrámu.

Z postavy otce slunce proudila zářivá vřelost a zlaté světlo. Mocný mladík, téměř veliký jako on, vyskočil se smíchem, třímaje kopí a štít a vlající ohnivě světlou bradou a hluboce modrýma blýskavýma očima.

„T h o r“ zaznělo to v kruhu kolem.

Byl to zpěv jeho jména, které mělo v sobě dunění žvlů, zvláště hukot hromu. Divoká družina bytostných postav běžela za ním, jakoby chtěla proletět lesy při bouřlivém veselém lovu. Nyní se však zdálo, jakoby se řadili všichni u nohou otce slunce, který stál v lesku své záře na vysoké hoře a zdravil je.

„Pane!“ modlili se, pohlížejíce do věčných výšin, které se šířily v lesku Světla, v němž bylo možno rozeznati jako stupně lesknoucí se sféry.

„Pane, my víme o posvátné hodině Tvého požehnání a chválíme Tebe.“

Byl to otec slunce, který takto mluvil. Nad ním rozzářily se oblouky svítící stavby světů a rozžhavyly se paprsky chtění čistých, vznešených duchů, kteří z vyšších úrovní působili dolů k bytostným.

Jako řetěz prožhavl se článek za článkem ze shora dolů, stále svítivěji rozvírala se zlatá propast, která měla spojit nejvyšší bod bytostného této hmotnosti s duchovnem.

Bylo to, jakoby nastal okamžik, kdy dva zralé body se navzájem dotkly, aby se vzájemně do sebe včlenily. Pak nastal klid v blaženosti splnění a klid blaženého ticha. Zdálo se jakoby se vlnilo nebe ráje s pozemským světem. Jiskry světla vyletěly z něho, tryskající a oslepující. Byl to již jiný zvuk a jiné tkaní ve hmotě stvoření než dosud.

Bytostné splnilo svoji úlohu, aby bylo mostem pro duchovní zárodky, které byly přijaty jemnou hmotností, aby se mohly spojit s hrubohmotností. Překrásné svítící obaly obklopovaly tvary zářící zdravými, mléčně matnými barvami, jež prozrazovaly jejich druh.

Malé, zlaté zárodky Světla pronikly dolů a byly obaleny těmito lesknoucími se obaly, aby mohly darovat zralým zvířecím tělům nevědomé duchovní, aby bylo povzneseno nad svůj druh opět ke Světlu.

Lidský duch, pohled' jak tvůj zářící zárodek byl roztroušen a padl do úrodné půdy - hmoty. Bytostní pomocníci stvoření a prožhavení tímtež Božím Světlem, obklopovali tě zářivou láskou. Spojovali své čisté, pomáhající síly s kvetoucí hojností a vytvářeli rajskou zahradu, ve které by mohl uzrávat duch člověka.

Brzy se stalo, že se probudil a zpozoroval krásu svého bytí. Hojnost stvoření kvetla a zářila kolem něho. Na hluboce modrém, svítícím, křišťálově jasném nebi, zářilo slunce, které dávalo překrásné světlo všemu stvořenému... Rozlévalo je na bujné listy, které vyrážely v jeho teple, a na rozlehlé lesy, jimiž pronikalo jeho světlo v krásných třpytivých paprscích.

Vlahé vody prýštily z vlhké půdy, slévaly se v potůčky a bublavě pospíchaly k malým jezerům, na jejichž březích vyrůstaly krásné květiny. Husté lesy byly naplněny vůní vysokých kapradin a dlouhých, vlajících lian.

Na rozlehlých, zelenajících se pahorkovitých stepích, které se šířily na západní straně, vyrůstaly opět jiné druhy travin, krátké mechy a nízká křoviska. Tam ztrácela se půda v písčité rovině, kterou olizovaly vody zálivů širokého, modrajícího se jezera.

Do těchto zálivů ústily široké potoky, které rovinou protékaly sem z lesů. Teplá byla půda, ze které vystupoval chvílemi kouř a rozvířaly se rozlehlé jámy, z nichž tryskal tekutý oheň.

Při tomto přírodním zjevu rozechvělo se okolí na dlouhé hodiny lehkým vlněním.

Zdálo se, jakoby půda, na které rostly ty krásné lesy, byla úplně tenká a měkká, jakoby to byla jen vrstva, ze které prýštily ony teplé, dýmající prameny. Při každém lehkém zachvění lesů mnoho se změnilo.

Na mnoho oběhů měsíce byla pak vrstva v trvalém pohybu, nad rovinou i mořem ležela jemná oblaka kouře, jež zdála se zatahovat hvězdy nocí, zatím co zespoda byla chvílemi ozařována růžovými, chvějícími se plameny.

Tak podivuhodný, bohatý život rozkvétal z popele vulkanických výbuchů, který byl pak roznášen mírným větrem a pohnojil rozlehlé roviny. Rok od roku, jak duch z putování slunce viděl, měnila se zvolna chladnoucí, vulkanická země. Ozářeny světlem, čisté, teplé a vlhké, zvedaly se její mírné pahorky v paprscích slunce.

Milé byly hlasy této přírody, hýřící nádherou probuzeného života. Vítr tu zpíval, když vytvářel vyrovnání silného slunečního tepla s mořským chladem, až moře vrhalo vysoké vlny. Pohyby vzduchu v pravidelných proudech podle postavení slunce, přizpůsobující se jeho východu a západu, ovívaly tento svět. Na této části světů Ephesu byla jistá podobnost s vývojem života na všech ostatních hvězdách.

Čím více byly si podobny teplotou, tím podobnější si byl duch jejich vegetace. A přece jevíly se již rozdíly, které průběhem dob byly stále zřetelnější.

Podivuhodný život naplňoval svět planet kroužících kolem slunce. Byly obklopeny hojností vznášejících se svítících duchů a bytostí, které oživovaly, utvářely, vedly a poučovaly hmotnost.

Každá z velikých, zářících hvězd, jež kroužily kolem světového slunce, byla obalena jemným, chvějícím se fluidem. Do tohoto vydechování jemnohmotného druhu ponořovali se rádi oni bytostní, kteří byli sympaticky dotčeni tímto druhem.

Líbezná růžová tvář mimořádné krásy zahalila chvílemi svou svérazností onu planetu, kterou vy ještě nyní nazýváte Venuší. Tehdy neměla ještě žádného jména z hlediska lidského rodu.

Duchové znali to však jinak, neboť tato planeta vyzařovala v tisícero násobném zředení a zhutnění opět proudy vůle oné duchovně bytostné královny Asterté, která do sebe vsála krásu a byla kněžkou Božské čistoty.

Zářící diadém modrého světla korunoval její stříbrojemný vlas a dech růžové záře se linul z její tváře. Obrazem a kopií této duchovně bytostné byla ona bytostná Asterté, dcera otce slunce, která dávala hvězdám jaro a květiny a přeměňovala je v ráj. Toto byla planeta chvějící se stejnorodě s ní, která jako ona sama vysílala nejjemnější paprsky růžového světla.

Na jejích vlnách přitahovaly se stejnorodé záchvěvy a jejich chtění přitahovalo opět ony jemné duchovní záchvěvy krásy hmotnosti a proto na této planetě vytvářely se květiny netušené krásy, barev a tvarů.

Tyto květiny plavaly na širých vodách, na nichž si pohrávaly líbezné vlny, které s pěnicí korunou blížily se slunnému pobřeží, na jehož jemný písek, lesknoucí se oslepující čistotou, vyplavovaly hvězdicovité, perlící se mušle. Veliké, široce rozevřené misky ukazovaly ještě živoucí útvary zvířat, které však rychle vysychaly ve žhavém světle slunce.

Bytostné ženy, jemné jako mlžné závoje shromažďovaly třpytivé výpary těchto mušlí a pečovaly o ně starostlivými rukama. Tyto bytostné postavy zdály se býti z pěny a zdálo se, jakoby svými jemnými nohama tančily nad světlemodrými vlnami jezera. Jejich postavy byly bílé, vybrané krásy a jejich tváře se leskly jako perly.

Na této hvězdě nacházely se mnohé bytosti vodní a mnozí duchové vzduchu. Všichni měli jiné formy, než jejich druhové, kteří obklopovali a oživovali zemi, byli lehčí, pohyblivější a něžnější, ačkoliv to častokrát byly tytéž bytosti, změnil se úplně jejich vzhled v jinorodých záchvěvech okolí.

Nad ostrovy proudila teplá, sladká vůně jejich tkaniva, k němuž přiváděli svá nová tvořivá vlákna. Měkké větry šuměly a rozlehlé vysoké zahrady s nekonečnými háji a hlubokými, azurově modrými studnami se otvíraly, aby přijaly milostné bytosti.

Zářící zvířata žila ve vodách, zářící zvířata krásná jako krajkoví, vznášela se nad květinami, jež se tu kolébaly a šuměly na rozlehlých polích jako červené máky.

Když slunce chýlilo se k západu, pak letěly hluboce modré překrásné stíny nad tímto světem. Veliký a rozlehlý jevil se shůry. Vody jeho moří se pohybovaly, když rytmický průvod měsíců žhnul na temně modré obloze, počalo zase nové světlo nového slunného dne vystupovat na jasném nebi.

Jako nekonečné moře zalidněné plovoucími hvězdami jevil se to bytostným duchům, kteří mohli plavati v tomto moři. Jako v síti z mnoha vláken a mnoha paprsků duchovního, bytostného a jemnohmotného druhu, bylo zapleteno každé světové těleso a viselo kolébající se, chvějící se a kroužící po dráze, kterou mu předepisovalo hmotné vyzařování.

Podle vyzařování jeho podstaty zbarvilo se také záření jeho dráhy. Nesčetná tělesa hvězd letěla tak v barevné nádheře svých drah, zároveň s částicemi velikých hvězd a vymrštěnými kusy dosud ohnivých planet.

V mnohých vzduchových vrstvách bylo teplo a žár, které by přivedly vodu do varu. Lidskému duchu není možno, aby hmotně krácel oněmi říšemi světů, neboť jeho tělo by to nevydrželo, poněvadž tyto světy nejsou pro tvory z masa a krve. Tlak vzduchoprázdného prostoru nebude moci překonati nikdy. Proto také žádný lidský duch ve hmotě nebude moci vyzkoumati tyto různé hutnosti, které jsou mu tak blízko a jsou tak nedosažitelné. Avšak duch může se na nich učit.

V době budujícího vznikání ve stvoření bylo to však úplně jiné, žhavější, životnější a převratnější, než v pozdějších dobách, kdy hvězdy byly ochlazené a chladné vrstvy vylily se těžce a zvolna, poněvadž ohnivé proudy selhávaly a již žádné nebo jen řídké oplodňující plameny vyrážely s párou a lávou z masivních kamenných vrstev. Nynější svět je úplně jiný a přece je to svět stejného dne stvoření.

Svítilící proudy ohně zdály se chvílemi hořeti na nebi jako pochodně. Pak řítilo se planoucí těleso dolů, uchváčeno zářivým pohybem nějaké větší hvězdy a bylo strženo s nesčetnými úlomky sluncí do spirální dráhy.

Mnohdy přeneslo se tímto způsobem semeno jiného druhu od hvězdy k hvězdě a zazářilo podivuhodně fosforeskující světlo v měkkých bažinách, které jednou obdaří lidstvo drahocennými kovy a drahokamy. Tak bylo položeno prasémě k pokladům země.

Tichý šepot letěl nad prosluněnými luhy, když zářící tváře něžných víl se vznášely nad nimi. Různá zvířena pozvedla ohromné hlavy z měkkých mechovitě zelených vod, které shůry vypadaly jako husté, šťavnaté pastviny. Veliké, široce rozevřené bílé kalichy květin se tu kolébaly a místy vyrůstaly na vysokých stoncích z hlíz, které vznikaly v bažinách. Bohaté, svěže zelené, popínavé rostliny bujely ve vodách a tvořily v nich samostatné zahrady.

Různá třpytivá vodní zvířata oživovala tyto močály a veliký zářivý hmyz pohádkových barev a tvarů lezl na vysokých nohách na povrchu bažiny.

Na březích visely měkké, dlouhými listy porostlé větve a kolébaly se v horkém větru. Lezoucí zvířata, která ještě uměla plavat a současně měla i křídla k letu, seděla jako veliké ještěrky na stromech. Také tato zvířata byla třpytivých barev.

Často se zdálo, jakoby širá, světlá země ztemněla stínem, který zakrýval slunce. To ohromná hejna takových zvířat letěla vzduchem, přicházejíce z nitra velikých lesů, jejichž půda byla močálovitá. Zvířata přeletovala na pobřeží velikých vod.

Stávalo se tak za určitého postavení slunce, většinou dvakrát během velikého koloběhu slunce, který trval úplně jinou dobu než nynější rok obyvatelů země.

Bytostní zahalovali toto světové těleso, uzrávající ve vývoji bohatstvím krásy a radostí sloužícího tvoření v zákonech Božích. Vytvořili světlé, radostné nebe pro probouzející se zárodky duchů, aby je vedlo, poučovalo a bylo jim vzorem.

Úzce spojeny byly duchovní zárodky s pomocníky oné sféry, byly však také otevřeny vyšším, světle zářícím duchům, kteří touto sférou k nim přicházeli. Znali je a milovali je, neboť byli jim milými a k nim patřícími přáteli.

Průběhem času vytvořily se překrásné postavy, jejichž duchové zdáli se úplně pochopit bytost své hvězdy. Jejich hmotné obaly, zrozené z ušlechtilého rytmu tohoto světa, měly také již onu původní jemnou formu, která se pozdějším zhutněním stala krásnou.

Původně byli ve svém bytostném citění více druhem nejvyšších zvířat, podobných lidem, brzy však rozvily se probuzením jejich duchů v čistě zvířecím těle prožíváním vyšších vlivů, které tyto lidské duchy hnaly k bytostným, jež působily nad nimi. Nejdříve však oddávali se radosti ze života v kráse a hojnosti světa, který brzy s hrdostí majetníků nazývali svým.

Rychle naučili se používat výzbroje svých bystrých smyslů, které vedl převládající duch. Velikýma, dětsky veselýma očima dívali se do světa a s radostí pozorovali své pomáhající přátelé z vyšších říší.

Mohli viděti bytostným a z části ještě i duchovním zrakem alespoň vůdce, kteří jim byli posíláni. Tito dovedli s nimi hovořiti zvláštním způsobem, který nelze vyjádřiti slovy. V živých pojmech ukazovali jim smysl a děje okamžitého stavu. Vedli je na místa vhodná k osídlení, ukazovali jim vznikání a růst stromů a plodů a dávali jim také tušení o řízení svatého Světla, ba mluvili s nimi dokonce i o Bohu.

Astarté i jiné světlé ženy často se jim zjevovaly u posvátných vod, které zasvětili Světlu. Uctívali a milovali Stvořitele a velebili Ho ve věčném přijímání Jeho darů. Dlouho žili jako vyšší zvířata na stromech v mohutně vyrůstajících lesích a stavěli si stále umělejší hnízda. Mírné vánky a jasné, měsíčním světlem ozářené noci přispívaly k tomu, že se mohli zachvívat ve stvoření jako bytosti.

Často shromažďovaly se nesčetné lidské dvojice na okrouhlé mýtině pod velikým, palmě podobným stromem, kde z chvějících se listů zářila Astarté jako světlo měsíce a ony slyšely

šepot jejího stříbrojasného hlasu. Tak šeptala jim matka země ústy jejich bytostné matky tajemství přírody, budoucnost a pro ně důležité první pokyny v zákoně života.

Brzy proudily posvátné dary zvonivých paprsků kolem Astarté, která v koruně pralesního stromu vedla rozhovory se svými lidskými dětmi. Brzy obdařila je spojovacími vlákny, které v nich probudily smysl pro tóny a barvy tak, že mladí ještě duchové naslouchali a tázali se: „*Kde jsme toto již slyšeli?*“

Stále více krás proudilo k lidským duchům, kteří udělali první krok ve hmotnosti, aby shromáždili zkušenosti.

V oné době rozdělila se již zvířata v plovoucí a létající, alespoň na hvězdě Astarté. Létající zvířata se opeřila krásnými měkkými péry, žila na stromech a táhla se stále víc do nitra země, zatím co menší část zůstala u močálu a širých moří. Všechna měnila svůj zevnějšek průběhem doby a způsobem svého života. Tak vznikaly stále rozmanitější druhy, kterých tu z počátku zdánlivě nebylo.

V dalekých zářících kruzích pohybovalo se světové těleso Astarté ve zpívajícím rytmu posvátných zákonů a kolem ní žhnuly blízko i v dáli mnohé jiné světy a všechny byly obklopeny tak jako ona láskou bytostných služebníků Božích.

Velmi daleko a přece krásně viditelná na klenbě oblohy putovala mezi mnohými jinými hvězdami za noci na hvězdě Astarté veliká ohnivě červená planeta. Ona bytost, která její žhoucí hmotnosti dávala zhutňování a odpovídala jejímu svérázu, byla podivuhodným způsobem nakloněna Astarté.

Nad věčně planoucím mořem rudé, vroucí hmoty, vznášela se světlá hlava s vlajícím rudým vlasem. Zdálo se, jakoby moc všech živlů soustředil tento bojovně ohnivý bytostný na tomto světovém tělese.

Dále než oba sourozenci veliké sluneční koule, valil své ohnivé tělo hlubinami kosmu. Přesto však se jeho žár vůbec ještě nezmírnil, ačkoliv ve větší vzdálenosti od slunce měl již býti více ochlazen.

Měl sílu slunce samočinnou ještě v sobě a vysílal trvale plamenné vlny a pracoval jako drak ... Jiskry tryskaly v jeho okolí ven po mnohá světlá léta a on sám byl jako ohnivé moře. Neměl nic společného s chladivým, modře se třpytícím leskem své sesterské hvězdy. Úplně rozdílný byl jeho druh. V okruhu výparů, které z něho unikaly, objevovaly se plameny silných výbuchů. Temné dunění vycházelo z jeho nezbádaných tekutých hlubin a mraky, které vysílal, byly plny napjaté síly.

Tu a tam, stále v pohybu, zahořela hlava obrovského bytostného nad tímto chvějícím se červeným světem.

„Thorův plamen“, nazývali duchovní tuto hvězdu, které hromy a zbraně ovládající Thór dal výraz a formu.

Úplně tenká, stravující blízkost, kterou nebylo možno nazvat atmosférou, obklopovala toto těleso. Ohnivě a silné elektrické síly proudily z něj. Nic vodního nebylo tu možno spatřiti. V pravěku stvořen byl bez živých bytostí a jen obalující živelné bytosti Marsova ohně měly tu místo.

Rozhořčující, povzbuzující a vzrušující horečné žáry, radostnou bojovnost vytvářející, tak působily ty nejbudnější paprsky z této hvězdy na ostatní bytosti na okolních světech.

V zářivých sítích jemné hrubohmotnosti mohlo oko ducha poznávat působení této planety.

V široce rozvětvených setkáních křížily se tyto síly, které mohly ozařovat duchovní, bytostné a hmotné podle podstaty tvora a podle toho, jak se přiměřeně otevřel. Tak jako mocné slunce podporuje růst všech druhů svou silou, tak působí také každá planeta povzbuzením pro sobě stejnorodé, jestliže opačným směrem působící síly tyto účinky neodchýlí nebo nezruší.

Každý druh měl jinou stejnorodost, od které byl povzbuzován. Tak vznikly zářícími silami Marsu zvláštní kovy, rostliny a kameny v dalším zhutnění se zvláštní silou a účinkem.

Mnohé měsíce cítily se přitahovány nepopsatelně sající silou, která v určitém okruhu obklopovala tuto hvězdu. Nemohly již uniknout ven a byly stále vtahovány zpět do jeho okruhu. Také tyto měsíce jsou ještě úplně jeho druhu, tedy ohnivé, nemají však již vlastní energie.

Nemají žádné vody a proto také postrádají překrásného třpytu, který mají hvězdy, jejichž atmosféra je naplněna vodou. Bytostní, kteří působí na těchto měsících, jsou hlavně zaměstnání vedením záření, poněvadž na živé bytosti nemohou mítí žádného vlivu. Bytosti, které se tam tvoří, dosahují také jen stavu jemné hrubohmotnosti a jsou přechodným stadiem tvorů. Jsou jako červení duchové, nemají žádných nohou, nýbrž perutě a jejich hlavy, které hlavně naznačují podstatu jejich bytí, jsou vysloveně duchovně inteligentní. Navenek nejsou krásní.

Svým výrazem se podobají ptákům, jsou velmi pohybliví, mají svůj zákon a svou řeč, nepotřebují však žádné hmoty, nýbrž používají jemnějších sil, které jsou tvorům jako jsou lidé ještě cizí. Překrásné jsou jejich hlasy, které však hmotné ucho neslyší.

Ohromné rozlohy, vzdálenosti celých světů naplněné mocnými proudy, vzduchoprázdné prostory a hučící propasti jemné hmoty rozkládaly se mezi nesčetnými nebeskými tělesy. Pro ducha, který se postavil do této hmotnosti se to jevílo, jakoby se nacházel, jsa ozbrojen vaši představivostí, v ohromné, nesmírně rozlehlé kouli, ve které celý tento sluneční systém spolu s mnoha jinými běží svým zákonitým koloběhem.

Všechno to není ani na vteřinu bez pohybu a ženoucí, proudící síla, která všechno proniká, vybavuje opět mnohé jiné jemné síly.

Hvězdy mají své ochraňující a pomáhající bytostné, kteří pracují v radostném tvoření, pomáhání a spojování, věčné ve službě Boží. Oni jsou nejzvláštnější a nejkrásnější zjevy mezi nimi a jsou nejbližší druhu takzvaných vzdušných duchů.

Ve věnci menších planet pohybovala se také hvězda, která svým leskem podobala se velmi modrému světlu Astarté a která třpytíc se svítivou čistotou, otáčela se ve své predepsané dráze. Podobná světlu hvězdy Astarté byla také hutnost, která se rozkládala kolem ní, chvějící se vodními látkami a zrcadlící se plynoucími obrazy nejlíbeznějších barev. Byl tu mírný lehký chlad a bezpočtu vzdušných duchů prohánělo se v této atmosféře.

Zdalo se, jakoby plavali nedotčení a nepromíšení s touto hmotou ve věčně proudící, modře se lesknoucí záplavě.

Nikdy lidské dílo nebude moci produkty svých rozumových staveb prorazití tuto vrstvu silně výbušných sil, které tam téměř neviditelně proudí v jemně lesklé jemnosti. Zde je položena hranice lidskému dílu.

Jako zrcadlem nebo nesmírně jasným mořem pronikají paprsky hvězd těmito vrstvami dolů k zemi. A tak, jako se lámou paprsky a pak na povrchu moře ukazují předměty plovoucí v hlubinách na jiném místě, tak také nestojí hvězdy na tom místě, na kterém vzduch zrcadlí jejich paprsky.

Kdybyste se v nekonečně se jevícím nebeském prostoru vzduchové vrstvy kolem země mohli prohánět jako bytostní, kteří tam tkají, tak byste obdrželi úplně jiný obraz o nekonečných rozlohách všeho stvořeného a maličké roli, kterou v tom hraje země.

Přesto však je ona vyvolena k tak vznešenému splnění v dějinách stvoření a jeho Božských vykupitelů!

Současně uvnitř této nekonečně se zdající konečnosti, současně se sluncem, svou mateřskou hvězdou, současně se šesti dalšími takovými slunečními systémy a se šesti částmi světů podobného druhu, byl stvořen tento díl pozdějšího stvoření. Akt Boží vůle rozvinul se tím ve věčnosti a čase.

Pravěčnou moudrostí jako všechny tyto ve stvoření působící síly, byla také Herta, správkyňe a strážkyňe země.

Takovou jako Astarté, zářící světlem a krásou, Herta nebyla. Vážná, moudrá, přikloněná více hmotnosti, jakoby chtěla svědčit o tíži hmoty, poznávající ve svém chtění její praformu,

oživujíc ji a vyzařujíc - takovou byla její povaha. Pramateřská, radící, pečující, snášející a napomáhající. Tichý, hluboký žal byl v záchvěvech jejího bytí, který tušil budoucnost, kterou země prožije.

Tkala a předla kolem země ve svém jemném vyzařování a byla také v jejich útrobach, kde bděla nad rozkvětem a vzrůstem. Byla veliká a stříbřivě světle šedivá, obalena pozemskými závoji mlh a hluboce modrý svit zářil z jejího bytostného obalu.

Tam, kde byla, tam shromažďovalo se všechno pevné, oddělovaly se vody, vystupovaly páry a výpary táhly do zamlžených dálav. Vody bublaly a splývaly dohromady a moře vzdouvalo svoje vlny při rozkazujícím hlasu Njoerdhově. Jeho působnosti byly podřízeny všechny vlhké vlivy a živly a on sloužil stejným způsobem Thorovi, Herthě, samému otci slunce, tak jako železné vůli Merkurově, který všechny tyto bytostné vůdce živlů řídil živým paprskem svého chtění. Jeho chvějivé nazelenalé, třpytící se stříbrné světlo proudilo Njoerdhovou daleko zářící, vzdušně tekutou postavou.

Bílá, splývavá brada obklopovala ho jako mořská pěna, vypadal staře a moudře a přesto zůstal mladistvě divoký ve svém působení.

Nádherné bylo, když duchové vzduchu poletovali kolem něho jako bělošedé prapory a hvízdali na jemné flétny větru. Proudby bojujících vodních par, teplých a studených vrstev, přijímaly tyto záchvěvy a hučely a vyly pak dlouho nad rozvlněnými vodami země.

Často byli spolu v živém rozhovoru, strážkyně země a pán vod, často však byli spolu v divokém boji proti Asům, nositelům světla, proti nimž vysílali své divoké větry a mlhy do boje. Pak zuřily živly ve výšinách a na vodě a oheň řádil v hlubinách země. Všechny bytostné houfy se shromažďovaly k divokému světovému boji a právě tím způsobovaly vzrůst a vývoj na zemi.

Svaté jest Slovo! Slovo, které pravilo: „*Budiž Světlo!*“

Ono jest život. Nic není mimo ně a všechno, co jest, jest z něho. Tak nezměřitelným jest tento pojem, že lidský duch v pozemském ho nemůže pochopiti.

Neboť svým bytím v pozemském byl postaven do jedné části stvoření, která je konečná, vyžaduje prostoru a času a proto může býti pochopena jen ke zcela určité hranici.

Poněvadž člověk měl však hranici, žil také proto vždy jen tuto, jeho dočasné zralosti odpovídající hranici a cítil se v ní býti středem. Slovo však dalo mu více, dalo mu všechno, postavilo ho do stvoření, nejen do hmotnosti.

Slovo naplnilo ho duchem, živoucím duchem, z něhož je všechno stvořeno. Všechno, co působí bytostně, stálo a stojí ještě dosud v duchu Slova již od počátku. Proto je živoucí a ne mrtvé. Kdo prožije pojem, který vám říkám, ten může se postavit do života, do zákona a nezemře.

Bytostní se rozprostírali nad zemí, působili v ní. Napínali stříbrolesklé sítě, jimiž všechno spojovali a svazovali, skrze ně proudilo jejich čisté pomáhání shora dolů a nazpět. Projevovali se v tom sami stále mocněji a světy hýřily nádherou pod jejich požehnanými rukama. Hmotnost se ozdobila z jejich tvoření, neboť proudy živoucí síly pronikaly zářivě všechno stvořené.

Hýřící a prýšící hojností životní svěžestí byl svět krásný a naplněný dechem rajských niv. Příroda byla nedotčená, čistá, posvátná a veliká, jako vše, co vzešlo ze slov Páně.

A takovými byli také první pozemští lidé, kteří z ideální praformy zvířete měli v sobě neosobnost, bdělost, kteří byli ještě naplněni čistě bytostným a přesto již rozvíjeli své lidsky duchovní schopnosti až ke zralosti, ve které převyšovali vysoko zvířata, neboť začali ochotně používat svého rozumu. Chodili zpříma a jejich tváře měly již výraz duchovního života. Stávali se vždy více obrazy světlých.

Tito světlí byli pro ně prostě zde, neboť tu byli vždy od počátku, od chvíle, kdy si člověk uvědomil sám sebe.

Stáli v nedosažitelných výšinách na bělozlatém, třpytícím se oblaku světla, které přelo žemi jako zářící proud křišťálu po stupních, které vedly ke trůnu otce Slunce. Jeho však nemohli vidět pro ohromnost jeho lesku.

V rytmickém, stále se vracejícím putování slunce vyrovnávaly se také dny i noci. V zářivém oblouku povstal na nejvyšším místě země také most otce Slunce do posvátných říší věčných.

Tento třpytící se oblouk byl vybudován samotným otcem Slunce s pomocí vzdušných pomocníků. Střídající se v duhových barvách svítil v různých dobách, jasný jako den a modře zářící, rozlévající trvale živé, překrásné světlo na zemi. Vysílal pozitivní síly otce Slunce, které v nejvyšších vrstvách atmosféry nesly malé krystaly jemné hmoty. Tyto lomy záření jemné hrubohmotnosti vytvářely podle doměnky lidí světlé spojení pro obyvatele nebe.

Zářící bytostný, vyhlížející jako světlý rek, pln lesku, se zlatým rohem sřezil most, po kterém putovali světli.

Překrásné propasti se šířily na úpatí onoho zářícího pásu světla, který se dotýkal země na nejvyšším místě.

Moře i pobřeží se prožhávaly v překrásných proudech této nebeské záře. Modré hluboké vlny lesknoucího se moře hučely a zpínaly se pod svými bílými hřebený. Mile se připínaly svěže zelené trávničky k okrajům písčného pobřeží, které zaplavovalo moře svou bílou pěnou, která usychala a měnila se v malé, krajkám podobné útvary.

Mírné skupiny pahorků se rozkládaly v dáli jako jasné vlny, které kdysi byly vyvrženy pracujícím hlubinami země. Malá, dýmající ohnivá jezera vařila v údolí a kolem nich rozprostíraly se měkké, popelem přikryté krajiny, které dávaly výživu šťavnatým lukám, když vítr přenesl jejich prachové zárodky nad zemi.

Překrásně zaznívaly z dáli, kde hučel příboj modrého moře, posvátné zvuky a mírné hvízdání větru letělo nad malými pahorky. Bohaté lesy se rozkládaly do nitra země, kde zdála se býti půda vlhčí. Množství ptáků oživovalo pobřeží moře. Jejich skřek a třepetání křidel bylo slyšeti daleko a když létali svými oslepujícími perutěmi nad vodou, zrcadlilo se světlo severní záře na jejich vlhkých tělech.

Byla to veliká, krásná zvířata s plovacími blanami na nohou. Jejich krky byly silné a sněhobílé a držely jejich hlavy nahoru ke světlu.

Na malých skaliskách a pahorcích odpočívali v hejnech po dalekých letech. Dole se povalovali rybám podobní tuleni, jejichž křídla zakrněla a přeměnila se v ploutve. Večer, který se rychle snášel, poněvadž dlouhý soumrak byl tu zvláštností nebo zase trvalým stavem, přicházela mnohá zvířata z nitra širé, tiché a v mlhy se halící země. Stříbřitě modrý, chvílemi ozařovaný záchvěvy severní záře, leskl se tento svět jako pohádka.

Postavy mořských žen se vynořovaly z vody a jejich bílé ruce a lesknoucí se rybí postavy zvedaly se v pohyblivém světle stříbrného, zářícího mostu světlých Asů a jásavá píseň vebila Njoerdhra, kterému sloužily.

Ryby přicházely při zvuku jejich hlasů, jakoby přivábeny a veselé ptačí hlasy odpovídaly ze vzdálených šumících lesů, nad kterými se chvěly odlesky severní záře.

*

HEIMDALL - SVĚTLEM ZÁŘÍCÍ STRÁŽCE MOSTU

Vysoká, vztyčená, světlá postava stála na jednom z pahorků blízko šumících lesů. Byl to (bytostný nebo člověk, kdo zde ostrážitě vyhlížel do dáli?) Heimdall¹⁴, světlem zářící strážce mostu, který tu pátravým zrakem pohlížel do dáli.¹⁵

¹⁴ Zde bylo cenzory z přepracované verze vynecháno slovo „Heimdall“ ... Aby nebyl světlem zářící strážce mostu „Heimdall“ zaměňován se světlovlasým „Hjalfdarem“? ... budou některá nejasná či obtížně pochopitelná místa

Tiše šuměl malý, svěží pramének u jeho nohou, které byly ovinuty měkkou koží **Téměř bez srsťi**. Světle bílá se zdála býti jeho téměř nahá postava, která měla přehozenou světlou, huňatou kožešinu jen přes rameno a kolem boků. Ruce byly štíhlé a plny přirozené síly svalů, byly však právě tak bílé jako krk, který se pozvedal krásně z chlupaté kožešiny. Světlé zvlněné vlasy padaly až na ramena. Byly svázaný bílým kusem kůže a ozdobeny krásně zbarvenými péry.

Kolem boků visel veliký roh na pásu z mušlí. **To byla jediná jeho ozdoba.** Pohyby světla přinášely stálé změny do krajiny a chvílemi osvětlily také jasný odvážný obličej muže, který tu bez hnutí naslouchal.

War es Heimdall, der Wesenhafte - oder war es ein Mensch? ... Byl to Heimdall, bytostný - nebo to byl člověk?¹⁶

Tu zaduněla půda pod kopyty stáda skákajících rohatých zvířat, **gazel**, která vyběhla rychlými, pérovými skoky ze stínu stromů. Chvatně uchopil **světly muž**¹⁷ kopí, jehož hrot tvořila **hvězdice** umělecky vybroušených mušlí.

Mocné vrhnutí a již se svalilo první zvíře stáda, **zasaženo do světlých prsou pod krkem a chvějíc se, zhroutilo se.**

Rychlými skoky přiběhl **Světly**¹⁸ **světlovlasý muž**, přeskakuje při tom jako zvíře četné, vlnité pahorky, které ho dělily od jeho kořisti. Jeho obratná a pevná ruka nejdříve zkoumala, zda zvíře je mrtvé, aby zbytečně netrpělo.

Hasnoucí oko a ztichlé srdce přesvědčily znalce dostatečně, i když údy se ještě lehce chvěly. Svázal běhy štíhlé gazely pevným zvířecím střevem, **keré si opatřil z jiného zvířete** a mocným rozmachem si je přehodil na silné plece. Pak šel dlouhými, pružnými kroky po měkkém, vlhkém, stříbrně modře se lesknoucím mechu do nitra země.

Byla to mírná výšina, na kterou za lesem vystupoval. Nikde nebylo cesty, ba ani úzkého chodníku, **avšak znalecké oko poznávalo každou stopu a praskot krátké, drsné trávy mu prozrazoval, že jde správným směrem (ale přesto se neodchýlil od směru).**

V dáli táhla veliká stáda vysokých, černých rohatých zvířat do hustých lesů. Jejich bučení zaléhalo chvílemi až k uchu tichého, zamyšleného poutníka. Zdála se to býti obrovitá zvířata, která tu se svými kravami a telaty táhla do vnitra země. Přicházela od napajedla.

Když poutník dosáhl nejvyššího místa podlouhlého pahorku, pohlédl do širokého, hlubokého údolí. Vyhlíželo to jako kotel zasypaného a vyhaslého, úplně nízkého kráteru, **co se tu před ním otevřelo. Jasně letělo nebeské světlo** nad těmito místy, které světlí pomocníci dali jako domov malé skupině lidí, **se míhaly jasně sluneční paprsky.**

Světlé, bíle se lesknoucí **pahorky (chaty kulovitého tvaru)** pozdravily ho z hloubi a v jednom z těch maličkých **hnízd (příbytků)** plápolal oheň **jeho posvátného** krbu a otvorem ve stropě kroužil vzhůru tenký sloup kouře. **To byl jeho domov.** Holda ještě bděla a čekala na svého druha, jemuž chtěla připravit večeři. **Poprvé, když pomyslel na Holdu, zjevil se světlejší lesk,**

zřejmě vyžadovat novou revizi překladu!

V původním textu českého překladu se slovo „Heimdall“ vyskytuje celkem 13-krát. (V cenzurované verzi 15-krát. V německém originále dokonce 19-krát)

¹⁵ Modrou barvou je označena vynechaná část textu z cenzurované verze...

¹⁶ Zde byl v předválečném překladu zřejmě nedopatřením vynechán překlad věty „**War es Heimdall, der Wesenhafte - oder war es ein Mensch?**“ ... „**Byl to Heimdall, bytostný - nebo to byl člověk?**“ ... tato místa budou zřejmě vyžadovat revizi překladu.

¹⁷ V německém originále je „**der Blonde**“

¹⁸ **Světly** či **světlovlasý muž**? V německém originále je „**der Blonde**“ ...

který bylo těžko nazvati úsměvem, avšak šťastný výraz nejčistšího pocitu štěstí přelétl přes jeho drsný, krásný obličej **úsměv**. Byl odvážný a jeho hlava se nesla hrdě vysoko. Byl svobodný a volný, nejsa si vědom žádné tísně, prostý a jasný byl pohled jeho modrých očí.

Toto oko bylo tiché a hluboké a jako vlny jezera, bylo často jasné a plné lesku a opět temné a bezedné.

Zrcadlil se v něm čistý duch, který ničím neobtěžen učil se přijímat dary Boží. Vděčně, prostě a pln bdělosti, stále čtoucí v čistém tkanivu velikého daru stvoření a vnímající vše tak, jak to bylo Světlym Otcem dáno: **čisté, veliké, nepřemožitelné a prosté.**

Posvátný dík proudil z jeho ducha, když myslel na chatrč ženy, kterou nazýval svou a na dary z rukou Světlého Otce, které zářivě opatroval otec Slunce a které byly obklopeny tkajícím a pomáhajícím bytostným. Viděl je všechny a miloval je všechny a mluvíval k nim, ne sice řečí svých úst, ale štěstím a bolestí, díkem a starostí svého srdce a oni mu rozuměli, naslouchali a odpovídali svým způsobem..

Listoval tak ve světlem prozářené knize, která nebyla napsána a svázána rukou člověka. Četl v listech knihy života, kterou mu bytostní živě ukazovali a jejichž hlasu rozuměl. Prožíval v darech přírody Slovo Boží.

Není ničeho mimo Něho a všechno co jest, jest z Něho, který tu pravil: „Budiz Světlo!“

A ten, který toto věděl svým duchem, který poprvé vstoupil do hmotnosti země, byl Jan, pozemským jménem „Hjalfdar“¹⁹.

*

HJALFDAR STÁL DLOUHO NA PAHORKU

HJALFDAR stál dlouho zamyšleně na pahorku. Široce se táhla hluboká modř večerního soumraku na jasném obzoru. Obrovská hvězda stála vysoko v dáli, která se mu zdála nepochopitelná. Pohlížel-li příliš dlouho **ke hvězdě** vzhůru, tu se mu zdálo, jakoby celý nebeský prostor se všemi ostatními hvězdami i rovina, na které stál, točily se kolem tohoto jediného světlého bodu, který se zdál nekonečně daleko, již úplně mimo svět. Věřil, že krajina, ve které žil, plave jako plochá deska na nekonečném moři, neboť věděl ze svých loveckých výprav, že tato krásná země je obklopena ze tří stran vodou.

Na čtvrté straně, tam, kde se země šířila do dáli, nemohl dosáhnouti k moři a proto se domníval, že tato země musí býti velmi rozlehlá.

Ve vnitrozemí se jim stavěly mnohé překážky do cesty. Především byl to pruh země, na kterém se odehrávalo mnoho ohnivých výbuchů **s deštěm popele**. S duněním chvěla se pak celá země, moře vrhalo mohutné, vysoké vlny a žhavý vítr hučel a svištěl až zvíře i člověk polekáni utekli.

Plamenní duchové ohně tančili pak kolem a červené výpary se valily a šířily se pod sluncem, měsícem a hvězdami. **Jen zářivý oblouk Asů vrhal plameny svého světla, pohybující se a střídající se skrze tento žár.** Působilo to pak velmi strašidelně a lidé si šeptali o velikém boji **Věčných, Světlych a Pozemských**, kteří řídili zemi i moře svou mocí a silou, podle vůle Světlého Otce.

Zdálo se jim pak, jakoby hořel svět. Stále cítili se spojení se vším bytostným velikou mocí těchto sil přírody. Vždy byli bdělí a zvláště Hjalfdar dovedl podle znamení, která mu dávali bytostní, pomocníci mnohých zvířat, světlem i stínem, vůní travin, množstvím vlhkosti, pískem

¹⁹ Jan, pozemským jménem „Hjalfdar“, též *Ismael* či *Is-ma-el* ... jeden ze stvořených z ostrova Patmos, který byl povolán spolu s Ismanielou z ostrova věčného ženství, aby směli vést a učit první pozemské lidi na naší planetě Zemi.

i větrem, odhadnouti často na dny i na dlouhé měsíce, kdy takové výbuchy nastanou. Věděl pak, jak se mají zásobit potravinami a hovořival o tom s těmi, kteří byli lovci a rybáři jako on.

Vedením bytostných dospěli také ke svým stavbám, které je chránily při hrozné nepohodě. Dříve by byli nejraději při bouřném počasí zalezli do země, avšak půda zdála se jim cizí a nejistou a poněvadž byla z části vlhká nebo zase drobná a sypká, nehodila se k vyhrabávání úkrytů.

Tak dřepěli, chráníce ženy před výbuchy bouře pod svými kožešinami, jako plachá zvířata a prosili své světlé pomocníky o radu a útěchu. Bystrýma očima a s napjatými nervy dívali se ven do vířícího zuření živlů a neviděli nic než prach, který ozářen červenou záplavou vířil kolem nich.

Hjalldar a jeden z jeho bratří vylezli ven z kožešinových úkrytů, neboť se již nemohli dívat na pláč dětí a rozechvění žen.

Bojovali s bouří, aby našli nějaké přístřeší, nějaký strom, rokli nebo chránící pahorek. Tu spatřili prostředně veliké, šedivé ptáky, kteří tu úzkostlivě, ale velmi obratně lítali blízko u země. Sbírali různá jemná vlákna, kousky pórovitého popela a bahna, které tu leželo kolem. **A slyšeli hlas: (Jakýsi hlas v nich pravil:)** „Udělejte to jako ti ptáci. Jděte za nimi a podívejte se!“

Kráčeli směrem, kterým odlétali ptáci. V malé vzdálenosti pod hřebenem táhlého pahorku spatřili na zemi bělošedé zvláštní útvary.

Jako koule nahoře zašpičatělé seděly tu bez pohnutí na témže místě. Bylo jich tu bezpočtu. Rychle a s křikem poletovali sovám podobní ptáci kolem malých, bílých pahorků, které z dálky opatrně pozorovali. **Mohly v nich býti skryty různé druhy zvířat, kterých tu bylo všude velké množství. Hadi, ptáci, veliké ještěrky a svišťové.**

Když se však již nic nehýbalo a také shůry nepřicházela žádná výstraha, přiblížili se blíže a viděli, že to byli ptáci sami, kteří se zaměstnávali stavbou maličkých pahorků. Prohlédli důkladně jednu takovou stavbu, která se zdála býti právě opuštěná, ale chránili se ji rozbítí, poněvadž znali velmi dobře důsledky, které by byly pro ně vznikly z tohoto hříchu proti přírodě, neboť oni viděli děje, které se při tom připínají jemnomotně na ně a kolem nich. Cítili každé falešné jednání jako břímě velikého kamene, který na ně tlačil a prožili tak v krátké době zpětný úder ze světa bytostných, jemuž nebylo možno se vyhnouti, poněvadž oni sami vyráběli toto vyzářování.

„Chcete-li se vyvarovati bolestí a zla, tak buďte bdělí v každé době“ učil je **Hjalldarův (jejich)** otec. A tak to věděl i Hjalldar sám a měl to také vyzkoušeno.

„Žádnému tvorů Všemohoucího nesmíš přivoditi bolest, aby jsi z toho měl nějaký zisk“. Pravil mu jednou zářící **bytostný**, který se mu často zjevoval.

Nebylo to vždy snadné v boji s přírodou **a jeho dumavé oko dovedlo ho k tomu, že se začal zabývat hlouběji myšlenkami o boji s přírodou.** V oné době neodvážil se již chytati žádná zvířata, poněvadž v léčkách velice trpěla. A přece směl, ba měl zabíjet, neboť **světlí mu pravili: (Světlý pomocník mu otiž řekl:)**

„Máš se živiti zvířinou lesa, vod a pastvin, neboť jsou to zvířata čistá. Právě tak ptáky, kteří nepožívají mršin. Své tělo máš vyživovati dobře, avšak ne v přemíře. Smíš porážet slabší, ale nesmíš je trápiti. Čistým buď tvoje myšlení a pak zůstaneš čistým i v činu!“

A tato slova světlého, **která k němu mluvil přes Heimdalův most,** zvěstoval **Hjalldar** svému kmeni, neboť byl to pro ně první a nejnutnější zákon života.

Ve všem pomáhali světlí přátelé. Zaváděli je s nechybující jistotou na ta místa, kde se nacházelo správné bahno, větve i stébla, aby si mohli vybudovat nové ochranné **hnízdo**²⁰ **(chýše) ve velkém měřítku.** Maličci a pilní stavební umělci ukázali jim přesně, jak je nutno provést od základu celou stavbu a mužové museli jen s velikou opatrností všechno jejich konání napodobiti.

²⁰ V německém originále „schützendes Nest“ ... tedy zcela správně přeloženo „ochranné **hnízdo**“ též skrýš, úkryt, brloh, pelech atd.. Kdžžto výraz „chýše“ či „chatrč“ ... je německy „die Hütte“

Jak skvěle byl vřazen tehdy lidský duch do zákonů přírody! V radostném tvoření byla tu nejkrásnější **hnízda** (**chýše**) v krátké době hotova. Kulatý otvor sloužil za vchod a druhým otvorem odcházel kouř plamene. Uprostřed (**chýše**) bylo vyhrabáno malé ohniště, které bylo vymazáno hustým bahnem z moře. Tak bylo připraveno místo pro zlatý plamen, který přinesli z **vybuchujících** ohnivých jezer a který pečlivě opatrovali.

Na dlouhé tyči dusívali pak nad ohněm maso a bohaté plody pekli ve žhavém popelu.

Tak se živilo v temnějších, chladnějších dobách, **kteří se pravidelně navracely po nejvyšším stavu jasu** (**kdy bylo více tmy**). Kožešiny zdobily kulatý vnitřek obydlí a sloužily také za měkká lůžka. Mušle tvořily první nářadí, tak jako ostré, na mušlích vybroušené vápencové kameny, kterých používali také jako střel a mlatů.

Do **slupek** velikých, obrovských plodů, které se podobaly dnešním dýním a rostly na vysokých, hustých, keřovitých skupinách, podobných dnešní kosodřevině, byla čerpána voda ze svěžích pramenů. Tyto **slupky připomínající** džbány a mísy byly tu jedinými ozdobami vedle kopí ozdobených mušlemi, která byla zbraněmi mužů.

Zbraně pozůstávaly vedle kopí také z kyjů, seker a nožů. Ženy sedávaly většinou před svými **hnízdy** (**chýsemi**), které nazývali boudami. Byly tiché, drsné a přímé, **avšak nechybělo jim krásy**. Byly zahaleny světlými vlasy, jež byly mnohem delší než vlasy mužů a bývaly v týle svázané páskou z rostlin.

Před sebou mívaly často hrubě zhotovené rámy, **upevněné na kolenech** (**přípevněných na kůlech**). Na těchto rámech pletly pak sítě, jichž používali mužové k lovení hojných ryb. V potocích chytali ryby rukama. Na moři museli však napínati sítě a čekat na hodinu, až Njoerdhal **pán moře** přizve své mořské oře na pobřeží. S hromovým hukotem pak příliv přišel a zaplavil drsné, vápenité pobřeží až hluboko do vlhkých lučin.

Tak vedením bytostných vytvořili si lidé sami svůj pracovní prostor. Zůstali tu a budovali své chatrče. V nejkratší době vzniklo pak maličké sídlo. Jeho plocha a poloha byla pro lidi velmi příznivá. Na severní straně nebylo daleko od moře, které vysílalo svůj svěží chlad a zdržovalo výpary a zápachy, které z jihovýchodu od ohnivých jezer často sem táhly v dlouhých mracích.

Od východu rozprostíraly se zelené nivy, mírné pahrbky a vyhaslá údolí kráterů, porostlá krátkými, šťavnatými travinami a mechy. Tam pramenily jasné a sladké vody a bublaly v úzkém korytu potoka, který pospíchal do moře. Na břehu prospívaly zvláště šťavnaté rostliny s bujnými listy.

Putující dále na východ, dosáhli lidé nízkého lesa, v němž rostly hlavně mohutné druhy kapradin a svérázné přesličkovité stromy. Ve vysokých stromech přesličkovitých lesů byl živý shon a ruch od zvířat všeho druhu, která se nikdy nevzdalovala ze svých lesů. Zvěř byla úzce spojena se svým okolím, jehož potřebovala ke své výživě a kde nacházela všechny ostatní životní podmínky.

Aby získali měkké a huňaté kožešiny, museli lovci projít těmito lesy, což nebylo tak snadné.

Tak vytáhl také Hjalldar jednoho dne ještě se dvěma lovci. Zdánlivě pevná, zelená půda vábila poutníky, **kteří se úzkostlivě snažili nedotknouti se stébel nebo hustých lián, které visely shora z větví, neboť nejmenší šumot** (**Razili si cestu pokud možno neslyšně, protože i nejmenší hluk vyrušil**) plachá zvířata, která tak ležela v hlubokém úkrytu. Zelená, **vábivá** půda byla však často jen tenkou pokrývkou z jemného mechu, která zahalovala tiché nehybné vody. Z nich vynořovaly se chvílemi zcela neočekávaně veliké šedo zelené hlavy, které samy vypadaly jako listí nebo mechoviště.

S kulatýma, ztrnulýma **zlatýma** očima dívala se plachá obrovská hlava s velikou, strašlivě zející tlamou na poutníka, který často neočekávaně před ní stanul. Pak vyrazilo zvíře ze sebe divoký zvuk a zmizelo chrochtajíc pod pokrývkou svého močálu. Nebylo zlé, nýbrž plaché.

Jestliže měli lovci štěstí, tu vylezlo v krátké vzdálenosti z vody a proniklo do husté hradby rostlinstva. Tak ukazovalo a razilo lovcům jistou cestu.

Zvíře vyhlíželo ošklivě ve své obrovité velikosti s nemotornou postavou, na čtyřech krátkých, sloupům podobných nohách, se širokými prackami, velmi dlouhými, trochu ohnutým krkem, zakončeným podlouhlou, vzdor tomu však velmi širokou hlavou, ošklivě beztvárovou s malými očima (ušima).

Zvíře vzalo při chůzi s sebou větve z divoce se vlnících stromů a zdupalo vše, co mu přišlo do cesty. Vrcholy stromů převyšovaly hlavu ohyzdného zvířete.

Téměř omamující dusno a výpary jednotlivých rostlin, které vyrůstaly z močálů na vysokých, vodnatých lodyhách, dusily dech lovců. Byl to veliký protiklad při srovnávání těchto lesů a svěžího řetězu pahrbků, kde Hjalldarův kmen vystavěl své chatrče (chýše).

Dosud nikdy nepronikli do lesů na severovýchodě, které přiléhaly k této močalovité krajině. Tam to vypadalo, jako když nějaký pohyb země vytvořil vrásky a schodiště, které byly porostlé hustými kosodřevinami. Na přechodu bylo tu několik druhů stromů, malých a zakrnělých, které dnes nejsou již známy.

Šedivé, podivné závoje mlh táhly se na severovýchodě nad těmito vyvýšeninami, které vyhlížely jako náhorní planina. Podivně tuhé, hlinité vrstvy sbalovaly se do balvanů a valily se s praskotem dolů, jakmile sem vstoupila noha.

Půda byla pokrytá suchým jehličím a v hlubinách pahorků objevovaly se chvílemi hlinité, rozpukané jeskyně. Dále na sever vedla cesta do mlhy a chmur.

Drsné, vlhce studené větry počaly svištět a lesy stávaly se stále hustší a chmurnější. Světlé postavy tří lovců (lovců) kráčely však tiše a odvážně, číhavě očekávající kořist s neobyčejnou a neochvějnou vůlí kupředu.

Bručení jako temné dunění ozvalo se pod zemí a nohy lovců se zastavily. Jejich uši vnímající nejtišší tóny napjatě poslouchaly. Pak se tiše posadili v malé vzdálenosti od sebe. Seděli tiše a čekali, neviděli však nic a jen občas ozvalo se tiché bručení v zemi. Hjalldar povstal a jako by veden neviditelnou rukou obešel čtvercový kus cesty. Pak psal svou chůzí kruh, ve kterém tušil pelech zvířete. Konečně označil hrotem svého kopí místo, na kterém nutno kopat. Těžkými lopatami byla vyhrabána veliká jáma. Lopaty byly přibroušené a zhotovené z velikých parohů jelena byly velmi dobrými nástroji.

Mlčky pracovali lidé, neboť se báli, aby nevyplašili plaché zvíře pod zemí. Pomocné ruce činily to snadným. Z hlíny smály se na ně malé tvářičky. Mužičkové, jimž patřily tyto tváře, poskakovali horlivě kolem a byli hned na lopatě a hned zase na vysypaných hromadách, na nichž dělali kotrmelce. Malými ručkama vedli špice rýčů a ukazovali místa, kde nutno rýt. Vesele zableskla se jim očka, když rýč narazil na odpor. „To je kořen stromu. Jen dál, on drží klenbu jeskyně, kterou brzy již objevíte.“

Hjalldar rozuměl slovo za slovem, co maličcí říkají. Měl radost, že se tu ukazují. Druzí byli ve veliké horlivosti úplně zaměstnaní prací a sami sebou a proto z toho mnoho neviděli.

„Je to černý jeskynní medvěd,“ pravil jeden z mužičků. „Je téměř tak veliký jako ty, lidský muži. Jeho hustá kožešina je nádherná. Je ještě mlád, má teprve dvě léta a již je tak veliký. Půjde-li to tak dále, tak nám přerostou tito divocí obři ještě i les!“

Jako by zpozoroval, že tu byla o něm řeč, zaznělo temné brumlání ze země. Malý, zemní mužiček přihopkal k Hjalldarovi a ukazoval na jeho ruku, která vzdor práci byla veliká, štíhlá a krásně formovaná.

„Dávej si dnes pozor, aby tvá ruka neutrpěla škodu! Kolem ní se sprádají neblahá vlákna. Někaké zvíře jí asi zbytečně trpělo. Nedbal jsi některého z přikázání Otce všehomíra?“

Hjalldar se zarazil. Vážně a zamyšleně hleděl na svou pravou ruku.

„Nevím, zdali jsem pochopil“ pravil sám k sobě. „Často víme to teprve tehdy, až nás uhodí zpětný náraz. Nedávno jsem hodil své kopí po kytovci, a místo toho zasáhlo mé kopí (bílou holubici) na bílých útesech velikého ptáka. Domníval jsem se, že je holubice mrtev, avšak on vyletěl vzhůru a zmizel v útesech.“

„Ano a tam zemřel, poněvadž jsi nebyl opatrný.“ Varovně a vyčítavě zašeptal nějaký hlásek vedle něho. „Bílá vlna tě proto pohaněla.“

„Bílá vlna!“

Tak se jmenovala jedna z tančících dcer Njoerdhrových, tedy mořská panna, která obetkala jeho ruku vláknou.

„Jak mohu odpykat, co jsem zavínil?“

„Odpykáš to ještě dříve, než jsi myslel,“ pravil zemní mužiček jasným hlasem. „Vezmi proto list bahenního stromu a až budeš poraněn, přivaž si ho na ránu.“

Opět poučili bytostní lidského ducha. Pro Hjalfdara bylo novinkou, že listy mohou být dobré na chorá místa. Učinil, co mu mužiček radil a list si uschoval. Mezitím již byl hotov příkop, který jedním koncem dosahoval do medvědí jeskyně. Pak vstřčili do jeskyně velikou větev natřenou medem a zakryli příkop větvemi. Nahoře udělali nad jeskyní otvor a všichni tři lehli si na zem a naslouchali.

Netrvalo to dlouho a slyšeli, jak medvěd čenichaje, prohledává jeskyni.

„Čichá med,“ šeptal mužiček, který seděl na zemi před Hjalfdarem a napjatě se díval dovnitř.

Pak ozvalo se v jeskyni dole divoké kňučení a vrčení a bylo slyšet, jak se zvíře drápe do příkopu.

„Musíme vystihnout pravý okamžik, až bude mít hlavu v léčce a bude lízat med. Pak skočíte vy shora do jeskyně a spoutáte ho. Já však skočím do jámy skrze větev a uhoďm ho do hlavy.“

Často již zdařila se Hjalfdarovi tato zdoluhavá a namáhavá práce. Neměl žádné starosti.

„Musíš být stále odvázným a stále důvěřovat ve světlého Otce“, učival ho otec a Světlý pomocník, který často k němu mluvil, mu pravil: „Nevysílej žádný strach do světa a pak nebude tě také moci žádný strach postihnouti.“

Proto se chránil před bázní. Opět podíval se na svoji ruku, kde stále ještě visela šedavá vlákna.

Nastal okamžik nejvyššího napětí. Slyšeli, jak medvěd líže, mlaskaje, sladký med a občerstvuje se jím. Oba sourozenci prorazili svými sekerami strop jeskyně, která nebyla hluboko pod zemí a stanuli za medvědivými zády. Před jeho nosem, uprostřed zelené spleti větví, objevila se náhle obrovitá postava, seskočivšího Hjalfdara s napřaženým mlatem, který sviště dopadl mohutným úderem na velikou lebku medvědu.

Se zlomeným pohledem podíval se medvěd ještě na Hjalfdara a jeho oči byly rudé jako oheň. Pak zvedl ještě mohutnou pracku jako na ochranu a ostrými drápy zasáhl Hjalfdarovu pravou ruku. Krev proudila z ruky a krev tekla z nosu medvěda.

„Bílá vlna, měla jsi ráda svého ptáka!“ usmál se Hjalfdar a ovázal veliký list kolem své ruky. „Děkuji ti, malý zemní duchu, za tvou dobrou radu“, pravil tiše.

Potom pomohl svým druhům uvolnit medvěda. Dlouhým rostlinným lanem byl přivázán a pověšen na tyč, kterou namáhavě urobili z větví borovic (rovný kus kořene, který namáhavě vyrvali ze země).

Byla už hluboká noc. Skrze stíny strašidelných stromů dopadalo sem červenavé světlo měsíce a bledá Polárka Severka chvěla se ve vysokých dálkách.

Hjalfdar proslovl svou modlitbu Světla.

„Světlý Otče, který jsi vždy nad námi, jsi s námi a tvoje síla je v nás.“

*

HJALFDAROVA RUKA SE HOJILA

ZATÍM, CO SE Hjalldarova ruka hojila, měl on sám čas na přemýšlení. **Byl velmi činný.** Ve volném prostranství před svojí chýší vykonával menší a lehčí práce. Holda, jeho žena, se horlivě snažila, aby mu připravila všechno k ruce, neboť ruka zasažená medvědem mnohdy ještě velmi bolela.

Hjalldar nebyl zvyklý tak tiše sedávat doma, neboť měl toulání v krvi. **Nebyl žádný pecivál. Jeden vzdech za druhým dral se mu tiše z prsou.** Bylo konečně také dobře, že se jednou podíval, jak to vypadá doma. Jeho hybný, nikdy neunavený duch chtěl věčně kráčet kupředu a nestrpěl zastavení. Jeho bdělé, bystré oči, viděly všude až na dno a kam neviděl on, tam mu vše ukázali malí bytostní.

Přišel čas, kdy kmen mužů, s kterým dřív pracoval společně a rovnoprávně, počal v něm viděti svůj vzor.

„Tak, jak pracuje Hjalldar, to je nejlepší, tak jak on loví, plní nejčistější zákon. Tak, jak on používá zbraní, rozděljuje svou kořist a uctívá světlé, tak je to krásné.

On to nevěděl a nesnažil se vystupovat do popředí, nýbrž zdržoval se mezi nimi, poněvadž společně s nimi mohl také nejlépe sloužiti. Ano, to bylo ono: Chtěl sloužiti! Proto však byl také na cestě státi se vládcem!

On ovládal sebe. K tomu napomáhal mu život, láska k ženě i k dětem, **kterých každý rok přibývalo.** Pomáhala mu nevypočitatelná síla žvlů, pomáhal mu boj se silnými a vítězství nad slabšími tvory. Pomáhala mu starost, nouze, radost a požehnání.

Nejvíce však mu pomáhali světlí a bytostní. Byli tu vždy, když je hledal a věděli si vždy rady, když se jich tázal. Všechno to šlo před ním ve dnech nuceného odpočinku. Všichni přicházeli také k němu a tázali se ho. Všem při práci chyběl. A pro všechny věděl radu s láskou, která byla v něm.

„Jak je to krásné, Hjalldare, že jsi zase jednou u domácího krbu,“ pravila žena. „Mám z toho radost. Jako by všechna ta práce šla kolem mnohem rychleji, když se díváš na všechny věci svýma klidnýma očima. Všichni ve tvém okolí, dokonce i děti jsou jako povzbuzeni konat pro tebe to nejlepší.“

Měla pravdu. Chlapci, kteří tu byli v každém stáří až k nastávajícímu mladému muži, zdržovali se všichni po Hjalldarově boku. Využívali času, kdy se ho mohli ptát a učili se od něho připravovat zbraně, jako to jeho učivali pomocníci.

Dovedl při tom krásně vyprávět, jak ho přiváděli na místa, kde nacházel příležitost k vynálezům. Vyprávěl o boji s obrovským jelenem, kterého zabil mlatem, aby získal kůži s parohy. Mohutné parohy byly základem prvního náradí.

Vyprávěl, jak namáhavé bylo jejich broušení v měkkém písku, pokud ho nezavolala jedna z mořských panen na útesy a neukázala třpytící mušle. A on během vypravování zaučoval je v používání nástrojů, zhotovování kožešin, kůže a řemenů. Potom však stanul před jeho duchem Světlý, který pravil ukazuje na chlapce:

„Nauč je také používat zbraní a řekni jim, kdy muž jich má používat, podle slov našeho Pána.“ Rozechvěně naslouchal **Hjalldar**, byl to oslňující Světlý, zářivější než **Heimdal**, v stříbrolesklém brnění **a s okřídlenou přilbou.** Světlé kadeře padaly zpod přilby na jeho ramena, zářivé byly jeho oči a bílá jeho tvář.

„Veď mládež. Až dorostou, budeš potřebovat muže, abyste se rozšířili přes ostrovy, neboť mnohé kmeny světil ti **Světlý Otec tvůj Bůh**, abys o něm svědčil. Uložil ti mnohé povinnosti, **avšak za to dal ti práva těch, kdo jsou silní v sobě.** V jeho Světle budeš **věčně** vítězit. Vyzbroj si svoje pomocníky a nauč je uctívat Věčného!“

Hjalldar se netázal na nic. Řekl si prostě, že každý den přináší nové povinnosti, které radostně vezme na sebe. Co započne ve vůli Věčného, bude tedy jeho Vůli prospívat. A s láskou a radostí pohlížel na řadu svých mladých mužů.

Nyní jednalo se o to, začít vyučovat. Nejdříve je zavolal všechny jménem. Pak postavil je do řady podle velikosti a prohlížel si jejich postavy.

Všichni byli vysocí a štíhlí, vyrostlí jako malé stromy a jejich tváře leskly se zahnědlé sluncem, větrem, pěnou moře i žhavým pískem.

Krátké kožešiny, které měli kolem boků, visely jako kytlice až ke kolenům a byly přivázány střevem. Nohy měli bosé, pokud si hráli v blízkosti chýší, jakmile však odcházeli na útesy, malé kožené podešvice si přivazovali řemínky. Také tyto kůže naučili je bytostní vyklepávat a vytahovat.

Veselý vítr hvízdal sem od moře a načechrával dlouhé vlasy chlapců, které byly vzadu převázány. Svižně jako malí vojáci stáli tak se zářícíma očima a dívali se plni očekávání na velikého Hjalfdara, vůdce kmene, kterého měli všichni rádi jako svého otce.

A on jim pravil, že budou smět nyní každý den cvičit, poněvadž se dosud dobře osvědčili a snažili, že je naučí používat zbraní a náradí, které se dosud učili vyrábět.

Zavýskli veselým „Ho-ijo“ a skákající obklopili velikého přítele. Když schyloval se večer a temné stíny letěly mezi nebem a zemí, když vzduch byl naplněn hukotem moře, jež sem pronikl tichou přírodou, když umlkly všechny hlasy zvíře a zmlklo i třepetání a skřeky velikých ptačích houfů, pak zaduněl chvílemi řev velikého jelena nebo plačící volání z lesů, bručení velkého medvěda.

Pak shromažďovali se všichni kolem Hjalfdarovy chýše, mladí i staří a čekali na jeho vypravování. A on jim vyprávěl o dobrodružství s všelikou zvířelí a radil se s nimi, kdy a jak měli by konati lov.

Mnohdy vyprávěl jim také o svém pozorování světa rostlin a zvířat a jak používat zkušenosti o proudění vzduchu, deštích a slunci. Vyprávěl, jak v zárodcích přírody nacházel vždy také působící bytostné a co mu tito říkali. Jak viděl při všem proudy sil a nacházel ve všech přirozených konečných projevech vždy znovu moudré zákony, které se daly použít i pro život člověka.

V takových hodinách snaželo se shůry dolů Světlo (sestupoval shora světly) a zvuk jeho hlasu naplňoval Hjalfdarovu duši.

Bez dechu naslouchali mu velcí i malí, ba i ženy také jako samostatné skupiny sedávaly trochu stranou. A na ukončení této večerní slavnostní hodiny byla pronesena modlitba, dík světlému Otci, který nade vším trůnil.

Stalo se také, že Hjalfdarovo jasné oko mohlo pronikat do duší posluchačů a on viděl, jak to s ním vypadá. Neříkal jim však nic, zvláště ne tehdy, když pochopili (se prohřešili). Přece však pomáhal svou radou nebo i slovem, kde jak bylo třeba. Zaséval a sázel, budoval a nikdy nebral odvahu nebo důvěru nelaskavým slovem. Nebyl nikdy bez lásky, nikdy však také nebyl slabý nebo měkký. Tyto vlastnosti lidé vůbec neznali. Byli přirození a otevření pro život a jeho zásahy z vyšších sfér. Proto také neschopni jakékoliv nepřirozenosti.

Jak v tom, tak ve všech otázkách o působení, o řízení světlých pomocníků byl Hjalfdar mužem, který věděl nejvíce a nejjasněji. Zdálo se často, jako by Světly sám mluvil z něho.

Rychle se ruka zahojila za pomoci listů ohromného stromu. Byla jasná, prostá všech kalných vláken a Hjalfdar mohl s ní opět hbitě pohybovat.

„Nyní jdi opět do dále a nezapomínej cvičit mladé muže: rozděl je podle stáří, velikosti a síly a vychovej je od počátku svým školením až do konce. Zvolna a trpělivě. Pomysli na své mládí a využij darů svých pomocníků!“

Všichni byli bdělí a čilí, neboť vlohy k tomu byly v nich. Životnost byla v jejich konání od rána do večera.

Holda naučila se mnohému v době, kdy Hjalfdar byl doma. Teprve nyní, kdy trávila opět dny o samotě, pozorovala užitek. Její rozhled se rozšířil a ona vykonávala práci s bdělou vůlí s živým duchem. Měla otevřené oči pro věci i lidi a péče o nemocnou ruku probudila v ní nový smysl.

Kde byla nějaká rána, kde se poranilo dítě, nebo zvíře, tam pečovala a léčila její láskyplná ruka. Ona nebyla si toho ještě vědoma, neboť bytostní položili jí jemný závoj kolem očí, ale Hjalldar mohl již vidět pohyblivý život působivých vláken. Jaké jemné, zrcadlíci se obrazy chvěly se ve světlém obalu jejího ducha, praformy jemných bylin a květín, jichž měla používat k úlevě trpících.

Často naplnila ji silná touha, touha **opustit chýši** (*opustit boudu a okruh chýši*) a něco hledat jako mužové. Plaše pronesla to před Hjalldarem, jehož zrak přátelsky se lesknoucí dodal jí odvahy.

„Jen běž, kam chceš, Holdo“, pravil vesele. „Kdo hledá, najde.“ Veliká děvčata mohla lehce vykonat Holdinu práci. **Vesele zpívající a vypravující starala se o krb, lože i pletací rámy** (*Za veselého povídání a zpěvu pracovala v chýši*). Holda šla poprvé po Hjalldarově boku po pobřeží. „Musíš se nejdříve rozhlédnout a pozorovat krajinu, zvířata, která tu žijí a jejich počínání. Kdo chce opustit chýši, musí znát cestu a najít pěšinu i v temnotách. Musí znát hlasy přírody jako tep vlastního srdce. Pak otevřou se mu prameny jejího tajemství a uvidí Pomocníky a Světlé.“

Holda, vysoká, světlavá žena, kráčela po jeho boku lehkými, ale jistými kroky. Její chůze byla pružná a ona vedla pevně svoji nohu na neznámé nivy.

Podivuhodně zněl jí v uších zpěv vln, jako by jí cosi říkaly. Jemné byly zvuky větru šelestícího v trávě. Ptáci pokřikovali a máchali lesknoucími se perutěmi, vznášejíce se do modra dalek na vlnách větru, pak padali do vod a kolébali se bělostní na pěnicích se vlnách.

Náhle se Holda zastavila. „Je krásně zde na pobřeží, Hjalldare, ale já již znám cestu svou. Tuším, že musím do vnitra země, ne tam, kde vychází jemné obláčky a výpary z roklí, ale směrem k močálu.“

*

NAD MOČÁLY DRAKŮ

NAD MOČÁLY chvěl se pohybující se vzduch, **neboť bylo teplé poledne**. Močály staly se zamilovaným místečkem Holdiným. Procházela se tu o samotě a bohatý vzrůst šťavnatých mechovišť **uváděl její srdce do podivuhodného tlukotu**.

Jako jemné závoje a předivo šířila se za časného jitra jemná rosa na miliardách nejjemnějších travin a rostlin, přes které dosud lidská noha přecházela bez povšimnutí. Třpytící se v lesku a v barvách slunečních paprsků téměř oslepovaly oči ve své zarosené svěžesti. Zářivé a jiskřící jako jemné lámané paprsky světla v kapkách vlhkého, travnatého koberce byla také stříbrná vlákna, které něžně, mlžně světlí Elfové napínali kolem Holdy.

Často se zdálo, jako by padla lehká jiskřička světla shůry přímo k jejím nohám. Když se shýbla, zasvítla nějaká malá bylinka zvlášť jasnou září tak, že se zdálo, jako by ona jediná byla na tomto místě důležitá. A hle, když se shýbla a jen lehce se jí dotkla rukou, věděla hned přesně, k čemu vyrostla a proč ji dali pomocníci do jejich rukou.

Byly však také jedovaté rostliny mezi nimi, které měli používat jako příkrmy k masu **nebo je dávat do sladké vody a stavět v nádobách na oheň**. Tyto jedovaté rostliny měly kolem sebe kruh záření, který je na první pohled rozlišoval od vyzářování veškerých čistých rostlin. Holda objevovala denně nový, podivuhodně klíčící a prospívající život na této zemi. V letním teple ohřívala vlhká vrstva vzduchu bahnisko a jako jemný závoj tlačila omamující teplo a drsnou sladkost bahenních rostlin. Hmyz poletoval blízko země a roznášel pyl rostlin od byliny k bylině. Bylo možno pozorovat zvířata, která ještě nikdy se tak blízko nepřibližovala ani k samotnému Hjalldarovi. Černé ještěrky s červenými skvrnami a malými křídly poletovaly nad bahnitou vodou, která se ztrácela v bahnisku pralesa. Prýštilo to a bublalo to v hlubinách. Tajemně

šeptající a klokotající praménky prýštily na povrch a byly obklopeny zvlášť šťavnatými rostlinami.

Když proniklo z hloubi tiché dunění a zespoda vystupovaly teplé mráčky par, pak byli tvorové úzkostliví. Umlklo štěbetání a dusil se náhle pískot vysokonohých bahenních ptáků, jako by bažina naslouchala. Holdino jemně otevřené a zbystřené pozorování vycítilo hned, že se děje cosi zvláštního.

Jednoho dne, zadunělo však ještě hlouběji z dalek, kde ohnivá jezera naplňovala svými žhavými parami a závoji modř obzoru. Lehké chvění zdálo se naplňovat celou přírodu. Houfy ptáků zmizely a jen řady lehkých, obrovitých vodních ptáků slézaly se k moři a se skřehotem se skrývaly za pěnivými útesy. Tiché vlnky líbaly pobřeží a potůček, který se vléval do moře pln pěnivých pruhů, vydával ze sebe kovově skleněné výpary.

Holda nevydržela dlouho na bahnisku. Její nádoby nebyly ještě sice naplněny, ale zanechala vonící byliny a pospíchala rychlými kroky po vlnících se lučinách.

S hukotem, zastíňujíc nebe, blížilo se hejno obrovských draků. Na hlavách měli mohutné výrůstky jako hřebeny nebo koruny, jejich křídla harašila jako kovová. Strašlivé byly pařátovité nohy s mohutnými drápy, které natahovali dolů, aby v letu sebrali nějaké zvíře. Jejich oči byly žhavé, zlatě rudé a peří do modra se lesknoucí jako z ocele. Ustrašeně skláněly se měkké kapradovitě lesy pod tlakem vzduchu, který způsobovala tato zvířata.

V parách tvořících se mraků objevily se tváře bytostných, kteří si dávali tajuplná varovná znamení. Všechno bylo hrozivě zatíženo pokrývkou dusných výparů. Země se zmítala a lámala se a z bažin vystupovaly výpary.

Hjalldarův roh zněl z veliké dálky a Holda pospíchala rychlými kroky k osadě. Hjalldar stál na pahorku, kde svištěl žhavý, jihozápadní vítr a čečral jeho bohaté vlasy zářící zlatorudým leskem ve světle slunce. Rozrušení v přírodě přibývalo. Temné mraky prachu objevily se na obzoru, vířice v proudu vichřice a šířice rozkladné, zapáchající výpary. Také písek, prach a úlomky vápence šířily se po zemi. Všechno hvízdalo, lámalo a drobilo se v pórovitých základech země. Výpary dusily dech.

Hjalldar stál na pahorku a jeho mužná tvář planula v chvějících se záblescích, které začínaly poletovat po nebi a ozařovaly jeho šat z kožešiny, který se odrážel na světlém, křídovém základě, na němž pevnou nohou stál.

Stále znovu troubil na roh, jehož zvuk rozrážel vítr všemi směry. Ze všech stran proudili lidé k osadě. Dospělí a mladí mužové přicházeli v rychlém běhu od moře, ozbrojeni vrhacími zbraněmi. Bylo na nich již pozorovat Hjalldarovo vedení. Jeho odměřená klidná povaha přenesla se na ně, vzdor napjaté rychlosti a pozornosti bylo pozorovat jednotné ovládání.

Vpředu běžel Hjalldarův nejstarší syn podobající se otci vzrůstem a obratností. Z jeho tváře zářilo čisté dětství, avšak jeho pěst držela kopí jako obratný lovec. Pružně skákaly štíhlé postavy po zelených pahorcích ke stanovišti Hjalldarovu.

Hjalldar měl radost. Viděl, že malí mužové znají nebezpečí, ale neběží domů ke krbu a k māmám, nýbrž že hledají jeho a chtějí sloužit jako stráž a ochrana. Nevýslovně byla v nich ve všech jednomyslná vůle k činu v tomto nebezpečí, které jako dítky přírody znali. A takovými byli všichni muži.

V dále svítilo Holdino bělošedé roucho, její světlý vlas uvolněn poletoval v bouři a její ruka dávala znamení. Brzy dosáhla osady.

„Budu chránit malé, nemocné a zvířata!“ tak znělo znamení, které dávala rukou. Jedině Hjalldar mu rozuměl. Chápal povahu této ženy (Rozuměl povaze žen stejně jako) jako povahu svých mužských druhů. Byli ušlechtilí, čistí, prostí a velcí a jejich služba byla vzdání se vlastního já v lásce k řízení světlého Otce. Mnohé plameny lidských duchů poletovaly v těchto hodinách stoupajícího hrozícího nebezpečí jednomyslně jako plamenná hradba vzhůru k pomocníkům. Stáli ve vůli, navenek ke službě a vděčně se otevírajíce v důvěře a úctě pomoci Světlého Otce. Tak připravili se tito duchové na těžké hodiny nouze ve hmotě.

Stále hustší byly masy kalných výparů, které vystupovaly ze země. *Vzduch se již éměřnedal dýchat.* Všechno živoucí cítilo to ve vzduchu, který se nedal téměř ani dýchat a jako žhavý a drsný písek vysušoval vnitřní orgány, které hrozily vyprahlostí.

Hustá vrstva vzduchu, která zahalovala nebe a samo slunce úplnou černí, byla zespoda tlačena vzhůru černou záplavou.

Trávy se vlnily, z vod valila se pára, zatím co jezera za hustými lesy se bouřlivě valila.

Vzduchem táhli s hukotem nesčetní, okřídlení draci, tlustokoží, směrem k severu. Ptáci letěli všichni k moři a zvířata moře opustila pobřeží a stáhla se daleko do mořských hlubin, kam nemohla dosáhnouti lidská noha. Všechno hledalo jen záchranu.

*

KRUH MLADÍKŮ A MUŽŮ

KRUH MLADÍKŮ A MUŽŮ seřadil se na úpatí pahorku, na němž stál Hjalldar. Každý zůstal mlčky na svém místě, jako by říkal: „Čekám na tvou vůli a rozkaz!“

Rozhodnost a svornost byla mezi nimi. Vycítili vznešenou sílu, kterou jim posílala dolů láska Světlého Otce a věděli, že jsou v jeho zářivé ochraně v síle Jeho vůle. To byla jejich síla. Hjalldar se obracel se svými prosbami vzhůru. Kolem Hjalldara se však pohybovala vlákna. Bytostní napínali kolem něho pozemské síly a jeho duchovní oko vidělo světlezlatý most, na němž se objevil Heimdall, Světlý strážce. A jeho hlas byl jako hlas Hjalldarova rohu, když pravil: „Tvůj Pán, který řídí a pohybuje nebem a zemí a který stvořil nás a naplnil nás silou svého živoucího Světla, praví ti nyní mými ústy, jimž lépe rozumíš než ústům jeho věčných Světých duchů. Povstaň, vezmi svůj lid a putuj k severu (na seveovýchod)! Neboť tato země bude zemí ohnivou po dlouhý čas, ve kterém vytvoří skvělé hodnoty.

Teprve později, až tvůj duch tě opět přivede sem dolů, bude nosit lidi z masa, kostí a krve.

Ty jsi jeden ze stvořených z prasemene, jehož země bude několikrát nosit, aby na ni a do jejího rodu zasadil čistotu svého původu. Proto povede tebe a tvůj lid přes šíři moře, čas od času, skrze věčnost a ty budeš praotcem lidstva a na konci těchto dob láska Světlého Otce uzavře kruh tvého putování.“

S hukotem přiletěla bouřka a jen malé bezoblačné místo bylo nad Hjalldarovou hlavou. Zář Světla ležela na jeho tváři a všichni mužové ji viděli.

V tichém pochopení drželi schýlené hlavy a mladí mužové klečeli na zemi. Všichni pozvedli ruce nahoře otevřené a očekávali požehnání věčných Světých.

Slyšeli Heimdallův roh, vycíťovali lesk jeho světlého oblouku a cítili, jak bytostné tkaní napíná kolem nich svoje síly a očišťuje nebe, pod kterým stáli.

Pozorovali zuření a rostoucí hukot ohnivého nitra země, cítili chvění tenkých vrstev, na kterých dosud putovala jejich noha a slyšeli volání Hjalldarova rohu, který vyzýval k opuštění osady.

Dobře uspořádaný a přece v klidu vydal se na cestu malý průvod. Ženy, děti, kozy a krávy, telata a psi, někteří obtíženi náklady, někteří volní.

Hejno ptáků sledovalo je ve vzduchu jako hejno bílých holubů.

Holda kráčela v čele průvodu a za ní čtyři světlovlasé dívky. Pak řadily se ženy každého stáří, z nichž některé byly neseny na nosítkách. Ty byly poraněny.

Holdina péče neponechala nic živého v osadě. Kolem její postavy byl upředen světlý plášť, jehož řídicí a šeptající pomoc byla pochopitelná jen ji a Hjalldarovi.

NA HJALFDARA PŘIŠLA SÍLA SHŮRY

NA HJALFDARA PŘIŠLA SÍLA SHŮRY. Stál, všechny o hlavu převyšující ve své malé skupince. Ženy a děti zastavily na úpatí pahorku a dívaly se z části v plachém obdivu, z části ve starostech, zda je všechno to hrozné prožití neobklopí. Dívaly se v jediné důvěře a úctě na světlovlasého vůdce, který zářil jako Heimdall. Jako by světlý kruh tkal se kolem něho a z výšin blížil se světlý plamen a hučící zvuk.

„Já jsem ten, který tě volá. Já, ten, který jsem! Jedině existující! Pravím ti, splň, co ti poroučí Duch Boží. Jsi ve Světle jeho Lásky a náplň jeho svatou Vůli jako posel ve hmotě, uzrávej k provedení! To praví ti ten, který se jmenuje Amen!“

Hjalldar naslouchal hukotu této síly, která ho naplnila dosud nepoznaným proudem života. Cítil a viděl záchvěvy plamenného Světla, které se mu zdálo příliš silným, než aby se odvážil do něho pohleděti.

On, který dosud všechno beze strachu přijímal a snažil se vyzkoumat a pochopit, byl jako oslepené, přemožené dítě, jež chvějíc se skrývá svou tvář do rukou.

„Pane, který se nazýváš Amen, Ty jsi vyšší než všechno, co jsem kdy tušil, vím to, cítím tvou moc a sílu, která proudí skrze mne.“

Heimadalla směl jsem vidět, Tebe však nemůže vidět žádný člověk, nýbrž jen odlesk Tvého lesku. A již tento odlesk mne spaluje „

Hjalldar nevěděl, že mluvil všechno zřetelně a hlasitě slovy svých druhů tak, že mu rozuměli. Hjalldar necítil a neviděl, jak se s údivem schylují plni zbožnosti. Mlčky a v úctě naslouchali mohutným zvukům a slovům, která promluvila z milovaných úst.

Tak jako Hjalldarovo, tak i jejich nitro bylo zasaženo a rozechvěno a tak jako on poznali i oni přemocnou sílu slov, která opět zazněla z něho: „Nechám před vámi kráčetí jednoho z mých duchů, abyste zachránili semeno, které má býti na zemi nositelem mého světlého Slova.“

„Budete vedeni, chráněni radou a můj zákon budiž vám životem a život vaším světlem s vaší oporou až do věčností!“

Obrať nyní svou tvář ke hvězdě, která ti září na severovýchodě a krácej v čele svého lidu. Dívejte se jen kupředu, ne za sebe, neboť zuření svítícího ohně přeje se všude jako moře a ještě se sykotem poteče do moře.

Všechno, co zůstává, to má a zůstane s vámi. To ostatní je pouze velikým stupněm k vybudování veliké slavnosti. Buďte bdělí a učte se ze tkaní mocných sil stvoření v mé vůli. Nyní vydejte se na cestu, neboť vaše hodina nadešla!“

A Hjalldar krácel ve svitu polární hvězdy na severovýchod, maje v zádech rudou zář nebe a dýmající páry. Jeho věrní šli za ním. Nebylo žádného zvuku úzkosti nebo žalob a žádný pohled neobrátil se zpět do strašlivé výhně. Všechno bytostné pospíchalo napřed, svištění a šustění křídel bylo cítiti nad jejich hlavou.

Kráceli stále s klidnou pravidelností, majíce v důvěřujícím duchu ještě nepochopitelný cíl, vedeni vírou v moc velikého Světla osvícování jeho silou kráčeli po písčinách s krátkými travami do holé, suché, chladné a mlčící nekonečnosti.

Tato krajina byla jim neznámou a oni se jí dosud vyhýbali pro její velikost prostoru. Jako vypálená kotlina zvlněná maličkými pahorky, písčítá a prázdná, bez života a osamělá rozkládala se před nimi, jako připravená ke vzniku dalšího života.

Tak blízká jejich půdě milého domova, kde byla spojena rajská krása s drsnou divočinou a půda bohatá a plodná, tak blízko ležela tato spálená, zasypaná země, kterou kdysi zrodily také žhavé, strašlivě se ženoucí proudy ohně.

Mlčenlivá, připravená a přesto prázdná. Tak tu hučela a čekala a noha Hjalldarova, prvního vyslance ducha, táhla touto čekající zemí.

Čekající země! Kdo ji tak nazval? Náhle měla toto jméno. Oni ji neznali.

Ten, který šel vpředu, výše vztyčený než dosud, s kopím v sevřené pěsti, mocnými, pružnými, ale opatrnými kroky stále bdělého pantera, každý nerv a sval napjatý k připravenému činu, toho znali jedině a ten byl nyní vůdcem, domovem a cílem.

Nedívali se nazpět, ačkoliv čekající země ve své mlčenlivé řeči byla pro ně téměř výhrůžkou.

Písečné vlny byly nekonečné, jakoby tu právě ustupovaly do moře po dlouhé, široké záplavě. Tak to tu vyhlíželo a jen okraje pahorků červeně žhnuly od záře, která se chvěla na celém nebi. Hrady mraků hnaly se od severu a klesaly dolů jako hluboké závoje. V dáli vyla zvířata, jejichž hlasy dosud nikdy neslyšeli.

Hjalldar krácel vpředu a zdálo se, jako by nad ním proudilo dolů přemocné Světlo, pronikalo do něho, rozšiřovalo a narovnávalo jeho tělo a zvedlo jeho hlavu do výše.

A ze Světla stále k němu mluvil hlas rozechvívajícím tónem a vše pronikajícím zvukem plným slávy. Stále musel naslouchat tomuto hlasu a bylo mu, jako by ho slýchal vždy, již před dávnými časy. Slyšel šumění posvátných vod a slyšel zpěv Světlych ve chvějivém jásotu a pohybujícím dechu. Viděl Světlo, nic než Světlo. Neviděl prach a namáhavou, šedou vrstvu písku, která chtěla překážet jeho nohám. Viděl Světlo! Toto Světlo šlo před ním a bylo to, jakoby se šlo rychleji a on je neopustil a jeho duch se ho držel (jako by je musel ještě rychleji následovat).

Tu otevřel se nepřemožitelný proud, který pronikal jeho duchem i tělem, jež zapomínalo na klid a spánek i jídlo a hlas ihned napomenul: „Pamatuj na ty, které vedeš!“

Tu zastavil a podíval se poprvé na sebe. Putovali již mnohé hodiny téměř bez hlesu a bez váhání, avšak nyní vzhlíželi k němu prosící, očekávající oči. Holda přistoupila s velikou hlíněnou nádobou.

„Nenapiji se první, nýbrž až poslední, Holdo. Dej dětem, zvířatům a pak ženám!“

Holda tak učinila a vystačilo pro všechny.

„Na této pouti naučíte se vážit daru nápoje jako modlitby! S touto vodou proudí do vás hojnost síly, kterou vám posílá světlý Otec z Prazdroje. Budete-li ji pít v Jeho jménu s veškerou silou své touhy, pak bude vám jediná kapka občerstvením a potravou, která vám dá více než všední živobytí.“

Děkujte však v živé radosti při tom tak, jako to může činiti jen ten, kdo opravdu žízní!“

Tak promluvil z Hjalldara hlas, který všichni znali a který nazývali Hjalldarovým světlým hlasem. Když zazněl, bylo to pro ně jako modlitba.

Těšili se z občerstvení a na jeho příkaz se utábořili na krátký čas. Brzy však se zbarvil obzor, padly sem náhle temné stíny a chladný vítr rozvířil písek. Dolů snášeli se bytostní, kteří se táhli jako závoj do ohromné výše a šíře a měli cosi omamně konejšivého ve svých pohybech. Tu zaduněl jako budíček Hjalldarův roh a všichni vyskočili.

„Nesmíte spát, ale musíte zůstat bdělí na poušti při naší pouti čekající zemí, která nepotrvá již dlouho a pak usměje se na vás nový domov. Buďte však bdělí, modlete se a živte se tou trochou chleba a čistou vodou, která je naplněná silou Světlého Otce, neboť on sám mi tak poručil!“

Hjalldar pohlížel vzhůru a jeho tvář byla ozářena světlou září, jejíž pramen nikdo neviděl, neboť nebe bylo šedivé a země ležela ve stínu noci.

Stále ještě byl dusivý zápach ohně nad širou krajinou, stále ještě hrozil temný, dunivý rachot nad zemí, která se tu zdála být hustější a pevnější, starší než chvějící se rašeliniště starého domova. Mlčky, zavírajíce oči při setkání s šedivě lesklými duchy písku a bytostmi, krácel průvod lidí za svým zářícím vůdcem.

Před nimi byla šedivá, téměř neproniknutelná noc, za nimi šlehal (ničil) oheň z hlubin a žhavé moře s vířícími vlnami polykalo (všechno živé) všechny milované byliny a všechny prýš-

tící vody... Hejna ptáků objevovala se stále řídkěji a v jejich uších zaznívalo již jen volání vodních zvířat, které padaly v celých řadách spálené. Bylo to hrozné.

Kde byly asi ty mnohé bytosti, které měly svůj domov na nebi, v lese a ve vodě? Byly všechny stráveny tekutým žárem, který se rozlil ze zlatě planoucích jezer ohnivé země po celé zemi? Nebyla to však žádná bolest pro ztracené statky v těchto lidech, nýbrž jen dík za záchranu.

V důvěře a díky pohlíželi vzhůru k Hjalfdarovi. Z něho proudilo k nim něco, co je posilovalo. Kráčeli za ním bez všelikých úvah po celou tu dobu nekonečnou, šedou nocí a nebáli se. Všichni byli silní mužové a ženy, důvěřivě otevřeni životu. Proto také proudily všechny pomoci a síly k nim a oni je pili žádostivě plnými doušky.

Viděli, cítili a prožili, jak celý svět kolem nich byl naplněn nepřehlednou mocí. Jejich oči se otevíraly a oni viděli světelná vlákna nad sebou a prožívali blíženi, šepot a pomoc bytostných služebníků Merkurových.

Také Merkur, který se zdál býti vládcem všech živlů, se přiblížil a objevil se v jednom mraku. Byl tak nesmírně silný, že veliký počet elektrických blesků se vybil nad zemí.

Děti ukřivaly se plaše před svišticími živly, ženy kráčely silné a tiché, bojující proti noci bouře.

Nebylo v nich ani stopy po myšlence na hněv Světlého Otce, neboť ony viděly v tom jen všemocný projev jeho silné moci. Necítily žádné viny a necítily proto také žádné strachu.

Po krátkých šedivých dnech následovaly dlouhé noci. Čím dále táhli na sever, tím zdály se býti delší. Bytostní ukazovali se jim jako modročerné, plynoucí, mlžné ženy ocelového lesku. Pozorovali bytostné nejrůznějšího druhu a byli by se jistě báli, kdyby byli znali strach. Na místě bázně byla u nich ještě důvěra v obratnost v sílu těla (svého vedoucího) a pomoc Světlych.

Čím dále táhli temnotou severního pásma, tím silněji vyrůstala v nich láska k věčnému Světlu (ke světlym). Tato láska byla tak veliká, že povznášela jejich plamenné chtění nade všechny jejich pozemské temnoty. Bylo také velmi chladno. Každou chvíli vystupovaly však ze země tepelné vlny, které vše vyrovnávaly a vlhkost, která se již chtěla usadit jako sníh, opět se vypařila.

Na odpočinek nebylo pomýšlení a Hjalfdar cítil, že tkaní těchto nočních chmurných bytostných počíná zvolna působiti ochromivě a uspávavě.

Nařídil své chtění vzhůru ke Světlym a vyčkával poselství a pokyn. Kde zůstal Heimdallův most, který zářivě ve třpytu půlnočního slunce ozařoval svět? Dávno již zdál se zmizet a nikdo ho nemohl zpozorovat.

Na úlomku šedobílého kamene, jež tu pokrýval půdu černající země, vrýval Hjalfdar dny, které poznával podle objevení se, vystoupení a západu jedné velké hvězdy. Tato hvězda byla jako střed, kolem kterého zdálo se točit celé nebe se všemi hvězdami.

Při krátkých chvílích odpočinku, které byly často drženy, usínaly ženy i děti dlouhým spánkem a zdálo se, jakoby v této době klidu přijímaly zvláštní síly, které nemohli pochopit ani vynutit, neboť přicházely jako dar.

Holda obdržela od Hjalfdara velký zodpovědný úkol. Musela ochraňovat oheň, který vzali s sebou v nádobě. Stalo se tak na příkaz Erdy, která se jí často zjevovala.

„Ochraňuj oheň dobře, neboť ty nevíš, že lid putuje do temnot,“ pravila Erda, „doba čekání a strádání předchází velikému rozkvětu. Budete-li správně bdít, překonáte ji rychle a vítězně. Budete-li váhat nebo upadat do spánku, pak vás dohoní konec a nezbavíte se nikdy chmur.“

„Bud' strážkyní posvátného ohně, který vám budiž symbolem čistoty, vůle a lásky! Tak jak on hoří zářivě a jasně stravuje všechny strusky, takovým bud' i vaše putování!“

A oni vzali sebou část půdy, ve které oheň vzniknul a ve které zvolna dále žhnul ve hlíněné nádobě a vezli také větve z nízkého tuhého dřeva, které mu museli podávat jako potravu podle rozkazu plamenného bytostného mužíčka. Ten byl stále na blízku Holdy a svými chytrými

očkama dával pozor na velikou nádobu, kterou nesly dvě panny v koši. Nádoba byla uzavřená a z dírek pokličky vystupoval jemný, kořeněný kouř prozářený červeným světlem.

„Běda, kdyby světlo zhaslo!“

Jako výstraha stálo to v Holdině duchu, **šeptáno vnitřním hlasem**. Kráčela po celou pouť jen za nádobou skrývající věčný oheň. **Byla (tak se stala)** první kněžkou světla.

Tu jí dal Pán nový dar. Posvátně, čistě třpytil se z nádoby ohně žhavý odlesk a v kroužícím se kouři vytvářely se jemné závitky, které se zdály býti naplněny mocným významem. Často, když sedávali, odpočívající, dívala se zamyšleně na tyto kroužící obláčky, které psaly tak milé značky.

Zdálo se jí, že ohnivé bytostní zvěstují takto svým způsobem moudrosti věčného života ... Stále více a více zdály se pronikatí jejího ducha. Snažila se zachytit značky a zpozorovala, že se opakují. Nyní bdělými smysly pozorovala události kolem sebe.

Její pozorování bylo bystré a moudře vedené a její oči toužící po světle, které tak těžce postrádaly zářící světlé dny domova, žily se zdvojenou silou ve vědění u plamene.

Tak míjel pro Holdu a její dívky den za dnem na pouti čekající zemí. Pro ně bylo stále světleji ve všech temnotách, neboť ony sloužily plameni, Světlu. Veškerá ženská mládež snažila se kolem nádoby shromáždití a horlivě se tlačila ke službě. V řadě lidí probudila se láska k ohni. Úcta a vděčnost Holdě, kterou dosud neznaly, neboť bydlely v teple, slunečním světle a v blízkosti ohnivých jezer.

Hjalldar pozoroval s tichým štěstím péči své ženy a radoval se z její pevné, tiché, téměř posvátné něžnosti. Viděl počínání značkovat plamenné a kouřové písmo a byl jí při tom nápomocen.

Zprvu činili tak jen kvůli zvyku a lepšímu pochopení, potom vyryli značky do kamenných plotniček, aby se srovnáním poznalo, neboť v písku na zemi vše rychle zmizelo.

Stále jasnější bylo v Holdině vědění řeči ohně, která ji byla zprostředkována pohybem. Brzy zformoval se pojem za pojmem a stával se pevnými a opakujícími se značkami.

„Obráťte se nyní k východu, kde dosáhnete rychleji okraje čekající země a kde naleznete vodu.“

O vodu měli nouzi. Zdálo se, jakoby zafoukal teplejší vítr a na okraji obzoru objevila se jasnější zář na nebi. Od jihu přicházely jim vstříc řady ptáků a zvířata, jakých dosud neviděli.

Zdálo se, jakoby od východu prýštil sem tiše a váhavě tepelný život.

Na okraji nekonečných, čekajících dálav vypínaly se modré hory do takové výše, jakou dosud nikdy nespátřilo Hjalldarovo oko.

Z některých zdál se vystupovat kouř, který pak dlouho stál vysoko a tiše jako závoj.

Útvar půdy byl stále ještě písčítý, tvrdý a ztrnulý, jakoby země byla pokrytá jakousi kůrou. V dále pak počal se chvět vzduch, jakoby tam bylo teplo a vlhko.

Často bořili se lidé i zvířata až po kolena do písečné hmoty, ve které nacházeli lesklá, **světlá zlatá zrnka**. Pocházela asi z doby ohně a družila se k popelu těchto vulkanických útvarů.

A opět byla příroda oživenější. Také bytostní ze ztrnulé, chmurné pouště, **kteří se zdáli tkátí ochromivě šedivé závoje spánku**, již zmizeli. Zato však vynořovali se okřídlení, kolébající se duchové vzduchu, kteří varovně šeptali a ukazovali jedním směrem. Tam byla krajina, ze které vystupoval chvějící se vzduch a šířil se jako jasné zrcadlo nad výšinami.

Když se rozšířily temnoty, bylo častěji slyšet odtud jakýsi křik, podobající se hrozivému řvaní tygra, smíšeného se skřekem zlého supa. Nebylo možno nazvat ten zvuk pěkným, jak zazníval jako podrážděná hrozba **od čekající země**. Holda pospíchala k Hjalldarovi a kráčela po jeho boku v čele průvodu.

„Slyš Hjalldare, Holda ti chce něco říci!“ Hjalldar obrátil k ní **svou světlovlasou hlavu a jeho zářící oči pohlédly na svou ženu, kterou převyšoval o celou hlavu**. „No?“ Hjalldar stal se skoupým na slovo. Jeho vůdcovský úřad vyžadoval napjatého naslouchání, pátrání a větření, takže nezbyvalo času na řeči.

„Ohniví mi pošeptali, abychom dávali pozor na vzdušné. Dají prý nám pokyny, kde žijí zvířata. Vyzbrojte se kopími, pravili mi ohniví, vyzbrojte se silou našeho živlu. Až vám vzdušní pokynou a zastaví vás bouří, pak si připravte zbraně k obraně, neboť v roklich, které se rozevírají na předhůří modrých hor a kapradinových lesů, hnízdí draci. Musíte však draky zkrotit (zničit), jinak byste neměli pokoje pro svou výstavbu, neboť jejich váha by všechno rozbořila.

Najdete zemi v podivuhodné kráse a jak se na vás z dále usmívá. Tam budou tkáti věční svá světlá vlákna zákonů nad vámi, tam budou vám otevřeny oči i uši pro působení vůle světlého Otce. Tam naleznete opět také nás, bytostné živlu, malé i veliké vůdce i pomocníky. Tam budete námi řízeni a vedeni, zdobeni a obdarováni a tam se spojíme s vámi co nejdříve ve světlém předivu Božského díla lásky.

Tam, kde je všechno čisté a krásné, budeme se moci i my, kteří vyhlížíme nyní jako drsní, duchovní Koboldové (duchovní pouštní skřítci) pouště, utvářeti krásně a mile podle záření a stejnorodosti tohoto světa. Bude to svět sám pro sebe, bude to říše obklíčená azurově modrými lesy a jezery. Vlnící se lesy zdobí úpatí zarostlých hor, jejichž nitro žhne zlatým ohněm.

Bohatá jest země na ovoce lesů, plna šťávy jest její půda. Její vody jsou plny ryb a slunce nesvítí tam tak zřídka matně a chladně jako v čekající zemi. Napněte své síly a řekněte to těm, kteří chtějí umdlít před cílem. Nyní musíte vyvinout největší sílu, neboť se blížíte k zemi oblud, které střeží vaši budoucí říši. Nic nevědouc, čeká svého dobyvatele.“

Těmito slovy jako by se napnul svět nejjemnějšího působení kolem malého zástupu, který hledal svou zemi.

Prach a mlhy zvedaly se v dále. Teplý vítr vanul velikými nárazy nad pustinou a často bylo nutno zastavit. Tvrdě musela bojovat zvířata i jejich průvodci s prudkými nárazy větrů.

Ptáci se špičatými, ostrými zobáky a šustícími perutěmi dívali se žhavými očima dolů z mraků, které se táhly nízko nad zemí.

Vyhlíželi velmi hrozivě. Neviděli patrně ještě nikdy člověka, který přinášel sebou úplně jiné záření a záchvěvy pohybu, kterých neznali.

Mohla by to být spíše úzkost před neznámým prožitím, než skutečná zloba nebo hněv, co je činilo tak ošklivými a strašidelnými. V jejich zuřivém skřeku byla obrana.

Hjalldar přemýšlel, jak by zvítězil nad těmito bouřnými ptáky, kteří přicházeli stále v hustějších řadách z oblaků prachu a výparů.

Obrátil svou tvář vzhůru: „Vy, světlí pomocníci kolem Njoerdhrovy říše síly, pošlete mi vaše paprsky!“ Pravil to hlasitě, zřetelně a stál vysoko vztyčen, otevřen všem silám a s rukama roztaženými jako kříž. Do jeho těla proudily světlé, fialové paprsky, které ve větší výši stávaly se jasnějšími a bíle zářícími. Nahoře objevil se však světlý kruh, z jehož středu proudily všechny tyto paprsky.

Kruh šířil se stále víc a více, prozařoval svou silou mraky a přitahoval nesčetné řady světlých bytostných. Tiše jako v hluboké děkonné modlitbě stanuli poutníci. Hjalldar stál na vyvýšeném balvanu.

Zvonění pronikalo vzduchem a všem byly otevřeny jejich bytostné oči. Všichni viděli, jak bytostní, ovlivnění silou duchovních zárodků (silou ducha), poskytovali jim (poskytovali tomuto duchu) mocnou a čistou pomoc. Mocně však žhnulo bílé světlo ducha nade všemi bytostnými pomocníky.

„Holubice Světlého Otce stojí nad Hjalldarem ku pomoci!“ Divoce křičící ptáci náhle umlkli a jako spálení zářením klesali rychle na zem. Točili se jako v opojení a když dolétli do určité vzdálenosti, rozletěli se na všechny strany. Nikdy již neobjevili se v blízkosti průvodu. Byli však předchůdci bojů, které Hjalldarovo kopí mělo vybojovat jako první.

Zvolna, avšak stále blížila se karavana k modrým řetězům hor. Teplejší větry vanuly jim vstříc, když utichla bouře a mraky zmizely ve světlých paprscích nebes.

Sluneční koule nebyla dosud na obzoru, avšak síla a pohyb jejich paprsků rozlévaly po zemi i nebi zářící krásu, kterou si dovedou představit jen lidé ze slunečních zemí. Zvonivé barvy, tučné a plné a vzdor svým stínům, teplé a zářící. Podivuhodné sametové odstíny fialové a modré letěly nebeským prostorem a dole na obzoru táhly se hluboce modré hory lemované zelenou záplavou jako širokou stuhou. Krátké, mechu podobné rostliny počaly se objevovat všude kolem. Jásavý výkřik lidí, kteří tak dlouho byli nuceni putovat pustým pískem, pozdravil tento objev. Vlhkost a teplo, přicházející spíše ze země než z paprsků slunce, bylo viděti nejdříve na tomto mechovišti.

Ovzduší oživoval malý hmyz lezoucí po zemi a poletující vzduchem. Dosud tomu tak nebylo..

Malé, lezoucí a létající druhy hmyzu přinesly tento lehký rozdíl v druhu a vyzařování půdy jako veliký dar a jejich měkčí, k bytostnému se chýlící povaha byla tím obcerstvena. *Mladí lidé a ženy pocítovali tento jemný rozdíl v druhu a vyzařování půdy jako velký dar. Jejich jemnějším bytostem klonicím se více k bytostnému to poskytlo občerstvení.* Positivní mužové nepovažovali to za významné, ačkoliv i oni byli tím potěšeni.

Všechno jejich myšlení směřovalo ke slíbeným výbojům a utkání s draky, jak to bylo chtěno. Hjalldar to věděl. Cítil přípravu k tomu v sobě. Z jeho nitra pronikalo to jako z naplněného pramene síly, avšak hodina ještě nenadešla.

Světlé kruhy snášely se shůry dolů, obklopujíce ho a on sál z nich sílu. Jeho průvodci cítili nepopsatelnou sílu přitažlivosti. Tu byl Sieghart, bojovník, který skolil největšího medvěda a Speerhold, mladý modrooký skokan, který přepadal jako šíp s napřaženým kopím velryby, když skočil z útesu do vln. Tu byl Leithold, stařec, který krotil divoké krávy, které mu běhaly do léček pomocí nezlomné síly jeho vůle. Jalmar s mlatem, který zabil velkého kance a Singalf, krotitel hadů, který je dovedl přelstít svým pískáním. Hjerub, lapač ptáků, napínal svou zbraň podobnou luku, z kterého vysílal malé, pérovité kopí tam, kam chtěl. *Jeho šípy zasáhly vždy cíl.* Dovedl napodobit hlasy všech známých ptáků, takže v celých řadách následovali jeho volání. Každý z nich, nejstarší a nejopatrnější z lovců a bojovníků a chytač jelenů, lovec s temnější kůží, měli své pomocníky, které si sami zvolili a vychovávali.

Byli to mladí muži, kteří neměli ještě ženu a chýši **nebo jejich vlastní synové, které si navzájem podle jejich obratnosti vyměňovali.** Hjalldar nemohl přehlédnout řadu svých mladých mužů, kteří se chvěli jako v horečce před první příležitostí, kdy mohli vyzkoušet svou odvalu a umění ve vážném boji. **Všichni drželi v rukou pevně své zbraně, ony zbraně, které byly muži tím nejdražším na zemi.**

Již chtěli být netrpěliví. Po několik dnů tázala se Holda Erdy. Tato se jí vždy objevila, ale vždy říkala: „Hodina ještě nenadešla. Dívejte se, až modré hory narostou před vaším zrakem a budou zelené jako vaše lesy u moře. Pak teprve budete blízko a pak držte se vedení vzdušných a jděte podle potůčku, který bude proudit u vašich nohou. Hledejte jeho pramen a naleznete ho ve vlhkých lesích, v jeskyních, kde obludy bydlí. Krořte svou netrpělivost. Chcete být ukvapení? Vy, kteří znáte tkanivo vláken činů, chcete je roztrhat zbytečným neklidem? Chcete také zakalit tiché, horlivé tkaní pomocníků, když netrpělivými myšlenkami předbíháte vývoj tkaniva?

Bděte a nepřehlédněte nic, avšak chraňte se vynutit čin dříve než uzrál! K čemu máte oko, jež vidí tkát jemnou hmotnost, když toho ve své horlivosti nedbáte a necháváte bez povšimnutí hojnost svých darů. Využijte a važte si okamžiku, který vám má býti svatým, neboť on živí váš budoucí čin!“

Moudře řekla to Erda a oni zahanbeně krotili svou netrpělivost. Hory však dlouho nechtěly se zazelenat před jejich očima. Pokaždé, když hvězdy vybledly a slunný den šířil se po nebi, tu hory ve své chladné mlčenlivosti snad trochu povyrostly, ale stále ještě byly hluboce modré jako moře jejich domova.

Holda se však těšila:

„Pohleďte na malé praménky, které tu a tam zase pryští ze země, podívejte se na zelené palouky a nechte napást zvířata! Radujte se z toho, co vám podávají světlí pomocníci kousek po kousku, abyste to mohli plně prožít a vychutnat. Jak rychle jste zhýčkaní. Myslete na zaslíbený ráj! Jak chcete dosti děkovat Světlym za hojnost, jestliže nepoznáte maličkosti v plné ceně? Padli byste k zemi jako přezralé plody a zhnili byste na ní.“

A Hjalldar, který naslouchal, přátelsky Holdě přikývl:

„Máš pravdu, Holdo, jak bychom snesli přebytek nedovedeme-li používat mála? Tak moudře to řídí vůle Světlého Otce a jak moudře to podle ní prožívá příroda. Naši pomocníci, Světlí i bytostní, dávají, co je nutno. Musíme to vděčně poznat až do hloubky. Také bolest.“

*

HOLDA KRÁČELA TĚŽKOU CESTOU

HOLDA KRÁČELA těžkou cestou čekající země ve vědomém stavu svého ducha. Co bylo pro ni na počátku veliké cesty, která se zdála jít do nekonečna, samozřejmým, ale nepochopitelným naplněním, to stávalo se pro ni Světlem chtěným děním. Dozrála ve velikých událostech života v přírodě.

Hjalldar to ovšem poznal a viděl také, že vzestupující duchovní síla jeho ženy byla částí (pomocí k) jeho vlastního velikého vzestupu.

Cítil sám sebe jako sílu, kterou světlý Otec postavil na krásnou zemi, aby se zachvívala v jeho posvátných zákonech a působila tak na všechny tvory jako vedoucí a povzbuzující.

Podle Holdina čistého druhu spojovaly se s ní všechny vznešené, zářivější proudy z duchovna, kterých všichni touto cestou dosahovali. Tak jako se jí blížilo vznešené čisté bytostné, tak i hmotě bližší malé bytostné mohlo se skrze ni projevovat. Její vidění rozšířilo se tak velice, že viděla vůdce živlů, uctívané dříve jako bohy, již jen jako prostředníky.

Toto všechno řekla Hjalldarovi, před kterým neměla žádného tajemství, poněvadž jí rozuměl. Viděla, že už brzy uzraje doba, kdy vstoupí do země, kterou jim určil Světly Otec a věděla také, že si jí musí vybojovat, poněvadž zářící domov měli dosáhnout pomocí vítězné síly svých duchů.

Holda modlívala se často a mnoho a při tom přišlo jí ono jasné, čisté vědění, které bylo pro ni tak přirozené. Kdykoliv se modlila, viděla se vždy stát na Heimdallově mostě. Tam obklopovaly ji čisté proudy vzdušné a světlé sféry a pak udála se podivuhodná věc.

Nad ní zaznělo zvonění a ze světlé, růžové zátohy světla přicházely zlaté, zelené a růžové stuhly světla, pevné napnuté, zpívající jako zvonky a nořily se do ní.

Proto modlila se Holda tak ráda, neboť tato prožití nahrazovala jí potravu, teplo i spánek. Vyžívalo to nejen její tělo, nybrž také ducha. Vyciřovala blízkost světlé ženské bytosti. Zdálo se, že se do ní noří nejpůsobnější ženství a vůně podivuhodných květin, sladká, přisná a chladná současně plynula z ní. Obklopovala ji vůně podivuhodných květin, sladká a zároveň trpká.

„Jsi krásnější, silnější a čistší než zlatovlasá Sif, avšak jak mám pochopit tvoji bytost, tebe, která přicházíš z neznáma jako proud paprsků Světla Otce. Ty jsi částí oné posvátné síly, která se zdá vznášeti nad nejvyšším duchovním. Ty - formou učiněná, jsoucí. Budu Tě nazývati Pračistou Světlého Otce.“ Kolem Holdy byl zpěv a zvonění. Šla s Hjalldarem v čele průvodu zcela

sama. Nutilo ji to, aby do čisté přísné země, které se nedotkla žádná lidská noha, vstoupila sama jako první.

V síle se modlila k síle Božské čistoty. Ta opravdově vnořila se do pozemské ženy, že tato trvale pociťovala spojení.

Tu zazněl v dáli mohutný řev. Byl to hlas větřícího, divokého zvířete. Hrozivě a podrážděně šířil se řev do dálky. V jezerech a hustých, bujných kapradinových lesích, třpytících se jako smaragdové močály, vznikl vlnivý pohyb. Voda stříkala a vysoké, rozlehlé lesy vlnily se jako moře bičované bouří.

To všechno nemohli ovšem blízcí se lidé viděti, neboť byli ještě příliš daleko. Avšak zvířata s chladnými, tlustými, rybám podobnými těly a s rohy na hlavách, pronikala zlýma očima zelení a viděla blízcí se cizince. Cítila jejich sílu. Proto ten pohyb vzrušení a úzkosti, který přecházel v bojovou pohotovost.

Počet těchto zvířat byl nezměrný a jejich červovitá těla zarývala se v hustě porostlých jezerech nebo se choulila v jeskyních, které si sama vyhrabala. Tak cíhalo strašlivé nebezpečí na blízcí se lidi. Jako žhavé uhlíky pronikaly úzkostlivě oči těchto oblud hustotou lesů a Holdino bystré pozorování spatřilo ve vzduchu formy úzkosti.

Šedozelené a jedovaté vystupovalo to z lesa a blížilo se to jako mraky jemné hmotnosti ve formách stravujících se vztekem a úzkostí. Žhavé byly jejich oči, naježené jejich rohaté hřbety a drápy opatřené pařátovité pracky. Zdálo se, že oheň vzteku proudí z jejich chřtánů a trojnásobnými řadami zubů. Křídla nesla se tu a tam. Šedo bylo před Holdinými očima...

Tu zatroubil Hjalldar poplašeně na svůj roh. Jásavý křik zazněl od konce průvodu až k vedoucí dvojici - konečně vytoužený boj, dávno slibovaný. Konečně přišla hodina.

Kolem houfů přicházejících lidských duchů shromáždilo se množství světlých pomocníků, přicházejících ze všech stran.

Byli to duchové země, duchové vzduchu a světle zářící Elfové. Z nich proudily síly velmi jemného druhu, jež se leskly a třpytily, jako svítící řady perel a proudily po napjatých vláknech událostí, jež byly vytvořeny formami vůle a zesilovaly tak radostné, bojovné vyzařování blízcích se lidí.

Obraz zářivých barev, jaký poskytovalo toto zářící duchovní bytostné a jemnohmotné spolupůsobení, země dosud nikdy nespátřila. Z tohoto mocného tepu života vznikla brána pro nejmocnější proudy sil světlého Otce. Všichni, kteří se připravili k boji, byli posílení, když se před tím připravili radostným chtěním.

Stáli v proudu sil, které byly vůdci dány a desateronásobnou mocí to od něho vyzařovalo k nim.

To bylo hnutí, hukot a tok, jakoby vodopády Světla řítily se dolů. A všichni byli vidoucí. Viděli formy úzkosti draků, kteří svá líná těla plazením vytáhli na pokraj lesa. Strašlivější však byly formy vzteku a hrůzy, zloby a lsti, které se tu napřed plížily v šedozelené pevné jemnohmotnosti.

VYHUBENÍ DRAKŮ

A tu zaznělo varovné volání Hjalldarovo do dálky: „Pohled'te, jak rozhodnutí ke zničení vystupuje v dáli jako kouř. Vyšlete zbraně vašeho chtění a vyzařujte sílu, kterou Světlý Otec poslal k pozemskému boji! Pohněte svými myšlenkami a ražte jimi cestu vpřed. Pohled'te na pomocníky! Světlý Otec nedal Vám pochopení pro všechny vedoucí síly proto, abyste pásli své zraky na jejich kráse, nýbrž proto, že máte jejich pomoci využít

A stále více a více pohyboval se boj záření. Kupředu útočily jasné, světlem zaplavené vlny, jimiž probleskovala ostrá, plamenná kopí. Nejpřednější zbraň podobala se zahnutému meči, jakého dosud člověk nikdy nespátřil na zemi. Byl to duchovní meč jednoho ze stvořených, kte-

rý kdysi Parsival poslal na Patmos. Lehce zářil kříž jeho rukojeti a jako plamen leskla se jeho broušená, široká ocel....

Tak vznášel se nad člověkem, Hjalfdarem, který měl dobýt své říše....

„Ke cti Světlého Otce vybojujeme vítězství“, bylo heslo boje.

Jako lvové zaútočili mužové a za nimi následovali mladí muži a chlapci. Teprve za nimi přicházely ženy a také nesly svítící kopí chtění před sebou. V řadě stínovitě pohybujičích se draků vznikl neklid a vytryskly páry úzkosti. To nebyla stejnorodost, co se k ním blížilo, nýbrž vítězící, svítící plamenné záření, které rozhánělo tyto jemné výpary, aniž by se samo při tom změnilo.

Rozdělující, vysávající a zhášející byla činnost těchto duchovních, tvárlivých sil Vůle v podivuhodné práci, logicky bojující v Lásce. Hráz síly obklopovala dobyvatele, kteří tu měli objevit na příkaz Světlého Otce krásnou zemi.

S velikou rychlostí blížili se k místu pozemského boje. Tu ležely husté kapradiny a spleť lian jako spáleny. Bludiště houštin pokrývalo bažiny a obklopovalo lesy. Ptáci vybudovali zde drakům tuto obranu.

„Musíte je vyhubit, neboť kdyby žili dále, nebyla by možná žádná výstavba“, pravila Holda.

Blížili se k nim bytostní. Vzdušní duchové ukazovali na pletivo, které bylo napleteno kolem zelených kapradin a duchové ohně volali je k nádobě posvátného ohně.

„Toto jest prostředek, který vám přinese vítězství nad draky ve hmotě! Tato moc je dána do rukou jen silným, kteří jí dovedou využít k účelu Světlem požadovanému!“

A Heimdall se blížil!

„Bez předchozího boje, záření v opravdovém chtění, byl by vám zhasnul oheň, který nyní nese v sobě vítězství. Hjalfdare, zapal první oheň!“

„Jen jiskřička vaší zářící látky postačí dobýt vám vaši slunnou říši. Využijte toho a vychutnejte hluboký smysl tohoto prožití až do základů.“

Moudrost je v tomto poučení, které vám Světlý Otec zvěstuje prostřednictvím Heimdallovým!“

Heimdallův roh zaduněl rozplameňujícím zvukem k Hjalfdarovu činu. Tiše a rychle olizovaly odpoutané jazyky ohně suchou směť rostlin. Tajemně zapraskalo husté tkanivo. Silnými pohyby zafučeli do toho vzdušní. Tu vyšlehl jeden plamenný jazyk za druhým až vznikla ohnivá stěna. Vlhký vzduch se rozhaveně chvěl a zatímco vrcholky lesů hořely plamenem, bojoval dole žár s dusivými parami hlubin.

Strašlivě byly rozvlněné pohyby vod, jakmile stal se drakům vzduch a vlhko příliš horkým. Jako řítící se, sám v sobě bojující, umírající les vyhlížela tato spletená, kouřící se masa.

Tu zazněly mučivé skřeky a šumot třepetajících se supů (obrovských plazů), které jejich vlastní stavitelské umění zapletlo do jisté smrti, neboť mohutné peruti nemohly proniknout větrovým a rákosím, když oheň začal šírat jejich peří. Kroužice a třepetající se řítící do plamenných tůní, jejichž hladina se pokryla tukem a olejem z čoudících a tukem páchnoucích žíznivých chřtánů draků, kteří se váleli dole v plamenném moři nasyceném tukem jejich těl, která začínala sama hořet. Nikdo z lidí neviděl skrze plamennou stěnu hrozné události v hloubi lesa. Mraky, pára a kouř, jiskřící déšť ohně a strašlivě zapáchající výpary nutily oči k slzení. Lidé museli utéci od těchto jedovatých výparů, které se tu šířily na hodinu cesty. Krev, tuk a potůčky bahna vpíjely se do močálovité půdy. Lidé museli se snažit všichni odejít a proto putovali směrem k východu podle pahorků a lesů, jež byly ušetřeny od požárů dračího bahniště a vedly na vzdušné výšiny. Tam teprve zastavili.

Tiše se vlnící, kapradinovitě lesy nesmírné výšky přijaly poutníky téměř již udušené strašlivým zápachem tuku. Mile zavanul chladný vítr a vzdušní seřadili se na pomoc kolem žíznivých lidí.

Paprsky světla zdály se prozařovat podivuhodně harmonicky vyklenuté listy kapradin tak, že každá žilka a každý list přišel k uplatnění. Šupinatý přesličkovitý vzrostlý strom svítil světle vypálenou hnědí a tyčil se jako sloup ze šťavnatých, tiše se chvějících křovisek a travin.

Zde nebylo žádných oblud, divokých velikých zvířat, jakoby blízkost hrozivých draků v mnohadenní vzdálenosti držela ostatní zvěř. Tak ticho bylo v těchto lesích, že bylo slyšet padání nejjemnější květinčky a zachvění vějířovitého listu, pohlazeného větrem. Pouze tichý šumot šel široce rozevřenými korunami a u nohou mlčky sem vnikajících lidí prýštily tiše bublající, stříbrně modré praménky.

Lidé pak poklekali, ponořili své dlaně do nich a pili. Světlý a tichý, silný a opravdový pronikal jejich vroucí dík k zářivému trůnu Světlého Otce. Ve strádání naučili se vážit si jeho darů a jejich veliké hodnoty. Veliký klid zavládl v lese.

Nikdo z mnoha lidí nevnese sem pohyb neklidu nebo cizoty. Zdálo se, jako by všichni byli svorní v tom, že se považují za obdarované a omilostněné hosty ve velkém chrámu Světlého Otce.

Hjalldar a Holda stanuli na mírně vzestupujícím svahu a pohlíželi na lidi zbožně se sytící. Pocit velkého, tichého štěstí chvěl se v nich, čistá radost a klid splněného úkolu.

Byli jako pevné zakotvení v síle, která je spojovala nahoru.

Pevně však stáli na zemi. U jejich nohou odpočívali lidé, jimž se stali vůdci. zatím co Hjalldar obíral se ještě jednotlivostmi boje, přitahovalo již hybné, bytostné řízení celou Holdinu bytost na mnohé dráhy. Všechno stalo se novým.

Spící čekající země ležela za nimi, posvátný oheň přeměnili činem ve vítězství. Co bylo staré, zašlo.

Tu tkali ti samí bytostní ve věčném koberci nikdy neselhávajícího života.

„Ti samí a přece docela jinak vyhlížející. Tak jako my jsme se přetvořili v činech, tak tomu bylo i s vámi. Ani vy nejste již ti staří, neboť posvátná ruka vtiskla pečeť své síly na vaše čela. Svata znamení žhnou v knize života, ve které my všichni musíme živě stát a vaše jména září.

Plamenná síla z posvátného ohně vaší pravlasti vás prožhavila a Světlá síla světlého Otce tomu chtěla, aby nyní zavládlo vítězství.

„Siegwald“ nazveš jméno synáčka, kterého ti láska Světlého Otce posílá jako první výhonek v nové zemi, kterou můžete nazývat „Asgart“, podle zahrad vašich věčných pomocníků, kteří podle nich vám ji vybudovali.

Stali jste se Asgarty, kteří jsou spojeni s Asy, zlatovlasými jako vy. Máte založit na zemi domov světlych Asů!“

Tak mluvilo to šeptavě a zvonivě v paprsku, barvě a tónu v mile se střídajícímu zeskupení k Holdě. A jí zatočila se téměř hlava od hojnosti života, který se tu rozevřel před jejím opojeným zrakem.

Všude krása. Každá buňka byla živoucí krásou vytvořenou ve zbožné snaze vzhůru. Ticho, čistota a vůně, záplava světla v šumící zeleni a perlící potok, jehož stříbrné bubláni bylo jako hudba. Zde tkali světlí Elfové, tam vodní žínky, zde kutáleli se veselí gnómové země a vzpínali své sukovité ruce vzhůru, ukazující na byliny nebo šťávy deroucí se ze země.

Nyní uviděla také malá zvířátka lezoucí a poletující a těšila se z jejich hry s Elfy.

Chvějíc se štěstím chtěla uchopit svítícíma rukama všechnu tu hojnost, aby ji zadržela - avšak:

„Jedno po druhém,“ smáli se Elfové. „Jedno staví na druhém, v blažené trpělivosti, věrno okamžiku!“

Když Holdino první rozrušení se trochu utišilo tělesným odpočinkem a požitím ovoce z keřů, putovalo pak jedno prožití za druhým zvolna její myslí.

Nejvíce zaměstnávala se dojmem, který na ni učinila ona zvířata, jež visela na nižších větvích keřů jako listy. Na hlavičce měly vysoko položené oko, které mlčky a tajuplně a přece

vědoucí pohlíželo do světa. Z něho vycházely jemné růžové paprsky, které však byly viditelné jen tomu oku, které se otevřelo tajuplným dílnám spojující prasíly.

Tu viděla paprsky jako tenká vlákna, která se spojují se stejnorodým, avšak výše položeným. Jakmile se tak stalo, prožila zazvonění, které z vyššího proudu chvějivě přešlo do druhého, níže položeného. Tak stal se pohyb větší, barva hutnější, tón hlasitější a hlubší. A ona viděla, jak toto bytostné zvířecí mohlo se tímto způsobem vyživovat silami přírody, při čemž vpíjelo do sebe nejen nejjemnější síly z vyšších úrovní, nýbrž současně zocelovalo také svou pozemskou vůli a nechávalo ji přeměňovati v čin. Přibližovala se jim pozemská nutnost, výživa pro tělo.

Holda zahloubala se do těchto zvuků, jež proudily z těchto činných paprsků a její ústa počala tiše znovu vytvářet zvuky a tóny, které tu v počátečním stádiu byly vdechnuty do pozemského stvoření jako záchvěvy. A při tom nastalo něco podivuhodného: Tón blížil se také k ní! S ním objevilo se nádherné, modrozelené světlo a jeho paprsky zdály se přitahovat šumot záchvěvů. Tvář kulatého jemného, jemnohmotného oka pohlížela tu s úsměvem na Holdu.

Holda cítila, jak chvějící se zářivá vlákna uvolňují se z její bytosti. Nutilo ji to do cizí myšlenky, aby nakreslila slunečně krouživý obličej do měkkého písku u svých nohou... Při tom se jí ujasnilo, že se její myšlenky zaměstnávaly tím, čím by bylo možno večer nasytit tolik lidí. Daleko široko nebylo žádného ovoce a nikde nebylo vidět zvíře, která by jim mohla poskytnout potravu.

Jemná vlákna napínala se dále, čisté světlo proudilo do nich a čisté světlo zářilo opět z Holdy a kolem ní a kolem kresby na zemi vytvořil se **světlý kruh**. S údivem dívala se na to Holda.

Tu blížilo se k ní dítě Elfů. Jeho tvářička s modrými očima a velká bílá květina vznášela se kolem něho jako šat a jeho pohyby byly jako kolébání velkých květů ve větru.

„Můžeš zavolat bytosti, které vám musí sloužit za potravu pro vaše těla,“ pravil stříbrný hlásek tohoto něžného dítěte. „Počkej jen, až paprsky stříbrného měsíce políbí zemi. Pak nastane hodina!“ Elfi dítě zmizelo.

Holda cítila ve své duši něco nepopsatelného. Byl to dík Světlému Otcí a podivování nad pronikáním jeho síly, která se zdála proudit od kruhu ke kruhu. Od kruhu ke kruhu? Kde se v ní vzala ta představa? Proč musela opsat tento kruh v písku?

„To je zákon pohybu, že všechno od začátku plyne opět zpět,“ pravil **jakýsi** hlas, který ji úplně rozechvěl.

A když pozvedla oko svého ducha, tu se jí objevil neznámý Světlý, vyšší než **Heimdall**, **ale nižší než Světlý Otec**.

Z jeho vyzařování prasíly třpytilo se věčně měnící se světlo všech spojujících a kolem jeho prastvořeného vyzařování ducha chvělo se jméno: „**Ahura-Anesha**“ („**Ahura-Amesha**“.).

Holda stála ve Světle Páně jako Hjalldar, který v tutéž hodinu slyšel jeho volání a nechal jednoho ze svých prastvořených duchů, který tu stál čistý a bdělý, aby ho pochopil.

„**Ahura-Anesha, služebník moudrého Pána!**“

Vyryj všechny tyto značky **i ty, které budou ještě následovat**, do pískovcového kamene, aby toto všechno uchoval!“

Holda pravila ke Hjalldarovi, když mu toto všechno sdělovala, že vznešený však nařídil: „Mlčte o tom, neboť v síle mlčení roste naplnění.“

„Jaký je ten vznešený Světlý?“, tázal se Hjalldar. Ano, jaký je ten, který se pohybuje ve všem záření?

Převládající žhavost jeho barev, která je nepochopitelná jako moře, které je jednou prosluněno jasnou modří jako jasná hvězda a pak zase zdá se býti hluboce temně zelené a neprůhledné, z kterého vytryskují bilozlaté koruny pěny a jež, tiše se lesknouc odpočívá ve žhavém slunci jako mdlá perla a bouří je prozářeno ohnivými blesky a třpytí se jako tyrkys, vlní se jako neklidný had. Vyzařující, věčně tajuplná, taková jest jeho bytostná síla.

Jeho tvář je však tak krásná, že lidské oko nemůže ji zachytit. Nápadně září jedno oko na čele a vrhá barevné proudy světla na lidi, vždy podle směru vůle ducha. Nazvali ho tak, neboť on sám pravil jim ve zvonění svých paprsků:

„Já jsem jeden z praduchů z prastvoření. Ve službě Světlu chci vám zprostředkovávati z prasemene mé moudrosti. Dávno již leží v zárodcích na zemi. Zvířata i rostliny mají ji v sobě. Člověk však musí se ji naučit vědomě. Ukazují vám veliké síly přírody a vedu vás po moudré cestě vzhůru. Tobě, lidský duchu z prvního pramene, bude umožněno skrze mne proniknout do výšin Jeho posvátného hradu, v němž přebývá Duch Pravdy, uprostřed prvního kruhu prastvoření.“

Bylo to mnoho, příliš mnoho pro lidskou dvojici. Zatímco všichni ostatní oddávali se klidu a ochlazovali žíznivé rty v bublajících pramenech, přišlo k nim toto veliké prožití ze Světlých výšin! Krásný Světlý, mocný, podobný andělu.

Vyzařování jeho perutí oslepovalo oči, síly jeho oka nutily je však na kolena.

Zvolna stoupal stříbrný lesk na třpytících se listech, jemná rosa padala na všechny květiny, které vydechly omamný dech.

Holda neopustila místo, kde byl kruh se slunečním obličejem v písku. Seděla tiše přemýšlejíc a Hjalldar jí byl na blízku a pohlížel dolů na mlčící zemi, kde odpočívali jeho druhové.

Dobře, že spí, neboť jejich těla si plně zasloužila odpočinku a uvolnění po tomto těžkém putování a posledním velikém vítězství nad sebou samými. Brzy potáhnou dále posílení a vyzbrojení do nové, neznámé ještě budoucnosti a snad i do mnohého nebezpečí.

Tu dotkla se Holda tiše jeho ramene a tiše ukazovala její ruka k zemi. Jakési světlo a pohyb objevily se nad kruhem v písku. Vypadalo to jako vzdušné zrcadlení. Svištění a třepetání mnoha ptačích těl a šumot mnoha perutí zavadil z dále o lidské uši.

V ochraně zářivého Světla snesl se dolů chvějící se pár křídel a veliký, temně lesklý pták, podobný divokému holubu, posadil se do nakresleného kruhu.

Tiše chytil ho Hjalldar a usmrtil krátkým stiskem ruky. Za ním následovalo celé hejno. Byla tu potrava pro všechny, kteří tu v lese leželi... Mnozí procitli probuzení úderu ptačích křídel a měli radost, když jim Holda vyprávěla, že Světlí vyslyšeli jejich prosbu a poslali jim jídlo, Všichni pomáhali připravovat večeři.

Do vlhké, písčité hlíny byli ptáci zabaleni i s peřím a pak vloženi mezi žhavé kameny, které již po dlouhé hodiny byly ohřívány nad posvátným plamenem. Tyto plotny z kamene byly narovnány nad hlubokým, čtyřhranným otvorem v zemi a byly rozžhaveny jako kamna. Zde byli ptáci upečeni.

Když byla večeře připravena, volal je Hjalldar na místa. Všichni se uložili kolem žhnoucího krbu, u kterého pracovaly ženy. Tyto otloukaly pevně spečený hliněný obal ze zvířat a oddělovaly tím peří od masa. Vonící, kořeněné výpary stoupaly vzhůru.

Dříve než byla večeře rozdělena, Hjalldar povstal a přistoupil k ohni:

„Světlý Otče, děkujeme ti za toto jídlo, které jsi nám jako první v nové zemi daroval! Živíme se podle tvé vůle z plodů Tvých niv a zvířaty lesa.

Ukaž nám ty, které máme jíst a ty, které máme ušetřit. Ukaž nám v síle Tvých všemohoucích zákonů plodiny a místa k výživě plodů nového domova, neboť chceme Tě poslouchat. Děkujeme Ti a prosíme Tě: Kéž Tvoje milost zůstane s námi, Světlý Otče!“

*

POTÉ, CO PROŠLI ČEKAJÍCÍ ZEMÍ

Ještě nikdy neprožily Hjalldarovy oči takovou moc. PROPUTOVÁNÍM čekající země došli do úplně jiného pásma. Tichý údiv nad mnohostranností díla stvoření Světlého Otce bylo vše, co dosud byli schopni prociťit, neboť tkaní přírody a věčné bytí a vlnění tepu přírody stavělo je do proudu Světla.

Hledali, zda jejich staří přátelé z dřívějšího domova vyskytnou se i zde. Byly jim nápadny bytosti různého druhu, zvláště malá zvířata vodní, obojživelníci a hmyz. Jednooká dosti veliká zvířata, která visela na stromech jako listy, zdála se stále víc množit, čím více si oko zvykalo na bohaté tvary a barevnou nádheru listnatých rostlin.

Zcela jiného druhu než tam, v chladném, drsném, i když ozdobeném domově sopečných předhoří, písčinych dun a pastvin. Byla tu hojná a teplá, životem přeplněná krása a nádhera barev.

A různě a rozličně, tak jako tato příroda, byly také rovnoměrně utvářeny ony bytosti, kterým říkali Spojující, Zprostředkující, Lehké, Plynoucí a Světlé.

Zcela jiné byly v druhu výrazu, i když se zdály býti Holdě téhož stupně a druhu jako ty dřívější. Jako dítě, které putující daleko v podivuhodném pohádkovém lese, zatouží náhle po starém okolí, tak byla Holda přenesená do úplně jiné přírody. Byla v každém druhu svého lidského druhu přirozená a třebaže byla vzdálená všemu citlivůstkářství, měla přece citění pro souzvuk ve stvoření jako správně naladěná struna ve velkém chóru života. *(Byla přesazena do úplně jiné přírody, svým jemným citěním však rychle dosáhla souladu s novým okolím a včlenila se jako správně naladěná struna do velkého chóru života.)*

Tímto způsobem a ne hloubavým rozumem, prožívali tito lidé svůj vývoj ve výstavbě země.

Ještě nikdy neprožili (*neprožila*) takovou noc. Buďto bývaly noci dlouhé a šedivé a nebo (*je osvětlovala severní polární záře*) proudilo světlo oslepujících, kouzelných sloupů severní záře jako tekutý kov. Nyní však viděli množství známých hvězd na hluboce modrém, teple sametovém nebi, z něhož linuly se ještě čisté paprsky.

Neviděli však již více **Heimdallova mostu** a neslyšeli již hlas jeho rohu. Zato však smálo se na ně ve dne slunce a bujné květeny těžké vlhkosti a hojnosti visely na velikých větvích.

Podivuhodně vlnilo se to v šumivých vodách, odkud vylézaly ještěrky a žáby a dívaly se přátelskýma očima na lidi.

Opět zaznívaly při tom tóny a opět rozechvělo vyzařování ze chtění těchto zvířat Holdino srdce. Zachytila tyto zvuky a musela je napodobit svými rty. A tu se jí zdálo, jako by rozuměla, jsouc spojena s nimi jemnými vlákny smyslu jejich řeči mezi zvířaty a rostlinami. Nové, obšťastňující, bohaté prožívání pro ni znovu začínalo.

Tato noc v lese, nad nímž třpytily se hvězdy a v němž tichý šumot kapradin a bublání vody nekalily tisícíroznobné hlasy, nýbrž provázel je lehký, uspávající zpěv, byla jako vnoření do dlouho vytoužené blaženosti.

Tělo neznalo únavy. Zatímco všichni spali, bděl Hjalldar i Holda v blaženém bdění, které na ně vylévalo proudy živoucího ducha.

Časné jitro halilo ještě nádheru lesa do jemných závojů. Holda přistoupila s několika děvčaty k ohni, kolem něhož byly ještě patrné známky večere. Malá hravá a chlupatá zvířátka poskakovala se štěkotem kolem nich a starala se o očištění místa oddechu. Téměř ani kůstka neprozrazovala, co bylo k včerejší večeri.

Holda sáhla rukou nechtěně nahoru, neboť z jednoho stromu byla jí nápadná větev, plná chlebových plodů, které hned ochutnala. Listy zahalený bledý obličej schýlil se dolů a s úsměvem a šepotem podával jí v zářící ruce větev. Také děvčata to viděla.

„Holdo, matko nás všech, jaký jsi to miláček Světlych? Kéž bychom se od tebe naučili, aby i nám byli pomocníci tak milostiví.“

„Bud'te přirozené, milujte se vzájemně a otevřete se posvátným silám a pak vám to všechno přijde samo sebou.“ Privil Hjalldar, který právě přišel.

Tento chlebovník, jak ho nazývali, poskytl jim hojnost plodů, jimiž se všichni nasýtí. Pak měli chlapečci veliké žně, neboť Hjalldar radil, aby si této potraviny nabrali na cestu.

*

NAD HJALFDAREM PUTOVAL OPĚT VELIKÝ PLAMEN

NAD HJALFDAREM putoval opět veliký plamen, když kráčel po Holdině boku v čele dobře uspořádaného průvodu. Zvolna kráčel za nimi lid i dobytek. Hlasy mladých lidí, mužů, zpívaly novým způsobem chválu nové země.

Nebe bylo jasně modré a vzdálené pruhy světla upomínaly na svítící proudy Heimdallova mostu. Zda bude opět svítit slunce?

Namáhavá byla cesta hustým porostem, který Hjalldar pádnými ranami prorážel. Putovali s důvěrou k údolí setrvání, které jim bylo zaslíbeno Světlym Otcem.

Ano, slunce svítí! Svítí nadcházejícího jitra, když kráčeli hvězdami ozářenou, chladnou a tajemně šeptající nocí. Svítí nad rozlehlou, úrodně se zelenající rovinou, která byla obklopená řetězem pahorků jako kotlina.

Slunce vystupovalo velmi rychle. Tento způsob a druh sluneční pouti byl jim novým. Přicházeli z daleké země severu do mírného pásma a nechápali proto ještě mnohé, poněvadž jim chyběla znalost utváření a znalost pohybů.

Viděli také, že tu žily vysoké, bytostné postavy a horlivě pracovaly.

Veliké převraty země zanechaly tu své stopy. Vnitřek zemského povrchu byl obnažen zlomy, které bylo vidět na svazích a které ukazovaly jeho složení.

Viděli bílé, kovově se lesknoucí vrstvy, které se táhly v jemných plotnách v těchto trhlinách. Jedna z vedoucích bytostných postav odpověděla na Hjalldarovou otázku:

„To pozvedly žhavé síly a posunuly o kus dál. Pak to zadrželi obrové, aby to nebylo pomícháno s vodou horských jezer. Přitahující působení pórovité hmoty je však vpilo do sebe a nyní vystupuje na světlo v ochlazené formě jako třpytící krystaly.

Pohleďte kolem sebe. Teplo, slunce a žhavá láva udělaly z této kotliny v hlubinách úrodné údolí, kde nyní žijí veselá zvířata a jež bude později v budoucích časech sloužiti za obydlí lidí.

Vy však jděte dále, neboť ještě nejste u cíle: mnohem vyšší budou nakupeniny, které od té doby obrové střeží. Od té doby žijí na těchto vrcholech a kráčí velikými kroky po těchto hřebenech, které se jim zdají býti malými, zarostlými vlnami.

Obrovští jsou obři a mocně působí mezi vrstvou bytostného a jemnohmotného. Oni jsou skutečnými staviteli hmoty v jejím původu. Oni také vybudovali Světlym jejich vysoké hrady a jejich vůle jest láska k výstavbě.

Spráťel'te se s nimi, jako jste se spráťel'ilili s námi, které zná'te již dlouho. Vyšlete k nim z vašeho ch'tění důvěru a lásku a pak také oni vrátí vám důvěru, lásku i pomoc. Ve své důvěře jsou spojeni se všemi světlymi a v pravdě jsou oni silnými pomocníky.

Jestliže vy se svým způsobem vpravíte do velikého soukolí života, pak budete moci s jejich pomocníky také ve hmotě zříditi veliké, nádherné stavby a rozvinout síly, kterých nyní vůbec ještě nezná'te. Nemá'te ještě vůbec žádné představy o moci a síle, která spočívá v životě, avšak jste vyvoleni poznati a zužitkovati všech těchto darů.“

Zatím co táhli dále, pocit'ovali stále více žár stoupajícího slunce a velmi žíznilí.

Hjalldar, který to pozoroval dřívě, než ostatní na to mysleli, prosil svého Světlého přítel'e, aby mu v pravou chvíli ukázal pramen.

Hjalldar stál v záchvěvech důvěry a vědění o všemohoucnosti Světla, které používáním, školením a hybnou podporou ve chtění trvale rostlo. Jeho duch neznal žádných starostí a žádných pochyb a jeho zkušeností ho naučily, že se nepotřebuje bát žádných nebezpečí, dovede-li býti v pravý okamžik bdělým. Neboť žádné nebezpečí nemohlo se pak přiblížit až ke konečnému projevu ve hmotě.

Zpěvem chválili mladí muži krásu země. Jejich hlasy zněly do dálky jako hymna ke cti Světlého Otce.

Holda dívala se opět jasným zrakem k zemi, neboť nový život na půdě se jí opět otevřel a ona jej pozorovala s velikou radostí. Tu vykukovaly z lesklých kamenů malé tvářičky, nepříliš staré a přece již vrásčité. Radostně, mlčky a velmi zaměstnaně pobíhaly malé postavičky touto hmotností, jako by jí vůbec nebylo. Jako závoj a světlé stíny seděly často na kamenech nebo z nich vykukovaly, kynuly maličkými prstíčky a zanašely lesknoucí se světélka do trhlin kamenných vrstev.

Tyto zárodky opakovaly vyzařování své lásky, která nechávala rozzářit barvy, jimiž se jednou budou lesknout nádherné hmotné drahokamy, jak to viděla Holda v budoucnosti.

„Až budete budovat Pánu nade vším životem, jemuž budete v pravdě sloužit, jeho stánek na zemi k počtě, pak ukážeme vám naše poklady našich obydlí a dílen. A vy prožijete, že jsme nezaspali ani hodinu od té doby, kdy nás Duch Svätý stvořil.“

Holda naslouchala v sobě. Jak to říkal? Duch Svätý? Vzpoměla si, že slyšela zaznít jednou také slova, plná světla a života. Tehdy promluvil je Hjalldar shůry ve znění paprsků pod Heimdallovým mostem, dávno před jejich vystěhováním do světlé říše: „Duch Svätý vznáší se nad vodami!“

Stezka stávala se stále neschůdnější. Hjalldarrazil cestu a Holda kráčela po jeho boku. Zanechávali zelenou, rovnou kotlinu po pravé straně, ačkoliv by zdánlivě bylo méně namáhavé ji projít. Avšak duch vedl Hjalldara (Ale řídil se svým vnitřním hlasem a krácel podél svahů) opodál svahů a hřebenů navršených pahorků, jež byly porostlé hustým, tichým křovím a listnatými úponky.

Jemný stříbrný lesk neprosvitoval již písčitou půdu, nýbrž kusy skal byly zarostlé. Cesta byla stále namáhavější... Slunce stoupalo žhavě po nebi a křoviska poskytovala málo stínu. Přesto však nikdo nežádal odpočinku ani nápoje, ani cestu po volné, u jejich nohou se rozkládající země.

Byla to důvěra ve vůdce, kterou měli všichni ve svých duších a tato důvěra vycházela z klidu a síly stále vzorně si počínajícího Hjalldara, který vyzařoval lásku a jistotu. Působil ze zákona. Tak, jak otvíral on sám ve vědění spojení se světlym Otcem, tak držel také své tělo přímé a uvolněné a jako se zachvívalo jeho tělo čistě a nezkřivěně v duchovních proudech, které mu byly darovány, tak jako nástroj, tak dokončil se projev všeho toho, co říkal. Paprsky proudily kolem něho, přitahovaly čisté a odpuzovaly rušivé.

V ochraně a připravena putovala také celá družina, která se měla státi národem.

Stále silněji působila přitažlivost stejnorodého. Stále více světlých vláken, posílaných pomocníky, tkalo budoucí obrazy, které nový národ měl uskutečnit. Tak kráčeli a probojovali se namáhavou stezkou, jsouce zdánlivě plně zaměstnání obtížemi pozemského života a přesto povzbuzeni v duchu, pohybování, vedeni a prozáření známou jim silou. Nepozorovatelně ubíhaly hodiny, v nichž slunce stálo vysoko na nebi a opět klesalo dolů za temně modré pahorky a stále výše vystupující výšiny.

Bylo ticho, tajemné ticho v přírodě. Pahorky koupaly se v jemné rose, která se k večeru snesla z osvěžujících oblaků. Měsíc vycházel, avšak stále ještě na západě svítil ohnivý kruh zlatě lesknoucího se večerního nebe. Tam bylo ještě jasno, zatímco na severovýchodě byla naplněna obloha temnotou a chladnou modří.

V hlubinách roviny táhly se jemné závoje mlhy a v nich vznášely se světlé bytosti a plameny a ze země vystupovali malí bytostní přírody.

Holdiny oči šířily se stále víc, zatím co kráčela bdělá a otevřená nízkým lesním porostem. Tichý šumot ji upozornil, že s vystupujícím světlem měsíce přešel noční vítr. Hlasy zvěře byly ještě bdělé a bylo slyšeti jasné, vábivé vrkání usínajících holubů a řev pasoucích se jelenů.

Stále zřetelněji bylo slyšeti šumot, jako od padající vody. Po chvíli došli na místo, kde svah na levé straně rozšířil se v postranní údolí, z něhož vycházel měsíc. Stříbrné světlo zdálo se tu proudit shůry a měnit se v hloubi údolí v podivuhodné stříbrné jezero.

Jásot vydral se z hrdel těchto lidí, když spatřili stříbrolesklé údolí v měsíčním světle. Šumivě kolébaly se jemné, vějířovité stromy v jemném vánku a vysoké traviny objímaly jejich nohy jako závoje, když sestupovali dolů. **Vůně hojných květin plnila vzduch a lesklá očka veselých Elfů usmívala se z kalichů.**

Jak to zde musí vonět a tkát ve slunečním svitu, když noční stíny odhalují takovou krásu! Jejich nohy se nezastavily ani na okamžik. Lidé táhli do hlouběji položené kotliny údolí, ve kterém zářilo jezero svým stříbrným svitem. **Proto je nazvali Stříbrné jezero.**

Když dosáhli tohoto bodu údolí, kde se Hjalldar rozhodl zastavit, viděli všichni, jak vystoupil na kámen a v očekávání pohlížel vzhůru. Proto se všichni posadili a utábořili také svá zvířata. Mladí muži vyhrabali rychle malý krb a naplnili ho dřevem.

Pak přinesly panny **ohnivého hada (ohně)** z posvátné nádoby, který rychle se vinul v suchých, tvrdých větvích a nacházel v nich bohatou potravu.

Plamen **posvátného krbu** stoupal do výše a šířil příjemnou vůni. Hjalldar pravil slavnostním hlasem:

„Tak, jak stoupá tento posvátný plamen vzhůru do výšin nebes, tak vznáší se díky tvých dětí vzhůru k tobě, otče Slunce, který naplňuje svět teplem a světlem.“

Heimdallův most, který viděli jsme pozemským okem, ukázal jsi nám ve starém domově jako cestu do výšin k vám Pomáhajícím, Světlym. Toto vědění o cestě k vám vzali jsme si sebou do nové říše, kterou nám ukázali kdysi Vyšší, kterým i vy, **Světly Asové** sloužíte. Světly Otec! Viděl jsem jeho oslňující paprsek, který mne tím naplnil. Všichni, kteří jsou tu shromážděni, následovali mne proto, že sloužím Jemu. Novou je pro nás tato říše slunce, kterou nám daroval, úrodná a plná života jest tato část země. Jeho hlas pravil ke mně:“

„Zůstaň zde, neboť toto jest vaše země! Odtud rozvinou se větve mých posvátných zákonů mezi lidí, odtud obsáhnou kořeny velikého stromu osudu celou zeměkouli. Žehnám této zemi, na které budou budovat čisté, lidští duchové ve jménu mém.“

„Amen“

Píseň, znějící jako z výšin nebes plynula jako právě promluvená slova ze rtů chlapců. Zdálo se, jakoby tato slova byla z úst Věčného Otce.

*

JASNÉ SVĚTLO VYŠLO NAD ÚDOLÍM SETRVÁNÍ

JASNÉ SVĚTLO vyšlo nad údolím setrvání, do kterého vtáhl Hjalldarův lid.

„Zde postavíme naše **chatrče (chýše)**! Pán Světla dal nám všechno, co potřebujeme k našemu životu.“

Uvažujte o mých slovech (Pamatujte na má slova), neposlouchejte je lehce jedním uchem tak, abyste druhým je zase vypouštěli, nýbrž pohybujte se ve vašem životě. Hojnost práce dal vám Světly Otec, neboť jen v pohybu a činnosti také vašeho pozemského těla budete hodni chleba, který vám dává. Naše bytí je jako koloběh, neboť vychází z věčných zákonů a opět do

nich ústí. Ve všem, co nyní započnete, přijdete opět k vašemu východisku, půjdete-li správně. Tak nastane vzestup.

Toto musí být vysloveno, i když tomu nerozumíte. Avšak všechno, co je mi řečeno ústy Světla, musí být ihned také vysloveno, neboť jdu s tím já před vámi a razím vám cestu tak jako jsem šel ohněm a bouří, chladem a bídou, krví a vodou před vámi až sem do údolí setrvání. Až do nejpozdnějších dob země, až veliké vlny budou ji omývat, i když oheň pozvedne jinou zemi a bílé pláně pokryjí po tisíce slunovratů zemi, stále ještě půjde pověst o domově Světých Asů, který vystavili lidé **Bohům (Bohu)** na zemi, aby tu mohli zůstat a v lásce a v síle zakotvit ve hmotě stvoření.

Pravím vám, necht' moje slova pohybují vámi ve vašem všedním životě. Buďte mlčenliví, jak jste se tomu dosud učili. Chci vám ukázat světlá vlákna vašich činů, až den ze dne zářivější proniknou celé naše krásné údolí a shromáždí potravu zpět ze světých výšin.

Nyní přikročíme k založení vlastního krbu. Ukáži každému z vás jeho místo. Až se postarám o místa nutná pro náš odpočinek, **budeme přemýšlet o světlé zahradě, (postavíme Stánek Světla ke cti Věčného)**, kterou vybudujeme Věčnému!“

Pod ochranou napjatých kožešin u otevřeného krbu trávili pak hodiny odpočinku, zatím co stříbrné údolí upadlo do stínu zapadajícího měsíce. Pak se zjasnilo nebe a paprsky denní hvězdy vítězně po něm přeletěly, dávno dříve než červená koule se ukázala na vrcholcích pahorků.

„Otče, pohleď, jak Tvůj zlatý paprsek zdraví naše nivy!“ zpívali chlapi ranní píseň.

Tak, jako dříve se třpytilo jezero večerním leskem, tak zdravilo je nyní podivuhodně hluboce modrou září jasné a průhledné do nejhlubších hlubin a čisté jako zrcadlo. Množství ryb plavalo blízko hladiny a bylo možno chytati je rukama.

Dunící, bílou pěnou stříkající vodopád vykouznil barevnou nádheru jiskřivých kapek ve světle vycházejícího slunce a hlasy ptáků zněly jako mohutný chór.

Nekonečná hojnost rostlin a květin, rozlehlé lesy vlnících se kapradin a palem tu všude vyrůstaly. Nad lesy vznášela se modravá a zrcadlicí a vonící vlhkost. Lesy byly naplněny svěžím, mocným životem prasevítla.

Obrovští, bílí supové kroužili nad dalekými, vyššími horami **a v údolí setrvání byl jásoť tvorů bez konce.**

Z pahorků usmívaly se dobře známé, spokojené tváře. Všichni pomocníci zjevovali se lidem. Kde však byli obři?

„Odešli dále do kamenných hor, neboť oni nemají prodlévati ve vaší blízkosti, pokud je nezavoláte. Tam jsou také veliká zvířata, která potřebují jeskyně, vysoké stromy a bahnitě vody. Jsou tam tlustokožci s obrovskými tlapami, jsou tam dlouhokrcí, kteří ožirají nejvyšší stromy a ještěři, kteří žijí většinou v jeskyních a močálech a živí se bylinami.“

Holda měla již opět nové přátele, nebo že by měli jen jiný výraz podle krajiny?

„Pannou jezerní“ nazývala stříbrolesklou rybí ženku, která měla bílý obličej a veliké, modrozelené oči lesknoucí se jako z perleti. Rozrážela vodu jako šíp, když vystupovala z hlubin a mile vábícím zpěvem volala nově příšlé lidi k jezeru.

Holda poznala hned toto volání jako cosi zvlášť důležitého. Lesklé oči veliké, rybě podobné ženy se stříbrolesklým šupinatým tělem zarývaly se pátravě do jejich očí. Co to bylo tajemně tkajícího, jinak utvářeného kolem této ženy, co se zdálo ji přitahovat k Holdě neodolatelnou mocí?

„Světlovlasá ženo, vidím svítit tvůj **duchovní** plamen, který zahřívá moji **chladnou prchavou** duši. Přišel lidský duch a přivedl s sebou mnoho lidských duchů do našeho okolí. Tak, jak nám to Erda oznámila, tak se také stalo. A Erda mi dala příkaz, být vám věrná. Pravěká moudrost a spravedlnost je s Erdou a my ji nasloucháme.

Chci ti být přítelkyní! Jestliže večer, když slunce zapadá, přijdeš k hlubinám jezera u vodopádu, najdeš mne tam vždy. Věz, že ti poradím, až budete chtít stavět dům, Hrad Světlému Otci!“

A rozplynula se v lesklém, stříkajícím živlu jako pěna, avšak její zpěv, který zněl jako perlivý šumivý smích, vlnil se ještě nad vlnami jezera a všichni bytostní ho slyšeli.

Všichni přicházeli k Holdě: „Slyšela jsi ten zpěv?“

„Ano, to byla jezerní panna. Čekejte a poslouvejte, neboť často zazní její píseň!“

Bylo ticho a všechny ženy utábořily se na břehu jezera, neboť hluboké, milé modrozelené vlny s úzkými, bílými hřebeny olizovaly hustý mech břehu. Stříbrolesklé, vzduchové bublinky vystupovaly na jemných, smaragdových větvích kolébajících se jezerních rostlin. Na hladině plavaly bílé květy a na okrajích zálivu bylo vidět lesknoucí a třpytící se mušle.

Chvillemi rozrazil syčící a vlnící se stříbrný had vody jezera, pak opět kolébaly se kachny a labutě z dálky sem přiletěvší a na hladinu snášeli se obrovští, křičící vodní ptáci. Holda nemohla se nasytit vší té krásy.

Jezero vyplavilo veliká dřeva plná žluté pryskyřice. Zdálo se, jako by toto dříví vystupovalo z jeho hlubin.

„Podivuhodné a tajuplné je toto jezero. Je plné krásy a mlčení a já se domnívám, že je plné podivuhodných pokladů.“

Ostatním nebylo jasno, co myslí Holda slovem poklady. Věděli, jak často poznává Holda věci, které jim byly uzavřeny, ačkoliv sami znali bytostné postavy v lese a v živlech.

*

MUŽI TĚŽCE PRACOVALI NA VÝSTAVBĚ VESNICE

TĚŽCE PRACOVALI MUŽI, zatímco ženy byly zaměstnány přípravou jídla a opatrováním zvířat.

Vyhledávali v lesích stromy ke stavbě svých obydlí a přitahovali je obrovskými silami. Opět to byl Hjalldar, který dovedl zavolati zvláštní síly a dovedl jich využít tak, že stavba domů pokračovala velmi rychle. Zcela jinak vyhlížely tyto domy než jejich dřívější obydlí. Těžká, namáhavá byla výstavba, ale o to krásnější a pohodlnější byla jejich malá vesnice. **Hjalldarova chata** byla výše položena a obklopena nádvořím a plotem, který byl upleten hustě a vysoko z větví. Kolem jeho chatrče byly chýše starších a pak ve druhém kruhu chýše mladých mužů.

Každý dům byl přizpůsoben svou velikostí počtu obyvatel. **Jeden vypadal téměř jako druhý**. Rozdíl byl pouze v barvě dřeva a ve velikosti, **která byla přizpůsobena počtu obyvatel**. Střechy byly ploché, nízké dveře byly ověšeny kožešinami a malé, ve dveřích ponechané mezery vpouštěly trochu světla do vnitřní místnosti.

Tato místnost prostírala se kolem stromu a opěrné trámy jako sloupy udržovaly strop. Na těchto sloupech bylo místo pro lovecké trofeje, které měly v budoucnosti ozdobit místnost.

Uvnitř se jevila místnost mnohem větší než se zvenčí zdálo. Za domem na sloupech byla opět střecha chránící veliké místo, kde mohly tkát a pracovat ženy.

Zde bylo také jejich náradí a krb. Ve velikém sále stál také krb, kolem něhož všichni seděli při jídle a ukládali se ke spánku.

Dlouhý, veliký dům byl příbytkem všech mladých mužů, zatímco děvčata zůstávala v domovech rodičů.

Tak určil Hjalldar všechna obydlí, jak to nejlépe odpovídalo dané potřebě. Krásný byl pohled z vyvýšeného místa sídliště na jezero a řetěz pahorků až ke stříkajícímu vodopádu.

Na oči zvyklé na roviny působily blahodárně v dáli zelenající se pahorky a lučiny, které směrem k západu se šířily stále dál a dál.

Když bylo provedeno a dokončeno nejnútnejší zařízení pro národ, započal opět obvyklý život usedlíků, jak již byl dříve na dalekém severu. Loviště bylo opět probádáno nejdříve v menších, pak ve větších kruzích. Lidé rojili se na všech stranách, aby vyzkoumali zvěř, která se neodvažovala do blízkosti lidí.

„Odkud asi vznikla plachost a bázeň mnohých zvířat? Kdyby Hjalldar sám provedl první výzkum, jistě by získal důvěru zvířat“, říkali si mezi sebou, „neboť zvířata utíkají k Hjalldarovi.“

Lovci prosili, aby šel s nimi a že oni ho budou pak následovat v dálce.

Zprvu živil se obyvatelé údolí hlavně rybami ze stříbrného jezera a šťavnatými plody, které rostly v hloubi údolí na vysokých stromech. Plodů byla taková hojnost a měly v sobě tolik kořenité síly, že nepotřebovali mnoho k nasycení. Brzy také cítili, že mírné podnebí mění potřebu jejich potravy. Sami přestali požívat silných tuků, kterých potřebovala jejich těla ve starém domově. Neměli již také chuti na syrové nebo kouřem sušené maso lesních zvířat.

Holda zaměstnávala se důkladně objevováním bylin, které tu všude rostly, plné šťávy a kořenité různosti.

Opět hlásili se i něžní vůdcové, její milí světlí pomocníci. Opět spatřily její užaslé zraky záření rostlin, které zvedaly své jemné hlavičky, zvlhlé ještě rosou noci, ve slunečním svitu. Když žhavá denní hvězda stála nablízku svého nejvyššího bodu, pak voněly a žhnuly nashromážděnou sluneční silou.

V této době trhaly je ženy pod Holdiným vedením nejraději. Shromažďovaly ovoce i byliny, neboť světlí pravili Holdě, že jich bude zapotřebí v pozdější době.

*

MUŽI SE VYPRAVILI NA PRŮZKUM

ZATÍM SE VYPRAVILI MUŽOVÉ na prozkoumání země. Hjalldara to táhlo na tuto první výpravu, aby tak mohl rozšířit větve a kořeny svého vědění, jak tomu duch chtěl. Hjalldar šel vpředu, jak bylo umluveno.

Na své cestě viděl zřetelná znamení, která mohli dávat jenom bytostní. Jemu byl dán zrak, aby je poznal a rozuměl jim a pro něho bylo samozřejmostí, že se podle všech těchto značek řídil. Jistě, že cílem této pouti jsou nové zkušenosti a poučení.

Hjalldara hnalo to kupředu a on nemohl zůstat v blízkosti svých průvodců. Nemohl ani zatroubit na svůj roh, aby jim dal zprávu o stezce, kterou si razil. Necht' hledají svým způsobem, neboť také oni musí využít všech schopností, které Světlý Otec do nich vložil. Příliš lehce běhali, jsouce zvyklí na jisté vedení, bezmyšlenkovitě a bez veškeré zodpovědnosti. Chodili jen za Hjalldarem a stávali se línými. To nesmí být. Pokud šli v nebezpečí a nejistotě těžkou cestou čekající země, zůstávali bdělí. Zde však v tomto skvěle chráněném, přebytek zářícím domově musí být udržování v bdělosti.

Větre jako divoká zvěř stanul Hjalldar v neznámém lese. Nalevo vystupovala úzká pěšina na horské hřebeny a vábila ho k další cestě. Hjalldar prohlížel stopy na zemi svými mnohostrannými zkušenostmi. To nebylo zvíře, nýbrž to musel být člověk na dvou rozměrných velikých nohách.

Hjalldar nechtěně uchopil zbraň a sevřel pěstí své kopí. Sledoval stopu, která vedla sem i tam a opět se vracela. Při tom také spatřil, proč se tajemný poutník zde obrátil. Trvalo to jen krátkou chvíli a jeho zrak objevil léčku, která visela na veliké větvi jednoho stromu. Byl to tedy lovec.

Léčka byla však z pletiva, které tu Hjalldar ještě na stromech nikdy neviděl. Lovec musel přicházet tedy z jiné krajiny. Přišel jistě z jihu kolem řetězu pahorků a Hjalldar sledoval dále

jeho stopu, když vzal léčku s sebou. Šedozelený les stával se stále hustší. Špičaté, dlouhé listy stříbrozelené barvy visely tu všude ze stromů, jež podobaly se eukalyptům. Jejich kmeny byly hedvábně šedé, kůra rozpukaná a plody vyhlížely jako modrolesklé jahody.

Poletovali tu ptáci s podivuhodně zpěvným křikem. Byli pestří jako papoušci a jejich peří se podivuhodně lesklo. Veliký muž se musel shýbat, chtěl-li jít dále mezi hustými stromy. Náhle spatřil, jak stopa lidské nohy mizí a upozoroval další cestu nahoře ve větvích.

Jenom bystré a všem jemnohmotným jevům přístupné oko mohlo zjistit tento směr. Jen jemné, pozorovací smysly ducha spojené s přírodou.

„Ano, poznávám, že mne zase vedeš dále, Světlý Elfe. Tvé tančící paprsky ukazují vlákna, která za sebou zanechal cizí poutník. Je to asi podivuhodný druh, polozvířete a poločlověka.“

Hjalldar pravil to zadumaně sám k sobě, vrtě hlavou a maje vzrušeně napjat každý nerv. Tak putoval jistě mnoho hodin na jih. Často musel se zachytit pevných, hustých větví a přeskakovat ze stromu na strom jako opice. Nedíval se ani nazpět a nepřipadlo mu ani na mysl, že by se měl vrátit, vždyť byl na stopě divočiny. **Ani hlásek nepronikal sem od jeho průvodců.**

Zbarvení světla v hustém lese se začalo měnit. Šikmé sluneční paprsky nemohly již pronikat hustým listovím. Snášel se mléčný, šedozelený soumrak a ze stromů proudil omamující vzduch. Hluboký spánek hrozil uchvátit Hjalldara jako omamný jed. Avšak jenom teď neusnout, říkalo v něm cosi, neboť to bylo nebezpečné. Všechny barvy točily se již před jeho očima.

„Světlý Otec pomůžte!“ byla jeho jediná myšlenka. „Vzdušný, přijď a veď mne!“

Jemná, modrozeleně se lesknoucí vlákna vinula se shůry do kruhu jeho vyzařování, které se stalo již velmi mdlé. S velikou námahou mohl se vyšvihnouti na vysoký strom. Koruna tohoto stromu přesahovala všechny ostatní. Zde nahoře proudil svěží vzduch a byl tu přehled po nekonečném, šedostříbrném moři stromů, které zdálo se vyplňovat pahorek za pahorkem a údolí za údolím do nedohledna.

Hjalldar se rozhodl, že stráví na tomto místě noc. Shora mohl sledovati stopy divocha. Cesta zvířete vedla k vrcholu pahorku, kde zmizela. Hjalldar znal svůj cíl pro příští den. Noc se rychle skláněla. Hjalldar pojedl několik plodů, které měl ještě sebou. Pak se otevřel **výšinám (paprskům)** Světlého Otce.

Jasný proud jím pronikl a pocítil ho. Prosba a dík spojila se ve vroucím pohledu k lásce Světlého Otce. Pak **pohřžil svého ducha do života a** nechal odpočívat svoje tělo v přirozené poloze, avšak dokonale ovládané. Byl uvolněn a přesto bdělý v každém okamžiku. Tak seděl mezi nebem a zemí ve vzdušné výši a proudy vesmíru šířily a sílily jeho vyrovnaného ducha.

Noc byla mírná a jasná. Hvězdy svítily podivuhodným, hlubokým leskem, jako by byly ještě jednou tak veliké.

Nebe zdálo se býti sametově černomodré a nesmírně rozlehlé. Ani hlásek neozval se z podivuhodných stromů u nohou Hjalldarových. Široce a rozložitě tyčil se trůn, který si zvolil. Své sukovité větve a hromady listů visely z nich dolů jako dlouhé kohoutí ocasy.

Omamný zápach stromů zůstával pod jejich hustými korunami. Proto bylo nemožno člověku nebo zvířeti tam strávit noc. Proto také ten veliký klid a osamělost. Nahoře pohyboval se však tichý vánek čistého vzduchu. Hjalldar s pomocí Světlých dosáhl jediného místa odpočinku, které tu bylo na mnoho hodin cesty. Cele spojen s velikým tkaním ve stvoření, seděl tiše na větvi tohoto obrovského stromu. **Vzdor tomu bdělý a naslouchající.**

*

PRALESNÍ ZVÍŘECÍ LIDÉ

V DÁLI ZASLECHL náhle hlasy. Byly to podivné zvuky. Vypadalo to jako hlasy hněvivých, podrážděných lidí, avšak zvířecího druhu. Něco podobného Hjalldar ještě nikdy neslyšel. Zdálo se mu, že směs těchto zvuků podobá se směsi stop a pohybu tohoto podivného divocha.

Celou noc slyšel zaznívat tyto hlasy tu i tam, takže věděl, že těchto zvířat je více. Zdálo se, jako by se tu střídalo volání s odpovědí. Trvalo to dlouho, než přešla tato noc, která tak podivně ve svém chmurném tichu a osamělosti pronikla do jeho duše. Nestalo se dosud nikdy, aby Hjalldara přepadl pocit osamělosti, až nyní. Také bytostní jako by byli daleko. Jeho jasnovidné oko vidělo však světlo, které se zdálo hořeti v jeho vlastním nitru a osvětlovalo celou duši. Když spatřil toto světlo, zapoměl na tísnivou náladu kolem sebe. Spojil se opět se Světlym životem. Konečně přeletělo to zářivě na obzoru a ve sféře nad ním zaduněl zpěv, jako když miliardy lesklých a jiskřivých pláštíků se pohybuje ve vzduchu. Světlo proniklo nad pahorky a vlny slunečních paprsků zaplavily náhle moře stromů, které se vynořily se svým stříbřitým leskem ze stínu noci. Ozvaly se ptačí hlasy a chladný vítr uchopil spící stromy a zatřásl jimi.

Podivuhodně hučící varhanní koncert rozšuměl se nad probuzenou osamělostí lesa. Započal ve veliké dáli, jakoby přinesen slunečními paprsky.

Vůně lesa stoupala již opět vzhůru a neměla v sobě již ničeho omamného. Nepřehledné houfy silných ptáků s pestrým peřím blížily se přes pahorky a usedly do vlnících se korun stromů. S údivem sledoval Hjalldar tento živý obraz, tak změněný v několika minutách. Bouřlivé výkřiky umlkly. Zvířata zdála se mlčky naslouchati ptačímu shonu. Zato ptáci byli tím živější. Hjalldar musel myslet na léčku, kterou objevil včera v korunách stromu. Náhle pozvedl s údivem napjatě hlavu. Směrem k jihu, na svahu nejvyšších skupin pahorků zachvátil jakýsi divoký pohyb koruny stromů, jakoby tam nahoře byla vypuštěna jakási armáda a dlouhou řadou pospíchala lesem.

Bouřlivé pohyby stříbrošedých vrcholků opisovaly stezku, která se rychle blížila k Hjalldarovi. Že by to byl lovec, který pospíchá po staré stopě ke své léčce? Jaká je to asi bytost, která tu žije v lese s divokostí a silou zvířete a lstivostí lovce?

Rychlým během blížilo se vlnění vrcholků stromů. Hjalldar slezl opatrně dolů, aby mohl pozorovat blížící se zvíře. Za okamžik ustrnul nad tím, co tu viděl přicházet.

Byl to člověk? **Byl to chlupatý obr, opice či démon?**

Země se chvěla pod těžkým, širokým krokem velikých nohou. Jediný hmat ohebných, dlouhých a chlupatých rukou do větví, zatřásl jimi a zlomil je. Ohýbal nejsilnější koruny stromů.

Náhle se v prudkém běhu zastavil a pozvedl mocnou lebku, jež byla zarostlá lesem chlupatých vlasů. Dvě pichlavě černá, slídivým pozorováním jiskřící malá očka rozhlížela se kolem. Malé, nahoru zašpičatělé lidské uši seděly hluboko na veliké, podlouhlé lebce. Obrovská, tesáky ozbrojená ústa podobající se více nějaké tlamě, byla spojena se stlačeným nosem a široce rozevřenými nozdrami. Mohutná lebka, jejíž nízké dozadu ubíhající čelo bylo brázděno vráskami, seděla pevně na nízkém krku mezi dvěma chlupatými rameny.

Týl lesního muže byl tlustý a svalnatý. Tělo však pružné a štíhlé. Jeho vysoké nohy byly jako sloupy, které však nebyly drženy vzpříma, nýbrž podle způsobu opic a pohyboval se chvílemi proto také po čtyřech.

Ošklivá tlama vyrazila ze sebe řev jako výstrahu pro druhá a oznámení boje nepříteli. Kde byl nepřítel? Cítil ho, ale neviděl.

Netrpělivost, úzkost a **krvežíznivost** jevila se v jeho vyzařování jako oheň. Hjalldar dosud nikdy neviděl takové strašlivé vyzařování.

Jakýsi udušený plamen zdál se třepetat v tomto těle. **Duchovní plamen?**

Nevyvinutý a uhaslý byl zárodek v této nádobě, kalný, bytostnému vzdálený a odkloněný, duchovnímu uzavřený, tupý a zvířecí, tak vypadal **lesní člověk**.

Zvíře čichalo krev a maso. Jeho oči žhnuly jako uhlíky. Vyrážel ze sebe zvuky svědčící o bojovnosti a **krvežíznivosti**, avšak oslepen držel si chlupatou ruku před očima.

Hjalldar vysílal myšlenky obrany a silné paprsky síly jeho ducha pronikaly dolů jako meče, pod nimiž se zvíře choulilo. Tu viděl maličkou, zhasnutou blízkou jiskřičku rozžhavití se ve zvířeti, jiskru, která byla jako stejnorodá s ním. Jak to mohlo být? Hjalldar se ulekl. Co máš ty, Hjalldare společného s tímto zvířetem?

Pro Hjalldara bylo to veliké rozechvění. Přemýšlel, hledal, chtěl pomoci a nemohl najít žádnou cestu. Zachránit? Co chtěl zachránit? Jiskru duchovního původu?

Pro Hjalldara bylo toto setkání rozechvívajícím, bičujícím prožitím, pro zvíře ničím.

V kruhu bytostného působení bylo uzavřeno a udržováno dole připoutaností na hmotu. Opustilo původní určení vydáno životu v přírodě a bylo blízko zhasnutí jiskry.

Hnalo je to také pryč z Hjalldarovy blízkosti. Plno vzteku obracelo svoji tvář vzhůru, zatím co mocné tělo se schýleno vzdalovalo. Pak s velikou horlivostí sledovalo dále stopu, po níž šlo včera. Hjalldar se však díval ze shora spíše na vzdalujícího se člověka a uvažoval, co by měl dělat.

Měl osvobodit tuto jiskru dříve než odumře? Ohromná touha a neklid jemu cizí ho zachvátily. Naplňovala ho bojovnost jako kdysi, když stál proti zvířatům divočiny, proti medvědům a ještěrům. Zničení! Mělo to být? Měl osvobodit žhnoucí jiskřičku?

Zachvátila ho nepochopitelná touha po činu a žádost sledovati zvíře dále.

Mohlo to trvati hodinu, než lesní muž se vrátil. Hjalldar sledoval znovu jeho cestu, jsa poháněn nepopsatelným tlakem.

„Hjalldare, vidíš smutné divadlo úpadku,“ pravil hlas. „Brzy tě zavede cesta do říše zrůd, dříve než se naplní jejich zánik.“

Bytostné tkalo opět kolem Hjalldara a vedlo ho. Přesto však měl starost. Měl jítí touto stezkou k divočině sám? Chtěl pohlédnouti do života těchto zvířat, která kdysi přijala zárodek ducha, svítící jiskru ve správně vyvinutém stadiu jemnohmotně čisté nádoby, avšak v pudovém životě se neudržela na původní výši.

Hutnější, tupější a kalnější staly se tyto jemné obaly a tělo nevyvíjelo se k lidskému, nýbrž dále zpět k prazvířecímu. Byli to bytostní vůdcové, kteří jeho, Hjalldara, nechali prožítí tento děj. Nyní věděl, že se tak muselo stát.

Kde žijí mnozí tito **lesní lidé** a jak? Živá, badatelská touha zatlačila v Hjalldarovi původní úvahy. Dobře věda, že stojí v silném spojení se všemi pomocníky, nechal se hnáti směrem jeho chtění. Hjalldar nemyslel již na své průvodce, neboť nebyl přece sám, když slezl ze svého vyvýšeného sedadla a šel znovu po stopě obyvatel lesa. Bylo ještě časně, když dospěl asi hodinu poté na okraj výšiny s řídkými řadami stromů a díval se do mírně zvlněných dalek nekonečných lesů, z nichž přišel. Úzké postranní údolí jej velmi přitahovalo. Spatřil tak skalní formace ze trpytíových hornin a na sebe narovnané obrovské balvany, jakých dosud neviděl. Malé, nahoru se táhnoucí údolí, jež končilo hlubokým vodopádem, bylo naplněno osamocenými stromy a navršenými balvany. Černošedé zdi, které se tu tyčily do výše, připomínaly Hjalldarovi jakési hnízdo postavené ptákem.

Něco podobného nevybudovala přece příroda, pravil si a zavrtěl světlou hlavou, jejíž vlasy se podivuhodně odrážely od obličeje do hněda opáleného.

Lidské dílo to také nemůže být. K tomu bylo přece jen obrovsky hranaté a chmurně divoké jako vzdorný hrad.

Co to však bylo?

Za zdmi a mezerami se to hýbalo. Chlupaté kožichy dívaly se přes nestejně obranné zdi. Proč tu byly postaveny?

„Podívej se jen vzhůru, Hjalldare, to jsou obydlí lesních lidí. Nedaleko odtud jsou jejich nepřátelé, draci a obrovští ptáci „

„Kdo jsou ony světlé, vysoké a průhledné postavy, které se tu dívají svými maličkými hlavami z mraků nad horami?“

„To jsou obři, kteří střeží údolí. Jejich hněv platí již dlouho lesním lidem, kteří tu vedou hnusně krvežíznivý život.

Zničili nivy, zahnali ptáky a jsou vymírajícím druhem v tomto stvoření, které se snaží vzhůru ke cti Světlého Otce. Všechno mrtvé a slabé spěje ke svému zániku tak, jak tento znetvořený druh!“

Hjalldar již nepotřeboval viděti svých vůdců, neboť je znal a všechno, co mu říkali, znělo v jeho nitru jako pevné vědění, na které nepotřeboval dalších otázek.

Posvátnými byly tyto okamžiky, kdy Světlý Otec mluvil k němu tak živě skrze své stvoření.

„Vidíš, že i tu je připravena mocná pomoc, jakmile ji zavoláš. Uzavřeš spojení s obry, kteří ti jednou budou ještě velmi užiteční, neboť jsou čistí a věrní.“

Proudy světla pronikaly Hjalldarem. Cítil a viděl již také obrazy pomoci, které ve svém vývoji přicházely k němu. Pozoroval to jako silný protitlak k neklidu, který prožíval v údolí, v němž všechno živoucí se zdálo vyprchat s výjimkou obrovských lesních lidí.

Věřili již patrně cizince, neboť jejich chundelaté vlasy se ježily a tu a tam objevila se za zdi hlava. Hjalldar hledal úkryt. Jeho světlý vlas svítil na slunci příliš zrádně a musel se skrýt do stínu, do výše se kupících balvanů.

Pak se plížil vzhůru po svahu údolí a doufal, že z dálky bude mít lepší rozhled na říši lesních lidí. Divil se její rozlehlosti. Tím více byl překvapen, když zpozoroval, že i zdi jsou stavěny do čtyřhranu, jako vysoké domy bez střechy a že se zdají zasahovat hluboko do země. Od jednoho obydlí ke druhému vedly chodby. Vypadalo to jako by tato zvířata stavěla zcela plánovitě a umělecky. Střední stavba, kolem které bylo nejživěji, byla obrovská.

Byl tam zvláštní trůn, na němž seděl starý lesní člověk. Všichni ostatní poslouchali jeho rady a vedení, které jim oznamoval divokými, podivuhodnými posunků. Divoký křik, podobný řevu, byl znamením souhlasu nebo radosti. Tito chlupatí lesní obři dorozumívali se živými posunků právě tak jako lidé, avšak způsob jejich výrazu, zjevu a pohybu byl hnusný, divoký a ošklivý, téměř strašlivý.

Hjalldar chápal zcela lehce, co zvířata mluví. Tyto projevy vzrušení znázorňovaly však spíše směsici polorozumu a pocitu, neboť pojmové spojení s čistým cítěním nedalo se již vytvořit.

Kalné stíny táhly se po nádvoří opičích lidí sem i tam jako závoje. Něco podobného Hjalldar ještě nikdy neviděl. Vystupovaly z hlav zvířat a zůstávaly nad jejich schýlenými hlavami. Byla-li řeč o lovu a žrádlu, pak otvírali své ošklivé chřtány, řvali a ječeli, zatím co jejich uši žhnuly do ruda.

Houf lesních lidí přicházel z nitra údolí s kořistí. Nesli na ramenou své mrtvé a řvouce žalovali ukazující hrozivě k lesu.

Pak přicházela divným úprkem ženská zvířata, která byla sice menší, ale nebyla krásnější než mužská. Měla delší světlejší vlas i světlejší oči. Vypadala tišší, ne však mírnější. Naopak z těchto očí šlehala ukrutnost, jestliže vyslídily zvíře, které mohlo ukojit jejich krvežíznivost a jejich touhu po pestrém peří.

Ověšovaly se vším, co jim jejich chmurná příroda dávala barevně krásného. Zdobení spočívalo v jakémsi přehnaném způsobu již v jejich krvi. Vařící a pařící se zápach krve a červené, plápolající vyzařování bylo v kruhu nově přichozích. Křik se stupňoval a kolem mrtvých byl pozorován jakýsi tanec.

Ženská zvířata obklopovala s řevem tuto scénu.

Hjalldar neměl nikdy takový pocit hnusu jako při spatření této zvířecí masy. Rozhodl se, že takový druh nesmí se rozhodovat, nemají-li být zkaleny jemnohmotné úrovně výplody jejich nejnižších pudů.

Cosí nového probudilo se v Hjalldarovi při setkání s tímto kdysi mnohem výše stojícím národem lesních lidí, který byl tak divoký, že ho nebylo možno již ovládnout vysláním myšlenek a lásky jako nejdivočejší zvířata. Hrůza, do níž se mísil hnus, v něm neustále vzrůstala.

„Nezměrná jest hojnost svítících zrnček, která ukryla tato zvířata ve svých stavbách. Budou vám sloužit ve zlatém sále Světlého Otce“, šeptalo to Hjalldarem. „Až se slunce schýlí a všichni odejdou na západ k napajedlům, můžeš tam lehce vejít. Jsou vzdáleni dlouhou dobu a my tě povedeme“.

Hjalldar viděl s radostí, jak se to vše kolem něho pohybuje. **Gnómové země** (**Podzemní skřítki**) přidružili se nyní k lehkým bytostem vzduchu, které šeptajíce, slibovali mu pomoc vedení.

Jakmile slunko zapadlo za vrchol pahorků, dali se dlouhým řetězem na cestu. Nepřehledný, dlouhý průvod obrovských lidských opic hnal se těžkým klusem za řevu a křiku, šíře strašlivou mlhu výparů, údolím dolů. Nikdo nezůstal doma, neboť všichni chtěli uhasit žízeň v čiré teplejší vodě rozšířeného potoka.

Hjalldar opustil své pozorovací místo a plížil se, jsa následován a chráněn svými bytostnými přáteli dolů do nepřátelského hnízda.

Čím blíže přicházel Hjalldar k těmto drsným divokým zdem, tím vyšší a vzdorovitější se jevily, porostlé zelenými travinami a mechy. Vyzařování zvířecího kladlo se při tom na něho stále tísnivěji a on to cítil jako dusivý tlak. Tito úplně jiní tvorové, kteří také měli v sobě jiskru jako lidé, byli mu odporní.

Projevovalo se to již tělesnou nevolností. Tiše se plíže, pronikl ve stínu zdi vysokým temným otvorem. Přišel na jakýsi druh cesty v bráně, která měla jen postraní zdi, neboť nahoře bylo vidět kus nebe. Zapáchalo to tu po zapáchajícím hnijícím mase a jeho noha narážela na spoustu kostí a žeber, které tu ležely kolem. Hjalldar vstoupil na prostranství, které se podobalo nádvoří. Bylo tu plno kamenů nejrůznější velikosti. Všude kolem byly zdi a na nejzazším konci bylo vidět vchod do domu velikého, lesního člověka.

V tomto domě to vyhlíželo jako na jatkách. Přece však tu byly stopy, které svědčily, že v těchto zdech vládl kdysi lepší **vzduch** (**duch**). Byly tu nesporné stopy řezaných ozdob na stěnách a sloupech. Silné kusy dřeva z hrubých, obrovitých kmenů visely tu i tam a na nich podivné, maskám podobné tváře. Péra připevněná na tyči visela ze stěn a sloupů. Avšak tento lehký náběh k okrášení místnosti byl zničen nepořádkem, který tu panoval. Obrovské mlaty ležely a visely přeházeny v rozích stěn. Byly to patrně zbraně zvířete, s nimž chodívalo na lov.

Z této veliké místnosti, která byla shromažďovací místností lesního lidu, vedly dveře na všechny strany do pobočných místností. Tyto místnosti sloužily jako ložnice nebo obytné místnosti. Staré zvětralé místo svědčilo o jakémisi druhu kultury. Sloupy z kostí a veliké, krví pomalované kameny zdobily malý pahorek. To byla komora mrtvých, v níž odpočívali velicí předkové lesních lidí. Bylo to jediné místo v této osadě, které vydechovalo trochu míru.

Hjalldar díval se vážně a zamyšleně, bledý a rozechvěný. Zdálo se mu, jako by poprvé viděl cosi hnusného na nádherné zemi. Hrůza chvěla celým tělem.

Tu pronikli blíže **malí, zemští** (**podzemní**) **mužičkové** až k jeho noze. Dívali se a vylézali ven ze všech trhlin, rohů a koutů.

Mnozí drželi si své malé nosíky, jako by jim zápach byl velmi nepříjemný. Hjalldar byl upozorněn jejich počínáním a pohlížel na ně s klidným očekáváním. Nyní nesměl přemýšlet. Musel držet daleko od sebe dojem hrůzné místnosti a býti jen v dobromyslném vyčkávání beze všeho přání, úmyslu a směru vůči těmto malým bytostným.

Tu vznikl mezi ním a jimi proud, který rychle cítil. Měl z toho tichou radost. A hle, už také zpozoroval, co chtěli. Poklekl a odsunul veliký kámen trochu stranou. Uviděl hluboký, dlouhý příkop, který vedl dále pod domy. Hned slezl dolů a postaral se o to, aby dal kámen opět na jeho místo.

Dole byly jeskyňovité chodby, které se šířily do dálky. Každá vedla k jakémusi kotli, v němž bylo bezpočetně maličkých, zlatožlutých, svítících, velmi čistých, šupinovitých plotničků, které byly tak jemné, že se z části rozletovaly tichým pohybem větru jako prach nebo vločky.

Proč shromažďovala tato zvířata tyto hromady a proč v nich nalézala takovou zálibu? Jistěže z touhy po lesku. Hjalldar sáhl rukama do jednoho z kotlů a cítil, jak jsou měkké a chladné a jak přes to z nich září sluneční teplo a světlo. Objevily se malé bytostné postavy.

„Hjalldare, budeš mít radost z krásy zlatého zrna, až je uvidíš zářit ve svitu slunce. Bylo vyplaveno z pískovišť velikou vodou a usadilo se v hlubších vrstvách. Tam je kdysi nalézali lesní lidé, když je ještě naplňovala radost z krásy, po níž se měli horlivě snažit, aby se vyvíjeli.

Bylo to před dávnou dobou, kdy jejich kmen byl ještě mnohem větší a početnější a kdy zasahoval daleko z tohoto údolí, máje možnost se vyvíjet. Tito lidé stali se lehkomyšlnými v požitcích a promeškali svůj čas.

Tento kmen posiloval pudové sklony více než snaživou touhou po vědomém bytí. Proto vznikl stav klidu a pak jednostrannosti. Plameny hořely matněji ve zhutnělých tělech.

Pak přišla otupělost na tato zvířata. Všechno, co vytvořila v prvním čínorodém popudu, podržela pevně a bránila to proti mnohému nebezpečí a posadila se s hrdostí majetníků požívačně na poklady, jichž hodnoty poznávala po mnoha generacích jen v lesku, v hojnosti a vzácnosti. A na tomto pokladu usnula.“

Hjalldar díval se velmi vážně, zamyšleně a téměř smutně na objevená lesklá zrníčka.

„Nejraději bych je tu nechal ležet, jestliže vyvíjejí tak neblahou sílu“, byla jeho první myšlenka.

A tu pravil opět jasný hlas vypravěče:

„Ono není nepřítelem silného, kterému ochotně slouží. Člověk však musí v námaze a činnosti použít ho v kráse a pak je hoden jeho půvabu. Jeho těžká váha tlačí k zemi jen líného. Ono je čisté, zrozeno z působení živelných sil a je hodno zdobiti váš domov světlých Asů. Proto ti ho světlí také ukázali. Jen působ, Hjalldare, ve vůli Světlého Otce tak, jako dosud!“

Pak přicházeli jiní a za chvíli všechny postavičky zemních duchů poskakovaly divoce kolem něho. Táhly ho za jeho kožešiny k nejbližšímu východu, který se ztrácel v lese na konci temné chodby. Byl také již nejvyšší čas, neboť od napajedel přicházela **smečka pralesních lidí** a již z dále projevovali nepokoj.

Čich zvířat byl velmi jemný a ona zpozorovala blízkost cizince. Viděla také světlou zář, jež se táhla v kruhu kolem jejich obydlí. Kruh utvořili Světlí na ochranu Hjalldarovu. **Zvířata se zastavila a radila se. Porada měnila se v pokřik.**

Část malých mužičků rozptýlila se po lese, většina vrátila se do svého místa. Mezitím zmizel již také světlý, kruhový opar kolem města a zvířata mohla beze strachu se vrátit. Hluboká podrážděnost utkvěla jim však v krvi.

*

HJALFDAR HLEDÁ VE SKALÁCH ZLATO

Hjalldar vystupoval klidně na vrchol **pahorkatiny**. Chtěl se podívat do údolí shora a chtěl se rozhlédnout na druhou stranu hor. Také ho to přitahovalo k vodopádu, o němž mu mužičkové vyprávěli tak podivuhodné věci. **Chtěl vidět půdu, odkud přicházelo zlato.** Světlé vedení hnalo

ho, aby stoupal do výše a obešel tím lesy v kruhu pralesních lidí, mezi nimiž bylo možno pozorovat veliký neklid a bojovnost. **Zvířata na sebe divoce pokřikovala.** Volala na sebe různé povely a stavěla se na svá místa jako vojáci. Cítila tlak a stavěla se na obranu.

Shůry proudila záplava paprsků žhoucího, poledního slunce. Hjalldar hledal proto stíny mezi skalními balvany, které se tyčily po obou stranách vodopádu jako věžovité stupně a ponechaly jen zcela uzoučkou stezku. **Stoupal zvolna a jistě vzhůru.**

Nad vodopádem setkaly se však hlasy lesa, hor a divočiny. Mezi hluboko znějící písní hučící vody mísil se něžný zpěv jasných, ptačích hlasů.

Paprsky zlatých, světlých vláken, které slunce napínalo dolů, zazněly podivuhodně ve zpěvu četného hmyzu, který se slunil v těchto paprscích.

Avšak mnohem tísnivější vlákna viděl Hjalldar vycházet z jemných prstů vznášejících se a plynoucích Elfů a Víl, kteří se mile kolébali nad veškerou nádherou přírody.

„Říkáme ti moudrost a dáváme ti pomoc, neboť tvá cesta jde do říše obrů.“

Ze všech stran šeptalo to k němu o lásce a pomoci. Slyšel to rád a kráčel posílen vědomím, že je zajedno se záchvěvy všech těchto čistých sil. Prostě a tiše šel svou cestou. Hluboce modré nebe klenulo se nad korunami stromů a vlnícími se skupinami kapradin. Mnohá obrovitá tvář, vlnící se jako jemné mráčky, skláněla se dolů a pohlížela vstříci maličkému muži. On to však dosud nepozoroval.

Veliká, nezměřitelná, rozsáhlá zdála se být Hjalldarovi příroda. Když dospěl na hřeben hory, naskytl se mu překvapující obraz. Širá rozsáhlá výšina rozprostírala se tam nahoře. Planina byla porostlá na mnoho hodin chůze krátkou drsnou trávou. Celá tato krajina lemovala menší, zato však hluboké jezero temně zelené barvy. Druh půdy byl tu jiný a Hjalldar měl dojem, že je to bílý, vápenitý základ. Jemný stříbrobílý písek kolem odtoku jezera třpytil se lesklými zrníčky, jemnými jako prášek. Z modré zeleně hlubokého jezera, které tu zářilo jako ohromný drahokam, vynořila se jezerní (*vodní*) panna.

Pozdravila Hjalldara **zpěvem a podávala mu mušli plnou vody pramenící v hlubinách.** Hjalldar **přijal mušli na pokraji jezera a napil se.** **Jezero počalo tiše šeptat (*Jakýsi hlas mu pošeptal*):**

„Obři nazývají mne vodou prasnětla. Kdo pronikne divokým lesním národem, kdo překoná hladké kameny, kdo vstoupí na širé pole před zemí draků, ten nezná strachu a proto je chráněn. Sláva Hjalldarovi, hrdinovi, který dospěl na pole světlých Asů, jež chrání a obdělávají obři a poletující draci, aby nikdo z lidí pralesa nevstoupil na tato čistá místa. Stojíš na svaté hoře, **na hoře, kde vás bude učit Světlo světa.** Odtud rozejde se tvé pokolení do čtyř úhlů země až za světová moře.“

Hjalldar pohlédl vzhůru. Nad jezerem zářilo jasné bílé světlo. **Tento mocný hlas nezdál se již pronikati z jezera, nýbrž shůry ze Světla, jakoby mluven světlými Asy.**

„Můj hrad nebude státi v hlubokém údolí země setrvání, nýbrž na tomto bílém kameni a přetrvá dobu velkých zátop.“

Hjalldarovi se zdálo, jakoby se musel hluboko, přehluboko vnořit do tohoto mocného hlasu, který se zdál býti vzpomínkou na jakousi zemi, ve které mu často tento hlas zněl. *V Hjalldarovi procitly vzpomínky na dobu, kdy často slýchal tento hlas.*

Vystoupení na širou prosvětlenou výšinu bylo pro něho jako naplněním jakéhosi určení, jako vystoupení do světlejšího světa tak, že se tázal sám sebe:

„Jsem opravdu na téže zemi?“

Všechno, co prožil zde, od okamžiku, kdy jeho noha spočinula na náhorní rovině, zdálo se mít zvláštní smysl, velikou důležitost a ohromnou závažnost. **Ohmatával se rukama, zdali má ještě své tělo, či zda je již odložil. Přece však bylo to ještě jeho pozemské tělo.**

Navenek se nic nezměnilo. Také bytostní, které viděl, byli mu přece již dávno známí. Něco však muselo se přece změnit tím, že stanul svou nohou na této náhorní rovině, že viděl jezero a **od Urdy, mořské panny,** přijal čistou vodu. Teprve pak mohl slyšet moudrost. Náhle to věděl.

Nyní slyšel hlas moudrosti a pravdy ze samého Světla, které do něho vnikalo jako bílý, ledový a žhnoucí paprsek.

„Urdín pramen otevřel mi bránu k návratu do mého pobytu.“

Nyní viděl také vyšší duchovní bytosti. Bytosti, jež dosud vídal a s nimiž žil, byly jako spojky a on poznával opět mnohé, které mu duch jen ukazoval.

Rada zářivých rytířů na bílých koních jela uprostřed nebe nad rovinou svaté hory a pod nimi utvořila se světlá forma velikého, zářivého hradu. Zářila jasně nad modrozeleným jezerem, na podstavci kříšťálově jasné, skalnaté hory.

Jen krátký okamžik měl Hjalldar toto světlé zjevení, avšak již nikdy nevymizelo z jeho paměti. Prožil je hluboce a každá myšlenka, každé slovo pomocníků, každý dojem, který tu přijal, byl jako důležité zjevení jeho ducha.

Po čistě pozemských strastech a námáhách, jimiž prošel, byl nyní povznesen vzhůru, na půdu poznání. Všechno, co dosud poznal, prožil a vykonal, zdálo se mu jako nepatrné ve srovnání s tímto nevyslovitelným cítěním a věděním, které nyní uchvátilo jeho ducha. Byl velmi vděčen za to, co bylo určeno jedinečně pro něho.

Jako obklopen čistými strážci přírody viděl se on, duch ve hmotě, v kruhu vysokých, bílých obrů. Pohlíželi na něho přátelsky a ač vzdálení, přesto se spojovali s ním. Byli obrovití, ochotní pomáhat a jejich mocné síly proudily kolem nich. **Vypadali jako moudří, staří mužové, prostí, drsní a plní síly.** Jejich působení bylo úzce spojeno se živly a silami bytostných vůdců.

Jejich bílé hlavy odrážely se modří nebes jako věnec vzdušných, sněžných hor a pohlíželi dolů na Hjalldara člověka. Radost bylo viděti z jejich očí.

Toto byl duchovní **plamen** tak čistý a jasný, tak vysoko šlehající, jaký dosud na zemi nespátřili.

„Takto se může rozvinouti duchovní jiskra ve hmotě. Hle, takovému člověku budou obrové rádi pomáhat.“

Tak šeptají si navzájem v kruhu a Hjalldarovi se zdálo, jakoby kolem jeho uší proudila mocná melodie prasně naplněná šumotem bouře, hukotem moře a mohutného proudu ohně.

„Ano, všechny živly poslouchají volání Světla. Spoj se s nimi a buď zajedno s námi, mocnými proudy země.“

Tak hvízdalo to a zpívalo kolem a Hjalldar prožil utváření se živlů.

Jako tryskem ujíždějící oři, jako divoká zvířata a jako bičující, štvoucí jezdcí hvízdali a hnali se po širé rovině způsobující mraky a déšť, blesk a hrom, kroupy a sníh. Vesele smálo se mezi tím slunce a tančily půvabné, lehkonohé děti květin na svěže omytých nivách. Bouře hučela a jásala vzduchem. Jezero šumělo a potůčky prýštily a bublaly do údolí.

Stále ještě stál Hjalldar na slunné vyvýšenině, která mu dala tolik čisté síly a spojení se Světlem. Nemohl se odtrhnout a kráčet ke skalisku, aby si vyhledal skrýš na noc, neboť mu bylo jasno, že před rozedněním nemůže počítat s návratem.

Podivuhodné záření světla rozlévalo se ze západu po celé obloze, když slunce zapadalo. V hluboké modři objevovaly se již jednotlivé jasné hvězdy a Hjalldarovi se zdálo, že jich nikdy neviděl. **Pohlížely dolů k němu větší a jasnější a jejich paprsky se chvěly.** V díky za krásu země cítil Hjalldar opět ono veliké oblažující prožití, které ho znovu zachvátilo.

„Putování hlubinami je pro tentokrát u konce. Nyní nastane vzestup.“

Opět to byl hlas hučícího proudu z nejvyšších výšin Světla, který toto pravil Hjalldarovi a jakési jméno zvonilo stále od jednoho proudu světla ke druhému, od vůle k vůli. Kolem něho zvučelo a chvělo se toto jméno, které bylo pro něho životem a vzpomínkou. Znělo jako zvuk jeho rohu od stromu ke stromu, od skály ke skále, vracející se s tisícíroznou ozvěnou. Znění tohoto jména naplňovalo ho pocitem zvláštního štěstí, pro které nenacházel výrazu.

On znal toto jméno, nemohl si jej však vzpomenout a tím méně přenést je na rty. Všechno znělo, zvonilo a zachvívalo se bytím tohoto jména.

A tak nastala noc, kdy syn země prasně, poutník hmotností, Hjalldar, duchovní člověk, usnul v lásce Světla na širé výšině obklopen obry, jsa přiveden samotným Světlym Otcem. Byl to hluboký osvěžující spánek.

Když Hjalldar otevřel oči, byl opět jasný den. Ležel ještě bez hnutí na témže kamení a pohlížel s obdivem vzhůru, kde se klenulo hluboké, modré nebe a zdálo se dosahovati do nekonečných dálek.

Hejna ptáků letěla nad ním a všichni měli stříbrolesklé tělo s černými perutěmi a dlouhými, nataženými krky. Kroužice mizeli v dáli v údolí.

Hjalldar nemohl ještě pohnout hlavou. Co se s ním stalo, kde to byl minulé noci? Na této hoře nebo daleko odtud na jiné hvězdě? V jiném světlejším světě? Jeho myšlenky začaly zvolna pracovat. Nemohly však vzbudit žádnou vzpomínku.

Hjalldar nebyl přítelem snění. Rychle povstal, narovnal svoji vysokou postavu a běžel rychle k jezeru a ponořil se do jasných, chladných vln. Všechny ryby se blížily v dlouhých proudech k místu, kde veliký světly člověk zdál se býti přizpůsoben vodě jako ony.

S podivem, důvěřivě a mlčky stanuly v jasné vodě a on je mohl lehce chytat. Jen veliká zvířata nebylo možno nikde spatřit, neboť neopouštěla hlubin jezera a nebo se již slunila v písku na druhém vzdáleném břehu jezera. Tam byly také zcela jiné druhy zvířete, jak Hjalldar z dálky pozoroval a proto se rozhodl, že navštíví i tento břeh. Příroda byla však podivně mlčenlivá.

Kde byly ty mnohé živoucí bytosti, které jinak cítil v jejich činnosti? Jezero bylo tak tiché, jako by k němu nikdy nešeptalo slovo moudrosti. Jezerní panny tu nebylo. Zdálo se, jakoby vždy bylo tu tak ticho. Také žádného z obrů nebylo vidět. Všude bylo jakoby prázdno, ani člověka, ani proud světla, ani žádný bytostný přítel. Tu upřel Hjalldar svou mysl na půdu hory a prohlížel si přilehlou výšinu. Zdálo se mu, že má před sebou malé vzdálenosti, avšak když kráčel, šířila se planina stále více a byla jen místy přerušena kusy skal. Širá rovina rozkládala se na všechny strany a na mnoho hodin cesty. Cítil, že tam má vésti jeho cesta. Jakmile to poznal, bylo mu hned v mysli lehčeji.

Co mu to vyprávěli pomocníci o dracích? Tam v tom směru musí se nacházet místa, kde mají své skrýše. Jemné mlhy vystupovaly nad onou krajinou, což bylo pro Hjalldara znamením, že tam vystupuje vlhká teplota na povrch. Zde nahoře vanul jen svěží, prosluněný vzduch, který působil osvěživě a oživoval.

Co to bylo? Jaký to dušený hlas zněl tam z těch hlubin?

Byl to zvuk, který vzbudil v Hjalldarovi hrůzu. Takový zvuk neslyšel ještě nikdy. Opět započal navazovat v myšlenkách spojení se silami Světlyho Otce, kterých dovedl tak dobře využít.

Ani jedna bázlivá myšlenka neměla vzniknout. Tentokrát bylo to mnohem snazší setkati se z draky, neboť byl sám. Na pouti čekající zemi musel řídit myšlenky druhých.

Tentokrát neviděl však kolem sebe žádnou pomoc. Bude to muset asi provést sám.

Tak uplynulo víc než čtyři hodiny, když se přiblížil na konec náhorní planiny a mohl zaletět pohledem dolů. Ležel tu před ním celý širý svět. Nepřehledný, zlatožlutý, protkaný hlubokými, temnými vodami, v nichž byl věčný pohyb.

Nad těmito širými bažinami vznášely se žluté výpary a křídová hora, která se zdála ke stanovisku Hjalldarově uzavírat bažiny před ostatním světem, skláněla se západním směrem svým bílým hřbetem stále níž, až se ponořila do modrého moře.

Byly to dýmající žluté bažiny, které obklopovaly strašlivé jeskyně draků. Místy vystupovaly podivné, hnědošedé a žlutavé pahorky, které se zdály býti vyvřeny čerstvě z bahna.

Podivný život hýbal se v těchto bažinách. Mraky vlhkých, teplých výparů visely pod svahem bílých, křídových skal, na kterých stál Hjalldar. Chladnější, pohyblivější vzduch tlačil je stále zpět dolů k místu, kde vznikaly.

Dole v dračích doupatech to zapáchalo ostře a štípací, jak Hjalldar ihned zjistil. Přemýšlel ještě, jak by to zařídil, aby mohl vyklidit tato strašlivá pařeníště, když jedna z oblud se v bahně pozvedla.

Zprvu byl slyšet jakýsi pleskavý šumot, který přešel v chřestění šupin. Po chvíli klidu pozvedla se náhle hlava z vody, pokryta ošklivým, hnědým bahnem. Na dlouhém krku byl dosti nízký, malý, dlouhý a bezvýrazný obličej, zašpičatělý dlouhý nos, hladká plochá lebka a malé uši.

Dlouhý, špičatý nos, ocas jako meč bičoval prudce v širokém okruhu celou bažinu a pak se vztyčil. Zvíře hledalo pevnou oporu.

Tápalo ocasem po okraji bažiny, zabořilo se však ihned do měkké hmoty, neboť jeho váha byla ohromná.

Toto zvíře nemohlo tedy být z těch nebezpečných draků, před kterými ho bytostní varovali, neboť se nemohlo dostatečně pohybovat. Hjalldar myslel opět na strašlivý požár, který založili v čekající zemi. Také zde by celé pařeníště bylo jeho pomocí nejjistěji vyhlazeno.

Tu zahučelo to zdáli a Hjalldar spatřil temné zvíře mohutných křídel vznášeti se vzduchem přímo nad bahnskem. Bylo veliké, lesknoucí se jako ocel. Jeho hlava byla ozbrojena silným zobákem. V prackách čněly veliké drápy a zubatý ocas bičoval divoce vzduch. Na kulatém těle, jež mělo tvar ptáka, seděl dlouhý, lysý krk. Bylo to ošklivé zvíře.

Letělo dlouho k Hjalldarovi, téměř v téže výši, avšak stále ještě v oblasti výparů. Stále poletovalo, ale nemohlo se dostat blíže.

Světlý kruh obklíčil Hjalldara. Ten slyšel zašumění ve vzduchu a pevné, jisté vystoupení a dupot. Spatřil kruh obrů, který se těsně uzavřel a jako řetěz se vsunul mezi něho a obludu, kterou zatlačoval pryč. Hjalldar poprvé zjistil, jak mocně a silně mohou obři působit.

Hjalldara dráždil boj proti tomuto zvířeti. Věděl však, že by k tomu potřeboval moc ohně a mnoha obratných rukou. Proto se rozhodl, že nyní, když našel tuto nádhernou horu, se již vrátí, aby svým lidem podal zprávu o své výzkumné cestě. Mohli by mít už starost, kde zůstal tak dlouho.

Hjalldar získal mnoho poznatků a ještě více prožití. Byl veselý a klidný, věda, že přijal světlo a sílu Otce. Noční prožití nahoře bylo však ještě zahaleno závojem.

Těžce loučil se Hjalldar se světlou výšinou. Kráčel podél druhého severního břehu jezera, aby spatřil život a druhy zvířete, jež se tu bez bázně a zájmu vyhřívaly na slunci.

Byla to tuleňovitá zvířata podobná těm, jež vídal v zálivech severního moře u svého dřívějšího domova. Zde však byla tato zvířata menší, štíhlejší a pohyblivější. Krátká a mastná kožešina byla sněhobílá. Důvěřivě se kolébaly na svých širokých ploutvovitých nohách. Vyrazil ze sebe zařvání tuleně a získal si tím jejich plnou důvěru.

Obklopili ho kruhem a lísal se k němu tak, že nevěděl, jak by se jich zbavil. Tu se rychle rozhodl přiskočit jejich hlavy a ponořit se do hlubokého, modrého jezera.

Mocnými pohyby rozrážel vodu a urazil již kus cesty, než překvapená, štekající zvířata se pustila za ním. Tu vyrostla náhle před ním bílá, vysoká postava jezerní panny. Její zrak se leskl hněvem.

„Lidské dítě, nebuď tak příliš odvážné a netrop si žerty ze sil, které příroda z vyšší vůle ovívá kolem tebe. Jsi sice chytrý, ale všechno ještě nevíš. Podívej se přece tam dolů do hlubin, o kterých obři světa vědí, že jejich vody jsou spojeny s vodami světlého moře. Tam bydlí zvířata, jejichž rybí druh má v sobě lstivost hada. Opusť rychle jezero, neboť až slunce bude stát na nejvyšším místě, vynoří se had z nekonečných hlubin a vystrčí svou hlavu nad hladinu jezera. Běda pak teplokrevnému, kterého patří ve svém okolí.“

Hjalldar se smál. Děkoval však moudré Urdě, neboť věděl, že je nutno poslechnout, když některý z bytostných pomocníků dává tak přísnou výstrahu.

„Urdo, bylo to ode mne nemoudré, byl bych musel pozorovat, že v jezeře hrozí nebezpečí.“

„Nevěděl jsi o jeho hlubinách a ještě nikdy jsi neslyšel o hadu. Jeho obrovité tělo třpytí se zlatou zelení a když se hadími pohyby svého těla plíží temnotou, tu svítí jako zelené světlo. Nikdy ho nebudeš moci zabít. Vyžeň z hlavy podobné myšlenky, neboť had pozná nejmenší naznačení nebezpečí a uhodne hned tvoje plány. Je jemný jako květina, tišší než dech větrů, je horší a silnější než lesní lidé a obratnější než draci.“

„Rád bych ho viděl. Nech mne, ať se aspoň na tu obludu podívám, Urdo.“

„To nemůže být, bude příliš zlý. Hjalfdare, schovej se, varuji tě. Pospěš, abys našel ještě úkryt za skalisky.“

Jezero již začalo vrhat z hlubin mohutné vlny. Voda se barvila šedivě temnou zelení.

Všechna zvířata s křikem prchla. Hjalfdar se rozhodl, že podle rady vyhledá skálu. Během Urdiny řeči dávno doplaval ku břehu, když před tím vyslal pátravý pohled do hlubin. Bylo tam vidět nádherný svět. Mušle a jezerní zvířata visela na bílých skaliskách, které jako vysoké hroty tyčily se vzhůru. Bubliny vířily z hloubky a bílí úhoři míhali se ve vodě.

„Jestliže Světlý Otec postaví na této výšině svůj svatý dům, nebude tu místa pro velikého mořského hada. Pak bude zkrocen nebo zmizí v hlubinách a nevynoří se nikdy. „

Toto byla poslední Hjalfdarova slova k Urdě, která zamyšleně se dívala za ním. „Lidský muž chce všechno zlomit mocí,“ šeptal zamyšleně její hlas. „Lidský muž hoří silou, ale jeho rozum musí mu býti podřízen. Jestliže si uvědomí svoji moc, budeme my bytostní ještě mnoho trpět. Bude-li se však chtít sklonit před našim věděním, pak bude provždy jist svou spásou.“

A s těmi slovy se ponořila. Hjalfdar klečel za kamenem. Opět se v něm probudil lovec. Nemohl se hnout z tohoto místa. Nechtěl pohnout ani údem a jeho tělo bylo jako z kamene. Klidné a přesto uvolněné. Slunce vystupovalo stále výše. Slyšel, jak vlny jezera hřímají stále hlasitěji, čím mocněji narážejí na břeh. Viděl dokonce jejich prudké pohyby a viděl, jak se lámou jejich bílé hřebeny a tiše, zvolna a mírně se rozlévaly po širém, písčitém břehu.

Vlny vyplavovaly mnohé krásné mušle a mnoho malých, jako krajky svítících zvířat krásných forem a barev. Zůstaly ležet na břehu. V tomto mohutném příboji, jehož se zdálo býti původem, pozvedlo se zvíře z jezera.

Na vysokém vztyčeném, štíhlém krku, který svítil jako zlatozelený sloup, seděla poměrně maličká hlava se světležlutou korunkou. Hlava byla plochá jako hlava hadí a jen vzadu se ze šikma zvedala.

Žlutá korunka byla jakýmsi druhem kohoutího hřebene. Oči tohoto zvířete však byly strašlivé a jejich pohled podivně přitahující a omamující zdál se býti ztrnulou, ledovou ukrutností.

Z tlamy, která rozevírala zeširoka chřtán, vyrážel rohovitý roztřepený jazyk, z něhož vystřikovala tekutina, která syčíc, proletovala vzduchem.

Něco tak hrozného Hjalfdar dosud nikdy neviděl. Zvíře pozvedlo hlavu po způsobu hadím a začalo se kolébavě pohybovat, jakoby chtělo tančit.

Hjalfdar napínal nyní veškerou sílu, aby nevyskočil a nepostavil se do boje proti hadu. Myslel na Urdinu výstrahu. Tiše chvěla se v něm nelibost. Zdálo se mu, že cosi promešká, nechá-li toto zvíře opět ponořit do jeho strašlivého světa.

Opět zazněl v něm hlas:

„Tam, kde má státi chrám Světlého Otce, nebude místa pro takovou havěť.“ Hjalfdar uchoopil pevněji své kopí, jediným skokem vyrazil kupředu a mrštil jím do hadího chřtánu.

Strašlivý výkřik zazněl na jezeře. Chrochtající hadí hlava chrllila krev, zatím co svým tělem bičovala vodu. Zvolna opět narovnal krk a vrhla se obtížená obrovským vrhacím kopím po písčitém pobřeží na nepřítele.

Rychlost tohoto obrovského těla byla strašlivá. Chřtán byl rozevřen, proudící krev a sliny z jazyka stříkaly na všechny strany.

Oči byly jako ze skla, neživě ukrutné. Pomalu potáhl se jejich třpytný lesk, který tak hrůzně působil, jakýmsi zákalem. Přesto však zdál se býti ještě život v tomto obrovském těle. Vzpínající se mrskalo sebou před Hjalfdarem sem a tam, až se odvážil vytáhnout kopí z tlamy zvířete.

Tu otočilo se obrovité tělo v rychlosti kolem Hjalfdarových nohou a strhlo ho k zemi. Hrůzně vleklo zvíře svoji kořist na břeh tím, že stahovalo silné svaly svého hadího těla zpět. Mohutný muž bránil se s veškerou silou a obratností. Ale nebylo mu možno osvobodit se z přesily hadího těla. Byl vláčen jako kus masa ku břehu, zatím co divoký hněv sršel z jeho očí.

Něco takového se mu přece ještě nikdy nestalo.

„Světlý Otče, můj lid mne požaduje a my Ti přece chceme ku tvé poctě vystavět veliký, zlatý chrám. Co by se stalo, kdybych já tu zůstal? Světly Otče, já vím, že mne tu ještě necháš, mám tu ještě mnoho dělat!“

Nebyla to žádná prosba úzkosti. Byla to důvěra v sílu, kterou dává Světly Otec a jež vedla Hjalfdara k těmto slovům.

Nové trhnutí stáhlo ho do jezera. Bylo však také poslední. Obrovské hadí tělo klesalo dolů. Přitom však uvolňovalo se těsné objetí. S nasazením všech sil pracoval Hjalfdar v mokřinách o svůj život.

Okamžiku uvolnění hadího těla musí být využito, neboť pak nastoupí strnulost a on by byl ztracen. To věděl. Tento okamžik nadešel. Hjalfdar jediným trhnutím vyrazil nahoru, zatím co zvíře, jakoby na svém druhém konci zasaženo vírem, zmizelo strašlivou rychlostí v hlubinách.

Hjalfdar po několika mocných rozmáchnutích dostal se na břeh a lehl si, kašlaje, na pokraji vody na výsluní. Příroda byla tichá a zářící jako dříve, zdálo se, jako by se nic hrůzného nestalo.

Bylo však nutno si pospíšet. Hjalfdar zhluboka vydechl, vyskočil, sebral kopí na břehu, kam ho vlny zanesly a šel pružným, pevným krokem slunnou cestou k severu po úbočí. Nechtěl vstoupit do lesního údolí, poněvadž chtěl pralesní obry přemoci přesilou lidského duchovního boje, uprostřed svých věrných.

Podivně a vábivě šuměly krásné lesy, zvaly ho do svého stínu v tajemně zeleném chladu. On však dal přednost osvěžujícímu a hřejivému světlu jasného slunce, které by spolu se svěžím horským větrem osušilo jeho kožešinu.

Světlé vzdušné postavy kolébaly se kolem něho. V dáli zněla píseň Urdy, která se opět vynořila. Nepodíval se již zpět. Kupředu, stále kupředu, hnalo ho to náhle nezadržitelným pudem. Po dlouhé době spatřil opět nad sebou hořeti zářivý, plamenný sloup, který před ním chodil na všech neznámých cestách. Domů, domů ho to hnalo s nepopsatelnou silnou mocí.

Čím déle Hjalfdar přecházel výšinu, myslel na ženu, přátele a rodný krb, tím větší byla jeho radost a jistota, že je toužebně a netrpělivě očekáván. Byl vzdálen jen několik dnů a přesto zdálo se mu, že uběhl dlouhý čas, neboť tak bohaté a silné bylo jeho prožití.

Zjistil, že zde může přejít lesní údolí nejkratší cestou a ku své radosti našel malý, mezi kameny vyvěrající pramen, který byl pramenem jeho domácí říčky a jeho milého, lesklého jezera. Pln důvěry připojil se k cestě tohoto stříbrojasného, perlícího se potůčku, z jehož pramene se předtím zhluboka napil.

Brzy stávala se řídká tráva měkčí a hojnější. Šťavnaté listoví objevilo se mezi horskými bylinami na vlhkém břehu potoka. Tvořily se malé písčité terasy, které byly stále širší a hlubší.

Z půdy prýštily malé praménky a vlévaly se do starého potoka, který byl stále hlubší, jasnější a šumivější.

Z terasy na terasu vyskakovaly stříbrné ryby ve slunečním svitu a větve nízkých, Jehličnatých křovin rostly tu na svahu a pnuly se až k náhorní rovině. Nebe zářilo hlubokou modří a vlny slunečního světla zněly jako zvuky zvonů. Mnohohlasý ptačí zpěv cvrlikavě zazníval zezdola a radost z návratu stále mocněji uchvacovala Hjalfdara.

Vzal svůj roh a zatroubil na něj - první volání nad lesem a jezerem. Vodopád zdál se pohltnout jeho zvuk a on sám ho téměř neslyšel. Na vlnách světla, vody a vzduchu nesli jeho bytostní přátelé pozdrav přes les a jezero až do nížin. Tam krčily se temné chatrče a zdály se býti přizpůsobeny hnědé zemi.

Nebylo téměř ještě viděti pahorku, na němž stála Hjalldarova osada. Avšak hlas rohu tam pronikl a čilý život, výskot, běhání a rozruch následoval.

„Ó, Hjalldare, jak jsme se o tebe báli,“ jeden roh za druhým opětoval pozdrav. Při každém takovém zvuku zaleskly se vesele Hjalldarovy oči. „To je volání mladých mužů.“

Aniž se pohnula dole dobře seřazená četa, vyrazila za velení svého nejstaršího vzhůru k jezeru. Zjistili směr podle zvuku a poznali, že hlas Hjalldarova rohu vypráví o radosti a vítězství.

Na břehu jezera pozvedla se ze země světlá vysoká postava a pohlížela vzhůru, chráníc si oči rukama.

„Děkuji Ti, Světlý Otče. Věděla jsem, že rozprostíráš nad ním své svaté ruce. Nyní se vrací.“

A v Holdiných myšlenkách zrcadlily se události posledních dnů. Když tehdy večer vrátili se muži domů s otázkou, zda se již vrátil, poněvadž marně zněly jejich volací rohy lesem, z něhož nepřicházela odpověď, zachvělo se v ní tehdy srdce.

Ona však ho přece znala. Znala jeho myšlenky, jeho plány a radovala se z každého jeho vítězství a objevu. A brzy byla jista, že stopuje nějakou vzdálenou zvěť.

Že by se Hjalldar nedovedl vrátit, kdyby opravdu chtěl, to se jí zdálo naprosto nemožné.

Brzy bylo tolik práce s loveckou kořistí, že všechny starostlivé myšlenky byly zatlačeny. Zatímco muži zvířata stahovali, napínali kůže a odřezávali maso, připravovaly ženy společné jídlo, přinášely kořenné byliny a šťávu nádherných plodů, které Holda s nimi vařila.

Když hořely ohně, shromáždili se všichni kolem Hjalldarova domu a vyprávěli si o událostech dne. Mnohé krásné, silné zvíře bylo složeno a nová neznámá zvířata byla předváděna, aby o nich Holda pronesla svůj úsudek. Mužové vyprávěli o nových stromech a jiných nerostech, o uzavřeném údolí, jehož bahnisko se neodvážili proniknout. Zvolna docházel proud řečí.

„Musíme se zeptat na Hjalldarovo mínění.“

To byl konec každého rozhovoru.

„Kdy přijde? „

„Jistě, že zítra!“

Tu zazněl Holdin hlas určitě a jasně.

„Zítra ještě ne, nýbrž až za tři dny, až ho vznešené bytosti pustí z hory, až vychutná svatá naplnění síly Světla a ponoří pohled do zahrad svého domova, až Světlý Otec ho pozdraví světlym paprskem a on vnoří kopí do krku hada, pak teprve se Hjalldar vrátí.

Pak otevřete oči a uši. Bude vám říkati mnohé, čeho jeho duch dosud neznal, abyste se mohli na tom poučit. Tak jako povede váš kmen v tiché věrnosti ke cti světlého Otce, tak vybuduje na zemi chrám i ve vašich duších pro slova Světlého Otce.“

Hlas Holdin zněl důtklivě, když takto mluvila. Hluboce rozechvěni všichni poslouchali. A Holda cítila, že tu nebylo nikoho, kdo by tomu rozuměl jinak než ona. Všichni v dětské důvěře v Hjalldarův návrat. Po jejích slovech nebylo již slyšeti žádných úvah a žádných pochyb. Nikdo se však také neopovážil chovat pochybovačnou myšlenku. Co Holda řekla, to platilo.

Holda viděla, jak slova vědění, která v důvěře v lásku Světlého Otce vnikla do jejich ducha, mají v sobě sílu přesvědčení a šíří se dále. Jak je přijímali tito lidé? Stáli ve světlych vláknech a v otevřených duších vyvíjelo se podivuhodné zachvívání.

„V tomto smyslu prosíme nyní Světlého Otce, aby přivedl Hjalldara zpět k naplnění jeho příkazu. Slyšte, jakýsi hlas mi praví, že nyní počíná duchovní splnění jeho úkolu. Neboť vězte, že Hjalldar obdržel od Světlého Otce úkol, aby zvěstoval jeho vůli světu. Má na této pozemské

pouti povzbuzovat pozemské duchy, má shromažďovat a posilovat světlé plameny, avšak mdlé osvobozovat pomocí svého kopí

Proto musí napřed osvědčit své kopí v krvi hada“

Holdiny oči byly jasnější, zářivější, světlejší a moudřejší. Při těchto slovech viděla letět zářící holubici od východu přes výšiny k severu a věděla:

„To jest holubice Světlého Otce, která přináší zprávu Hjalldarovi.“

A zatím, co (*Hjalldarův duch*) Hjalldar přejímal ducha Světlého Otce a naslouchal v blažených zahradách svého domova zpěvu starých praotců a byl naplněn šumotem živoucí vody, za Holdina vedení se řada jeho věrných modlila.

K Holdě blížilo se však zářící světlo a v jeho zpívajícím okruhu objevila se postava zářícího rytíře. Šupiny jeho pancíře se třpytily a leskly jako tekoucí vlna stříbra. Vyzařování hlavy podobalo se vysoké helmě, z níž jakoby vlály mocné perutě. Chvějíce se v tekutém lesku, oslepovaly Holdiny oči. Světlá modř proudila z postavy a šířila kolem sebe a po celém okolí mírnou zář jako svit měsíce.

„Přináším ti zprávu ze světlého domova, kde tvůj muž nyní dlí. Na svaté hoře, kde má vystavět dům Otcí, odpočívá jeho tělo. On však pije proudy posvátné vody, které mu dává Duch svatý.“

Tak jako na této slunné výšině na zemi, stojí na Patmu svatá hora Slova. Modré vlny proudí kolem Svatého místa. Proudý světla a svět blažených duchů plynou nad ostrovem jako věčná modlitba díků. Zářící Otcové chrání svaté Slovo, znají a uctívají jeho jméno, které i vy máte v sobě každým dechem. Každá buňka tohoto stvoření, každý paprsek a každý tichý pohyb je z něho stvořen. Tak blíží se váš duch vědění i východisku vašeho původu. Bytost za bytostí z nezměrných věčností budou se blížit k vám, kteří jste se otevřeli Světlu Božímu v Pravdě.“

Byla to podivuhodná událost pro tyto lidi, kteří se nacházeli v blízkosti Holdy. Původní úcta před silou Světla donutila je klesnout na kolena. Jejich dětské tváře pohlížely vzhůru a viděli Holdu, Hjalldarovu ženu stát v jasné záři Světla. Její široce otevřené oči zdály se pohlížeti směrem, odkud na ni padal oslepující jas.

Lidé však viděli jen odlesk tohoto jasu na tváři Holdy. Pramen sám neviděli. Žena zdála se jim v tomto okamžiku býti jakousi světlou bytostí a je uchvátila posvátná bázeň.

Tu pozvedla Holda svůj hlas:

„Nebojte se, dostala jsem zprávu, kde Hjalldar prodlévá. Je ve světlé zemi a sbírá pro nás největší hodnoty. Jeden ze Světlých přinesl mi zprávu z posvátných výšin. Hjalldar přinese nám sílu a moudrost, vítězství na zemi všem, kteří započnou v lásce Světla. Zářící, který se mi zjevil se štítem a zbraní jako bojovník, to slíbil. Jeho poselství nás připravuje na Hjalldarův příchod. Připravte v celém kmeni všechno tak, aby Hjalldarovo oko bylo potěšeno pořádkem a pokrokem.“

My ženy dáme do pořádku domy a vy se postarejte, aby byly připraveny vory k přeplutí jezera. Jak se Hjalldar zaraduje, bude-li moci přejít jezero suchou nohou. A nyní půjdeme každý do svého domu, neboť musí se uvážit mnoho věcí a dát do pořádku do zítřejšího dne.“

Tak Hjalldarovi soukmenovci užitečně strávili dobu jeho nepřítomnosti. Pod vedením Holdy a starců připravili vše ke Hjalldarovu přijetí. Zvěst ze světlé říše naplnila je novou silou.

Holda měla tolik přemýšlení a práce, že jí čas přeletěl. Mnoho se její myšlenky zaměstnávaly světlým zjevem, jehož jméno, druh a původ byly jí naprosto nepochopitelné. Cítila, že ještě nikdy neviděla nic tak vznešeného.

Mírná a vlahá byla v těchto dnech a nocích příroda. Holda dopřávala si jen několik hodin odpočinku. Ráno vstávala časně z lůžka, večer šla poslední na odpočinek. Uchvátila jí nezlomná, hybná síla pohybu, takže byla v trvalé činnosti kolem sebe i se svými věrnými. Chodila po dlouhé hodiny lesem a přinášela stále nové byliny, jahody a plody, z nichž připravovala skvělé šťávy, nápoje a masti.

Mnoho ze starých, ze severu přivedených zvířat chřadlo. Holda pečovala o ně s trpělivostí a láskou a její malé dcery Thora a Leavy pomáhaly. Byly obratné a chytré a horlivě napodobovaly matčinu práci. Jejich malé, pilné ruce měly dar péče a pomoci a všude zasahovaly. **Bytostní přátelé prováděli Holdu lesem, vodou a nivami.**

Také při tom jí pomáhalo několik dívek, ona však kráčela vždy daleko před nimi. Na těchto cestách to také bylo, kdy Holda spatřila obry, jak s usměvavou tváří drží své veliké ruce nad blízkým kopcem jako ochranu a tušila, že se tam zdržuje Hjalldar.

Holda měla z toho velikou radost, neboť věděla, že se také obři stali Hjalldarovými přáteli.

STRAŠNÝ KONEC PRALESNÍCH LIDÍ

Když **Hjalldarův roh** vesele zatroubil, tu vyskočili všichni velcí i malí a běželi ke břehu. Mladí muži byli první, kteří s jáсотem skočili do **stříbrné** vody a odvázáli veliký vor, který tu byl zakotven těžkými kameny. Rostlinné provazy byly odvázány, mladší muži vždy po dvou chopili se mohutných vesel a stojíce na zadní straně voru veslovali s velikou silou a obratností do středu jezera.

Jen zvolna pohyboval se prám na tiché vodní hladině. Holda, stojící na druhém břehu, viděla, jak se blíží a povzbuzovala je veselým voláním. Její hlas rozléhal se jasně nad jezerem a zazníval do výše vstříc Hjalldarovi. Tento s radostí viděl, jak ho všichni očekávají a jak se na druhém břehu tísní lidé. Mohutnými skoky, opíraje se o své kopí, slézal po svahu. S podivem si ho prohlíželi, jak se blížil. Což nebyl světlejší a veselejší, nezářil více mládím a silou, než když odešel?

Co je zdržovalo vzdor jeho přátelské dobrotě v takové úctě a vzdálenosti?

Jen Holda pozdravila ho se starou přirozenou srdečností, ve které nebylo žádné změkčilosti. Hjalldar pohlédl na ni šťastným úsměvem.

„Ty jsi se nebála o svého muže, miláčku světlých. Jistě ti podali zprávu, kde Hjalldar prodlévá.“

Tiché přikývnutí a výrazné mlčení bylo mu odpovědí. Když vstoupil na vor a tiše plul po hladině, vmísil se do šumění vody překrásný zpěv. Byl to hlas jezerní panny, která seděla na kameni daleko vzadu v krytém zálivu a zpívala.

„Slyšíš, jak zpívá?“ tázala se naslouchající Holda a tichými slovy opakovala zpěv jezerní panny.:

„Sláva Hjalldarovi, reku, který přemohl hada svým kopím. Sláva Hjalldarovi, odvážnému, který poznal doutnající jiskřičky a osvobodí je. Sláva Hjalldarovi, miláčku Světlých, kteří mu dávají všechnu svou pomoc. On stojí v záchvěvech posvátné vůle věrně a spravedlivě. „

S šumotem zvedly se vlny jezera, bouřlivý vítr zahučel z hor a zatřásl vlnícími se stromy. Hejna bílých ptáků vyletěla z rákosí a kolébala se v bouři i ve slunečním světle.

Celá příroda začala se hýbat. Ptáci zpívali a přeletovali ze stromu ke břehu. Nad vzdálenými hřbety lesů a nad roklí s vodopádem klenula se duha. **Bytostní** Pomocníci svým způsobem zdobili celé údolí.

Když se Hjalldar nasytil a odpočinul u svého krbu, začalo nové vyptávání a chození. První Hjalldarova cesta vedla do stáje. S pochvalou prohlížel si dobře ošetřovaná zvířata. Některá však, jež onemocněla, dal vyřadit stranou. Sám chtěl dohlédnout, zdali se ještě hodí k dalšímu chovu.

Byla to zvířata, jež pocházela ze starého domova, pohrdala potravou a bylinami a málo se radovala z teplého vzduchu a vlhkých luk. Byla zvyklá drsným bouřím a pošmournému počasí bez slunce, měla radost jen z krátkých drsných travin, avšak neprosplávala v teplé zemi. Byly tu

kozy s hustou srstí, turovitá zvířata tažná a šedivé malé kravky, které chtěly zemřít touhou po starém domově.

Když Hjalldar k nim přišel, pozvedly své schýlené, unavené hlavy. Jejich matné oči prosebně na něho pohlížely. On položil své veliké ruce na jejich hlavy a pravil:

„Vím o jednom místě, které vás uzdraví a rozveselí. Zavedu vás na posvátnou výšinu Světlého Otce.“

Pod vedením starců bylo již započato se stavbou sálu světlému Otci. Plni radosti a hrdosti vedli Hjalldara k místu, kde položili základy.

„Poslyšte,“ pravil Hjalldar, „tento dům, který stavíme Světlému Otci, hodí se pro nás, neboť máme mít místnost, kde by naše myšlenky patřily jen jemu. Ale chrám jeho síly, ve kterém on bude přebývat, ten postavíme na hoře, kterou on sám určil. Ukázal mi ji, zavedu vás tam a ukáži vám posvátná místa.“

Nejdříve však musíme proniknout nízkým údolím a bojovat s divokými pralesními lidmi. Musíme je porazit, rozprášit, zničit jejich hnízdo, neboť v něm jest smrt a zánik. Celá země ožije, zvířata sem přitáhnou a lesy zkrásní, až tato divoká znetvořená smečka tu již nebude. A v základu jejich města najdeme půdu pro náš nový chrám. Více nesmíte ještě vědět, neboť jedině prožitím dojdete se mnou k cíli. Naučím vás znát všechny síly života, které spočívají a působí v kroužení Světla.“

Vážně a zamyšleně naslouchali podivné řeči Hjalldarově, nemohli ji však ještě rozumět.

Příští dny připravili si pečlivě a s horlivostí všechno náradí a zbraně a pak vytáhli na výpravu. Četa mladíků a skupina osvědčených mužů měla chránit kmen, neboť ženy a děti zůstaly doma.

Hjalldar jim vyprávěl o lesních lidech a o způsobu jejich života a jak je na svém lovu objevil. Podal jim zprávu o místě jejich pobytu a o jejich divoké, hnusné povaze.

Na konec vyprávěl jim také, že tato zvířata mají v sobě tutéž jiskru Světla, kterou oni obdrželi od Světých.

Po této řeči zavládlo ztrnulé mlčení. Jak se mohlo něco takového stát. Proč byla tato zvířata tak strašlivá?

Jeden z nejstarších vyrazil na konec ze sebe stísněným hlasem otázku:

„Hjalldare, viděl jsi správně? Tytéž světlé jiskry, které hoří v nás, jasné světlo a které šlehají jako plamen v radostném činu? Tytéž jiskry, na kterých ty poznáš naše chtění? „

„Žhavě červené a téměř již uhaslé třeptí se v nich. Klesnou a zajdou, budou na věky vymazány z velkého života stvoření a přece jsou našeho druhu.“ („Ano, je to stejná jiskra“)

Prostota jeho slov mocně rozechvěla tyto muže. Hjalldar věděl, jak síla jeho myšlení působí zprvu nevysloveně, potom však ve zhuštění jeho slov, probouzí teprve pevné duchovní rozhodnutí, které vyrazí ze všech těchto živých lidských duchů jako vlna síly. Viděl prouditi z nich tento děj. K tomu navazovala se a připínala nezčetná vlákna vedoucích sil světlých pomocníků. Mohutný pohyb byl v těchto jemných úrovních. Hjalldar viděl to působit až do hmoty. Tak táhli obetkáni již prvními účinky svého vítězství tímto hlubokým lesem, který před nedávnými dny skrýval v sobě tak velká nebezpečí. Hjalldar zařídil to tak, aby jím neprocházeli v noci. V maličkém houfu, u něhož nechyběly ani dojně krávy, táhla nemocná zvířata, která chtěl Hjalldar přivésti na horu. Několik žen dávalo pozor na oheň, který nesly s sebou ve veliké hlíněné nádobě jako jednu z nejdůležitějších zbraní.

V dlouhém průvodu, muž za mužem, plížili se opatrně vysokou, šustící travou. Nikde se nesměl ozvati ani hlásek. V mlčení vážné snahy k cíli byla působivá síla, která zjasňovala jejich myšlenky. Žádný roh nesměl se rozezvučet a proto museli být dvojnásobně na stráži, aby se jeden druhému neztratil z očí.

Podivné dusno a tíha ležely toho dne nad údolím. Ze země po vydatném dešti vystupovaly páry.

Všechny rostliny vydechovaly v teplém vzduchu kořeněné, téměř omamující vůně. Bylo vidět hady, kteří se jindy opatrně vyhýbali vysoušejícím paprskům vystupujícího slunce. Hjalldar neznal hadů, želv, plžů a červů, kteří se tu často v ohromných tvarech objevovali.

Z toho viděl, že i jemu, tak zkušenému a bdělému muži, příroda může ještě připravit hojnost překvapení. V této míře, jak se stupňoval život zvířecího světa, bylo to možno pozorovat i jemnohmotně.

Zdalo se, jako by veškerá příroda pracovala ve svém kvasu k jakémusi převratu. **Nebylo jediné rostliny, ani jediného kamene, úlomku země nebo živé bytosti, která by nevydechovala a opět do sebe nevsávala nějakou barvu, paprsek pohybu, nějaký dech svého života ve střídavém proudění dávání a přijímání.**

V jemné hmotnosti, bytostným prožhavené, které působilo čistě nezkřiveně, nastávalo jakési soustředování sil. Jemné ruce, průhledné mléčné postavy, dědové stromů s drsnými vlasy a zvětralé kamenné tvářičky vynořovaly se tu i tam. Všude odrážel se výraz očekávání, napětí horlivosti a energie.

A všechny tyto bytosti vyzařovaly opět sílu svého druhu. Spojovaly se v jemné paprsky, které rostly z jemnohmotnosti jako trubičky.

„Otevřte oči pro zprávu o řízení světlého Otce a pletivu posvátného naplnění zákonů,“ pravil hlas v duchu Hjalldarově.

„Pak se naučíte využít, co vám, lidem, bude ke spáse.“

A Hjalldar ihned vyslovil, co shůry přijal. Slovo za slovem s věděním svatého přesvědčení. Poprvé promluvil po dlouhých hodinách. A stalo se, že jim všem byly otevřeny oči. Se zbožnou vděčností poznávali působení zákonů ve hmotě a věděli, že to byla příprava k boji.

Ve svém chtění, aby se jejich úmysl podařil, kráčeli krok za krokem opatrně a věrně. Proudů vůle jejich čistých myšlenek přitahovaly sem stále více harmonie a síly se všech úrovní stvoření.

Tu došli na pokraj lesa a viděli z úkrytu větví kalně se vlnící, zapáchající masu líné jemnohmotnosti přilepenou v údolí.

Nevypadalo to, jakoby se táhly rozptýlené pruhy kouře zpět z lesa do svého krbu? Zdalo se, jakby tu lidé kráčeli ve velikém, jasném zvonu, který zatlačoval v dalekém okruhu před sebou vše, co neodpovídalo stejnorodosti jejich vůle.

Mocná síla jednoty naplnila tuto četou, která stále pevněji a jistěji se přimykala k sobě. Hjalldar cítil to s radostí. On sám šel rychleji vpředu, jako by měl okřídlený krok na této jisté půdě, kterou vytvořili věrní druhové. A opět, jako kdysi na hranici hledající země, vycházely z každých jednotlivých prsou lesknoucí se meče jako zářivé proudy.

Na druhé straně ve chmurném zápachajícím sídlišti **pralesních** lidí se to hýbalo. Zprvu bylo slyšet jakoby kňučení ustrašeného psa, po chvíli však zařval drsný skřek vzteku z ustrašených, nebezpečí tušících prsou. Tak hnusné zvuky, před kterými se chvěla i zvířata lesa, Hjalldarovi muži ještě nikdy neslyšeli.

Pozorovali, jak tento křik utvářel v útočišti opic strašlivý svět. (Zpozorovali, že výkřik vyvolal strašný vztek). Jemnohmotná látka počala tvořit výpary. Stahovala se, počala vřít a červené výpary z ní vystupovaly a chvějíce se, ležely nad nimi, připoutány stejnorodostí.

Vrčení a varovné výkřiky změnilo se v ohavné řvaní. Tu a tam objevil se někdo za zdí, zavolal a obdržel z lesa odpověď. Čilý pohyb, šustot a praskot byl pozorován na protějších stránkách. **Lesní mužové volali své bojovníky.**

Hjalldar se utábořil na pokraji lesa, právě tak jako když byl na výzkumné výpravě.

Zdali opustí opět k večeru své stavby, aby šli otevřeným údolím k napajedlu?

Podle toho zařídil svůj plán. Dlouhou dobu čekání vyplnili tím, že sbírali dříví, hořlavé větve a svazovali je. Také při tom se pohybovali mlčky a nanejvýš opatrně. Plížili se jako na lovu. Pak ulehli a skryli se za hustými travinami. Pozorovali údolí ve sklánějícím se večeru.

Hjalldar díval se napjatě dolů do ležení zvířat, které tu leželo jako starý, chmurný hrad ve stínu hor. Číhající, ochromující zadržovaná bázeň a krvežíznivost byla tam na stráži. Cítili nebezpečí a věřili krev a maso.

„Nesmíme se odvážit výpadu, pokud nevylezou ze svých úkrytů. Až se vydají k řece do širokého údolí, pak jim odřízneme návrat.“

To byl jeho plán a on ho sdělil svým druhům. Zdálo se, jakoby zvířata váhala dnes odejít. Tu vyrazilo z lesa stádo červených gazel, velikých a rychlonohých a běželo přes mýtinu k vodě. Na druhé straně zaznělo volání k lovu, jako vytí a smečka lesních lidí nedala se již zadržet ve své krvežíznivosti a touze po lovu. Neovladatelné zvíře otevřelo se svým pudům.

Jako proud špinavého neřádu valilo se to ze zdí, vrčíc a skřípajíc zuby. Země se chvěla dupotem těžkých, velikých skoků. Tato divoká horda, staří i mladí, muži i ženy, hnala se za rychle utíkajícím stádem, které museli dohonit ještě na břehu dalekého potoka.

Tiché zavolání Hjalldarovo proletělo jásavě jako šíp řadami jeho věrných.

„Světlý Otec pomáhá! Jedná se o jiskry síly!“

A jako bouře seběhli rychlí bojovníci po stráni do zdí opičího města.

Všude narovnali svazky dřeva na hromadu, až utvořili jakousi zeď, která byla doplněná křovisky a stromy, jež obklopovaly hnízdo. Pak odvázali nádobu posvátného ohně, jejíž zářící obsah počal se tiše šířit.

Krvežíznivostí zmámená zvířata oddávala se žrádlu a zvětřila kouř, který je štípal do nosů. Kašlající, kýčající větřila, až s divokým výkřikem objevila rudý živel. Strašlivý vztek zachvátil zvířata, která chtěla napadnout oheň a hnala se k němu. Jako přitahována nepochopitelnou mocí, běžela rychle zpět k hořícímu valu.

Když byla již na blízku svých hořících hnízd, ucítila z boků útok svišticích, hořících kopí.

Divoce a bezhlavě hnala se zvířata do ohně, který se zdál zuřit všude kolem nich. Chlupaté kožešiny hořely a řvoucí zvířata válela se po zemi.

Tu zatroubil Hjalldar poprvé na svůj roh. Jeho muži vyskočili za kamennými zdmi a křovím. Zahnali celou smečku zvířat do jednoho kruhu, ve kterém hořela, řvala a navzájem se vztekale ubíjela. Nyní mohli udělat konec bolestem svými zbraněmi. Strašlivé zabíjení, házení kamenů, píchání a bití bylo vrcholem této bitvy. S chroptěním končilo celé toto pařeníště, z něhož jen někteří utekli. S rachotem řítily se žhavé vysušené zdi jejich hnízd a pohřbily je většinou pod sebou.

Malé, téměř udušené duchovní jiskřičky tu a tam se z kouřící hmoty uvolnily a přešly do jemnohmotných úrovní a byly tam obaleny jemně šedou vrstvou. Bytostné spojovalo se v malé skupiny, jež jako zářící zvířata hledala svůj stejnorodý druh. Hmota však odpočívala pod rumem a popelem a čekala na svůj rozklad.

Po celou noc zůstal ještě červený žár kolem vykouřeného hnízda znetvořených pralesních lidí. Nositelé duchovního semene se však zmocnili a opatrovali oheň, který sami roznítily, aby se nerozšířil a nenadělal škody v lese. Hjalldar pracoval se svými muži, aby zříceninami zdí a nakupením šterku udusili požár. Voda proudila v potoce příliš líně, než aby s ní bylo možno počítat k rychlému uhašení ohně. Starostlivě díval se Hjalldar na oblohu, kde mnoho malých, roztrhaných mráčků z jihozápadu bylo sem hnáno jako stádo takovou rychlostí, že bylo nutno obávat se bouře.

„Dnes je noc, kdy Světlí pomocníci vyslali živly, aby vyzkoušeli vaši sílu a bdělost. Zvedá se jižní vítr a běda lesu, až zafouká do tohoto údolí a najde oheň. Dělejte proto svou práci se zdvojenou silou!“

„Nechceme způsobit žádné moře plamenů, ty ohnivý Elfe, který tak horlivě zde ukazuje svou povahu. My duchové nechceme!“

Tato slova pronesl Hjalldar jen polohlasně, více sám pro sebe, ale vyzařování jeho vůle se rychle přeneslo na jeho ducha. Nad hlavním požářištěm objevil se krásný, žhavě planoucí obličej, třepetavý a žhavě rudý.

Světlé vlny proudily od Hjalfdara na plamenného, když v lásce a vděčnosti a pln úcty za jeho sílu a pomoc pravil tato slova. Avšak pevně, nezločně a jist si svou silou.

Trvalo to ještě chvíli a pak se oheň tiše schýlil, byl klidnější a bledší a stáhl se sám do sebe. Hjalfdar ho již neviděl. Asi za hodinu požár uhasl.

„Děkujeme Ti a děkujeme Světlému Otcí, který tobě i nám dává sílu, abychom v jeho vůli mohli působit.“

Harmonicky proudící výměna podle zákonů dokončila se v Hjalfdarovi a spojila ho s proudy ve vesmíru. Zvuky se blížily chvějivě k němu, tóny, do jejichž čistých, světlých vln samočinně vřadily svůj hlas a záření svého chtění.

Tak, jak Hjalfdar vyslovoval, mohli se všichni, kteří mu pomáhali, vřadit důvěřivě v myšlenkách a chtění do téhož rytmu s ním, zcela samozřejmě, neboť je vedl zákon stvoření.

Když konečně uklidnili oheň a poslední jeho zbytky, jak bylo jejich zvykem, předali ho opět posvátné nádobě, do níž přidali nové potraviny, které nesmělo nikdy chybět, chtěli se odebrat k odpočinku.

Tu ozval se kolem nich varovný šepot a slyšeli tiché, vzdálené vytí.

Byla to asi šakalovitá zvířata, kterou zápach spáleného masa v dále rozrušil. Šumot větru změnil se v hukot a zavířil v koutech a rozích položených zdí a hnal před sebou popel a písek. Vítr dul stále zuřivěji, až konečně se snesl jemný, mlhavý déšť, který se zdál zadusit vzrůstající bouři. Unavení lidé hledali ochranu před mokrem a Hjalfdar je zavedl do podzemních chodeb. Dusno a tíživě bylo pod zemí. Vodní páry ztěžovaly dýchání a činily tmou tak hustou, že nebylo možno rozeznati ruku před očima.

Všude bylo cítit štiplavý zápach mrtvých zvířat a ohně, neboť studený kouř byl stlačen vlhkem dolů. Oči pálily a slzely, jazyk se lepil na patro. Ta trocha ovoce, co měli, nedovedla uhasit žízeň. Chytali proto déšť do kulaté nádoby, která patrně sloužila k uchování zlatých zrn.

Pomalu zvykali si lidé na temnoty. Jejich oči naučily se pomalu pronikat kouřem a oni viděli ve všech koutech nahromaděná zlatá zrníčka, která vyzařovala teplo.

„Kapky slunce,“ pojmenoval je jeden z mužů, když se v něm probíral svými prsty.

Hjalfdar jim vyprávěl, jak sem byl přiveden a jak mu malí mužičkové ukázali zlato a vyprávěli mu, jak jej mají použít pro svatý dům Světlého Otce. To nejkrásnější a nejzářivější, co zrodily síly země z přeměn ohně a z různých látek všeho druhu, mělo nyní sloužit ku cti Otcí Nejvyššímu.

Když mluvili o tom, jak budou stavět dům Světlému Otcí, slyšeli nad sebou dunivé kroky.

Hjalfdar dal ihned v tichosti rozkazy. Jako stíny přikovaly se veliké postavy do rohů a k zemi. V hlubinách chodeb rozeběhli se s obratností a hbitostí panterů. V takovém okamžiku nebezpečí byli úplně přizpůsobeni životu bytostnému. Proto mohlo jim také bytostné dát ochranu všeho druhu, jako ji poskytovala láskyplně všem lesním zvířatům.

Hjalfdar opět cítil a vyzařoval lásku k těmto tichým a horlivě pracujícím pomocníkům, opět cítil spojení s nimi jako štěstí a požehnání nesmírné ceny, které Světlý Otec dal lidem.

Bylo slyšet tápavý šumot, jako by se kroky blížily a Hjalfdar věděl hned, že se může jednat jen o jednoho z uprchlých lesních lidí. Domníval se také, že slyší sestupovat kroky dolů do chodby a vnitřním napětím neodvažoval se téměř ani dýchat.

Bylo slyšet oddychování a mohutná lebka se žhavými očima vsunula se do chodby. Zazněl bolestný řev a jedno oko zhaslo. Tlustá hlava se sklonila a vtahovala se zpět... Hjalfdarovo kopí ještě z ní trčelo.

Temný pád pověděl mužům, že nepřítel ve vzteku, úzkostech a bolesti leží na zemi. Vylezli ze všech chodeb a nepřítel obklíčili.

Spoutali ho řemeny a pouty až sténal, chvěje se bolestí a úzkostí před silou. Pak ho vytáhli do šedivého ranního svítání a dobili ho jeho vlastním mlatem. S hrůzou a údivem prohlíželi si pak tohoto lesního obra, který tu ležel u jejich nohou jako zvadlý list.

S hrůzou uvědomili si ještě okamžik nebezpečí, ve kterém všichni byli. Strašný byl dojem, který na ně udělalo toto obrovské zvíře, když je viděli tak zblízka v celé jeho obřadné velikosti.

Zvláštní, téměř duchovní rozechvění zmocnilo se silných mužů, kteří jinak by byli vzdálení každé změkčilosti. Jejich přirozený život nedával jim nikdy popudu k nepřirozeným pocitům a proto také neznali soucitu s přemoženým tvorem.

Hjalldar pozoroval muže a bylo mu zcela jasné, co jimi pohnulo a co jim bylo nové a cizí.

„Chci vám říci důvod, proč se vás pád **pralesního** člověka tak divně dotkl.

Ve vůli Světlého Otce provedli jste vlastníma rukama soud na znetvořeném tvorů. Svým působením spojili jste konec se začátkem z vlastního poznání nutnosti a z vlastního rozhodnutí. Uvolnili jste světlu jiskru z nehodné nádoby, dříve než bude pozdě. Splnili jste ve hmotě to, co tkala vůle Světlého Otce. Že jste rozechvěni, je zcela přirozené, neboť tentokrát uvolnil duch svoji stejnorodost.

Viděli jste, jak vyletěl nahoru? Jako malé slunce v zániku a blízko zhasnutí, k němuž se ihned přidružil ochranný pláštík, aby odpočinulo a zesílilo pro lepší časy.

Jestliže se vřadí do mohutného pohybu svatých proudů života, pak se ještě uzdraví, neboť ještě je čas.“

Všichni se dívali jako upoutáni na Hjalldara, který tu mluvil tak podivná slova a přece zněla tak přirozeně. Zdálo se jim, jako by jim rozuměli a přece nemohli opakovat, co jim říkal.

„Skrze nás byla provedena vůle světlého Otce, to je to nejdůležitější. Ostatní pochopíte zvolna teprve později.“

To byla poslední Hjalldarova slova o tomto činu. **Pak začala práce. Veliké zvíře mělo být staženo a kožešina vzata s sebou, tělo mělo být zahrabáno.**

Po této těžké, krvavé práci se umyli a putovali dále údolím k vodopádu, který tu úzkou, stinnou roklí padal ze skály na skálu. Namáhavý byl výstup po hladkém kamení. Černě lesklé třpytilo se tu v slunci a perlivě řítily se po něm voda do údolí.

Část Hjalldarových mužů zůstala opět u zvířat a žen. Budou si muset teprve razit cestu, která by nebyla tak obtížná pro zaopatřování všech věcí potřebných k životu.

Jejich péče platila také **skladu zlata**, které jako dar Světlého Otce nemohli tu zanechat bez ochrany.

Podivná zvířata jako mohutné, okřídlené bytosti poletovala kolem nich. Podivné formy a útvary blížily se k nim jako jemné obláčky. Byly ptačí postavy s mocnými zobáky a vysokými hřebeny. Nebyla to však žádná zvířata, nýbrž stíny nebo zrcadlení. Mužové znali tyto útvary zloby.

Jestliže veliké obludy chystaly nějaký útok, pak chodily tyto jemné útvary jejich těl často napřed a oni je mohli vidět.

Hjalldar jim dal shora znamení, že také on je spatřil: „Dávejte pozor!“ zvučel jeho roh. Oni ovšem dávali pozor a počali se v myšlenkách ihned bránit. Posadili se na zem do kruhu a zpívali stále jediný tón. Vždy jen ten jediný zvuk. V kruhu počal se objevovat zelený svit a v tomto světle vznikla veliká, mlhavá tvář a znamení, které se tvořilo a zase rozplývalo, pro něž neměli lidé ani slova, ani pojmu.

Bylo to jako číslo čtyři. Toto znamení napsali na zem a obklopili je kruhem.

Nad bílou horou bylo slyšet šumot a hukot. Veliké stíny padly na sluncem ozářené lesy a blížily se k roklině. Mocným byl tento hukot a všechna zvířata v lese se trásla.

Hjalldar pohlížel vzhůru. Znal je dobře, neboť to byli létající draci z bažinatého údolí, jejichž žlutošedá obydlí viděl z hory. Poletovali vysoko, tvoříce veliké kruhy. Nechtěli se však snést do údolí, jak bylo jinak jejich zvykem, jakmile zvětřili zvěř. Obrátili se opět domů. Hjalldar přikývl: „Přátelé je moudře odrazili ve své bdělosti.“

Hjalldar o tom dobře věděl. Přemýšlel, jak by zahnal draky z blízkosti výšiny Světlého Otce.

Putuje takto v myšlenkách, vystoupil Hjalldar v čele svého malého, vybraného zástupu na posvátnou výšinu. Jak zde proudila síla jasných paprsků z modrého nebe a jak oslnivě vrhal ji zpět bílý kámen. Širá lučinatá rovina, na které rostly miliardy bílých, hvězdovitých květů, oblažila oko, které bylo zprvu hojností paprsků jako oslepeno.

Před nimi smálo se ze zeleného rámu temně modré jezera a v bílém písku potočního koryta leskla se zlatá zrněčka.

„Jak je tu čisto, svěže a jasno!“ Jásali přicházející přátelé, když docházeli na břeh jezera. Hjalldar jim již vyprávěl o hrozném boji s mořským hadem. Nyní viděli jasnou hlubinu zející před jejich zraky. Viděli, jak kolmé útesy tyčí se v průhledné vodě a pozorovali půvabnou hru krásných ryb, které se tu míhaly ve všech velikostech.

Zářivá a pokojná jevila se hora. Neslyšeli žádného hrozivého skřeku divokých ptáků ani varovného praskotu hlubin. V kruhu blížila se k nim řada obrů, kteří se vsunuli jako ochranná zeď mezi horu a dračí bažiny. Toto posvátné zářivé ticho uchvátilo je tak mocně, že sklonili hlavy jako děti a pozvedli ruce ke zbožnému díku.

Plamenné světlo zdálo se tu proudití zhůry, jak to všichni viděli s pohnutým srdcem. Kolem nich vznikalo podivné zvučící chvění, jako by zvonilo sta chvějících se zvonů. Jako by chór jásajících bytostí naplňoval vzduch. V těchto tónech hromový hlas pronášel slovo, které se hluboce dotýkalo jejich ducha. Avšak nikdo z nich, ani Hjalldar, nemohl vyslovit toto jméno, které znal a prožil a jemuž chtěl sloužit pro všechnu věčnost. Bylo tu posvátně v tichu tohoto místa, které bylo proniknuto životem Světla.

Všem se zdálo, jakoby v této hodině získali novou sílu a v duchu učinili krok na vyšší úroveň.

„Ano, tak je to,“ zazněl Hjalldarův hlas, který stál uprostřed nich. „Osvobozením duchovního zárodku učinili jsme krok vzhůru do světlé říše Světlého Otce. Nyní se rozevře i pro vás brána tak, jak se to stalo mně. Pohlédněte, já, který jdu před vámi, smím vám zprostředkovat sílu. Světlý Otec mi to pravil skrze svého posla.“

Hjalldarova hlava zdála se hořet. Jeho oči byly upřeny vzhůru do modra nebes, na kterém se objevil oslnivě bílý pár křídel jako bílá holubice.

Hjalldar trval v modlitbě. Byl otevřen a vysoko stoupal jeho duch ve vznešené síle, která se mu tu zjevovala.

„Ty jsi všechno, všechno proudí z Tebe a skrze Tebe. Světlý Otče, děkujeme Ti. Amen.“

Tu je vyslovil, to posvátné slovo, které se tak často v něm chvělo.

Nyní putovali po zeleném trávníku dále na jihozápad, aby se rozhlédli přes moře, propasti a bažiny draků. Jejich zrak prohlížel důkladně složení půdy, aby zvolili místo, kde bude stát chrám Světlého Otce.

„To nám ukáže Pán shora,“ slyšel Hjalldar svůj vlastní hlas znít shůry jako ve snu. „Pošle nám své posly, kteří nám vše poručí podle Jeho vůle.“

Jeden ze zástupu rozhlížel se kolem.

„A dřevo ke stavbě a bílé zdi, o kterých jsi mluvil?“

„Neuvažuj o tom, co zraje teprve pro nejbližší hodiny, nýbrž myslí na daný okamžik. Jedno vyrůstá přece z druhého, jak nás učí kopí k boji. To bychom seděli ještě na pobřeží bez potravy, bez teplých kožešin a jistě bychom nikdy neprošli čekající zemí, nikdy neusmrtili draků a nikdy nepřinesli duchovním semenům svobody. Takové myšlenky nemají nikdy procitnout na výšině světlého Otce, neboť jedině potřeba okamžiku vede nás k vítězství.“

Působte vždy napřed v důvěře a proveďte čin okamžiku. Nestarejte se však a nepočítejte, neboť v tom je překážka. Buďte bdělí v okamžiku a pak svým chtěním odeženete všechno dřívě, než to může vyklíčit. Vzpomeňte si na boj proti dračím stínům. Vzpomeňte si také na své nasycení ve chvíli nouze, když Holda zpívala zvířeti v kruhu.

Stojíme v lásce Světlého Otce, ve vláknech Jeho posvátných sítí stvoření a chceme k tomu v každý čas přidávat, co je v nás nejčistšího. Ty však oddej se modlitbě, aby vnikl do tebe proud jasu.“

Zahanben sklonil lovec hlavu, neboť toto napomenutí se ho dotklo. Snažil se poctivě dbáti Hjalldarovy rady.

Hjalldar viděl však působení jemných proudů zákona, které právě začínalo, Viděl ohromné nahromadění sil, které se blížily k hoře působením obrů a proto ho rušilo, když kdosi pronášel slova, která mohla rozřezat jemná vlákna dění jako ostré nože.

Chtění, proslovení a vyčkání na uzrání byl dar, kterému musel své lidské bratry zvolna a namáhavě učit. Nevědomky jednali správně, ale zralostí pozemského pokroku rostla také jejich chytrost. V chytrosti myšlení dělali chyby, kterých často hořce litovali.

*

U SKALNÍCH STĚN

Na západní straně skalních hor našli ohromnou skrýš k nočnímu odpočinku. Tam mohli napnout své kůže, aby je aspoň částečně chránili před nočním větrem.

Postavili malé kamenné ohniště, aby mohli rozdělat večerní oheň. Pak šli cestou dále, až na konec náhorní roviny, aby se rozhlédli po hlubinách a širém moři. Obloha svítila nepopsatelným jasem. Slunce schylovalo se k západu a moře vypadalo jako v plamenech. Na plochem, mírně k moři spadajícím vápenitým pobřeží, jehož útesy tvořily podivuhodné formy hřebene splavovaného mořem, ležela zlatorůžová záře.

V popředí na úpatí hory spadaly rázně do moře šterkovité lomy, na které vrhalo moře své vlny. Odtud, zdola zazníval chvílemi silný příboj jako zpěv varhan. Hojnost barev a sil zářila v přírodě všude tak, že lidem tlouklo radostí srdce. Pravý opak tohoto nepopsatelného půvabu byl v různosti obrazů, které se poutníkovi jevily z těchto výšin. Vápenitý, k moři mírně se sklánějící horský hřbet, skýtal na druhé straně úplně změněný pohled.

Rozervány padaly tu stěny kolmo dolů a byly jako zakouřeny žlutohnědými výpary. Zde jako v ohromném kotli ležely široké, měkké bažiny, šířice se na jih a jihozápad až k temně modrým horám, kde je v nesmírné vzdálenosti ohraničovaly. Hnědá chmurnost rozkládala se v tomto spáleném údolí, ve kterém se téměř každých sto metrů tyčil bílý pahorek.

Nízké křoviny a dřeviny plazily se po zemi a jejich temné, šedozelené jehličí bylo většinou spálené. Z části byly tyto křoviny neproniknutelné.

„Tam v dále, u černomodrých hor bydlí létající draci, nepřátelé lesních lidí. Tam dole jsou však jejich strážci, kteří nepustí žádné zvíře a žádného člověka přes tyto bažiny do jeskyní draků.

Zde je položena hranice naší cestovatelské touze. Není tu však konec upotřebení našich sil. Teprve nyní naučíme se znát sílu a lásku našich přátel, zaujmeme-li správné stanovisko v opravdové důvěře v jejich pomoc.

Dávejte pozor na proudy ve vzduchu! Pohleďte, jak se barvy zesilují a větry tiší, pociťujte napětí v proudech paprsků a hledejte, jak se valí výpary z bažin. Pohleďte na tváře tiše čekajících, věrných obrů, když se chvílemi objeví a pak naslouchejte, zda mimo obrazu mořského příboje neuslyšíte i rachot pod vrcholem bažiny.

Pravím vám, vůle Světlého Otce působí jedno za druhým. Než jeho světlobílý dým pozvedne na hoře své nádherné stěny, odtáhnou také draci, pokud neslouží lidské vůli. Pohleďte, jak síly obrů se zachycují a zakotvují ve skalách, jako by chtěli jimi pohnout z jejich místa.

My jsme to již zkusili a já vám pravím: Na této zemi není nic nezměnitelného, vyjma vůle Světlého Otce!“

Když Hjalldar pronášel tato slova, tu spojoval je vždy s dalekosáhlým účelem. Vedl své soukmenovce vždy o krok dále v myšlení a provedení, neboť všechno se vyvíjelo ze chtění v myšlení a prostřednictvím slova do jemných sil provedení ve hmotě.

Všechno, co Hjalldar v záchvěvech zákonitého života usiloval vyplnit, bylo mu přirozeným, ale bdělým pohledem jeho otevřeného oka, které bylo schopno poznávat jemnohmotné, bytostné i duchovní, učil se vědomě prožívat to, co moudré zákony stvoření lidskému duchu poskytovaly. Cítil se opět při tom pln vděčnosti jako nejvíce obdařený tvor Světlého Otce.

Sotva dokončil Hjalldar svoji řeč, zvedl se na jihozápadě horký vítr a výpary z hlubin močálů vystupovaly stále hustěji a bahnitá země se hýbala. Malé pahorky se nahoře otvíraly a vypouštěly žlutavé sloupky kouře, které se občasnými nárazy zesilovaly. Bylo to, jakoby tam dole ležela ohromná nestvůra, jejíž oddechování způsobovalo chvění země. Zamyšlení a plni udivení stáli lidé před velikostí přírody.

Na jasném ještě nebi probleskovala jedna hvězda za druhou. Chladnější vítr výšiny bojoval se žhavou bouří jihu, která přinášela na obzoru černé mraky. Dávno by se byli již vrátili ke stanu a ohni. Tato zvědavost je však držela pevně na jejich pozorovacích stanovištích. Draci nedali se však vidět. Valící se bouře zatlačila je zpět do jeskyně.

Ještěři a ohromná veliká zvířata sotva pozvedla své hlavy a hřbety z bahna. Byla příliš líná. Jakási moc zdála se vznášet nad údolím a těžší tlak šířil se shůry stupňovanou měrou do nížin. Sirné výpary dusily všechno dýchání. Dusné vedro obtěžovalo zvířata.

Na nějaký boj nebylo již pomyslení. Nahoře na jiné vyvýšenině objevovali se bdící obři, dole však rozprostírala se již noc a bludičky pobíhaly nad bažinou.

Hjalldar se snažil dohovoreti se s obry tak, jak si rozuměl s Elfy a vílami, s gnomy a duchy ohně. Ale nijak se mu to nedařilo a zdálo se, že způsob jejich projevu je jiný.

Pozoroval, že se jim blíží hojnost bytostí, ve kterých vycítil podle záchvěvů a barev pohybující se síly. Vypadalo to jako by zasahovaly veškerou hmotnost a překonávaly všechnu hmotu silou **a vůlí nějakého mocného praducha**. Hjalldar cítil napětí, barvy a tóny v sobě a kolem sebe tak, jak jich nikdy dosud neprožil. Bylo mu téměř úzko.

Posílal jednoho muže za druhým zpět k ležení a pak sám zvolna a zamyšleně kráčel za nimi. Nastávala hodina, kdy světlý Otec vybuduje svůj chrám před zrakem jeho ducha. To věděl. Jídlo a nápoj požil spolu se svými druhy a po společné modlitbě vyhledal každý své tvrdé lůžko na půdě posvátné výšiny. Svištící vítr zpíval svoji píseň. Jezero šumělo, Urda vystoupila nahoru a klonila se nad vodami, zda nespátí Hjalldarovu světlou hlavu. Chtěla mu říci zprávu od Erdy **z hlubin**.

Hjalldar ležel na zádech ve svém stanu. Jeho oči byly široce rozevřeny a pohlížely otvorem v kůži na kus oblohy, kde se právě třpytila veliká hvězda. **Nesmírnou rychlostí letěla hvězda kolem**. Hjalldara to napadlo, ale na nic při tom nemyslel. Jeho tělo odpočívalo, duch však byl naplněn jasnou bdělostí.

Překrásně a posvátně znělo proudění v přírodě v jeho uších a působilo povznášejícím, pudícím a současně uklidňujícím způsobem na Hjalldarovu duši. Byl pln zbožnosti a díku.

Tak odpočíval po námaze toho dne. Jak bohatý byl každý den v prožití, jakou hojnost v prožití nashromáždil ve společnosti soudruhů a v boji s přírodou. Hjalldar věděl, že se kolem něho nahromadilo mnoho práce. Mnoho bojů a nebezpečí. **Hrozivě šeptaly síly přírody, jimiž byl dnes opředen**. V nitru stál pevně a klidně. Čekal **v úplném vnitřním klidu na vlnění, které mu jistě přinese vysvětlení, pomoc a sílu**. Tu pronikl pozemskými proudy přírody z vyšší úrovně milý a vábivý zpěv. **A Hjalldarův duch povstal**. Slyšel hlas Urdin a věděl, že mu přišla zvěstovat moudrost.

„Slyš, Hjalldare, jak hlubiny země kalí své ohnivé vlny! Bude vám připravena země pro posvátné dílo. Hlubiny naplněné zlatým ohněm se pozvednou a bílý měkky kámen se posune, aby

pohřbil vašeho nepřítele. Širá rovina bude se prostírat až k moři a potomstvo později založí na ní svá pevná sídla, až vrstva za vrstvou vyvstane z prahlubin země. Buďte bdělí a klidní. To je to první a jediné, co můžete dělat. To ostatní vám zařídí vaši pomocníci. Hejna draků odletí před ohněm země do vnitrozemí k jihu, kde se tvar země zaokrouhluje. Síla mocných vod bude se šířit mezi vámi a jimi. Není přáním Světlého Otce, aby tato zvířata rušila jeho vyvolené ve výstavbě dle Jeho svaté vůle.

Jeden zlomek času za druhým bude se naplňovat kol mého klínu. Nebudu zdržovat řídicí sílu věčnosti kvůli malému houfu, nýbrž musí se naplnit jedno po druhém. Tak budou děti Páně jeden za druhým nacházet pevná místa tu i tam a ta jim dají půdu jejich vývoji. Veliké a tvorstvu nepochopitelné je neosobní řízení Působícího.

Tvor se podřídí a zůstane v záchvěvech svého druhu spravedlivý a věčně čistý. Toto je nejvyšší příkaz, který má dodržovat vůči zákonu stvořených. Není ničeho, co by bylo prostší a je to přece to nejtěžší, býti prostým!“

Urda zpívala dlouhou píseň plnou moudrosti a Hjalldarovi se zdálo, jakoby její slova, která přinášela z úst Erdy, byla naplněna zvláštní tíží.

Rozuměl této písni, prožíval ji a věděl, že to byly pravdy z prožití bytostných, největší a nejdůležitější zákon všeho bytostného a že toto bytostné bylo tak šťastné proto, že splnilo tento zákon. Proč Erda ho doporučuje tak důtklivě jemu, lidskému duchu?

Poněvadž to byl smysl všeho života a poněvadž on měl velikou zodpovědnost v trvalém růstu a sebevědomí. Mateřsky moudrá ochránitelka byla Erda a Urdě bylo třeba poděkovat, že takto zpívala.

Když Hjalldarův duch stanul nyní na břehu, spatřil na vlnách krásnou Urdu. Pln radosti díval se na její pohyby a viděl zářící vlákna, která se napínala skrze ni a všechno bytostné.

Náhle se mu zdálo, že stojí v mocných a nezměrných polích síly, úplně volných od prostoru a času. Vnímal síly pohybuujícího druhu, jejichž původ a působení však neznal. Proudů z barev tónů obklopovaly tato pole sil a přinášely opět mocné záchvěvy v pohybu. Všechno působilo z ducha do pozemského prostřednictvím pomalého zprostředkování z duchovně bytostného do bytostného a do jemnomotného. Znal a cítil to. Nenacházel však pro to žádného jména.

Jakýsi duch blížil se k němu shůry. Jeho proud barev, jeho síla a pohyb chvěl se kolem něho a v něm, dával spojení a rozsával semeno:

„Ahuha-Asda: Amesha.“

(„Ahura-Mazda-Ameša“)

Hjalldarův duch putoval na výšině. On, který se domníval tak dobře znát přírodu ve všech jejích měnicích se stavech a rozmarech, prožíval toto tkaní v ní a nad ní s úplně novým porozuměním.

Viděl působící proudy sil v ní, jak se přeměňovaly v pohyb a záření a procházely jakýmsi světem, který byl sám pro sebe.

V těchto téměř nepojmenovatelných silách stál oslepující vznešený duch.

Byl zprostředkujícím dárce. Síla proudila v hojnosti tajemně z povzbuzujících barevných tónů a zvuků kolem něho a plynula z něho samého. Jeho hlava byla bílá, jeho oko měňivé. Bylo modré jako hluboké jezero, pak opět černo zelené nebo chvílemi temně šedivé.

Toto oko bylo plné výrazu a ohně. Tento výraz nebylo možno nazvat láskou, neboť byl příliš nutkavý, panovačný a požadující. Přesto byla v něm vše převažující dobrota, která poznávala všechny dary světlého Otce a v radostném dávání dávala jim proudit dále. V tomto oku byla také tajemně mlčící moc, která moudře rozuměla nejhlubším tajemstvím stvoření a dovedla jich využít.

Na tváři ležela železná mlčenlivost, kněžská vážnost a důstojnost. Hjalldarův duch byl tak ponořen do pozorování tohoto ducha, že si nebyl vědom mocného pohybu, který tu současně přijímal v jeho blízkosti. Věděl jen, že to nebyly pouze mocné silodárné proudy, které jím pronikaly, nýbrž že byl také naplněn nikdy nepoznanou přitažlivostí.

Prožíval pohyby Vznešeného jako koloběh, který jim proudil, mocně ho povzbuzoval a současně zjasňoval. Z jeho hlavy, která se chvílemi zdála býti lysou, vytryskvalo vyzařování tohoto ducha v překrásně se střídajících barevných plamenech, které působily jako vznešená ozdoba hlavy. Byl mu nepochopitelný, cizí a daleký, jako ještě nikdo ze Světých, kteří se mu přiblížili. Jakýsi druh úzkosti držel ho nazpět.

„Jak mám tuto cizí, lidského ducha tísnící velikost poznat, prožít a pochopit?“

„Vidím, že jsi blízko přírody, ba že ji pronikáš a prožhavuješ a přece stojíš na hranici lidsky nepochopitelného!“

Hjalldar musel se tu naučit znát svoje hranice. Jedině to také mu připravovalo nezvyklé boje.

V podivuhodně barevných kruzích zjevila se mu vznešená postava služebníka moudrého Pána, který byl spojen proudy nahoru se zářivým, bílým kamenem, jehož Hjalldar dosud neznal a v jehož lomech světla a pohybech záření skrývaly se základní zákony.

Byl tu kříž, trigon nahoru i dolů, tak jako hvězdy a stále se uzavírající kruh obklopoval celek jako nejpodivuhodnější kříšťál.

Když Hjalldar spatřil původ ducha a jeho pramen síly, vrhl se na kolena.

„Nyní vím, že musíš býti jedním z nejvyšších z říše světlého Otce,“ pravil pokorně.

„Poznávám, jak vysoko a jak daleko jsi nad námi lidskými duchy. „

„Výše nežli já, jsou ještě mnozí duchové, kteří působí kolem trůnu prasuvěta. Stojím s nimi v kruhu, kolem posvátné nádoby síly.“

„Jestliže ty se skláníš, ty vznešený a moudrý, pak chceš nám dáti velikou pomoc z nejvyššího příkazu. Proto ti pravím: Jsem nemoudrý, avšak ve chtění věrný! Všichni spojující jsou mi naklonění a já chci se otevřít v pokoře, abych byl hoden vznešené milosti.“

„Chci vám ukázat prazáklady chrámu, který má být postaven podle zákona síly. Zde na zemi, tak jako ve Světle, mají působit tytéž spojující proudy k provádění všech Bohem chtěných zákonů.“

Hjalldar nerozuměl žádnému z těchto tajemných slov. Avšak požehnání a hojnost pomoci, kterou tento Vznešený vyzařoval, přijímal vděčně stále vědoměji. Pozvedl ruce a děkoval světlému Otci, zatím co mocný zjev Aharův zmizel.

Zářící slunce tohoto vznešeného ducha hořelo ještě dlouho v Hjalldarovi, když se vrátil duch do jeho pozemského těla. Šeřil se už den, když upadl do hlubokého, pozemského spánku, po noci duchovně tak bdělé.

Když Hjalldarovi mužové opustili své stany, hvízdal mírný zpívající, ranní větřík na výšinách. Tísnivá atmosféra ustoupila čisté ranní svěžesti, která zatlačila všechnen zápach a výpary dračího močálu a tak je zhustila, že oko nemohlo jimi ani proniknout. Příboj hučel a zpíval jako před dávnou dobou, jakoby se nic nezměnilo v hlubinách země. Tiché dunění a hřmění bylo však lidem nápadné.

„Poslouchejte“, pravil lovec, „zdá se mi, jako by zvuk v nitru země sílil. Dunění se prodlužuje a já vidím, že tam na druhé straně jsou obři v práci na bílé hoře. Musíme to oznámit Hjalldarovi.“

Hjalldar vstoupil mezi ně a pravil:

„Slyším, co vás zaměstnává a cítím, že pozorujete působení bytostných tak jako já. Urda zvěstovala mi Erdinu moudrost, že stojíme před velikou přeměnou země.“

Avšak tato vyvolená výšina, na kterou vysílá duch světlého Otce svou sílu k rozkvětu všeho stvořeného, zůstane nedotčena. Uzavřeme spojení s obry, kteří po našem boku pomáhají nám s láskou a propůjčují nám své mohutné síly. Dnes přišel čas, kdy se odvážím obrátit se se svým přáním a se svým voláním na tyto vzdálené a mně dosud cizí bytostné. Čistá harmonická vlákna chtění napínají se již mezi námi. Spojte všechna svá přání s mým úmyslem v lásce a vděčnosti k těmto silným a nám tak potřebným pomocníkům!“

Na bílé skalnaté půdě se strany jen o maličko prodloužily a již tu byla odpověď z druhé strany, kde obři pracovali. Zdálo se, jakoby jejich těžký krok sestoupil dolů z hory a jediným skokem přeskočil propast u jejich nohou.

Se žádným bytostným nebylo spojení tak těžké, jako s těmito obry. Ne však proto, že by jim Hjalldar nepřinášel vstřícnosti dosti lásky nebo důvěry, ale proto, že v nich byl jakýsi cizí druh. Nemohl vyličit, proč tomu tak je.

Když však hlava prvního obra objevila se na pokraji vyvýšeniny a jeho mohutná postava jediným trhnutím povznesla se vzhůru a současně se posadila na trávník, aby byla lidem trochu blíže, tu proběhla Hjalldarem síla pohybu a chtěl obrům něco dát.

A Hjalldar povstal a mluvil:

„My všichni jsme tvorové Světlého Otce, jemuž radostně děkujeme. Jsme různí ve svých družích a ve svém působení a jen jedině může nás sloučit: Láska k Tomu, který nám dává život.

Každý mu slouží svým způsobem. Jedině ve spolupráci vyplníme všechno. Nám přinesla posvátná pomoc shůry veliký úkol od našeho Pána: Máme mu vystavět na zemi jeho světlý hrad.

K tomu je však zapotřebí pomoci všech tvorů, kteří mohou plody této země užítkovat k jeho okrášení. Od vás potřebujeme vaši chytrost a sílu. Vy dovedete překonat prostor, čas i rozměry, kterým my v našich hutnějších tělech jsme podrobni. Proto vás prosíme o pomoc.“

Vzduch se začal chvět, když zazněl obrův mohutný hlas:

„Hjalldare, synu Njoerdhův, o němž však nic nevíš, slyš naši odpověď. Přicházíš ze světlé země a máš se stát praotcem duchovních zárodků! Máš je vést, řídit a pomáhat jim, vštěpovat jim vzpomínku na zahrady jejich původu a dát jim také vědění o určení jejich vývoje a naději, že se jednou mohou vrátit zpět do světlé říše Boží!

My všichni známe tvůj plamen, který se snesl do hmoty k provedení tohoto naplnění. Máme tě rádi, neboť víme, že mimo tebe na zemi není již žádný stvořený! Jsme brzy tam, brzy onde, kam nás pošle vůle Merkurova.

Njoerdhův příkaz přinesl nám zprávu o velikém povolání praducha. Již ode dávna, kdy zástup vás lidí prodléval ještě u plamenných vod, jsme zde v těchto bílých horách a pracujeme a připravujeme vám věrné přivítání. Zařídili to tak Světlí. Je nás devět. Dostatečný počet a nasadíme-li své síly, můžeme přenášet hory. Nauč se nás znát.

Uru, který je nejstarší, mluví teď k tobě, Jusu, který je moudrý, přichází za ním. Hati, který je silný, nabízí ti pomoc. Mani, který je divoký, poskytuje ti ochranu. Jednotné je naše myšlení a na vyrovnání dáváme lásku za lásku, věrnost za věrnost a důvěru za důvěru! Ničeho není v posvátném díle stvoření Světlého Otce, co by mohlo zvrátit zákon spravedlnosti. Proto je mír ve stvoření mezi vším stvořeným. Proto nebojí se také nikdo síly, neboť moudrost, láska, důvěra a věrnost jsou s ní jedné myslí.

A nyní přikročíme ke společnému tvoření. Bude dobře, uvidíš-li napřed tu hojnost lesknoucího se bílého kamene, který tam připravujeme. Hjalldare, vyšvihni se na moje rameno. Přenesu tě přes rokli. „

Hjalldar věděl, že zákon obrů předpisuje dávat důvěru za důvěru. Kdyby se vyhnul mohutnému rameni Urova, tu by roztrhal vlákna láskyplných svazků. Důsledky toho by pak jistě dopadly těžce na něho a proto se duchovně rozloučil se svými a šel, jsa podpírán bytostnou silou, přes celou rokli ke skalám obrů.

Zdálo se mu, jakoby necítil již žádného těla, když ho nesla mohutná síla Urova. Necítil však také Urovo tělo, nybrž jen jeho zvedající sílu. Mohl však vidět, jak jeho vysoká postava dosahuje ode dna vysoké rokle až na okraj hory Světla. Několika kroky dostihli vrcholu vysokého, protějšího hřbetu.

Jestliže se Hjalldar domníval, že zná bytostné, tu byl nyní úplně překvapen, neboť od okamžiku, kdy spočinul na rameni obra a rozhlédl se kolem, objevil se mu celý, okolní svět úplně

přeměněný. Mohl pronikati svým zrakem veliké a hutné kameny, které se tu na svahu tyčily. Nebyly již jako hmota, nebyla to však také jemnohmotnost, jak ji dosud znal a která kolem nich tkala. Nebylo to také jejich vyzářování. Cítil sám sebe jako tekoucí vodu, jako vanoucí vítr, lehce a chladivě propustný a sám pronikající. Přitom cítil novou sílu, kterou měli obři snad desateronásobně větší.

Tato síla byla jiná než síla lidská. Toto všechno prožíval silně a živě. Nemohl však o tom přemýšlet, **tak přemýšlet**, jak byl zvyklý. Naplňovala ho nepopsatelná radost, jas a síla a s těmito schopnostmi, které byly zjemnělé, zesílené a niternější v porovnání s lidským myšlením, vnímal nezměrné bohaté okolí.

„My všichni žijeme v radosti ze života, my všichni tkající a zachvívající se.“

Hjalfdarovi se zdálo, jakoby kráčel sítěmi podivuhodně jemných pavučin nejlesklejších a nejzářivějších barev. A všechny tyto proudy barev byly stále svěžejší, živější a zářivější.

Tryskala z nich síla života jako šumivé víno a tato hojnost paprsků trvale vyživující barevné svěžesti a zářivé síly, byla stále svěží, nová a věčně stejná. S jásotem přijímali zářící formy, které probíhaly vesmírem jako květiny a zvířata, tyto proudy potravy a osvěžení.

Jásavý zvuk jako tóny zvonů chvěl se zpívajíc, svítíc a tiše zvoníc veškerým zářením. Hjalfdar vpíjel tuto krásu do sebe, sám jásaje ve svém bytí. **Nyní věděl, co to bylo.**

Již chvíli stáli na nejvyšším, běloskvoucím hřbetu hory obklopeni vysokými soudruhy Urovými, kteří zdravili Hjalfdara **drsným stiskem ruky**. On pohlédl vzhůru k nim a přece cítil se v témže okamžiku právě tak vysokým jako věž a mohl jim pohlížeti do očí.

„Ano, tvé bytostné a duchovní jádro je u nás. Pohleď, jak bez obtíží putuješ stvořením. Pohleď na světy, podívej se na shon veškeré hmoty a podívej se dolů, jak tam na výšině tvoji druhové lezou a plazí se velmi zaměstnaní a jak tvé vlastní tělo pozemské mezi tím odpočívá. Oni pracují a staví, my však k tomu uděláme to, co je vám nemožné, aby to bylo dokonalé v krásném pozemském světě našeho Boha. Dokonalé práce a pomoci, aby to lidský duch mohl využít podle zákona. My všichni pomáháme ve zbožném, jásavém díku ke cti Boží.

Ve vesmíru zachvívá se veliký, svatý zákon Jeho Lásky a Spravedlnosti, které jsou jedno. To je to, co my cítíme a co společně v nás všech proudíc, tká: Láska a Spravedlnost, světlá vůle Boží.“

Hjalfdar byl jako opojen. Nevěděl, jak proudy života uvolnily v něm toto slovo bytostného obra, nýbrž cítil jen pohyb, poznání a obdarování, když slyšel poprvé slovo „Bůh“. Věděl hned, že je to jméno světlého Otce. Zdálo se mu, jako by je nemohl nikdy říci, aniž by se zbožně nevrhl v prach.

Obři převyšovali všechnu bytostnost, která zde protkávala horu jako korunu. Jako lesklý kopulovitý palác křišťálového paprsku, klenulo se jejich zářící chtění, jejich služby, píle a láska nad jejich horou.

„Pohleď, Hjalfdare, jak máme již dole připraveno vše, co v několika dnech propukne! Podívej se na nádheru živlů, jak je není možno zadržet v jejich touze po rozžhavení!“

Průhledné jako jasné hvězdy zdály se bytí bílé skály, bílé a měkké, jako by to byly mýdlové horniny. Veliké, nepříliš tlusté ploty byly tu vytvořeny úplně, pravidelně a velmi jemně.

„Pohleď, jak zpracováváme hmotu naší bytostnou silou. A tak můžeme ji zvednout, položit a vyklidit z pokladů její stejnorodosti a spojit ji s bytostnou silou, že se nebude moci nikdy rozpadnout a rozpukat, pokud to neučiní opět bytostná vůle, poháněná vůli Boží. Neboť jen vůle Boží dává nám sílu, že můžeme v ní konat, co naplní posvátný zákon.

Podívej se k hoře. Až lidští duchové počnou na východě stavět své stany a založí sídlo pro lidi i dobytek, pak započne naše práce na západním svahu. Pracujme nejraději sami, aspoň na začátku. Až bude vytvořen základ, pak uchopí tebe, Hjalfdare, vznešené vedení. Vidím již blížiti se k tobě proudy Světa.

Pak budeš vědět, kdo je ten, který ti poručil stavbu a budeš vědět, jaká bude. Ty jsi nařizující a my provádějící. Ovšem také s pomocí hmotné lidské síly. Musíme se spojit, neboť spolu-

práce v radostném chtění pro Světlo Světa je spása nás všech. Pohled' také na druhou stranu, kde draci vydechují svoje výpary, kde je sirnatá půda a kde na kamení se shromažďují lesklé křišťály, měděné, modravé a zelené. To jsou základy krásných kovů, které, vy lidé, budete jednou vykopávat na zbraně a šperky. Až provedeme slavně celý dům a na bělostné stěny vypíšeme zlatem posvátná slova, budete tavit a vyklepávat z tohoto kovového lesku předměty podle vědění bytostných země, které se naučíte znát, až je budete potřebovat.

Poklady leží v útrokách země, jejich rozkvět je však teprve v klíně budoucnosti.“

Zdalo se, jako by při těchto Urových slovech otevřely se hlubiny před Hjalldarovým zrakem. Klenuté, svítivé propasti zely z útroby země, naplněné vařícím ohněm nejrůznějších barev. Zelené, modré, fialové a měděně červené.

Planoucí, tekuté rudy potažené lesklou a jemnou blanou začaly se tu a tam již zhutňovat.

Láskyplně předoucí působící vlákna zpracovávala zrcadlící se obrazy, které z vůle Světlych plynuly dolů a byly zde přijímány maličkým, lezoucím a hemžícím se náručkem země. Zaznívalo zvonění a řinčení jemného kovu a zvonivé údery kladiv.

Pojednou Hjalldar téměř zapomněl, že stojí na čisté výšině v kruhu obrů, kteří nepracují sami v hlubinách a propastech pod hutným povrchem země v říši bytostných trpaslíků se žhavou mědí, zlatem a kovy. Jak živě působila přece síla dopředu tkajících bytostných představ a výtvorů na duchy.

Horlivý shon pozemských gnómů (podzemních skřítků) okouznil ho svým neúnavným pohybem. Prál si, aby byl všude, a hle, byl se svým vnímáním zde i tam, všechno živě chápaje!

Zatímco Hjalldar prožíval hojnost krásy, kterou vytvářelo formující přání představ dřívě, než se uskutečnily ve hmotě, změnila se mezitím slunná, radostná krajina. Ledová šed' pokryla oblohu jako jemná přikrývka. Nad hlubinou, v níž živlové a bytostní pomocníci připravovali svoje dílny, vřely strašlivé bažiny, zvedaly se malé pahorky, ze sloupů kouře vytryskávaly vařící proudy vody. Tu dala se do pohybu těla draků i tlustá, blahobytná těla ještěřů, tak jako těžká, nemotorná těla bahenních hrochů. Divokými zákruty mocných, smrtonosných ocasů bičovali bažiny a zničili ve chvíli veškeré byliny a křoviska. Výpary a páry stoupaly po příkrém svahu bílé hory a táhly se kolem ní.

Vítr začal hrozivě výt a smečka pádících, skákajících elementárních duchů letěla sem v jeho vzduchových proudech. Tančili vířivě kolem sebe jako listy v podzimní bouři, ale pak se hnali dále a stále divočejší druhové foukali s nadmutými tvářemi přes výšiny. Vítr, který se stupňoval v bouři, byl žhavý a suchý. Jedovaté, žluté byly výpary, které za strašlivého tlaku s hromovým rachotem proudily ze země. Žlutý byl vzduch, žlutá byla bažina, žlutá byla země, žluté bylo nebe s rozervanými mraky. Orkán, který sem hnal větrnou smršť, zuřivě vyl. V dáli lámaly se lesy a bylo slyšet jejich praskot hnaný sem bouří. Chvění zmocnilo se všeho, co bylo pevné.

Bílé, křídové, zrcadlově hladké plochy z vrchních horských vrstev dostaly náhle trhliny a mezery. A zdalo se, jakoby v nitru obrovského masívu to dunělo, ačkoliv navenek se nic nepohnulo.

Hjalldar se díval, jsa schopen proniknout hmotu výparů dolů na svoje druhy, kteří byli zaměstnáni stavbou ležení nablízku jezera. Dívali se jako ztrnulí na tento vítr žlutých mraků, který hrozil, že nasadí na vrchol hory dusivou čepici.

„Bude-li to příliš strašlivé a bude-li se vám zdát, že nemůžete dýchat, pak se spojte se Světlymi a ponořte se do vln jezera! Zavolejte Urdu, jezerní pannu, aby vás držela a soustředíte veškerou sílu vůle. Zavolejte ji z Hjalldarova příkazu, pak se objeví ihned.“

Rozhlíželi se kolem. Odkud to sem přichází Hjalldarův hlas, když jeho tělo, k smrti unaveno leželo ve stanu jako spící? Pohlíželi tázavě na sebe. Obr pohnul jím tolik, že Hjalldar tu zůstal jako prázdný džbán, jako dutý plod ležeti na okraji svahu a oni ho zatáhli do stanu.

„Kdyby tu byla alespoň Holda, ta by si věděla rady! A nyní ta bouře. Nemůžeme přece nechat Hjalldara zde na pospas dusící síře!“

Opět zazněl Hjalldarův hlas tak blízko, tak známě a přece tak daleko. Teď viděli dokonce jeho postavu a vedle něho obra Uru a jeho silnou ruku.

„Hora Světlého Otce je posvátná všem Božím tvorům, kteří žijí v jeho věčné vůli. Proto se nebojte!“

Trhavě prochvívala červená světla žlutí výparů. Dole začal proudit oheň z malých pahorků, ze kterých dříve stříkala voda. Nelétal vysoko, neboť byl příliš hustý. Vody, které náhle naplnily níže položené krajiny, byly bahnitě a sirné, zapáchající hnilobou.

Tu pronikl mučivý řev a sténání. **Mraky pronikly pak až vzhůru na výšinu. Výpary zapáchaly spáleným tukem a kouř byl příliš štiplavým.** Mužové však uposlechli Hjalldarovy rady a hledali své útočiště ve vlnách jezera, které vrhlo vysoké vlny.

Jezerní panna **Urda** seděla na blízkém útesu obklopená tuleni, kteří poskakovali kolem a hlasitě štěkali. Zpívali píseň, která rytmem i řečí se úplně přimykala k hukotu a šumu vod.

Temné byly vlny a hrůzně žlutá obloha, na které přeletěly blesky provázené duněním hromů. Trásla se země. S rachotem řítily se stěny skal na hoře **obrů** a utvořily široou, plotnami zasypanou rovinnu, lesknoucí se bíle jako rubáš nad žářem a vodou, vodními parami a mastnou bažinou.

Obři obklopující Hjalldara, úplně se přizpůsobili pohybům katastrofy. Byli uvolňující a podporující, plně se spolu zachvívajících v průvodu živelů, které je podporovaly. Nyní nasadili znovu své pracovní síly.

Hrůzná zvířata v údolí našla svůj ohnivý krb a hrob a bílá hora vše přikryla. Jako mohutný balvan rozprostřela se po plošině někdejších bažin a sahala až k moři. Moře vrhlo vysoké vlny, které daleko široko hučíce, zaplavovaly dlouhý a rozlehlý sněhobílý záliv, nad nímž se těžce tísnily těžké, žlutě planoucí mraky.

Na hoře Světlého Otce klenula se však duha a Hjalldarův roh volal k soudruhům:

„Přicházím domů!“

Při tomto břeskném zvuku, který náhlým, tajemně oddychujícím tichem vyzuřených živelů pronikl jako jasný, světelný paprsek, začalo se to opět všude hýbat...

Zvířata i rostliny se krčily a člověk se schoval do jasného živelu Urdy. Tiše zadržovaný dech následoval po strašlivých nárazech vody, ohně, bouře a lavin kamení. Ticho, které vydechovalo svatou útěchu Světlého Otce, bylo v přírodě.

„Budte požehnáni a potěšeni všichni, kteří jste dobré a čisté vůle!“

Nyní se odvážily všechny hlavičky pozvednout. Husté nízko visící mlhy, které byly ještě naplněny zápachem bažin, byly rychle rozptýleny chladným vánkem od moře. Tu a tam zatlačil je čistý pohyb hořejších proudů dolů a tam zůstaly chvíli ležet.

Nad horou Světla prostupovala již modř nebes z letících mraků a na západě pronikaly ještě poslední sluneční paprsky. Květiny se radovaly, brouci, červi a šnekovití měkčí objevili se jako vyčarování v masách na pobřeží a na vlhkých lukách.

Těžké proudy deště přehnalý se přes výšinu. Bytostní poslali je na záchranu zvířecího a rostlinného světa na výšině ve chvíli, kdy ohnivé, sirné výpary dosáhly vrcholu a bouře divokou silou hnala síru a oheň na jih. Tam byly síly v plamenech. Mohutní létající draci, rušitelé a postrach zvířecího a rostlinného světa opustili při vzrůstajícím nebezpečí své jeskyně a lesní hnízda a obrátili se k jihu, do lesů a bažin u dalekých, pískovcových hor. Dosavadní svá obydlí zanechali ve svém mlčenlivém, plochem a nevládném letu za sebou.

Byli zahnáni. Cítili tlak živelů, chvění **obrů** a jakýsi druh zloby je užíral a připravoval je o jejich žhavou, divokou bojovnost, kterou vždy mívali. Mnozí z nich, ovšem hlavně samičky, nerozloučily se se svými hnízdy k vůli mláďatům. Tito padli za obět' výparům ještě dříve, než plameny zasáhly les. Někteří zvlášť silní a chytří draci uletěli i s rodinami, nesouce mláďata na zádech. Tento odlet draků byl pozorován také Hjalldarem. Obři se z toho obzvlášť radovali, neboť neměli draků rádi. K tomuto boji v přírodě přivolali ještě řadu jiných **obrů** a stáli jako zed', chráníce horu a přivolávající déšť.

Hjalldar byl hluboce rozechvřen. Světly Otec nechal ho nahlédnout do posvátných dílen svého stvoření, jež pracují v moudrém předvídání samostatně, podle proudů jeho svatého zákona spravedlnosti.

Také lidé vynořili se znovu z jezera, které je chvílemi svými vysokými vlnami obalilo a zachránilo před nejhoršími výpary a nejtěžšími nárazy země. Ve vděčném obdivu velebili péči a věrnost Urdy, která je varovala před každým nebezpečím. Unavení a mokří vylézali z vody.

Jejich prvním činem bylo, že jásavě pozdravili Hjalldara, který před nimi stanul svěží a posílený, jako probuzený z dlouhého spánku. Vyprávěli mu o svých obavách, které v nich vytvořil spánek jeho těla, vzrušeně vyličovali všechny události těchto hodin, jež trvaly den a noc a ještě celý den.

Hjalldar se podívil, neboť úplně ztratil pojem o času.

Kolem něho šlo to všechno jako sen, ve velikém prožití v kruhu obrů. Celá tato převratná hrůzná přírodní událost byla mistrovským dílem bytostných. Sám ještě nevěděl, co všechno získal tímto úzkým spojením s obry. Jemu bylo všechno tak samozřejmé, prosté a přirozené. Proto však nebyl méně vděčným, naopak. Zdálo se mu, jakoby znovu byla mu snata jedna páska z jeho poznávacích očí a on viděl lásku Stvořitelovu ještě v mocnější záři a světle.

Vzpomínal si nyní vědomně na mnohé události. Také na zjev Ahura-Masda-Amesha. Chápal spojovací vliv jeho čisté duchovní síly a prastvořeně bytostnou sílu Merkurovou, jemuž sloužili všichni jeho přátelé. Moudrost prožití všech sil ve službě Světlému Otci byla svatá moudrost velikých služebníků moudrého Pána.

Pln úcty se skláněl, dobře věda, že jeho duchovní plamen jen z nejvyšší milosti směl učiniti skromný doušek z tohoto pramene Pravdy, v nejčistší kněžské službě nejvyššímu Bohu, který je v pravdě Jediný.

Nyní však muselo být také tělu učiněno po právu.

U rychle rozdělaného ohně započala horlivá práce a brzy odpočívali u posilujícího hrubého jídla, které jim Hjalldar několika slovy poželal.

Mlčky je požili a v opaku k jiným večerům, kdy si u ohně vyprávěli zážitky dne, usnuli tentokrát pevně a hluboce již v malé chvíli.

Noc zářila svými měkými světly nad touto horou, která jako běloskvoucí, široký podstavec, tyčila se z nekonečně se táhnoucí roviny, zasypané bažiny draků. Lesy v jižních dálavách žhnuly ještě rudou září, avšak ani hlásek se neozval nad širým polem smrti. Obry nebylo vidět a jedině moře zpívalo svou hlubokou dunící, věrnou píseň jako varhanní akordy v modlitbě, vzhůru ku svaté hoře Světlého Otce.

Příští den se ještě ani řádně nerozbřeskl a již bylo slyšet válení, zvedání a posunování těžkých mas kamenů. Všichni spáči byli probuzeni tímto hlukem, který se náhle blížil. Vyskočili polekáni a hledali příčinu tohoto rušení. Hjalldar dal jim však znamení, aby se chovali tiše a klidně. Na jejich otázku, co znamená tento hluk, jim pravil, že ho vyvolali obři, kteří jsou již v práci.

Tu chtěli mužové rychle ven, aby také mohli přiložit ruce k dílu. Hjalldar jim v tom však zabránil.

„Náš čas ještě nepřišel, nechte je, ať mohou sami položit základy. Nechtějí žádnou pomoc. My nemůžeme nikdy a nijak udělat jejich práci, ale můžeme z toho vidět, jak nutně jejich pomoc potřebujeme. Připravte všechno v nás a kolem nás, aby přišli rádi. Na společné výstavbě domu Světlému Otci musíme se naučit mnohé, především však vyrovnání všech sil, jejich doplnění a jejich spolupráci.“

Nyní mne nechte o samotě. Jděte stavět chatrče a kůlny a nechte také obry o samotě. Chci se otevřít duchu, který této noci ke mně přišel a mluvil!“

Když všichni odešli, uchopil Hjalldar tabulku z bílého kamene a ostře špičatý klín, který si sám přibrousil na hoře obrů.

Tímto klínem ryl na tabulku čáru za čarou, podle obrazu, který uchoval jasně a zřetelně ve svém nitru.

První byl čtyřúhelník, jehož zdi měly být postaveny přímo vzhůru. Plochá střecha měla uzavírat tento čtvercový dům až na jediné místo v jeho středu, kterým bylo možno nahlédnouti dovnitř. Dole právě pod volným středem měl stát čtyřhranný kámen. Tento kámen měl být podkladem pro veliký, průhledný pohár. Jinak nemělo být v tomto velikém a vysokém prostoru nic, jen úzké štěrby pro světlo a vzduch na nejhořejším okraji stěn.

Prostý, čistý a vysoký stál obraz stavby v Hjalldarově duchu. Když to vše vyryl do kamene, byl by také rád vyzkoumal výšku a šířku. A tu slyšel hlas: „Vezměte dvanáctkrát výši dorostlého muže a naměřte výšku a šířku, neboť to je napoprvé dosti. Až bude stavba hotova, ukáží vám její výzdobu.

Zdalo se, že tento bílý, téměř průhledný kámen vyzařuje zlaté světlo. Objevily se tu různé figury a značky, zářící téměř jako vyryté z kamene.

Hjalldar při spatření těchto značek nedovedl si vůbec nic představit, přesto však byly mu dávno známé a běžné.

Na stropě místnosti, který byl také proveden z bílých ploten, mělo kolem okrouhlého okna, jimž bylo vidět na nebi svítit zlaté, zářící slunce se čtyřmi prodlouženými paprsky jako křížem.

Když Hjalldar spatřil tento obraz, přepadlo jeho velikou postavu rozechvění. Jeho tvář byla bledá, úzká a špičatá a jeho oči byly jako vyhaslé. Srdce bilo tak mohutnými údery, že Hjalldar nemohl téměř ani dýchat.

Chvěl se mrazem a chladný pot na něm vyrazil. Potom však vplynula proudící, vřelá a osvěžující síla do jeho těla.

„Pane!“ bylo jediné slovo, které našel.

Kruhy a čáry, které Hjalldar nakreslil, byly paprsky ze Světla a měly mu ukázat shromáždění sil a naplnění zákona a které stavbou ve hmotě budou do ní přeneseny z nejvyšších výšin.

„Toto je kámen poznání, kámen mudrců, obraz Božího zákona ve stvoření. Pohled, človče, čemu tě duch učí a podrž to, co máš, neboť *Já jsem!*“

V Hjalldarovi to bouřilo. Zdály se v něm svítat vzpomínky na jakési prožití, ale on nevěděl, co by si s tím počal. Zcela proti svému zvyku byl rozptýlen, neklidný a jeho myšlenky byly těžkopádné. Každý úd ho bolel a hlava hrozila, že se roztrhne.

Bolestně bila mu krev ve spáncích. Pln nelibosti odsunul tuto náladu od sebe, ale ona se opět vracela. Síla ho naplnila, síla, která se mu zdála zprvu přemocná. Při tom jákala v něm radost nad spatřením nádherné stavby v jeho duchu. **Neznal se již více.**

Kde viděl již tento slunci podobný kotouč?

Hledal a pátral již ve svém nitru a připadal si jako neklidný poutník v říši svých zkušeností. Nenacházel žádného východiska, žádného ukazovatele a žádného pomocníka. Kde byli ti vůdcové, kteří jindy vznešení a zářící mu poradili? Hledal všechny, ale zdálo se, jakoby všechny jemu známé proudy zářivého spojení zmizely s paprskem tohoto světla, který vycházel z tohoto kotouče, jehož obě křížící se ramena ho zasahovaly uprostřed jeho já. Napadlo ho zaslíbení jeho vysokého vedení ku stavbě chrámu. Jak jinak, jak prostěji a jak mohutněji bylo mu to nyní dáno, než by byl mohl tušit. **Jako vždy šel Hjalldarův duch daleko před jeho pochopením. Byl tu tichý a tak zbožný v hluboké vážnosti, jakoby Světlý Otec sám k němu promluvil.**

Nad Hjalldarem to šumělo, zvonilo a zpívalo. Řada světle svítících postav přišla shůry a obklopila ho. Posvátná síla Světla proudila s nimi ve větší hojnosti a připravovala Hjalldara ku přijetí vznešeného vedení. Bylo tu sedm zářivých nositelů plamene, vyvolených z průvodu **Aneshy (Ameši)** k pomocné službě.

Zvonicím chórem proudily sem zářící barvy dolů k Hjalldarovi. Byly to barvy duhy. S nimi zazněly zvuky a z těchto záchvěvů vytvořily se pojmy. Hjalldar vzal do ruky tabulku a vyryl do ní ostrým klínem hlásky, které se mu ukázaly ve zlatých číslech. Tak vznikly první runy.

Pojmy, které nedostal ve značkách, vysvětlil sám maličkými symbolickými kresbami nebo obrazy.

To všechno Hjalldar podržel zatím u sebe jako přísné tajemství. Nemluvil o tom s nikým ze svých druhů a toužil jen po Holdě, dobře věda, že by mu rozuměla.

*

NA VÝCHODNÍ STRANĚ HORY

NA VÝCHODNÍ STRANĚ HORY vyrůstaly stany velmi rychle. Na západě pracovali tiše obři sami pro sebe a jen šumot mocných kamenných ploten, které se tu shromažďovaly na oslepujících hromadách, bylo slyšet přes celou výšinu. Nadešel čas hledati spojení také s kamarády v údolí. Hjalldarův roh se rozezvučel a brzy zazněla z údolí odpověď.

Malá družina zatím nelenila. Připravila velké množství dříví, které měla pak menší zvířata na menších nosítkách a saních dopravit na horu. Razili si také novou cestu, neboť nemohli těžký skot vésti úzkou cestou korytem kolem potoka.

Široká cesta vedla nyní velikým obloukem a stoupala zalesněným svahem k východní části výšiny. V nížinách nebylo již viděti ani medvědů, ani lesních lidí.

Tichý mír šířil se údolím a bylo již vidět rozkvet a zář rostlin v milé čistotě a hojnosti pralesa. Žádná noha obrovské opice nerozdupávala již rozlehlé nivy. Všechno směřovalo za slunnými, jásavě zpívajícími proudy světlých Elfů.

Obři drželi dobrou stráž. Staré hnízdo lidských opic odpočívalo v tichém klidu stínu a zdálo se spáti. Žádný drak nepřiblížoval se již k jeho zdem, pod nimiž v hlubinách odpočívalo tiché, čisté a chladné zlato, které mělo brzy vyzdobit dům světlého Otce. Málo kdo dovedl si udělat představu, jak budou zpracovávat toto zlato, které tu odpočívalo v jeskyních jako veliké hory pěny.

Tak táhli připravenou cestou po zavolání Hjalldarova rohu na výšinu. Radost a veselost zněla z jasných písní, které zpívali k počtě Světlého Otce.

Všechny hrůzy, které přežili ve dnech zemských převratů, byly zapomenuty. Zemětřesení zatřáslu mnohou zelenou dolinou, zbořilo četné zdi a otevřelo ještě několik skrytých jeskynních chodeb, ve kterých byla ukryta hojnost zlatého kovu. Starostlivě mysleli na své přátele, když viděli hučící vody se řítit do údolí, trhající s sebou všechno, i velké balvany.

Když nyní kráčeli po svahu stále výš a hlasy pracujících soudruhů jim vesele odpovídaly na pozdrav, naplnila je veliká blaženost. Hjalldar se všemi nejstaršími šel jim vstříc.

Když spatřili jeho vysokou zářící postavu nad kosodřevinami svahu a viděli, jak jeho světlý vlas ve větru vlaje jako koruna paprsků, tu propukli v bouřlivý jásot. Vysoké ohně radosti šlehalý svými hořícími plameny vzhůru k modře zářícímu nebi.

V kruhu přátel pojedli společně chleba, který se Holda naučila připravovat ze zrn. K tomu dodalo jim jezero hojnost ryb. Zatímco se ve společném kruhu těšili z radostného jídla, které jim Hjalldar podával s žehnajícími průpovědmi, zpívala Urda o velikém mořském hadu, který se vynořil z hlubin moře na výšině hory a jehož přemohl Hjalldar, rek.

Všichni naslouchali okouzlení a těšili se, že konečně dosáhli cíle své touhy, hory Světlého Otce. Pevnou rukou pomohli v práci, která den ode dne vyžadovala více péče.

Když postavili stáje zvířat, přikročili k zakládání lidských obydlí. S posvátným chrámem světlého Otce nesměli se ještě zabývat. Hjalldar pracoval svým způsobem v myšlenkách a

svým kreslicím rydlem, při čemž byl úzce spojen s obry. Ostatní mnoho o tom nevěděli, neboť jim zakázal se přibližovat k pracovišti **obřů**.

Světlý kruh obklopoval základy, jejich zdi vyrůstaly z hlubin. Jakoby vyrůstaly z půdy, zvedaly se již běloskvoucí zdi do výše. Bílý kámen byl položen uprostřed základů **a na něm byl hlubokými čarami označen kříž**. Toto byl základní kámen chrámu, který obři položili.

Jakýsi hlas zvolal:

„Hodina nadešla, Hjalfdare. Základy jsou položeny a nyní nastává výstavba!“

*

UPLYNULA LÉTA A NA VÝŠINĚ SE ZVEDAL CHRÁM PÁNĚ

Mezi tím přešla léta. Jasný a zářivý zvedal se na světlé výšině chrám Páně. Na jejím úpatí byla širá, bílá země, na které zvířata moře odpočívala ve velikých houfech.

Na západní straně tříštily se příbojové vlny moře na bílých útesech a na severozápadě rozkládala se širá, zelená, požehnaná země, bohatá lesy, údolími a jezery. Nedohledné byly dálky, které se rozvíraly před zraky na posvátné výšině. Nade vším klenulo se plamenné modré nebe a z něho dolů k zemi napínala se mnohotvárná přediva. Mír a hojnost a radost vydechovala bohatá příroda. Rozlehlé sídliště, sklánějící se terasovitě dolů šířilo se na východním svahu hory a odtok temně modrého, nyní vysokými stromy obklopeného jezera bublal v bílém řečišti až po okraj výšiny a rozlil se odtud ve vodopádech do údolí stříbrného jezera. Tam bylo zachováno ještě původní sídliště a bylo udržováno plody. Opatrovali rozsáhlé lučiny a část úrodných polí na severovýchodě oseli zrním, z něhož lidé připravovali chléb.

Ke všem těmto pracem poskytovali jim bytostní pomoc nejvěrnější měrou. Přiváděli je ke stále novějším vynálezům, které se jim v jejich práci velmi osvědčily.

Malý národ „synů Světla“, jak se směli nazývat, se velmi rozmnožil, zvláště v těch třídách, které pracovali na polích a hospodářství. U potoka, který vytékal z vod světlého jezera **a byl pro ně posvátnou vodou, se umývali, když se chtěli úplně osvobodit ode všeho pozemského myšlení a jednání (opracovávali bílé kameny)**. **Na těchto vodách vystavěli obři s pomocí lidí veliké hráze, mlýny a silocentrály**. Zde řezali, stříhali, mleli a kovali a z tíše šumícího, lesního potoka, stal se potok práce a píce.

Široko daleko rozléhalo se kování a řezání, které bylo spíše broušením. Zde byly zpracovány bílé kameny. Obratné ruce dovedly je dokonce soustružovat a vytvářeli tak poháry a mísy, i veliké, světlé nádrže na vodu a slavnostní chrámové ohně. Tyto nádoby směly být vyrobeny jen pro posvátné účely a jen z příkazů Světých.

V údolí práce to také bylo, kde se slévalo a vytvářelo zlato. Chrámové plotny, které byly zhotovovány jen z Hjalfdarova příkazu **a v jeho přítomnosti, byly napřed opatřeny od něho samého písmem shůry**. Ryl toto písmo ostrým rydlem, které zanechávalo hluboké rýhy, do nich pak bylo naléváno tekuté zlato. **Tak to naučili Hjalfdara Světli, tak jak mu to ukázali bytostní**.

Tyto chrámové plotny byly podivuhodně krásné a zdobily vnitřní stěny svatyně širokým pásem do čtyřúhelníku.

Nejkrásnější však byl chrámový strop, který se zdál býti celý ze **zlata**. Ve vnitřním kruhu měl tvar zářícího slunce, skrze které se smála modrá obloha. Dosáhlo-li slunce místa, kde svítíl tento plamenný průvodce pozemské plodnosti právě nad tímto slunečním otvorem ve stropě, smál se pak plným obličejem hluboko do posvátného prostoru Světlého Otce.

Podle tehdejšího stavu hvězd byl to největší kosmický bod, který se v neporušeném rytmu Božských zákonů připojoval v nejposvátnější hodině ke koloběhu stvoření.

Duchovní a pozemské děje se tehdy ještě současně kryly.

Ve zlatnické dílně pracovali jen někteří, Světlem určení, pod Hjalldarovým vedením. Tato dílna byla částí svatyně a všichni ji měli v úctě jako stánek umění. Dům pobožnosti, který kdysi synové Světla postavili jako první, spočíval ještě v téže výzdobě bujných palem a kapradin na pahorku, blízko někdejšího Hjalldarova domu. Nyní tam bydlel představený obce, který byl starým soudruhem Hjalldarovým. Důstojně vyhlíželi starci, praotcové stále se rozšiřujícího kmene. Otmar, sedlák, jmenoval se stařec, který pevně třímal otěže celého tohoto místa.

Dům Otmarův se velmi rozšiřoval, neboť toho bylo zapotřebí pro veliký počet dětí a čeledi. Stále více přibývalo staveb k hospodářským dvorům, vyrůstaly kůlny a stáje pro silný dobytek. Šedivé, krátkozraké, parohaté krávy a býci vyvíjeli se nejlépe, i když časem změnili rasové zvláštnosti od doby, kdy je Hjalldar převedl na výšinu, aby ozdravěli.

Od generace ke generaci byli větší a jejich hlavy a rohy byly stále krásnější. Hedvábná, šedivě se lesknoucí kůže s krátkou srstí neměla žádných kazů. Zvířata vypěstěná na výšině měla však uprostřed těla bílou hvězdu.

Býci byli zvláště silní a vytrvalí. Nosili a tahali těžké sáně, na kterých se přivázelo dříví z lesa. V hluboce položených lesích objevily se nové druhy zvěře.

V HUSTÝCH PRALESÍCH PŘIBÝVALO ZVĚŘE

Tyto husté pralesy, v nichž kdysi lesní mužové kladli léčky na ptáky, se velmi rychle rozvily od té doby, kdy bylo odstraněno nebezpečí divokých lidí a draků. Všude přibývalo množství ptáků a lezoucích a šplhavých zvěře. Veliká, papouškovitá, pestřelesknoucí se zvířata poletovala ve velikých korunách stromů. Tu a tam bylo vidět ohromná stáda jelenů. Když sedláci jednoho dne podnikli výzkumnou cestu do lesů, spatřili v dáli podivné, nikdy nevidané zvíře.

Bylo oslnivě bílé, veliké, štíhlých a jemných nohou jako jelen. Nemělo však mezi zašpičatělými, nahoru postavenými ušima žádných parohů, za to však na čele, blízko nad očima roh podobný harpuně. Hlava, která se podobala hlavě jelení, byla nesená ušlechtilé prohnutým krkem, který byl ozdoben krátkou hustou hřívou. V ocase měl dlouhé, bílé žíně a zvíře ho užívalo k ohánění hmyzu. Když se muži přiblížili k malé mýtině, kde se zvíře právě napájelo, odběhlo rychlými skoky pryč. Dávno již nevzbudilo nic pozornost mužů tak, jako toto neznámé zvíře.

Stále číhali v úkrytech a brzy nabyli zkušeností, jak by se tohoto zvířete zmocnili. S dlouhými, z rostlinných vláken upletenými lany vydali se na cestu a obklíčili pastviště zvířete velikou délkou. Na vysokých stromech postavili své stráže a čekali po dlouhé hodiny na zvláštní zvíře... Bylo neobyčejně plaché, obzvláště rychlé a mělo velikou sílu. V hněvu dovedlo vyvracet stromy z kořenů a nepřestávalo pronásledovat nepřítele, pokud ho svým rohem neprobodlo. Toto vše mohli snadno pozorovati ze svého úkrytu.

Zvíře přicházelo často samo, občas však také se samičkou, která byla něžnější, neměla rohu a více se podobala jelení krávi. Zvíře mělo zvláštní nohy a prsty, které byly porostlé rohovinou.

„Zde musí přijít Hjalldar, chceme-li toto zvíře chytit,“ řekli si po dlouhém, marném namáhání a vůdcův roh podal o lovu na výšinu zprávu.

S hory přišla ihned odpověď. Radostně zatroubil zlatý roh, který ulili synové Hjalldarovi a svým veselým zvukem odpovídal:

„Přijdu.“

Nikdo z lidí nevěděl jak, kdy a odkud přišlo toto podivné bílé a tak plaché zvíře, které v rychlých a půvabných skocích a s obzvláštní radostí pobíhalo při měsíčním svitu a bylo téměř vždy samo.

Rozlehlost a lesní klid i vysoké traviny snad je přitahovaly. Lidé však se divili tomu, že vzdor své plachosti stále vyhledávalo tak živé údolí píle.

Byli v trvalém spojení s posvátnou výšinou. Byl to čilý život. Poslové a nosiči chodili sem a tam a syn nejvyššího sedláka postavil dokonce saně na vlečkách, které byly taženy silnými býky. V těchto saních, jimž říkali vozy, vozili krásné, pro chrám připravené plotny a bílé poháry nahoru ke svatému domu.

Brzy měl již být hotov po mnohaleté píli a námaze.

Všichni se těšili na den Světla, kdy Světlý Otec naplní svůj posvátný dům na zemi svou silou a milostí, aby v něm přebýval.

Tyto vážné a přirozené, veškeré změkčilosti vzdálené, pojila posvátná úcta a plachost, když myslívali na tento den.

„Musíme se k tomu připravit se zvláštní péčí,“ říkaly ženy mezi sebou a učily děvčata vítí věnce a učily je umění uctívání pohybem. Byly to hlavně kroky a úklony v klidné, harmonické sestavě, podle zvuků písní, kterou samy zpívaly.

Tyto písně byly naladěny na zvláštní druh přírodních zvuků a zachvívaly se ve spojení s duchovními a bytostnými sférami tak vroucně, že se jimi otevírala cesta vzhůru, po které mohla pronikat dolů plná síla proudu Světla.

Holda a její dcery dovedly nejlépe uctívat Světlé a po nich dělaly to tak všechny ženy a žádaly Holdu o pomoc a vedení.

Vždy sedávaly společně odpočívající po denní práci ve velké, sloupy podepřené síni Hjalldarova obydlí, kam se vešlo mnoho lidí. Oddávaly se pak s radostí pracím svých prstů.

Stáčely vlnu bílých ovcí na dlouhá vlákna, ze kterých pletly bílá, splývavá roucha. Stále ještě používaly svých velkých, starých rámců, v nichž protahovaly natažená vlákna sem a tam, až z nich bylo pevné tkanivo.

Při tom panovalo mezi ženami naprosté mlčení a jen děvčata, která s narůžovělými tvářemi a zářícíma očima seděla u své práce, povzdychla si občas tiše nebo nahlas.

Pak prosily Holdu, aby vyprávěla něco o Světlych a napjatě poslouchaly. Nemohlo být nic přeslechnuto nebo nesprávně pochopeno, poněvadž všechny byly pevně rozhodnuty předat to všechno zase jednou svým dětem a vnukům právě tak, jak to nyní činila Holda.

Nejraději jim vyprávěla o tom, jak ji kdysi pomocníci vodili a jak se všemu naučila z jejich příkladu. Veliká láska a vděčnost k bytostným prochvívaly celé Holdino bytí. Nemohla se dost vynasnažiti, aby tyto malé, lidské děti naučila a poučila a ony mohly zkusit také všechno, co poznala ona. Brzy uplyne přece čas, kdy ona jako mladá matka může dlít mezi nimi.

Posvátné kruhy šuměly dolů ze Světla k zemi a slibovaly návrat do vyššího, světlejšího, původního domova. Podle lidských dohadů snad ještě za velmi dlouhou dobu, ale pro její vidoucí oko tak blízko, jako se věčnost bez času, ve svých neustálých změnách zdá býti duchu stále blížká a stále přítomná.

Holda žila stále napřed, zatím co ve svých pozemských snahách vědomě vykonávala činy okamžiku. V této době rozšiřujících se záchvěvů to bylo, kdy svítící, světlá žena zrcadlila se obrazně v jejím duchu v proudu růžového světla.

„Pramáti!“ zpíval zvuk slov v záchvěvech světlych kruhů, které obklopovaly tento vznešený obraz shůry.

Nekonečně jemné paprsky oslepující běli proudily z něho současně s jemně růžovým leskem, který probouzel v duchu lásku a radost... Oživující proudy sil pronikaly Holdu a oživovaly její vlastní tělo. Napomáhaly však také všude, léčíce a osvěžující, jakmile vložila své ruce na někoho jiného.

Zvířata skvěle prospívala na rozlehlých, zelených pastvinách a působila Holdě zvláštní radost. Její léčivé byliny a plody byly pilnými ženami nasázeny na nově založená pole a záhony. V malé, vlastnoručně vyzdobené kuchyni pracovala Holda se dvěma děvčaty. Nikdo jiný nesměl vstoupit do této malé, tajemné komůrky, neboť bytostné protkalo zde svá oživující budující vlákna a Holda netrpěla, aby tyto pilné maličké něco vyrušovalo.

Holdin zrak otvíral se stále více pro všechno světlé, pohyblivé tvoření Boží. Malé bytosti, se kterými ode dávna byla v důvěrném styku, zdály se býti k ní stále více přitahovány. Nad květinami a bylinami, které jinak rádi opouštěli, jakmile byly vytrhány ze svých kořenů a uvadly k smrti, spočívaly jemné prsty těchto Elfů a tiše vadnoucí záře jejich dechu, lesk lásky a chtění k dalšímu rozvoji všech jejich sil.

Holda toto vše silně prožívala, vidouc, jak živé může přinášeti opět živému užitek v podivuhodné vzájemné hře. Proto se těšila z trvalého rozvoje svých bylin, květin a plodů, které již nyní nerostly divoce a zdály se býti zvlášť chráněny požehnáním Světlého Otce. Byly větší, šťavnatější a plnější při této péči na polích a zahradách, které Hjalldar na její prosbu dal zvlášť zaříditi na svazích výšiny. Krátké a tvrdé křoviny byly odtud odstraněny a místo nich zasázeny stromy, které již v údolí stříbrného jezera, kde rostly divoce, nesly bohaté plody. Holda určila jim toto místo, neboť světlý Elf „údolí práce“ se k ní přiblížil a poradil jí to. Tyto plody, které se podobaly velikým, šťavnatým broskvím a svou krásnou barvou byly jako nažloutlá jablka, měla Holda obzvláště ráda. Mimo to byla tu veliká červená jablka, jejichž stromy velmi krásně rostly.

„Právě tyto stromy budou se skvěle rozvíjet v nové zemi“, šeptalo dítě Elfů. „Potěší Holdiny oči, až v příštích letech ponесou ovoce.“

Dvakrát do roka podle rytmu tehdejšího oběhu hvězd přinášely tyto stromy své ovoce. Skvoucí zeleň pokrývala trvale tyto zahrady a když jedna travina uschla a zežloutla, vyrůstala vedle ní již nová, smaragdově zelená. Také listnaté stromy setřásaly své listí, které bylo však jiného, velikého druhu než listy dnešních stromů. Z jejich malých pupenů vyrazily však současně opět nové, zatím co staré byly ještě žluté a červené v nádheře barev, jež zdobily údolí a pahorky.

To byla doba zralosti, ve které lidé nemohli téměř zvládnouti hojnost darů. Mnoho přezrávalo a propadlo rozkladu. Byl to čas, kdy se Holda dívala na tuto hojnost téměř smutně s úzkostlivou starostí, zda někdo v dále netrpí nějakou nouzí, zatím co oni zde mají stále nové, bohaté dary Světlého Otce a stále se množící plody.

Počala živit tyto myšlenky a vysílala vlákna svého myšlení daleko ven za neznámý obzor země. Zda bude její otázka někdy zodpovězena?

V dobách žní muselo všechno pomáhat. Tehdy jednalo se jedině o to, shromáždit moudře a věrně dary přírody a zhodnotiti je. Byly vykonávány jen ty nejdůležitější práce. Všechno pletení, práce na stavbách, všechna jemná, zlatnická práce, ba i mletí zrn, svážení dříví, lovení ryb a zvířet bylo přerušeno.

Společná práce ve žních skýtala hojnost radostí.

Všechny kruhy, které průběhem času růzností své práce vyvíjely se různě v myšlení, způsobech i mravech, byly tak opět vždy spojeny přírodou a měly příležitost navzájem se rozvinout. Všechny rozdíly stáří a práce zmizely. Radostné, díkoplňné žně a zhodnocení všeho ke cti Světlého Otce spojovalo lidi. (Všechny lidi spojovala vděčnost)

Na konec žní spalovalo se suché dříví, staré listí a špatné plody. Všude hořely mohutné sloupy ohně provázené písněmi díků a prosebnými zpěvy. Údolí se rozléhalo zpěvem a z výšiny duněly mocné, cvičebné chóry starců, kteří se již dávno připravovali, aby mohli uctívat dům Světlého Otce svými zpěvy.

Denně při západu slunce cvičili své zpěvy čistým, vážným a slavnostním způsobem. Při žňových ohních mísil se jejich zpěv se zpěvem veselých, jasných hlasů mladých mužů a chlapců. Lidem v údolí se často zdálo, jakoby shůry slýchali chóry Věčných.

Při své práci stále znovu vyciřovali pomoc bytostných.

Při lití Hjalfdarova rohu přišli mladíci na to, jak možno z měkého **zlata** vytvářet a vykovat nadoby. Jejich světlí přátelé vedli je skvěle a prostě, že brzy s údivem pozorovali nová díla svých rukou.

Podobně jako mladíkům při zpracování **zlata** vedlo se i starcům při napínání střev, které chtěli zpracovat na tětivy a lana.

Když je jednou právě velmi napjali, zvedl se náhle déšť, který se stupňoval v bouři. S údivem naslouchali, jak vítr v těchto strunách vyluzuje jemné zvuky podobné oněm, které svými hlasy tak rádi napodobovali. Pohyb paprsků a vláken bytostného života. Slyšeli, jak to bytostní mohli provádět až dolů do hmoty a pozorovali, že k tomu mohou využít pevně vytvořené hmoty, kterou dokonce velmi nutně potřebují, jako nástroje pro své myšlenky a ruce. Tak vyrobili si malé nástroje ze dřeva a z velkých tlustostěnných plodů. Napjali střeva a zkoušeli jejich zvuky brnkáním. Tím vyvíjelo se v pozorování stále víc a více čilé působení ve spojení s Bohem chtěnými zákony.

Lidé byli při tom tak šťastni, **neboť neznali nic jiného než to, že smí stále žít v lásce světlého Otce a využívat hojnosti rozkvětu.** Požehnání šířícího působení žen pojilo se jako podivuhodný doplněk se silným tvořením mužů. Co muž vytvářel činem, to působily ženy pod vedením Světých, myslíce na to již dopředu, přejíce si toho, povzbuzující to. **Co muž vytvářel a chránil, to používaly a udržovaly ženy v moudré věrnosti. Směly se naučit od Světých ze zahrad blažených opatrování a péči, které je činilo šťastnými.**

Lidé volali Hjalfdara, aby přišel na lov a těšili se, co řekne tomuto krásnému zvířeti.

A Hjalfdar přišel. Vzal si sebou své syny a několik starších a dal se provázet lesem. Tam se utábořili v hustém křoví, blízko mýtiny. Veliké, rudé kalichy květin byly rozkvetlé a svítily v zapadajícím slunci. Horský potůček na druhé straně údolí šuměl, vytékaje ze stříbrného jezera a vlnil se stále šířeji a pomaleji šťavnatým zeleným údolím.

Na kraji lesa našel Hjalfdar stopy, kterých ještě neznal.

V měkké půdě byl tu otištěn téměř uzavřený kruh, na jehož širší stěně byly patrné otisky prstů.

Hjalfdarovy bystré, jasnovidné oči poznaly ihned v této stopě zvláštní druh.

Druhým znamením byly poraněné stromy, které jevíly stopy ostrého rohu. Hjalfdar ukázal mlčky na takový kmen, který vyhlížel, jako by měl hlubokou ránu.

„Pohleďte, jak ten strom tu stojí smutně a jak jeho míza teče na zem jako krev! Takové rány musíte zacelit **láskou a činem.** Pošlu vám Holdu, aby vás naučila, co máte s tím dělat. Stromy v blízkosti našich obydlí musí cítit, že je duchovní plameny láskyplně střeží. Tak to chtějí Světli. Naše stromy nesmí strádat jako jejich bratři v divočině, neboť také nám dávají, co mají lepšího.

Což jste to cizí zvíře dráždili, že tak řádilo zde v lese? To přece není potřeba k získání potravy ani k udržení života, co zvíře udělalo zde i tam. Všude vidím stopy krvavého poranění. Jak je to možné?“

Dotčení pohlíželi mužové jeden na druhého. Udělali něco špatně? Po chvíli vyrazil stísněně jeden z lovců ze svého hrdla:

„Léčka?“

„Zatáhněte léčku a čekejte, zda-li se zvíře ukáže a co bude dělat,“ pravil Hjalfdar.

Plaše pohlíželi na něho. Vráska hluboká a vážná vyryla se mezi jeho očima. Hjalfdar je káral, což oni cítili. Kdyby alespoň řekl něco více! Cítili, že jejich nesprávné jednání ho bolí z nějakého hlubšího důvodu, který nemohli pochopit a jež jim nebyl jasný. Stále ještě doufali, že se mylil.

„Ach ne, nic si nenamlouvejte,“ pravil Hjalfdar, „je to tak, jak to cítíte. Bolí mne, že práce, pohodlí, bohatství, blahobyt a vzdělání odcizují vás vědění a chápání přírody.

Já vím, že chcete využití všech vyšších vítězících předností. Kdysi však činili jste tak jen v sebeobraně nebo v získávání životních potřeb, ale nyní? Lovecká vášeň, touha po štvání zvěře

a žádostivost změny! Chcete tím rušit život? Vyčkávejte ve zbožném obdivu a pozorování na pohyb všeho stvořeného v přírodě a pak budete rozsévat lásku a dík. Pak také budete sklízet jen lásku a dík. Tam, kde obdržíte ránu, tam jste také ránu zasadili, necht' to bylo v myšlenkách nebo přání. Zatahněte vaši léčku a čekejte, zda zvíře přijde.“

Již se blížila noc. Stříbrné světlo měsíce lesklo se na jezeře a široký potok třpytil se mezi stromy jako stříbrná páska. Ještě hlasitěji šuměly jeho vlny nočním tichem a v něm bylo slyšet padání listů a skřípání dřev. Papoušci ve snu vrkali. Velké stříbrné rajky poletovaly neslyšně nad stromy a pohybovaly se v nočním světle jako závoje.

Mírný vánek setřásl bílé květy planých jablek a omamné vůně vystupovaly z kalíšku květin.

Byla to kouzelná noc. Všichni to cítili. V Hjalldarově blízkosti bylo jim vždy jako ve službě Boží. Byli šťastni. Bolest z jejich chyby je měkčeji naladila, a proto byli dvojnásob přístupni a vděčni za veškerou krásu, která se jim naskytovala. Tu bylo slyšet kroky a praskot větví, poskakující dupot a podivuhodně řehtavý křik. Znělo to jako smích a přece jako volání k boji.

Tak to klusalo divokými skoky lesem na lučinu. Tam se zdálo, jakoby zvíře začalo tancovat. Vyskakovalo vysoko vzhůru, otáčelo se, poskakovalo na předních nohách a vyhazovalo zadní do vzduchu. Bílá, krátká, bezvadná srst leskla se v měsíčním svitu a mléčně jemná vyzařování obklopovala zvíře.

Hjalldar čekal napjatě, bez hnutí se zatajeným dechem. Všechno v něm naslouchalo. To, co viděl, ho rozechvělo, neboť toto zvíře svítilo podivuhodným leskem čistoty před jeho očima.

Bylo zřejmě ve spojení s vyššími říšemi a vlákna jeho záření spojovala je s jemnohmotnou a bytostnou sférou. Při tom snesl se z ducha svítící praobraz nad zvíře, které znázorňovalo děj podivuhodného vývoje. Jeho silné vyzařování spojovalo se s jemnohmotnou formou, která se opět trochu více podobala vzoru, který bylo vidět vznášet se v ještě světlejší vrstvě. Na tomto pravzoru byl vidět oslepujivě bílý muž.

Hjalldarem to proniklo jako blesk. Mělo to zvíře sloužit k jízdě, co mu to ukazovali Světlí?

„Vypadá to jako ti mlžní ořové, na nichž kdysi Světlí jeli!“ Nyní to věděl. Toti zvíře bylo jakýmsi druhem oře. Dar Světých. Jak se však k němu přiblížit?

Úplně nechtěně namáhalo se jeho hrdlo vyrazit řehtající smích, který zvíře zprvu vydávalo. A podařilo se mu to.

Zvíře stanulo náhle tiše, ve zvlášť přísném postoji majíc podlouhlou hlavu přitíštěnou na štíhlém zahnutém krku. Zvláštní bylo jeho chvění boků.

Teprve nyní Hjalldar uviděl také jemný, bílý dlouhý ocas, čistý jako čerstvě napadlý sníh. Spadal téměř až na zem. Hjalldarovi byly nápadné štíhlé dlouhé nohy zvířete s neobvyklými kopyty. Zvíře tiše pozvedlo nohu, aby vzrušením zahrabalo, tiše ji však opět postavilo na měkký travník.

Krásné, klidné, pozorující a bdělé oči se leskly, jakoby se v nich zrcadlilo světlo měsíce. Tajemně šuměl vítr v korunách stromů. Zvíře pozvedlo hlavu, natáhlo krk, jakoby naslouchalo.

Opět zaznělo Hjalldarovo zavolání lučinou. Jediným skokem zvíře vyrazilo a vletělo do lesa. Hnalo se jako bouře. Se strašlivou silou a prudkostí již by byl nikdo nehledal ve štíhlosti údů, s napřaženým rohem kupředu, vyhazujíc daleko zadníma nohama, že se zdálo, jako by se mohlo převrhnout.

I těmto odvážným, divokým mužům lesa zachvělo se srdce při těchto skocích, které trvaly jen několik vteřin.

Hjalldar jim pokynul, aby tiše vyhledali úkryt. On však vstal a držel kopí nyní před sebou. Tak očekával zvíře. Pak viděl, jak se pohnuly listy, odhrnula se stranou spleť lián a zjevila se bílá hlava. Oči zdály se skutečně hořet. Pevně a klidně zaryly se Hjalldarovy oči do očí zvířete, které je zvolna zavřelo. Pak se zdálo, že celou jeho postavou, která se mezi tím objevila, proniklo jakési chvění.

Hjalldar vyrazil ze sebe tiché zavolání. Zvuk, ve kterém se chvělo mnoho lásky. Jeho kopí, které mířilo na oči zvířete se zvolna sklánělo, až se jeho hrot dotkl půdy. Oči a hlava zvířete sledovaly jako očarovány jeho jednání. Zvíře sklonilo hlavu a kleslo na kolena. Tu přiblížil se Hjalldar bez bázně, vložil svou ruku na jeho čelo, zatímco sám poklekl vedle zvířete.

„Byl jsi poslán Světlymi! Máš nám sloužit, ale tvůj život má být svobodný, neboť tak zní jejich příkaz! Vstaň a neboj se!“

Jakoby zvíře rozumělo, povstalo, Hjalldar šel zvolna přes mýtinu po stopě **jednorožce** a zvíře šlo za ním. Vždy po chvíli zcela tiše zavolal a natáhl svou ruku stranou. Neohlížel se přitom, ale slyšel, že zvíře jde za ním.

Teprve tehdy, když zmizel s **jednorožcem** na druhé straně lesa, vylezli Hjalldarovi druhové ze svého úkrytu. Viděli opět podivuhodnou věc, jak Hjalldar vůlí svého ducha zkontrolil v lásce divoké zvíře.

Beze slov uchvácení pohlíželi na sebe v plachém obdivu a úctě před Hjalldarovou mocí. Pak jednomyslně se rozhodli, že půjdou za ním. Hjalldarovi záleželo na tom, aby mohl zvíře pozorovat, aby si mezitím na něho zvyklo. Podal mu několik lístků z Holdiny zahrady, které s radostí sežralo. Potom poklepal je tiše na štíhlém krku a hladil jeho hustou hřívu. Růžové chřipí zvířete očichávalo důvěrně jeho ruku a počínalo si úplně krotce. Náhle však skočilo stranou, obrátilo se a pádilo tryskem k potoku. Bylo pryč a v houštinách lesa se ztratilo.

„Jak je dobře, že jsem mu dal Holdiny byliny. Teď přijde zas,“ pravil Hjalldar.

V pozdní noci nastoupil se svými druhy cestu k domovu.

Hjalldar zůstal několik dnů v údolí práce, aby se důvěrněji seznámil s novým zvířetem. Nyní vycházel již jen se svým synem Jalfem a jedním lovcem. Tři postačili. Oba druhové zůstávali přitom v pozadí jen kvůli pozorování a případné pomoci.

Hjalldar přešel měsícem ozářeným paloukem až na pokraj protilehlého lesa. Tam se posadil na strom a čekal na zvíře.

Když dlouho se nic neobjevovalo, vstal a šel po včerejších stopách. V měkké půdě byly zřetelně vidět. Vedly k potoku a dlouhými skoky přes vodu, kde se téměř ztrácely.

Hjalldar krácel vodou. Vyšší, hustší a neschůdnější stával se les. Hjalldar však přilnul již srdcem k lovecké stezce a nemohl se již obrátit. Nějaký ptáček ve větvích lákal ho svým zpěvem, jakého ještě neslyšel. Nepozoroval vůbec obtíže cesty a opět zapomněl na své průvodce.

Viděl cestu zvířete, jak mu ji stále ukazovali jeho pomocníci jako jemné, světlé, mlžné kruhy putovat před sebou. Chvillemi měl před sebou jasný obraz **jednorožce**. Chvillemi se mu zdálo, jako by zvíře stálo právě před jeho očima, neboť cítil pohled jeho jasných očí a jeho dech. Daleko široko však nebylo slyšet nic než jeho kroky a vášnivý zpěv ptáčků.

Tak šel stále na západ a vždy více se vzdaloval od údolí svého lidu. Zdálo se mu, jako by se blížil k jiné pozemské říši. Jinak tu vyhlížely rostliny, které tu nacházel. Některé zvláště nápadné zastrčil za pás, aby je mohl ukázat Holdě.

Vlhkost táhla se údolím jako hustá mlha. Toto údolí se po jeho pravém boku stále více rozšiřovalo.

Pro mlhu neviděl téměř ani keře, jimiž musel pronikat. Chvillemi roztrhly se však nahoře mlhy a objevil se kousek modré oblohy s bledými hvězdami. Těžká omamující únava tlačila se na Hjalldara. Že by to byly tyto táhnoucí mlhy?

Nyní to šlo opět dolů. Když se mlhy rozptýlily, spatřil v dáli lesklou plochu velikého jezera. Nyní mísily se jiné rostliny, palmy a kapradiny mezi stromy vyšších vrstev. Znovu se všechno zazelenalo a rozkvetlo a visely tu mnohé plody, kterých Hjalldar ještě neznal.

Stále ještě bylo vidět stopu jednorožcovu na stromech i zemi.

Zvíře tu však nikde nebylo. Stále dusněji bylo v těchto bažinách a malá zelená světla se chvěla a tančila nad širými lučinami a močály. Staré, omšelé, vyvrácené kmeny, často obrovských rozměrů a groteskního vzhledu, svítily také zelenavým svitem. Byly tu mohutné stromy,

sukovité, nepřilíš vysoké, zato však rozložené s dlouhými tenkými větvemi, jež trčely vzhůru jako košťata.

Hjalldarovi bylo nápadno, že byly ožrány a že také kůra jevila stopy mocné ničivé síly, kterou tu někdo zkoušel. Náhle zazněl z dálky dupající, hřmící a praskající dupot, jehož temný zvuk zdál se rozehvívat zemi. Hjalldar se vrhl na zem a naslouchal. Pak povstal a zavrtěl hlavou. Že by to byli buvoli?

Jednou již je potkal na svých potulkách, ale tyto kroky zdály se mu ještě mocnější. Bylo mu nápadno, že výšky stromů přibývá a že tráva ho převyšuje téměř o hlavu. Stále těžší byla jeho cesta. Pak uviděl před sebou vysoký, zdánlivě opuštěný pahorek, postavený od hmyzu podobného mravencům, který však měl křídla a byl veliký jako kobylky.

Pahorek byl skutečně opuštěn a jeho hluboké chodby byly zborceny. Musely v něm rýt zuby nějakého mohutného zvířete. Tu viděl Hjalldar další stopy zkázy. Polámané stromy, vysoké, stonásobně ho převyšující kmeny stromů byly vyvráceny a rozšlapány a byly tu vytvořeny široké volné ulice, ba celé pole.

Poněvadž se dusot stále blížil, zůstal Hjalldar stát. Z dále slyšel rachot vyvrácených a lámaných stromů, řev a dupot nohou a pak uviděl, jak šedočernohnědá armáda ohromných zvířat se žene na něho jako stěna.

Dlouhé choboty vyletovaly do výše a bylo vidět hustě zarostlé hřbety a prsa, zatím co zadní část těla byla pokryta krátkou srstí a tlustou kůží. Obrovská hlava, ve které byly ukryty dvě malé oči pod mohutnou klenbou čela a na které vyrůstaly ohromné boltce velikých uší, měla výraz lstivé dobromyslnosti spojené s divokou silou a pevnou vytrvalostí. Vážné a mlčenlivé, veliké a neúprosné bylo toto zvíře. Dva veliké kly vyrůstaly po straně z tlamy. Hjalldar viděl, že tato zvířata cítila se pány země.

Viděl, že síle tohoto stáda nemůže odolat žádný jednotlivec, který by neměl vyšší síly, jež by mu pomohly. Jakmile se Hjalldar pohroužil do těchto sil, cítil stále zřetelněji jejich přítomnost. Děkoval a modlil se:

„Světly Otče, nech mi ukázat těmto obrům v lásce Tvou svatou sílu, abych je mohl véstí vůlí ducha. Pošli mi světlé proudy Tvých pomocníků, abych se naučil, jak se má moudře řídit Tvoje svaté stvoření!“

Hjalldar viděl, jak nad horami z jihu objevila se dlouhá kopí obrů a slyšel hukot jejich kroků ve vzduchu.

„Tu přicházíte, vy věrní, abyste mi opět prokázali přátelství!“

Elfové však poslali mrak vos proti stádu velikých, pravěkých slonů. Vzduch zčernal, když vosy zaútočily na blížící se zeď jako mrak. Zvířata změnila směr. Zahnula k jezeru a hledala před vosami útočiště v jeho chladných, širých vodách. Hjalldar prohlížel důkladně druh jejich stop. Bylo mu nápadné, že všechna tato zvířata tak náhle táhla ze severozápadu. Množství stád objevilo jeho udivené oko v širých dálavách tohoto světa, který se tu rozkládal na mnoho dnů cesty. Byli tu jeleni, celá stáda krásných mladých zvířat. Jasně červeně a sněhobíle svítily jejich kožešiny. Mocně tyčily se obrovské parohy, které jeleni nemohli téměř ani unést.

Z této strany také přicházela losům podobná, ale mnohem menší zvířata.

Snad byly to přírodní převrasy, které donutily zvěř k tomuto stěhování. Všichni byli k sobě úzce připoutáni, přesto však velmi vzrušeni a divocí. Kde asi zůstanou? Jistě ne na této rovině, jejich lesy, jezera a lučiny dávají jim mnoho možností pohybu. Pojednou vyrazilo stádo jelenů, které však ihned prchlo, zatím co mohutný vůdce zůstal stát a svým velikým tělem snažil se zakrýt úprk svého stáda.

Stál tu se skloněnou hlavou, čekaje na pádící a skákající zvíře, které letělo lehce mohutnými skoky vzduchem jako péro a jako šíp rychle. Také toto zvíře se náhle zastavilo a se vzepřenými nohama a se skloněnou hlavou zastavilo se proti jelenu. Oba stáli jako zkamenělí.

Hjalldarovi málem unikl jásot, když viděl skoky tohoto krásného zvířete, které se ukázalo být leskle bílým jednorozcem. A nyní započal boj a Hjalldar ještě nikdy neviděl krásnějšího a

ušlechtlejšího. Bílé zvíře bylo obratnější a rychlejší než jelen, který to však vyrovnával silou své mohutné ozdoby na hlavě, s níž šerموval jako se zbraní.

Již dvakrát uhodil **jednorožce** tak, že mu z malých ran prýštily malé kapky krve na bílou srst. Avšak ten stále ve hněvu a odvaze napadal mohutného jelena z boku a lstivými skoky zasazoval mu rány do břicha. Jelen se už téměř zhroutil, avšak jeho mocné svaly ho opět mechanicky zase postavily. Daleko slyšitelným řevem, ze kterého se ozýval vztek a bolest, očekával s chvějícími se svaly nový útok divokého jednorožce.

Skloněná mocná hlava vymrštila se pak stranou, jakoby nabírala na lopatu těžkou hromadu hlíny.

Vyskočivší jednorožec neměl již času se před novým nárazem obrátit. Nebezpečí bylo veliké.

Tu zahvízdalo vzduchem dlouhé letící kopí. Zpívající, chvějící a třesoucí se zabodlo do bílé plece jelena, který se zhroutil s hasnoucímá očima, jakoby to byla prázdná, mdlá kůže bez svalů a kostí. **Jednorožec** zůstal proti způsobům svého druhu upoután stát u mrtvoly nepřítele a tiše olizoval držadlo kopí.

Odfukuje, čichal blížení se člověka, pozvedl hlavu a neklidně zaržal dupaje kopyty. Tu postavil uši, když řehtající smích ozval se z lesních travin, tiše se vlnících. Zvolna, opatrně, jakoby přitahován neznámou silou, přicházel **jednorožec** s nataženým krkem a rozevřeným chrípím. Hjalldar povstal a čekal na zvíře, tiše si pohvizduje a **hle, zvíře unavené bojem vděčně ulehlo chvějící se na zem.**

Plaše pohlíželo zvíře vzhůru k člověku. Hjalldar položil své chladné ruce na jeho rány, pak položil na ně chladivé listy a přinesl své kopí. Tiše si pohvizduje kráčel Hjalldar kolem bílého zvířete a nastoupil cestu k domovu. Plouživým krokem a s nasazením veškeré síly následoval ho v dálce **jednorožec.**

*

SLAVNOST NA SLUNNÉ VÝŠINĚ

NA SLUNNÉ VÝŠINĚ připravovalo se všechno na slavnostní dobu. Veškerá krása přírody blížila se v tomto roce svému vrcholu. Zvířata i lidé byli jako květiny. Zářila z nich mocná radost. Kráčeli v rytmu slunovratu a to se projevovalo na den tak, jako v celém způsobu vývoje ducha a duše. Všude byla vystupňovaná tvořivá činnost, kterou bytostní mocnými pohyby ještě povzbuzovali. V přírodě bylo plno radosti. Rostliny i zvířata jákali s lidmi v blaženém uctívání Boha a jako plně rozkvetlé stromy a květiny otvíralo se všechno v nevědomé snaze proudům Světla. *(Lidé i zvířata se nevědomě otvírali proudům světla.)*

Posvátný dům světlého Otce, ozdobený zlatými obrazy a značkami třpytil se bíle v záři slunce. Zářil jako **bílý kámen**, který vyzařuje tisícero násobné proudy světla, které přijal. **Posvátně,** tiše a soumravně bylo v jeho vnitřku. Jen otvorem ve stropě, který byl orámován uměleckým obrazem zářícího slunce, v němž se objevovalo hluboce modré nebe, a z malých okének proudilo světlo do místnosti.

Paprsky vlnily se v podivuhodných pohybech na zlatých nápisech a obrazcích, které Hjalldar přijal od Světla a jenž byly určeny jen pro chrám. Na stěně obrácené k vycházejícímu slunci tvořil jedinou ozdobu veliký a prostotou zářící kříž.

A právě ve své prostotě byl přemocně krásný. **Mimo to měl tento kříž ještě vlastnost, která teprve později počala být lidem nápadnou.**

Toto znamení mělo v sobě silnou, živou sílu. Na podlaze, která byla také z bílých ploten, hořel zlatý nápis trojúhelníku, který se čtyřúhelníkem tvořil krásnou hvězdu. Tento obraz spočíval v kruhu, který měl tytéž rozměry jako sluneční kotouč ve stropě.

Uprostřed této hvězdy zářila na bílém, kamenném podstavci nejsvětější nádoba. Byl to pohár světla. Tak poručil to vznešený čistý duch ze sálu Světlého Otce Hjalfdarovi, aby takto vyzdobil dům Páně. Hjalfdar však ještě nevěděl, co má být uchováno v poháru.

Na vnější straně chrámu postavili starší vysoké harfy, jejichž pevně napjaté struny ve větru krásně zněly. Prosté od základu bylo původní dílo lidské, které tu k počtě Světla zdobilo místnost. Všechno bylo co nejpečlivěji provedeno s výraznými a živými účinky. Všechno vyzařovalo sílu, která byla darována Světlym Otcem a projevovala se ve hmotě.

Tento dům Boží byl v nejlepší slova smyslu shromaždištěm nejčistších sil, které se všechny zachvívaly ve společné službě, uctívání a vytvořené svornosti v zákonech stvoření.

Holda a dvě od ní vyvolené a Světlem označené panny byly jedinými, které směly vstupovat do chrámu již hotového. Holda viděla, jak Světlí vcházejí a vycházejí ve velkých svítících skupinách.

Všichni však byli tak vznešeného čistého druhu, že mimo Holdy a Hjalfdara nemohl jich nikdo vidět. Květinám podobné ženské bytosti, okřídlené jako labutě, které se snášely dolů na stříbrných, světlých obláčkách, lahodily zvláště Holdinu oku. Její duch hledal a pátral ve vzpomínkách, kdy viděla již cosi tak půvabného, kde dýchala tyto vůně, které z jejich činnosti přišly do chrámu, kde prožila toto oslepující chtění jejich vyzařování, které bylo jako vinutí ohromných labutích perutí a linulo se po jejich něžných postavách jako labutí peří.

Holda nemohla se do syta vynadívat na světlé předivo v chrámu, do něhož nevstoupila ještě lidská noha od jeho dokončení. U bran a malých postranních vchodů, které dal Hjalfdar zavírat velikými posunovacími se plotnami, stály vysoké postavy Světla. Jejich hlavy přesahovaly strop chrámu. Nebyli to však obři, nýbrž čistě duchovní, vznešené postavy rytířů, které ukazovaly své zářící zbraně činů lidské ženě. Tu viděla Holda a také po prvé pochopila smysl meče, který jeden z těchto vznešených jí ukázal.

Holda se téměř nemohla odtrhnout z přitažlivého kruhu těchto rytířů. Obklopila ji moudrost a síla a pronikla jí v posvěcené jejich přítomnosti.

„Ó, kéž by tu byl Hjalfdar, který číhá dole v údolí na bílé zvíře!“

Snažila se, aby pochopila všechno, co tito světlí a posvátní přinášeli s sebou a co tak mocně vnikalo do jejího ducha. Byly to proudy, které cítila, barvy a tóny, jejichž povahy a pohyby skrývaly v sobě hádanku nejsvětější krásy a čistoty. Tito Světlí šířili kolem sebe vůně, jež v sobě spojovaly jasnost vzduchu se sladkou vůní lilií a teplem slunce.

Bylo slyšet hlasy, které zpívaly melodie jako hluboký mořský příboj, do něhož zaznívá toužebné volání fléten na širokých pastvinách, zatím co nade všim vznáší se jásavé, jasné znění zvonů. Byly to chóry, v nichž každý z jednotlivých dokonalých hlasů zpíval jinou melodii a protkal ji navzájem s ostatními v posvátném působení.

Holda nevěděla, odkud všichni přicházejí, neboť zpěváků neviděla. Bylo jí však, jakoby toto posvátné spojení v chrámě působilo na ni jako zasvěcení.

Poslala děvčata domů. Chtěla být úplně sama s těmito Světlymi a bylo jí, jakoby ji nutila přemocná touha, aby se oddala této žádosti po samotě.

Krásně se barvil bílý kámen v temně růžovém lesku. Zlaté znamení Světlého kříže na východní stěně vynořovalo se v růžovém žáru. Hluboce modré stíny vystupovaly již v rozích. Byl večer. Tiše zněly zvenčí struny harf ve večerním větru a tiše mísily se mezi ně hlasy duchovních shůry. Přemýšlela a modlila se.

„Světly Otče, v nekonečné dáli Tvého stvoření, kde lidští duchové mají najít Tvoji říši? Kde je skutečně Tvoje východisko? Světly Otče, který jsi všude, nade všim a všemi, odkud jsme přišli my a kam vede naše cesta? Světly Otče, nech ty blažené duchy, kteří Ti zpívají chvály, po všechny časy kolem mne, abych nebyla tak osamělá ve Tvém širém světě!“

Bylo to jako úzkost a bolest opuštěnosti, co Holda cítila. A v této bolesti, kterou nedovedla odůvodnit ani pojmenovat, otevírala se stále více veliké síle Světla.

Holda viděla, jak bílé paprsky přicházely shůry okrouhlým otvorem síně a lámaly své oslepující světlo v bílém poháru. Hukot provázel toto světlo a bílé perutě objevovaly se ve slunečném kotouči střechy.

Jakýsi hlas zněl shůry!

„Já jsem Pán, tvůj Bůh! Já jsem síla a život. Ze mne je všechno. Já jsem věčný zákon, Syn, svatý Duch a Otec. Já jsem počátek a konec a jsem živoucí. Já jsem Vůle a Slovo. Já jsem Pán, tvůj Bůh!“

Opět zahučelo to mocně prostorem a kolem posvátné výšiny zdála se zuřiti bouře.

„Všechno bytostné se raduje a čeká na hodinu, kdy dům Světlého Otce bude naplněn jeho silou. Toto dění tomu duchovně předchází. Pohleď, jak doba tvé přípravy již minula a ty vstupuješ na vlastní úřad jako kněžská žena ve službě Boží!“

Holda sotva věděla a chápala, co jí říká onen Světlý, který stál před jejima očima. Věděla jen, že nebyl na této zemi.

„Vy, lidští duchové budete nositeli mé vůle,“ pravil, „posílám vás, tebe a Hjalfdara, abyste šli napřed. Všichni, kdo podrží mé Slovo ve své paměti, budou následovat.“

Holda podívala se na Světlého přesněji. Bylo to, jakoby seděl na vysokém zlatém trůně, obklopen světlem a pohybem. Zářící rytíři mu sloužili a panna nádherné krásy klečela u jeho nohou a podávala mu svítící pohár. Nad zářivým vznášel se však praobraz ženské pramáti, kterou Holda již znala.

„Kdo je tento Světlý, jehož zahaluješ svým pláštěm?“ Tázal se Holdin duch.

„On jest Parsifal, můj syn, čistě duchovní schrána, skrze kterou světlá Vůle Boha Otce stvořila stvoření, když pravila: Budiž Světlo!“

Jméno Parsifal mělo podivuhodnou sílu. Otevřeného ducha Holdina jakoby proud shůry naplnil životem a bohatě ho obdaroval. A však od země byl pro ni cestou, která se táhla s neodchylnou jistotou nahoru a světlou branou, která se zářivě otevírala k vyššímu životu. Jméno znělo tak podivuhodně a v jeho zvuku bylo živoucí naplnění všech zákonů stvoření.

Co prožila Holda v okamžiku, nemohla si ujasnit. Věděla jen, že je obklopena nádherou, která byla rozlita z výšin do domu Světlého Otce a neodvážila se myslet ani tázat ani to pochopit svým vědomím, vnitřně úplně prázdná, volná a otevřená pro všechno, co do ní plynulo z neznámých výšin a co bylo její jedinou touhou.

Nepřipadala si nijak malá a ubohá, neboť byla prosta veškeré domýšlivosti. Byla skutečně pokorná a znala své hranice. Proto slyšela svým cítěním dále: „Hjalfdar je vyslán, aby lidem země zvěstoval Světlo. Ty, ve své čistotě smíš přijímat vědění, které vám lidem bude k užitku a vzpomínka na tvůj domov bude v tobě stále jasnější.“

V duchu proputuješ (světlé) zahrady půvabného ženství a svým duchovním okem budeš čerpat z pramene Života. Jasným poznáním budeš pít z pramene Pravdy, neboť On, zářící, naplní svoje stvoření silou lásky pro všechny své tvory.

Ty budeš přijímající nádobou, která uštěďruje moudrost k obcerstvení ducha a dává směr k cíli. Na vašich ramenou leží veliká úloha: Máte býti vůdci skrze údolí, neboť hled, vy jste již došli na nejhlubší místa svého koloběhu a nyní jdete zpět vzhůru. Nemohu ti tak rychle rozvinout dalekou stezku vašeho dění v zákonech stvoření. Věčná blaženost je určena vyvíjejícím se jiskrák ducha, které dospějí vědomé dokonalosti a jimž jako pomocníci byli jste poslání vy, poněvadž jste s nimi stejného druhu. Co rozvinete zde ve hmotě, poskytnete vám hojnost všeho k rychlému rozvoji k dokonalosti. Tato země ve hmotě má se podobat blaženému ostrovu modré otčiny ve světlé výši, do které se budete moci vrátit.

Věčně má proudit skrze ni koloběh svatého Světla a věčně má letět po stejné posvátných cestách Světla, sama jako ostrov Světla v moři prožhaveného přediva stvoření. Ó, ty země, vyvolená k posvátnému dílu naplnění!

Skrze nositele semene ducha budeš věčně spojena s láskou, Boží spravedlností a očištěním. Nad hmotou, na posvátných nivách praduchovního tkaniva stvoření, naplní se veliké živoucí

činy vůle Boží a jejich projevy budou proudit od sféry ke sféře, v neodchýlné, posvátné čistotě a síle.

Vy však budete se smět nazývat nositeli svaté vůle a naplňovat ji ve hmotě. Smíte čerpat z nejvyšších a nejčistších niv.

Všechno, co bytostné dalo jako vzor do hmoty, smíte poznat a ve hmotě dokončit. Věčně čistá a nezkřivená budiž posvátná říše vašeho Boha a Pána!“

Uložená v růžové obláčky seděla Holda a naslouchala, obklopena svatými zlatými plameny slov (*sesílala jí zářící sílu*) z úst oné vznešené, andělsky čisté královny nebes, která stála na proudech paprsků a vysílala dolů své síly. Světlem zářící, s hvězdou na hlavě byla ovívána dechem nebes a obklopena řadou nejmilostivějších maličkých, světlých bytostí.

„Podrž to jméno pevně v sobě a čekej na jeho pomoc!“

To byla poslední slova zářivých úst. Pak zbledlo světlo růžového závoje, zmizelo vlnění hluboce modrého, hvězdami jiskřícího pláště. Světlo zhasínalo, mizelo samo v sobě, stoupalo do výše a stále výše a spouštělo na jemných, světlých, z lásky upředených opěrných vláken Holdina ducha zpět do její pozemské schránky.

Posvátné šumění harf zvučelo chrámem Božím, ve kterém prvá, Světlem povoláná kněžka Páně, strávila v modlitbách první noc.

Sedm dní strávila Holda v posvátných místech. Sedm dní a sedm nocí. Stalo se jí to potřebou a ona se nemohla odloučit od těchto posvátných míst. Ovšem vycházela většinou po probdělé noci, kdy směla přijímat mnohé posvátné pravdy ze Světla, do místnosti vlastního velikého domu, aby se podívala po práci svých lidí a ohlédla zahrady a zvířata. Děti a s nimi stejně staří druhové byli tak dobře zapracovaní do všeho, že nacházela vždy všechno v pořádku. S radostí viděla, jak prospívají květiny a ovoce pod rukama mladých žen, jak zvířata denně sílí a krásní a jak všechny pozemské práce pokračují. Mladé ženy a mladí muži dělali všechno s největší radostí, že smějí konečně sami dokázat, co dovedou.

Slunné letní dny měly nadejít a tu muselo být všechno slavnostně vyzdobeno.

Na Holdu, *svou přítelkyni, která jim byla ve všem matkou a vůdkyní*, dívali se všichni s vroucí úctou. Od nedávné doby však také s úctyplnou plachostí, neboť cítili, že zvláštní světlé síly tkají kolem Holdy. Zdála se jim často velmi vzdálená. Ona, která byla vždy připravena k činu a měla jasný pohled pro všechno skutečné, bývala nyní jako u vytržení.

„Což nespřádají se kolem ní světlé závoje, tak jasné a plné síly Světla, jaká jest jen v našem chrámě?“ Vyprávěly si obě průvodkyně, které měla Holda nejraději.

„Co to asi je, co ji přitahuje osamělou do chrámu?“

„Holda se modlí a hovoří tam v duchu se Světlymi, kteří jí dávají zprávy o všem co, se lidé mají od ní dovědět.“

„A já věřím, že se doví ještě mnohé a mnohem víc, než co nám smí říci. Je pohřížena stále do sebe a její tvář je tichá, plna jasu a dobroty s odleskem vnitřního štěstí. Dovídá se tajemství světlých sil, pomocí jichž nám pomáhá k moudrosti a k radosti, k práci a úspěchu.“

Pohleďte, jak kráčí, jak se obléká a zdobí a jak každý její posuněk má vysoký stupeň krásy, ovládnutí a duchovního mravu. Je ušlechtilá každým dechem a úplně samozřejmá právě tak, jako jsou světlí pomocníci samozřejmě půvabní v každém pohybu, v každém činu a každém výrazu. Vyrůstá do podivuhodné výše naše milá paní, která je matkou nám všem. Jak jí září z čela moudrost světlého Otce.“

Tak si vyprávěly dívky, mladé i staré ženy, jichž bylo již nyní hodně. Všechny byly stejného mínění. Nic v tom nebylo nepravdivého, nic pochlebovačného nebo vypočítavého. Všechny byly opravdové svobodné lidské ženy.

Všechny se připravovaly zbožně a radostně na slavnost, kterou Hjalldar chtěl uspořádat k Boží počtě v den slunce, kdy chtěl také zasvětit Pánu dům na zemi.

HJALFDARŮV NÁVRAT NA BÍLÉM JEDNOROŽCI

BYL OZNÁMEN **HJALFDARŮV NÁVRAT**. Chtěl přitáhnout s mnoha muži s velikou loveckou kořistí. Pověst o podivuhodném **bílém jednorožci**, který chodil za Hjalfdarem jako věrné domácí zvíře a nosíval ho na svém hřbetě, již dávno pronikla na svatou horu.

Holda se jen usmála a přikývla k této zprávě. Věděla, že toto zvíře bylo určeno nésti Hjalfdara daleko po širé zemi.

Na zemi to šeptalo a šumělo a zvláštní šumot a šepot byl kolem posvátné výšiny, neboť všichni pomocníci, všichni Světlí a všichni bytostní čekali na posvátnou hodinu, kdy síla Boží přijde až k zemi.

Nezměrná hojnost a různost bytostných objevovala se všude a očekávání slavnosti v přírodě stupňovalo se od hodiny k hodině. Také zvířata cosi tušila i rostliny, veliké houfy ptáků táhly sem v takové hojnosti, jak dosud na těchto výšinách nebylo vidět.

Jásot a zpěv, pestré a veselé švitoření naplňovalo svahy zahrad a pastvin.

Večer, když zvířata hrubohmotného stvoření usínala únavou a od západu vystupovala tichá noc, počínalo šeptání a zpívání bytostných ve všech vrstvách v okruhu jejich určení.

Pak otvírala se lidskému duchu brána za branou a stupeň za stupněm. Ke stále bohatšímu prožívání a chápání podle jeho druhu určení a stejnorodost přicházela ke stejnorodosti. **Všichni bytostní vůdcové žvlů připravovali stejným způsobem jako lidští duchové svůj posvátný, vzorně vytvořený sál k přijetí Boží síly, která se rozlévá z nejvyšších výšin do stvoření, právě tak zlaté zahrady milostných, z nichž nejkrásnější a nejčistší byla spanilá Reia, ochránkyně a pomocnice jarně rozkvétajících niv. Stříbrným leskem měsíčního světla zalévaly noci a zpívaly své jásavé písně květin ku cti Boží.**

A do prvního posvátného Božího chrámu na zemi snesl se zářivý bílý kámen, který byl ze světla. Přicházel z nejvyšších výšin a v bílém prostoru šířil oslepující jas. Z něho zazníval mohutný hlas a vycházela mocná síla, která způsobovala, že se toho dne chvěla zem i nebe. Bylo to uprostřed sedmi posvátných dnů, ve kterých se Holda připravovala ke své službě a ke svému zasvěcení v chrámě. Směla vykonat cestu ze zdola vzhůru, úrovněmi stvoření, které musela poznat, aby mohla pomáhat lidstvu.

Hlas však pravil:

„Já jsem, který vyšel z Otce! Já jsem život a síla a Světlo stvoření. Já jsem počátek všeho stvořeného a prastvořeného. Já jsem východisko a vchod pro vás, lidské duchy, neboť nikdo nepříjde k Otci než skrze bránu, která ho vypustila a opět pustí, jestliže jde správnou cestou, cestou zákona! Otevři tvé oči, abys mne poznala i na velikou dálku, neboť tvůj duch dlí nyní na zemi.

Dám tobě a tvému druhu na putování hlubokým údolím svá přikázání, která jsou zákony mého Otce!“

„Co se ve stvoření naplní, to je předepsáno ve veliké knize a co se vyvine skrze Jeho neochvějné zákony, to tam bude napsáno písmem nesmazatelným. To, co nyní přijmete, to podržte. Podržte to, pokud se nenaplní posvátné kruhy přeměn vašeho bytí. Věčně bude toto stvoření ve Světle, z něhož vzniklo, jako křišťálový jasný kámen ve svatých, zářících vlnách Božského prasu světa se zachvívat jako drahokam v koruně mého Otce.“

Holdiny oči se široce rozevřely a ona viděla jak kámen, který byl plně ze světla a měl formu nádherného krystalu, snesl se do bílého chrámového poháru a pohyboval se.

Podivuhodné formy se tvořily a opět mizely a Holda viděla posvátné obrazy, které Hjalfdar vyryl zlatým rydlem do chrámových stěn a ploten.

Tu byl jako první zářící kříž. Jeho živá síla ukazovala jí na světlých paprscích obraz za obrazem z ohromného působení ve stvoření. Holda nebyla schopna vnímat trvale se pohybující podrobnosti.

Potom však objevil se kříž se světlým obalem nadlidské ideální postavy.

„Toto je Parsifal, můj syn,“ pravil hlas pramáti. Pohled, jak řídí stvoření svou zlatou holí, z jeho hlavy září síla Spravedlnosti a z jeho úst proudí světlý meč Pravdy. To je Slovo a v něm spočívá nezměnitelný zákon. On nese v sobě také všechnu sílu splnění až do nejhlubších konečných projevů nejhutnější hmotnosti.“

A opět slyšela Holda mohutný hlas:

„Vám, lidským duchům byla dána možnost toto vše poznat, vědět, spravovat a uchovat ve své paměti. Podržte co máte, neboť já přijdu pak opět a potáhnu světlými říšemi svého stvoření v lásce! Hjalldar bude lidem zvěstovat, co ti v těchto třech dnech bude ještě dáno jako přikázání mého Otce!“

Mohutný hlas umlkl. Také růžově zlaté světlo zmizelo a bílý pozemský podstavec třpytil se ještě v posledních paprscích mizícího Božského světla. Vysoké bílé rytířské postavy, které byly silou Páně zatlačeny do většího okruhu, vystoupily opět a silněji ze světla.

Holda, která toto všechno vnímala, neovládala však značkovací umění v takové míře jako Hjalldar, měla starost, že by mohla cosi nesprávně pochopit nebo zapomenout z toho, co zářící bílý Pán pravil. Stále znovu a znovu hýbalo se to všechno v její paměti. Přála si, aby síla Světých přivolala Hjalldara a aby společně mohli přijmouti přikázání Páně. A tak se také stalo.

Jásavé volání zachvělo se posvátnou halou. Zaznívalo z dále a mezi ně mísil se zpěv mladých mužů a zvuky nástrojů radosti. Stále blíže přicházel k posvátné výšině. Potom však umlkl hluk a průvod se zastavil uprostřed ležení, na širém prostranství. Mnoho mužů přišlo vzhůru z údolí.

Radost, lesk a slavnost byla ve všech jejich posuncích a pohybech. Přinesli s sebou bohatou zeň a silná zvířata táhla nízké ploché vozy na kulatinách, jež byly zatíženy těžkým břemenem. Ovoce, nádherně lesklá dřeva, kopí a překrásné rohy i zářivé předměty z kovů a nádoby nejjemnější práce pro chrám. Byly tu také pestré koberce z rostlinných vláken a leskle zbarvené vlněné látky. Bílý a našedivělý skot byl ozdoben květinami a **pestrými příkrývkami na hřbetech.**

Tak kráčel mlčky dlouhý průvod před Hjalldarem. Pak přišlo to nejkrásnější. Bílé odění mladí mužové, mávajíce zelenými květinami obklopovali Hjalldara, jedoucího **na jednorožci.** Klidně a vzpřímeně seděla jeho veliká postava na překrásném, bílém zvířeti, které hrdě a něžně neslo svého pána. Mnoho mužů s loveckou kořistí, ženami a dětmi uzavíralo průvod. Když došli před Hjalldarův dům, zastavil svého koně, pozdravil je a poděkoval jim.

„Nyní se rozejděte moji milí lidé a postarejte se o nejnütnější. Chci jet sám k domu svého Pána, jak mi bylo nařizeno. **Zdravím vás!**“

Se vztyčenou rukou projel jejich řadami, které se jemu na pozdrav ukláněly.

Tiché stíny Božího domu přijaly Hjalldara a mezi dveřmi pozdravila ho zářícíma očima Holda, jeho žena. Ruku v ruce kráčeli spolu do chrámu, neboť jediný pohled stačil, aby si rozuměli. Nepromluvili ani slova.

Hjalldar propustil svého koně bez jakéhokoli příkazu. Pásl se zprvu klidně kolem svatého domu. Pak ulehl jako ochočená srna a jeho pohled díval se stále na bránu chrámu. Tiše chvěly se světlé vlny kolem Božího domu, který tu zářil v překrásném lesku a uvnitř šířil se **mír a stoupal jako světlý most vzhůru do vyšších úrovní a nesl lidské duchy, kteří tu čekali na svůj úřad.**

Přešla asi hodina tichého soustředění. Stíny večera staly se hrubšími, když se rozezvučelo tiché zvonění, slyšitelné jen duchovním uším. Růžové zbarvení přicházelo současně dolů s tímto zvoněním.

Bylo to jako by růžové červánky zapadajícího slunce ponořily se do něžné záře. Jeden kruh světla za druhým přicházel shůry a proudil opět nahoru. Jakýsi hlas pravil:

„Pohleď, člověče, jak máš putovati stvořením!“

Bílý, oslepujivě jemný paprsek přicházel okrouhlým slunečním otvorem do bílého poháru. Také on byl viditelný jen duchovním okem a jeho setkání s bílým kamenem ve hmotě vzbudilo vyzařování, pohyb, tření, které způsobovalo světlo, zvuk a teplo. Vyvinula se mocná síla. Kdyby oba lidští duchové nebyli tam čistí a otevření, tu by tento příliv síly pociťovali jako téměř nesnesitelné napětí. Takto však nesla je síla ještě vzhůru, prožhabila a povznesla je, aby mohli úplně pochopit.

Jako bílý obláček valilo se přemocné světlo z poháru a stále jasněji viděli duchové světlý, křišťálově bílý kámen, v němž se veškerý zákon objevoval, naplňoval a vyvíjel. Při tom poznali toho, který trůnil nad zákonem a jehož měli zvěstovat tvorům.

„Hle, toto jsou posvátné zákony Boží,“ pravil Pán.

Byl jako zářící oslepující slunce. Jeho roucho bylo bílé jako sníh. Jeho oči byly jako zlaté plameny a jeho hlas jako hukot proudící, řvoucí řeky.

Byl něžný a plný lásky jako tiché šumění větru, avšak dunící a ohromující jako zvuk hromu.

Všechno bytostné seskupilo se v této hodině kolem posvátné výšiny a naslouchalo zbožně Božskému hlasu. Horu Páně zahalil mrak, odděluje ji tak od ostatní hmoty stvoření a pozvedl ji vzhůru.

„Hjalfdare, ty první výhonku, ty prasémě všech stvořených, tebe jsem vyslal na tvou prosbu ke službě v koloběhu stvoření. Slyš nyní mé slovo!“

Hlas zmlkl a přešla chvíle, než se opět pozvedl veliký šum a zvonění.

„Pohleď na moji vůli, která se tu rozzářila před tvým zrakem, jako jsi ji poznal kdysi na Patmu, v místě tvého východiska. Slyš moji vůli, která je tu příkázáním, doplněním mých zákonů a zákonem samým!“

Opět umlkl hlas na dlouhou chvíli. Pak se ozval potřetí: „Vezmi svou tabulku a rydlo a piš věrně slovo za slovem, co ti moje vůle zvěstuje!“

Holda již dávno připravila bílý kámen a ostré zlaté rydlo a podala je nyní Hjalfdarovi.

„Pohleď, dávám ti základní zákon mého stvoření, Hjalfdare, aby lidský duch věděl z mého Slova, jak má putovati tímto stvořením, aby vlákna nezahalila jeho cestu. Piš:

1./ Já jsem Pán, tvůj Bůh! Nepovznášej žádná jiná hnutí svého citu na výši své lásky ke mně! V tom spočívá pro tebe pevné zakotvení, které tě neodchylně přivede opět do světlých výšin tvého původu.

2./ Udržuj lásku ke všemu stvořenému jako můj dar a jako nejvyšší bohatství. Uctívej je v příkázání, tak jako v dávání, jako mé vlastnictví.

3./ Udržuj prostotu v myšlení, řeči i konání, abys neklesl ve zmatek a plochost. Tím dodržíš zákon pohybu, krásy a harmonie.

4./ Nepřivod' žádnému mému tvorů bolesti pro to, abys ukojil svou žádostivost jakéhokoliv druhu, neboť jedině láska může vám pomoci vzhůru.

5./ Přijímej pomoc bytostných ve vděčném poznání mé lásky a pak vás bude stále spojovat vzájemná harmonie a vy se budete moci státi pány v mém stvoření.

Budete-li dodržovat tyto základní zákony mé lásky, pak vás bude posilovat spravedlnost, láska a čistota pro všechnu věčnost.“

*

CHRÁM PÁNĚ NAPLNĚN SILOU SVĚTLA

CHRÁM PÁNĚ byl od této hodiny naplněn nejvyšší silou Světla. Tóny harf šuměly v nočním větru po celé výšině a **oslnivě zářící hvězda** svítila nad okrouhlým slunečním kotoučem haly. Vrhala své modravé světlo na bílý kámen. Hjalldar i Holda ji znali. Znali síly jejího vyzařování a těšili se, že právě nyní, ve dnech nejvyššího duchovního napětí, ovládá tak mocně oblohu.

Znali čistou bytost této hvězdy. Byla to Astarté, zvonivá, zářivě čistá, která lidem uvolňovala cestou tohoto stvoření duši a povzbuzovala ji pro chápání všeho krásného, ušlechtilého a čistého.

Povzbuzovala krásu, tvoření tónu ve hmotě, nabádala k vytváření všeho krásného ve hmotě, které duch čerpal pro tělo nevědomky z vyšších, světlejších a čistších úrovní a předávala mu to. Povzbuzovala pohyb v kráse a čistotě tak, jak to pochopila ve světlejších výších a rozvíjela dolů.

A nyní věděla Astarté, že půda k rozvoji všech posvátných Božích darů byla zde v chrámu. Cítila přijímací otevření Holdino a spojila se s ní se zvláštní laskavostí. Posílila tím nejen působení ve všem hmotném, nýbrž pomáhala tím také stále více rozzhavovat a upevňovat jemná vlákna do duchovního. Při tom připoutávala lidskou ženu duchem na posvátná vlákna zákonů čistoty a krásy. Holda, lidská žena, to sice nevěděla, cítila však brzy v bohatém prožití všechny důsledky, jež z toho vyplývaly.

Hjalldar vyryl zákony Páně zlatým rydlem do bílého kamene a vyložil je zlatem. Tato tabule byla postavena u bílého kamene na oltáři, na němž stál otevřený pohár, očekávající paprsky Boží síly.

„Nyní je všechno připraveno! Pohleď, Holdo, jak Světlí a duchovní spojili svá záření jako vlákna s chrámem. Nevidím žádné mezery. Všechno je pevně setkáno s chrámem jako ve zlatém hnízdě. Pevně a čistě, plně životního druhu. Máme na zemi místo, do něhož opravdu sestoupila Boží síla **a zůstává s ním ve spojení.** Pohleď, jak se zlaté proudy od sféry ke sféře stále více zhutňují. Nahoře jsou jako bílé stupně, vysoké a mohutné, vedou dolů a stávají se stále hutnější. Ze všech sfér sklání se k nim pomocníci. Všechno je vloženo do nás a Pán nás prožhává svou silou!“

„Dnes je poslední den naší přípravy. Uslyšíme z Jeho úst, kdy smíme lidu otevřít posvátný dům!“

Holda cítila vysoké napětí a věděla, že ono potrvá, dokud nebude ukončena slavnost zasvěcení. Stále se jí zdálo, jakoby nad ní duněl ještě hlas Božího Ducha. Stále slyšela slova Božího přikázání způsobem a formou, že v ní vznikaly stále jasnější ohromné obrazy, **jež bylo možno přenášet do pozemského života.**

Tím byla v ní probuzena schopnost zachvívat se plně v zákonech a učinit je živě pochopitelnými ostatním ve všedních dnech života. Byla to tak silná práce a pohyb ducha v Holdě, že v několika málo hodinách nabyla velikého rozhledu.

Shůry blížila se k ní krásná, plamenná světlá postava. „Miriam“ bylo jméno tohoto ducha. Byla bílá a čistá. Měkký splývavý šat zahaloval a obklopoval jemné, světlé tělo, které bylo jako plamen.

„Přicházím ze zahrad čistoty v ráji Božím, který smím proputovati z lásky Páně, abych sloužila koruně čistoty. Musíš ještě vědět o ctnosti čistoty, která rozkvétá v Božském jako bílý květ. V posvátné říši Parsifala, krále Grálu, je zakotvena v nádobě nejvyšší milosti „Irmingard“.

Ukážu ti její světlé zahrady a ty budeš tam smět spatřit opravdovou Čistotu v nejvyšším smyslu.

Nedomnívej se, že byste tím byli u konce vznešených poznání, která milost Boží vám připravuje, poněvadž to, co jste prožívali, vás tak mocně naplnilo. Vy, lidští duchové stojíte teprve na počátku. Nyní započne pro vás cesta, abyste zprostředkovali jiným, co jste začali.

Brzy promluví Pán své Slovo a část z vašeho středu odejde s Hjalldarem, aby hlásala lidským duchům Slovo našeho Pána.

Bude z něho proudit jako tryskající pramen, který napájí žíznivé. Široce zjevuje se zeměkoule a ve svém kroužení ukazuje vám místa, kde bydlí lidé.

Hjalldar vytáhne jako vítěz a zvěstovatel, světlá síla Páně ho povede.“

A opět naplnila mocná síla posvátný prostor s takovou silou a hukotem, že oba lidé padli na kolena. Rozechvěně sklonili se před mocnou záplavou síly, která přicházela dolů.

Jas byl v celé místnosti. Oslepující světlo se třpytilo na zlatých obrazech a značkách na stěnách a pohár na oltáři zářil v podivuhodné čistotě a lesku.

Jméno „Immanuel“ („Parzival“) chvělo se v chrámě. Zvukem znělo jako hukot mocné bouře, v barvách proudilo ze světla poháru v mnoha pestrých, lomených paprscích a lesklo se jako hvězda na bílé, zlatem ozdobené, kamenné podlaze.

Paprsky vracely se vzhůru jako snopy, které vždy opět ve svém nejhlubším středu přijímaly posvátný paprsek Boží. V kruhu snášeli se dolů Věční a Holda i Hjalldar směli je opět vidět. Pak objevil se Parsifal, vytvořivší se ze svého Světla.

„Slyš, Hjalldare, ty, který jsi mostem k duchovnímu semeni pozdějšího stvoření. Dal jsem ti své jméno. Dal jsem ti také základní přikázání mého Otce, abys mohl vésti lid na jeho cestě, aby nezbloudil.

Ve třech dnech bude posvátná hodina, kdy celému stvoření bude darována obnovující síla. Přijdu brzy! Zaveď svůj lid do mého domu, aby měl podíl na vylití síly Ducha Svatého v plném vědění velikosti a lásky tohoto Božího daru. Vy však, ty Hjalldare a tvoje žena, („a Holdo“) připravte se doma tak, jako jste připravovali můj dům, abyste mne mohli přijmout. A veškerý lid, i ten, co je v údolí, necht' učiní totéž. Nyní uzavřete brány! Ani noha nemá vstoupiti do těchto míst po této hodině než vaše a také ta teprve tehdy, až ty, Hjalldare, otevřeš lidu brány.

Dbejte na má slova a dodržte je. Dávejte také pozor na můj příchod („Boží síly“) při slavnosti v nejvyšší hodině. Neboť pak mne již více nevidíte. Ten však, kdo mne v duchu hledá celou svou touhou, ten mne nalezne vždy!“

Světlo bylo stále větší, zářivější a silnější. Pronikalo shůry jako sloup. Potom však dozněl posvátný hlas a rozplynula se svatá záře se zářícíma očima, světlo pomalu v místnosti bledlo a vystupovalo tiše stále výše, až zmizelo docela. Hjalldar i Holda se třásli, neboť byli hluboce pohnuti. Veliká slabost naplňovala jejich údy a veliká tíže byla v jejich hořících hlavách. Museli se teprve učit snášet tuto velikou sílu a přizpůsobit se jí. Střízlivý, kalný a prázdný zdál se jim svět, když opustili brány a pečlivě je zapečetili.

V dále spatřil jednorozec svého pána a rychle přiklusal.

Holda hladila jeho hřívu a on s lehkým řehtáním otíral hlavu o její ruce. Hjalldar však na něj nevsedl, nýbrž kráčel s Holdou do chatrčí a jejich světlé vlasy a bílá, dlouhá roucha vlála ve větru a zářila ve světle slunce.

„Obrové jsou tu. Pohleď, jak přišli přesně, aby nezmeškali den slavnosti. Čekají nablízku a přivádějí sem mnoho jiných bytostí.“

„Ano, nyní budou světlé noci, až se rozzhaví všichni ti, kteří se tu nyní blíží ve službě Páně,“ pravila Holda. „Pohleď na květiny. Zvedají své hlavičky a dívají se se zářícím pohledem k nebi. Každá má korunku světla kolem své hlavy.“

Když Hjalldar s Holdou vkročili na veliké prostranství, přicházelo jim vstříc celé ležení se všemi hosty. Bylo slyšeti hru mnohých harf a bylo viděti děvčata, jak se učí tančit svoje reje k počtě Páně. Zpívaly mnohé chóry, každý pro sebe, ale stejným způsobem. Byly to posvátné písně o kráse niv a dálkách oblohy a o hojnosti hvězd. Byly to také prosby.

Prosby a rčení, aby bylo dosaženo spojení s bytostným. Znělo v nich mnoho díky, úcty a lásky. Holda se radovala. Byla to moudrost, kterou směla přijímat ona s Hjalldarem. Mnohé z těchto písní pocházely přímo od Urdy. Tyto Urdiny písně měla Holda zvláště ráda.

Těšila se z jejich původní čisté svěžesti. Hlasy mladíků zněly jasně, téměř chladně. Hlasy starců byly však plné, měkké a hluboké. Ani ženy neměly příliš vysoké hlasy, nýbrž jasné, letící jako paprsky vzhůru.

„Tak zpívají Věční nahoře v zahradách, o kterých mi vyprávěla Miriam. Zpěv je tam ovšem vzdálenější, vznešenější a posvátnější, avšak jeho čistota je již zde!“

Přikročili k ženám a hovořili s nimi láskyplnými slovy. Pak je svolal Hjalldar všechny dohromady. **Hjalldar svolal lidi, kteří přišli ke slavnosti.** Na veliké louce blízko jezera se rozložili a Hjalldar stál uprostřed nich. Pak vystoupil na kámen. Převyšoval všechny, když se rozhlédl svým zrakem po velikém kruhu a pozvedl své ruce.

„Pozdravuji vás! Já, Hjalldar, služebník Světlého Otce, který nám dal jméno. Svými ústy smím vám oznámit: hodina nadešla! **Ve třech dnech, až slunce dosáhne svého nejvyššího místa, nadejde posvátný okamžik, kdy se Lásky Páně schýlí v milosti ke všem tvorům. Z pramene svatého Grálu bude proudit síla Boží dolů do stvoření.** Otevřete se v touze a čistotě, vyzdobte své domy a své duše, aby po čisté cestě vašeho chtění čistá síla Nejvyššího mohla bez překážky proudit do vás ve svatém chrámu Páně! Amen.“

Se skloněnou hlavou, plni radostné **pokory** se tiše všichni rozcházel.

Následující dny byly naplněny světlem **a pohybem.** Mlčící zářivá síla spočívala nad nivami a přinášela sílu a blaženost. Jedině Holda mohla vědomě chápat pomáhající a ozdobující ruce vznešených světlých bytostí. Ostatní to cítili tak, jakoby celý vesmír zadržel dech ve šťastném očekávání, aby cítil blížící se hojnost Světla. Průvod za průvodem přicházel z údolí nahoru. Nikdo nechtěl zůstat doma. Šíré lučiny byly zastaveny koženými stany. Přes všechn pozemský shon panoval tu všude posvátný klid slavnostního dne. Mír zavládl na celé hoře.

Nadešla veliká hodina, když se slunce třetího dne počalo blížit k poslednímu bodu. Hjalldar otevřel lidským duchům brány Božího domu. Mlčky se před nimi brána otevřela, mlčky vstoupili dovnitř. Pak zazněly zpěvy. Potom stanul Hjalldar u bílého kamene a mluvil k lidem. Oznámil jim příkázání přijatá z výšin a mluvil k nim o působnosti vši živé síly při jejich naplnění. Pak jim vyprávěl o prameni Světla, z něhož vyplynula příkázání, o vznešených duchách a prastvořených ve svatém Grálu. Potom poklekli všichni, kteří stáli v kruhu kolem kamene. A v tomto okamžiku stalo se to poprvé: zářící slunce stálo přímo nad bílým kamenem chrámu. Hojnost slunečních paprsků rozlévala se s veškerou silou kulatým otvorem ve stropě. Zdálo se, jakoby mnoho hlasů zpívalo v dalekých výšinách.

Hjalldar stál obklopen slunečním světlem a pozvedl své ruce vzhůru:

„Pane, dej mi sílu, abych povždy plnil Tvou svatou vůli!“; pravil jeho hlas a pak se ozval mohutný hukot. **Objevila se bílá, Světlá holubice a snesla se hluboko dolů nad bílé zářící pohár.** V tomto okamžiku požehnal Hjalldar lidem. Proudly světlých paprsků pronikaly skrze něho.

Viděl Parsifala a milostně zářící ženy a přijal sílu Páně. Stále ještě se vznášela holubice před jeho zrakem. Neslyšel vlastního slova, které tu pronášel k lidu, proniknut silou shůry. Mluvil k nim **o uskutečňování zákonů a o další výstavbě chrámu Božího,** o šíření jejich vědění ku pomoci duchovních plamenů na zemi.

Tak se dověděli, že **Hjalldar je chce brzy opustit, aby vyprávěl jiným lidem o všemohoucím Bohu.** Pak povolal ze zástupu malý houfec, který chtěl připravit, aby ho doprovázel. Když se tak stalo, proslovil Hjalldar znovu modlitbu. Potom vycházeli za zvuků harf z chrámu a jako poslední kráčel Hjalldar a Holda.

*

PO SLAVNOSTI VZNEŠENÉ SVĚTLÉ JIŽ NEVIDĚLI

PO TĚTO SLAVNOSTI bylo, jak Holda oznámila. Neviděli již vznešených Světlych. Jejich síla a pomoc působily však prostřednictvím lidí ještě živěji než před tím a stále více šířila se krása, blahobyt a mrav v národě Světla.

Lidé tkali na svém osudu jako na zářivém koberci a moudře vnímali vodící zářivá vlákna, která jim bytostní a duchovní láskyplně navazovali. Protkaná zlatem, pestrá a ozdobená květinami ležela před nimi pozemská cesta a oni kráčeli po ní ve věčném poznání ke stále krásnějšímu a světlejšímu stvoření.

Hjalldar se radoval. Nebylo žádného zdržování a stále více se stupňoval pohyb světlého záření a pomáhání. Ve spojení s bytostnými dařila se jim překrásná díla v každém oboru. **Bytostní především podporovali růst v přírodě**. Rostliny byly stále krásnější, nádherné zahrady zdobily svahy výšiny. Zvířata zdárně prospívala, nabývala stále větší síly **a byla plná lásky**. Draci již dávno odcestovali a za to rozmnožili se ptáci. Hluboko v údolí neobjevovali se žádní ještěři v bahně, neboť půda tam byla zaměněna a částečně oseta semenem, které dávalo zrní a skvěle chutnající chléb.

Potrava lidí se stále více měnila podle slunného, teplého podnebí. Čistěji a jasněji se z toho rozvíjela organická výstavba jejich těl. Ruku v ruce šlo však také zušlechťování a vývoj duchů a pozemského rozumového působení.

Se zpěvem chvěla se rovnováha dokonalosti v posvátném stvoření Boha a Pána.

II. Díl - Hjalldar

VLNY ŠIRÉHO OCEÁNU

MOHUTNÉ VLNY ŠIRÉHO OCEÁNU se dmuly nad jeho nezměrnými hlubinami. Vroubily veliké plochy pevné země, která mnohotvárná a proměnlivá ve své tvářnosti a složení půdy zvedala se z těchto modrozelených hučících vod. Místy byla lesklá a bílá jako mýdlový vápenec, pak opět načervenalá a jinde zase mírně zelená. Uprostřed vlnících se vod zvedaly se malé, šedivě se lesknoucí řetězy pahorků, ze kterých vystupoval kouř, dým a tryskal oheň.

Kouřící širé roviny z téměř vařícího se bahna zahalovaly se chvílemi plápolajícím žářem.

Nad tím vším vládly a působily živly pod vedením a za působení bytostného chtění. Kolem celé zeměkoule se napínal jemný obal tohoto působení. Jasně světlý a křišťálově čistý. Ve třpytící se vzdušné modři vznášeli se pomocníci nad hmotnou hutností a pronikali všechno, oživující to svými činy.

Tak, jak byly různotvárné základy této země, tak různotvárně se vyvíjeli také tvorové, kteří z ní vyrůstali.

Každý druh půdy a přírody, která na ní vznikala, měl tomu odpovídající zvířecí formy, pro které vyráběl podmínky k životu. V klikatých zálivech velkého moře, které byly tak rozsáhlé, že lidské oko nemohlo dosáhnout od jednoho břehu k druhému, zvedaly se skupiny ostrovů. Na pobřeží ostrovů vyrůstaly z vlhké půdy jemné a vysoké traviny. Za nimi však ještě byly bažiny. Na dlouhé hodiny, ba na celé dny cesty rozprostíraly se tyto roviny.

Severovýchodním směrem stával se vzduch i světlo drsnější a šedivější. Daleko slyšitelný rozléhal se šumot vzdáleného, neproniknutelného pralesa a s duněním a hukotem odpovídal mořský příboj na pobřežních útesech.

Tak nesmírně rozlehlé jevíly se tyto dálky pozemskému člověku, ale jediným pohledem přehlédli a pronikali jimi bytostní a duchové.

Z hlubin moře pozvedaly se jim vstříc pomocné ruce stejně utvářených pomocníků a kameny a květiny, traviny, stromy a jednotlivé bytosti žijící, tkající a dýchající pohlížely k nim vzhůru. Řady a armády mohutných obřích stromů vytvořily pralesy temně smaragdové barvy, hluboké a slavnostní jako dómy.

Bytosti se radovaly ze šumivých akordů, které vydechovaly jejich lesy. Dlouhé pozemské životy by nestačily zachytit měnivou hojnost těchto těchto zvuků, akordů a melodií, které les vždy znovu a znovu vydechoval.

V lese bydlela stáda velikých, již vyvinutých zvířat. Druhy mohutných ještěřů hnízily v bažinatých údolích a dosahovali svými dlouhými ohebnými krky vysoko vzhůru na vlnící se traviny a požírali celé větve a stromy.

V okolí těchto zvířat, jichž tu žilo na sta, staly se z lesního domu divoké, zlámané a rozšlapané houštiny. Tam si pak ještěři stavěli svá hnízda, rodili a živili svá mláďata v dusných výparech ovzduší.

Žádná lidská noha nevstoupila v této době do těchto nezměrných dálek, kde hnízili ještěři. I když dny bývaly často slunečné a teplé, přece většinou ležely šedivě a kalné mlhy nad těmito lesy a noci byly citelně chladné.

Z dále zaznívalo troubení velikých, chlupatých obrovských slonů, říjení jelenů, kteří žili v ohromných stádech v hlubokých, dále do země zabíhajících listnatých a jehličnatých lesích. Druhy stromů byly dnešní přírodě tak cizí, že je téměř není možno srovnávat a přece, přes

všechny převraty a zkázy, přes všechny proměny dlouhých epoch jsou to praotcové dnešního rostlinstva, které ještě i nyní na zemi stále znovu vyráží.

Obrovské, opicím podobné druhy zvířat s velikými tesáky a rohy nad nosní kostí bouřily i zde divoký, a přesto tak míruplný les.

Jejich řev duněl drsně a chraptivě a jejich hnízda, která budovala na stromech, byla plná nepořádku. Nebylo jich však již mnoho a zdálo se, jakoby tento druh svou vlastní nemožností šel vstříc zániku.

Všechno, co příroda poskytovala, bylo veliké, silné a mohutné. Bylo to krásné ve své mocné původnosti a téměř strašlivé v rozměrech, síle a účincích. Toto byl svět hmoty, po které kráčeli obrové s úsměvem, rozkazem nebo pokáráním a v němž nacházeli radost v gigantické podobnosti se svými vlastními rozměry.

A přesto se příliš neobírali péčí o tyto druhy, neboť obři s touhyplnou věrností a oddaností směřovali k zárodkům ducha, vědouce, že jsou jiného druhu, avšak přesto pro ně žhavě vytoužené.

Milovali duchovní zárodky, které sestoupily k zemi na severovýchodním okraji těchto lesů do nepřírozně velikých schránek.

Chránili je a opatrovali jejich práci, ba pomáhali jim i v boji o bytí, kde a jak jen mohli. Jako veliké čtyřhranné sloupy stály postavy těchto pravěkých lidí na své širé, v soumrak mlhy se halící matce zemi.

Byli prostí jako děti, více zvířata než lidé. Drsní a měkčí, láskyplně ochraňující slabé, tvrdě bojující s turem a mamutem, beze lsti, jen silou a námahou a pomocí „mlžných“, jak nazývali obry.

Obři byli pro ně vyššími bytostmi, které jim dodávaly nesmírně mnoho důvěry a také úcty, neboť byli větší a také silnější a mohli jediným krokem urazit ohromný kus cesty a pronikat hutností, což oni nedovedli ani v prostoru, ani v čase.

Dovednost a čin těšil se u nich největší úctě. Neměli ještě žádných obydlí. Nebydleli jinak než zvířata, která se v noci kdesi přikrčila a ve dne se sytila na slunci nebo na teplém pobřeží.

Bojovali, aby žili, aby byli ochráněni a aby měli ochranu. Jejich ženy žily právě tak jako mužové a jen tehdy, když vychovávaly mláďata, která se však velmi brzy osamostatňovala, pak si stavívaly hnízda na stromech, kam žádné zvíře nemohlo vylézt. Dovedli sami šplhat podivuhodným a nepřekonatelným způsobem.

Jejich potrava sestávala ze syrových věcí, neboť neměli ohně. Především mocnostmi přírody, před bouří, před bleskem a hromem se (schovávali) zahrabávali anebo potápěli do hlubin vnitrozemních jezer, na jejichž pobřeží byly vnitrozemní jeskyně.

Duchovní zárodky ještě spaly ve svých hutných nádobách tiše a hluboce a probouzela je pouze úzkost, nouze a boj. Obři, kteří velmi dobře věděli, co mají duchovní zárodky poznat, snažili se je probouzet stále více svou láskyplnou pomocí. Duchovní zárodky se však upínaly s dojemnou důvěrou a láskou na tyto mlžné a byli jim vděční za jejich ochranu a radu.

Drsné jako vše na nich a kolem nich byly také jejich hlasy, ze kterých se měla vyvinout řeč. Úplně zvolna vytvářely se mezi nimi všeobecné způsoby dorozumívání.

Tomu je učili obři, kteří jim dali nejprve pojmy, které se pak lidé snažili vyjádřit zvuky. Zvuky brali opět z tónů a pohybů v přírodě, které se snažili napodobovat.

Stále více se rozvíjel způsob jejich výrazu, šířilo se chápání a z toho opět schopnosti vyjadřování. Tak k nim šeptaly stromy s pomocí bytostných, zvířata, rostliny i živly, nebe, hvězdy i země svá jména, která přijímali v prostém naslouchajícím otevření se.

Netrvalo to dlouho a nastalo rozštěpení v tomto druhu Božích tvorů. Jedni zůstali stát, druzí se však zdokonalovali stále více ve tvarech, výrazu i pohybu.

Toto zdokonalování se projevilo velmi rychle ve výrazu i v postavě, zvláště vzpřímeným držení těla a hlavně chůzí. zatím co jedna část podržela chůzi a sklonění zvířat, přibližovala se druhá část držení těla mlžným, kteří jim byli stále více vzorem.

Netrvalo to dlouho a rozdíl této původně stejnorodé rasy pralidí staly se mezi nimi citelné, že se odloučili. Tento popud vyšel od **obrů**, kteří radili těm, jež se stali jejich miláčky, aby si po dobu bouří vyhledali jistější domovinu a táhli s nimi více na východ.

„Z východu přichází světlo a tomu jděte vstříc, neboť ono ohřívá, osvětluje a oživuje. Uvidíte to tam na slunci, které se tam jasněji a veseleji usmívá mlhou. Tam prožijete mnohé, mnohé se naučíte a my vám tam budeme moci prokázat platnější služby než zde, kde divoký tur zničí to, co naše píle pomohla vám za dlouhé dni vytvořit. Chcete se přece státi takovými, jako **světlí Asové**, o nichž vám Urus nedávno zpíval.“

A tak se stalo. Část, která se snažila vzhůru, vydala se ihned na cestu. Nepřipojil se k nim nikdo, kdo by se k nim nehodil. Tak jako obři měli jednoho, jehož jako nejlepšího uznávali za vůdce, tak učinili také pralidé. Dali mu jméno Ar.

Ar byl z nich největší, nejsilnější a nejmoudřejší. Znal hlasy všech zvířat, znal řeč mraků a větrů. Věděl, kdy sjede z nebe ohnivý plamen a kdy sluneční kotouč světlých Asů půjde nahoru a kdy dolů. Věděl, kdy přinesou bouře dobu dešťů a kdy budou delší dny. Znal většinu slov a stále nacházel nová.

Byl veliký a rozložitý, jeho vlasy i vousy byly červeně světlé a jemné chlupy pokrývaly již jen obnažená místa jeho těla. Všichni nosili většinou zvířecí kůže kolem boků a na zádech, často dokonce i s hlavami a rohy, které se hrozivě a mocně tyčily nahoru. Ar měl kožesinu ochlupeného tura, kterého sám skolil silou svých pěstí a dobyl mlatem. Proto mu také jeho druhové říkali Ur-Ar.

Ur-Arovy oči byly hluboce modré a leskly se tak jasně a ostře jako nebe v nejkrásnější den. Nic jim neušlo.

Měl rád obry, poněvadž lépe odpovídali jeho celému druhu než lidé, často se domníval, že má v sobě něco obřího. Silně ho to přitahovalo k nim do jejich světlé říše, o které vyprávěli, kde mraky nesou obrovité hrady, hory, jeskyně, lesy a jezera a kde páni všech živlů vydávají rozkazy na blesky se třpytících trůnech.

Všechno, co na zemi dobyl a získal, jako kořist a ovoce, chtěl přinášet těmto světlým, kteří mu mohli vytvořit nouzi a štěstí podle jeho zásluh. Všichni jeho druhové měli myslet, cítit a jednat jako on, aby pak nikdy neztratili ochranu a požehnání těchto světlých.

Tak prostý jako ve své povaze a svém druhu byl také ve svém myšlení. Ženy a děti byly přirozeně vzaty také s sebou na tuto pouť. Zatímco děti, zvláště chlapci, měli jakýsi zvláštní druh rovnoprávnosti s muži, byly ženy považovány spíše za tažná zvířata, která si muži opatřili. Vydělávaly kůže pomocí kamenů, až byly měkké, připravovaly kusy masa k jídlu, dělaly hnízda, živily děti a učily je běhat, lézt a mluvit. **Než to došlo tak daleko, bylo tu nové maličké. Lidé se rychle rozmnožovali.** Vzrůstem pojmů a výrazů a tvořením slov vyvíjela se však také žena a čím více kráčeli směrem vycházejícího slunce, tím více se žena oživovala.

„Slyšte“, pravili obři jednoho večera, když se ukládali k odpočinku do hnízda, které si vybudovali v hlubokém lese pro sebe, vedle ohrady pro svá zvířata.

„Slyšte, povím vám krásnou zprávu. Půjдете-li pak stále směrem, odkud přichází den, pak budete moci dosáhnouti říše Světlých na zemi. Jde vám vstříc jeden, kterého vyslali Světlí. Je to člověk jako vy, duchovní zárodek v mase a krvi, ačkoliv je vyššího původu. Má jméno Hjalldar, což v našich pojmech znamená: „Tvůj pomocník“.

A on je vaším pánem na zemi a vaším vzorem. My obři ho známe a máme jej rádi, vedeme vás k němu a jeho k vám.“

Od té doby šlo to ještě rychleji kupředu, neboť nyní měli cíl. Cíl v duchu, k němuž se mohli snažit.

Něco tak nádherného. Jejich myšlení se tím zaměřovalo dnem i nocí při jejich cestování.

„Lidský duch v mase a krvi, kterého vyslali Světlí“, tak to slíbili obři a co obři řekli, bylo vždy pravda. Jejich myšlenky se toho pevně chopily. Jak asi vypadá ten vyslanec Světlých?

Tak, jako Ur-Ar? On byl dosud mimo obry tím nejskvělejším, co dosud znali. Pospíchají k němu. Co jim asi řekne? Budou mu vůbec rozumět?

Obři však řekli: „Budete mu rozumět a naučíte se všechno, co k tomu potřebujete.“

S tím byli spokojeni. S velkou bdělostí kráčeli dále, prožili mnohé boje, mnohé strasti a mnohá nebezpečí. Stále však jim byli obři nápomocni po jejich boku a přišli vždy v pravý okamžik.

Když vycházelo slunce šedesátého dne jejich putování, vyletěl z něj bílý pták, jakého dosud nespatriili a letěl přímo z nebe k lidem. Slunce samo mělo světlebílý mlhový kruh a jeho lesknoucí a jiskřící paprsky se lámaly v této mlze a tvořily dosud nikdy neviděnou formu kříže.

Tiché rozechvění a klid spočíval nad celou přírodou. Žhavě se leskl každý list a travina ve stříbrolesklém žáru slunce a odlesk na nebi zdál se stále více šířit.

Uprostřed namáhavého boje s travinami a křovím zůstal průvod lidí stát. **Stočtyřicetčtyři** bílých tváří pozvedlo („*Bíle osvětlené obličej se jako zjasnělé pozvedly*“) se ke znamení světlých Asů.

„Tam, odkud vyjíždí otec slunce, je brána k domovu světlých Asů, jak o tom vyprávěli obři. Vím to také velmi dobře. Odtud se také blíží Tvůj pomocník, který je nám zaslíben a který vypustil bílého ptáka.“ To pravil Ur-Ar. Zdálo se, jakoby slunce a jeho světlý kotouč mu přinesly osvětlení.

„Tento obraz slunce nesmíte nikdy zapomenout“, pravil Ur-Ar jako ve snu. „Neb on sám dává sílu. Vezmeme jej s sebou.“

Posadili se a hledali malé kaménky.

„Tam nahoře je veliká skála, kterou tím ozdobíme.“

Na nízkém řetězu pahorků stál vysoký a kolmý, první značkovací kámen pralidí, postavený obřima rukama. Když přišli k němu na deset kroků, stanul u něho jeden z mlžných a pravil:

„Musíte jít okolo tohoto kamene. V pravou hodinu stal se vám ukazatelem cesty ke světlu. Vyryjte tento posvátný kříž do kamene na znamení vaší lásky ke světlu.“

Pomocí bytostné síly **obřů** byla tato práce brzy rychle provedena. Všichni kteří se toho účastnili, cítili dosud nikdy nepoznanou blaženost.

Od této hodiny šlo jim všechno mnohem lehčeji. Když potřebovali potravu, naskytli se tu jistě plody, ptáci nebo jezero s rybami. Když měli odpočívat, byli blízko stinného, chráněného pahorku a když chtěli spát, nerušila je již žádná divoká zvěř.

Na paprscích bytostných pomocníků přicházela k nim jedna pomoc za druhou, jsouc hnána vyšší silou. Lidé se otevírali, poznávali pomoc a učili se na tom.

Krajina se stávala pahorkatinou a byla bohatá na vodu. Mnoho ptáků tu provádělo své půvabné hry. Nebyli vůbec plaší, neboť měli v této krajině pokoj a krásný slunný život. Stále více se rozšiřovala jezera, v nichž nacházeli hojnost dobrých ryb a páry občas prozrazovaly také podzemní teplé prameny. Lidé se potápěli do těchto vod a radovali se z koupele i ze zářícího slunce.

Již vůbec nemysleli na mlhavé šedé, vlhce chladné lesy, ve kterých tur, mamut a velicí ještěři nadělali spoušť. Žili jen přítomností a pro cíl, který jim mlžní ukázali.

Stále se obírali Světlem, jak říkali kříži v kruhu. Ur-Ar sedával často dlouho zamyšleně před malým kamenem, do kterého si vyryl toto Světlo a který nosil stále na tenkém rostlinném vlákně kolem krku.

Díval se na kruh, který objímal obě čáry, tu se mu zdálo, jakoby bylo všechno kulaté na zemi i na nebi. Vmyslel-li se do této okrouhlosti, uchvátil jej pocit věčného kroužení a pohybu, který mu zprvu naháněl téměř úzkost, ale pak mu přinášel pocit štěstí. Cítil se vtahován do tohoto pohybu a cítil se býti zajedno se vším.

Díval-li se však na kříž, tu mu bylo lehce a jasně. Pohlížel-li na svislou čáru, tu přicházela síla zhůry a spojovala jej zespodu nahoru. Díval-li se na vodorovnou příčku, tu tvořila vyrov-

nání a doplnění ke všem úrovním, které si představoval. Vyzařováním pak nastalo opět spojení se silou zhůry dolů. Tak prožíval Ur-Ar kříž Pravdy. Míval o tom rozhovory s obry.

„Zdá se mi, jako bych nemohl dělat nic nesprávného, když se na to dívám.“

Obři z toho měli velkou radost. Ur-Ar prožíval jednu radost za druhou od chvíle, kdy našel Světlo. Zdálo se mu, jakoby se otvíraly jeho oči den ze dne nad hojností života, která se lidem objevovala.

Často byla tak veliká a mocná radost v jeho srdci, že dělal to, co velcí jeleni, když obrací svou tvář ke slunci a hlasitým řevem pozdraví den.

Vzpínal pak své ruce vysoko vzhůru a cítil, jak ruce žádostivě do sebe vsávají miliardy paprsků světla. Při tomto slunečním pozdravu pronikla ho taková síla a teplo, že rozechvěně a v blaženém a úctyplném pocitu díky zkřížil ruce na prsou.

Když Ur-Ar v jásavém díku takto poprvé učinil, tu zakroužil mohutný pták s oslnivě bílými perutěmi v modrém, sluncem prozářeném vzduchu. Jeho soudruzi na něj s údivem pohlíželi. Cítili, jak žhavý pohyb proniká Ur-Arem. Současně také viděli velikého ptáka a nazvali ho „Ar“, neboť on také rozkládal své mocné perutě jako jejich přítel.

Pták však zůstal nad nimi a po mnoho dnů táhl s nimi k východu. Krajina se počala úplně měnit. Půda stoupala a nekonečně vysoká, vlnící se travinová poušť končila v rovině, která byla oddělena širokou řekou od stoupající krajiny. Na druhé straně to vypadalo jako hnědý písek a bylo slyšet tichý šumot a šustot.

Lidé zahnali svá zvířata do mělké, ale široké řeky a kráčeli za nimi. Kůže, do nichž zabalili své životní potřeby, nesli na hlavách jak muži, tak i ženy. **Také děti byly nesený lidmi nebo zvířaty, pokud byly tak malé, že se nemohly ubránit proudem.**

Na druhé straně řeky byl jemný písek, do něhož se nohy lidí bořily. **Když vylezli na mírnou výšinu, spatřili širokou, pahorkovitou a písčitou krajinu, rozkládající se tu jako poušť.**

Ke svému velkému překvapení objevili v písku stopy. Zde museli být lidé jako oni. Stopa se táhla ze severu na jihovýchod právě k místu, na kterém stáli. Pak šla obloukem opět po výšině, aniž by se dotkla údolí. Lidé museli překročit řeku dále nahoře.

Nyní se Ur-Ar se svým průvodcem rozhodl, že budou sledovat stopu, která tu byla velmi znatelná a veliká, z čehož usuzovali, že s nimi byla i zvířata. Pískem byly vyryty hluboké brázdy, nad kterými vrtěli hlavami. V měkké půdě bylo vidět zvířecí stopy, které svou velikostí značně předstihovaly stopy jejich domácích zvířat. Byli to dvoukopytníci, ale musel mezi nimi být také jeden jednokopytník.

Tu se ukázali obři.

„Nyní jste na stopě a brzy se setkáte s Hjalfdarem. Jděte za ním, neboť vás očekává. Nezdržujte se a neodpočívejte, neboť je vzácná každá hodina, která vás přivádí blíže vašemu pomocníku. Radujte se a naslouchejte, jak vás světlí vedou. Všechna ta zvířata, o kterých přemýšlíte, budete moci brzy pozorovat živá. Nezdržujte se uvažováním, neboť bude velmi dobře, jestliže do příštího večera budete mít písečné údolí za sebou. Pak budete také chráněni před hrozící bouří.“

Den byl žhavý. Jemný, teplý a suchý vítr začal hvízdát od jihu. Nebe nabylo olovené barvy a olovené byly také údy lidí. Vítr s sebou přinášel zápach vroucích rud a ve žlutohnědém písku se chvílemi zaleskly prášky měděné barvy.

Ve vzduchu bylo cítit jakoby zadržovanou hrozbu. Orel již neletěl svým klidným způsobem nad poutníky, nýbrž vyletěl vysoko nad mlhy, kde kroužil a koupal se jako dříve v čistých, prosluněných vlnách éteru. Lidé ho již neviděli. Tísňivé napětí se zmocnilo všech.

Tu spatřili na své cestě jakýsi kámen. Byl to mléčně bílý, pěkně zbroušený kámen, jaký ještě neviděli.

Zajásali jako děti. Jaký to byl krásný kámen! Když ho Ur-Ar zvedl, nastoupilo posvátné ticho po bouři radosti. Byli téměř bez dechu, neboť na kameni viděli vyrytou značku jejich světlého slunce, kruh s křížem!

Světlé znamení Boží hluboce rozechvělo tyto duchy, kteří se zvolna blížili probuzení v těle. Zavanulo to kolem nich jako tichý dech z věčné říše Boží a probouzelo to tiché, ještě nejisté tušení a vzpomínku na blažené zahrady věčného světla, ze kterého vyšli.

Nemohli však pochopit, pojmenovat ani zadržet tento pocit štěstí, který se v nejbližším okamžiku stal neurčitou touhou po domově. Nikdo to nevyslovil, každý to prožil a byl velice pohnut. Prostě a bez přehánění se dívali na Ur-Ara, svého vůdce.

Tento měl slzy ve svých modrých očích a jejich kapky zvolna padaly na jeho ryšavou bradu. „Tvůj pomocník nám to dal na znamení. Jsme na správné stopě!“

*

ŠLI UŽ DRUHÝ DEN PO STOPÁCH HJALFDAROVÝCH

Šli už druhý den po stopách Hjalfdarových a stále ještě nezdála se míti konce tato písčité země bez stínu. Ještě štěstí, že slunce bylo schováno za olověně šedými parami, které z jihu přivánul žhavý vítr.

Přesto bylo dusné vedro a sucho, které pálilo v hrdle. Jemný písek započal na zemi z maličkých tichých vírů divoký tanec, ale dosud nestoupal vzhůru. Chvílemi z dálky zahvízdalo jakési zavytí, které lidi poděsilo. Něco takového dosud nikdy neslyšeli.

Ovšem i v jejich domově bývaly často bouře, avšak tam zpívaly svěžejší a drsnější píseň. Bytostní, kteří je oznamovali a vedli, přijížděli většinou od moře na bíle zpěněných pěnových ořích, byli veselí a svěží a smáli se, když perlicí se mokřiny vystříkávaly daleko na písčité pobřeží, když bičovali vysoké traviny a ohýbali nebo dokonce lámali sukovité stromy.

Lidé se ovšem bávali také těchto divokých záplav, ale mnohý duch bouře roztrhl husté mraky, takže tu a tam se mohlo opět usmát milé sluníčko. Bouře ve starém domově nebyla tak naplněna smrtelnou hrůzou jako nyní v této šedivěhnědé písčité poušti, která sama vypadala jako moře hrůzy.

Jako šedohnědé cáry poletovaly kolem píseční duchové, nejistě a úzkostlivě jako stíny. Šedivý a hnědý písek vířil a každý náraz foukajících duchů vyzvedal skutečné stěny písku.

Děti začínaly plakat. Ženy zahalovaly své obličejy do svých dlouhých, hustých vlasů a mužové stahovali zvířecí kůže hluboko přes oči. Přesto vnikal písek do veškerých tkání a otvorů.

Suchý kašel roztrásal lidi. Odvážně však bojovali s bouří. Jenom jedna věc jim činila starosti: Stále více mizela v písku Hjalfdarova stopa! Volali obry a pomocníky. Avšak jen bouře vyla a brzy nemohli již rozeznat ani ruku před svýma očima.

Ženy chtěly odpočívat. Drsné, téměř nesrozumitelné „ne“ bylo Ur-Arovou odpovědí. Což chtějí usnout a být zahrabány v písku?

„Nezapomeňte, že kráčíme za Světlem a myslíte přece na Světlo!“

To přineslo pomoc. Z Ur-Arovy důvěry proudily vlny síly a chtění. Divoké víry a šediví duchové byli zeslabeni narážejícími proudy bojovné odvahy a stínění silou obrů, kteří se sem zezadu směrem na západ prodírali.

Shůry se ozval obrův hlas:

„Pohleď Ur-Are, jak vám můžeme pomáhat, jestliže nám plně nedůvěřujete? Stačí tichá myšlenka pochyb a slabosti a vy sami si pak vytváříte zeď, skrze jejíž hutnost nemohou pronikat naše silné a jemné síly. Proudí pak přes vás pryč, nemohou nalézt žádné stejnorodosti a proto také nemohou nic žít. Světlo vám dává zesílenou sílu ducha! Řiďte ji k dobrému v myšlenkách, slovech i činech!“

Ur-Ar to mluvil zvolna, zřetelně a hlasitě tak, že všichni mohli slyšet, co Urův hlas říkal.

To působilo. Nikdo již nechtěl myslet na odpočinek nebo dokonce na starosti, neboť cíl, světlé myšlenky na pomocníky a vyslance Světla je poháněly kupředu.

Pak zpozorovali, jak se vlny bouře tiše uklidňovaly a jak se na temném obzoru objevil žlutý pruh oznamující večer. Vzduch byl vlažný a vlhký a z chuchvalců temných mlh se počal řinout písek a pak i jemný deštík.

Rozpřahovali své ruce a olizovali žíznivým, vysušeným jazykem kapky vody ještě dříve, než se znovu vypařily.

Uru nahoře zakýval a usmál se na ostatní obry:

„Prožitím se musejí naučit, jak je úzkost ochromuje a jak je odvaha posiluje! Hjalldar musí najít bdělé, v čistotě se zachvívající duchy, kteří také budou chápat, čemu je budou učit.“

Pohleďte na Hjalldarovy stany, které tu rozložil na pokraji pouště, jak září. Vody deště se řinou kolem, neboť o ně prosil, zatímco zuřila bouře. Vody nakupily písek do velikých kotlin, až se vytvořil přirozený val kolem malého města stanů. Tak pracujeme s pomocníky umělecky ruku v ruce tam, kde lidský duch pokorně a moudře plní svůj úkol! Až sem přitáhne Ur-Ar, neuvidí vůbec stany, tak vysoké jsou pískové hráze.

Jemný kouř kroužil vzhůru a vůně bylin skvěle vyčistila a okořenila vzduch. Něžné, namodralé světlo prosvítalo kouřem nad stany a překrásně znějící hlasy starců zpívaly večerní píseň.

Na vyvýšeném místě stál jeden vysoký a zářící v dlouhém kněžském rouchu se zlatým pasem. Světlé, hedvábné vlasy splývaly v měkkých vlnách až na široká ramena a byly již protkány stříbrnými nitkami.

Bílé a mohutné bylo obočí, dlouhá a ještě světlá byla dobře pěstěná, hedvábná brada, sahající až k pasu. Ze světlé tváře zářila síla a láska. Tato tvář zůstala mladistvou a Hjalldarovy planoucí modré oči byly stále tytéž. Ještě obrovitěji vyhlížela jeho mohutná postava v bílém, kněžském šatu. Tvář však měla znamení vysoké duchovní zralosti.

Tiše naslouchal ve svém duchu a nesl všechno tam pochopené vědění ve svých jasných rysech. Bylo v něm štěstí. Jasně oči pátraly v dáli:

„Děkuji vám, vy věrní! Přinesli jste pomoc Ur-Arovi. Přichází v pravý čas, aby nabyli zkušeností. Písečná bouře je sem zahrála a nyní určitě uvidí vystupovat sloupy modrého kouře a půjdou za tímto znamením, Pošlu jim také holubici na pomoc.“

Hjalldar sešel dolů do ležení a nechal od jednoho z mladíků přinést holubice. Byly bílé a stříbrně šedivé a pocházely z Holdiných zahrad. V mohutných řadách vyletovaly každého jitra vzhůru ze Svaté Hory, aby svým letem podaly starcům, kteří rozuměli počasí, první zprávu o vůli vzdušných. Ptáci poslouchali na zvuk a slovo a vraceli se po svém věšteckém letu dobrovolně do svých zahrad.

Když si Hjalldar vybral, nechal holubici vzlétnout. Nejdříve vyletěla do výše, pak se však obrátila vstříc cizincům dobře vědouc, co si Hjalldar přeje.

Stále hlouběji klesal bílý pták do mračných par, až zmizel Hjalldarovým zrakům.

Bílá holubice se snesla dolů k lidem. Poznala vůdce a posadila se na jeho rameno. Tiše vrkajíc, položila svou hlavičku na jeho tvář. Pak se opět vznesla a letěla před lidmi.

Jasná radost se projevovala veselým voláním, které znělo vzduchem a všichni pohlíželi, naplnění díkem, vzhůru, na znamení milosti Světla. Ihned poznali ptáka, který se jim kdysi objevil v zářivém slunci, jenže tentokrát přišel skutečně v mase a krvi.

*

POUTNÍCI KRÁČELI ZA LETÍCÍ HOLUBICÍ

S DŮVĚROU KRÁČELI POUTNÍCI za letící holubici. Brzy spatřili na obzoru v tichém klidu soumraku jemný, modře svítící kouř („sloup kouře“), který kroužil vzhůru jako had.

Nedovedli si vysvětliti tento pestrý světelný zjev, neodvážili se však také hlasitě se tázat. Podivuhodné prožití naplňovalo jejich dětskou mysl stále od chvíle, kdy poznali Světlo. Jen to, co bylo bezpodmínečně nutné, bylo vysloveno. **Zbytečnosti rušily modlitbu jejich duchů.**

Čím více se blížila jejich cesta k Hjalldarovi, tím více byli uchvacováni okruhem jeho myšlenkového světa. Daleko působily pomocné paprsky, které živá síla Stvořitelova vyzařovala prostřednictvím vědomě otevřeného pomocníka ve hmotě. Daleko přes celou zeměkouli, jsoucí ve vývoji, proudila síla duchovního a bytostného působení, přinášející povzbuzení a výstavbu. Jako magnet přitahovaly vyzařující síly ducha všechno stejnorodé a mocně to probouzely v rozvíjejících se nádobách. **Toto dění se projevovalo na všech místech, kde byli lidští duchové a to s větší či menší rychlostí podle zralosti jejich hmotnosti.**

Toto bylo působení duchovně stvořených, kteří byli vysláni vůlí Boží ke splnění na tuto zemi.

Čistota a síla proudila k nim ze zralé hmotnosti a oni naplňovali tuto čistou hmotnost věděním o Bohu a jeho posvátné vůli.

Živě mluvil k lidským duchům kříž v paprscích slunce. Bytostné projevovalo své nejpodivuhodnější zákony, aby otevřelo lidem zrak a vyburcovalo ospalé mozky k myšlenkám a k pozorování. Bytostné pracovalo a působilo s neúnavnou silou k činnému a stálému dalšímu vývoji hmoty.

Budovalo a strhovalo, uhasínalo a rozplameňovalo v kvasícím, tepajícím střídavém proudu živoucí síly. Bytostné bylo šťastno a právě tak šťastným mohl být každý člověk.

Čisté, díkem naplněné blažené myšlenky probíhaly Ur-Arovou hlavou, když se tak stále více blížil k Hjalldarovu ležení, maje před očima modrou zář světla a holubici nad sebou. Pravidelně a temně zněly za ním kroky **monotónně znějící v jeho unavených uších.** („**jeho druhů**“)

Nyní, když se cítil v blízkosti pomocníka, chápal ohromnost činů všech těchto duchů, kteří se k němu přidružili.

Vedl je ke Světlu, k Hjalldarovi, který podle slov obrů byl jim poslán ze Světla a oni ho následovali ve slepé důvěře všemi bědami a bouřemi. Každého vedl mocí k této síle plně požehnání. Každý byl sám pro sebe a přece šli všichni pohromadě. Ur-Ar byl prostý a cítil tuto posvátnou sílu projevu proto beze slov, ale rozechvěně. Tu zazněly v jeho uchu hlasy! Snášely se zhůry dolů jako varhanní zvuky mořského příboje. Byly to hlasy starců, kteří zpívali posvátné písně.

Příchozí dosud neviděli stany, jež byly skryty za písčnými pahorky jako za vysokou hradbou, ale holubice se tam náhle snesla dolů. Tu viděl Ur-Ar, že jsou na místě. Poručil svým lidem zastavit a vybral ještě tři, které chtěl vzít s sebou. S nimi vystoupil na písčnou hráz, aby se rozhlédl.

Světlé a široké, ozářené modrým světlem vysokého plamene, leželo tu město stanů. Z něj zaznívala hudba, pohyb a radostná činnost všeho druhu.

Na rozlehlém místě, které bylo uprostřed města, před zvláště krásným stanem stáli a seděli bílé odění mužové ve vážném, živém rozhovoru.

Mezi nimi stála zvláštní postava. **Ur-Arovi se zdálo, že je jasná jako paprsek slunce.** Byl to vysoký muž a jeho plamenné oči se zdály pronikat moudrost širých světů. Nyní byly upřeny na čtyři muže, kteří se tu vynořili na hrázi v lesku modrého plamene. Nad nimi se klenulo hvězdné nebe a pod nimi se rozkládalo sídlo **v tichém míru práce a hojnosti.**

Hjalldar pozvedl ruku na pozdrav a zatroubil na svůj zlatý roh pozdrav na uvítanou. Něco tak zvučícího a probouzejícího dosud nikdy neslyšeli. Nový výkřik radosti vyrazil jako odpověď **jásavě ze čtyř drsných hrdel pralesních lidí.**

Chlupatí, zahalení ve své kožešiny, stáli tu a pohlíželi na sebe. V proudu vyrovnávající krásy, která se zdála vládnout kolem tohoto ležení čistých, pocítili **pralesní lidé** poprvé přání, aby byli krásní. Styděli se před Hjalldarem.

Byli by se nejradyji zahrabali do písku a zmizeli, kdyby mezitím již nedošla k nim malá skupina Hjalldarových vyslanců, kteří je zvali, aby vstoupili do ležení.

Mlčky pozdravili a následovali muže, kteří byli oděni kožešinami jako oni. Mlčky sklonili kolena před kruhem dvanácti, kteří tu seděli kolem svého pána. Mlčky se dívali na velikého pána, který pro ně byl bytostí z vyšších světů.

„Nyní došlo vše splnění, Světlý Otče! Svatá vůle dala mi tyto lidi do rukou. Děkuji Ti! Chci sloužit věrně a chci správně a vzorně žít před nimi ve Tvých posvátných zákonech a hlásat je v každou dobu. Chci je vést, aby budovali dále na svazku světla, který má obklopovat Tvou krásnou zem. Svatá je tato hodina, Světlý Otče! Děkuji Ti, že ve Tvé svaté vůli smím nésti dále sílu Tvým tvorům.“

Pak se Hjalldar obrátil k cizincům: „Vstaňte!“

Třebaže neporozuměli slovům, přece pochopili jejich smysl. Vstali a nabyli odvahy láskou, která zářila ze vznešených očí a přikročili k Hjalldarovi.

„Znám vás, jako znáte vy mne“, pravil Hjalldar, „nyní se dejte pohostit a ošetřit, rozbijte své stany a dejte zvířata do ohrad podle vašeho zvyku a zůstaňte stále s námi. Naučím vás vybudovat říši, ve které by byl mír, síla a hojnost, která bude Bohu milá a přinese blaženost vám lidem.“

Nerозuměli slovům, avšak smysl toho, co bylo řečeno, žil a oblažoval jejich srdce.

Ur-Ar se vrátil zpět ke svým v průvodu sedmi mužů Hjalldarových. Vedli s sebou zvířata obtížena koši, v nichž byla jídla, nápoje a stany a měkké kožešiny pro příchozí.

Zatím mužové tiše a činně pomáhali stavět stany, bylo ženám nařízeno, aby vybalily koše a rozdělily jídlo. S údivem pohlíželi na drahocenné věci, které se tu objevily. Skákali jako děti, tleskajíce rukama a jásali nad krásným ovocem, vonícím chlebem, bílým lesknoucím se tukem a nad krásně zlatým, sladkým medem, který tu byl v mísách plodů.

Byly tu ryby, vyuzené a přivázané na šnůrách v dlouhých řetězech. Svěží, krásně vonící kořeněné maso tu bylo také.

Ur-Arovi lidé neznali tento způsob jídla, ale měli radost z tohoto krásného, bohatého a vonícího výběru.

Všechna únava a všechen strach byly zapomenuty. Radost žila ve všech duších a vděčný pocit nádherné bezpečnosti.

„Ráno přijde jasný pán, aby vás všechny pozdravil. Teprve pak tedy budeme moci vstoupit do stanového města a on nás poučí o všem, čemu ho učil světlý otec, abychom ho mohli následovat ve smyslu světlych.“

„Postavíme si zde naše stany. Nechce, abychom se smísili s jeho družinou. Máme žít svobodně po našem způsobu a on nám pomůže tak, abychom poznali, co je správné a co je lepší, abychom přijali svým způsobem. Takové poučení mi dal jasný pán.“

Ur-Ar byl osvícen. Zralý, vznešený způsob čistých zanechal u tohoto muže hluboký dojem! Nebyl vůči ničemu zaujat, právě tak jako dítě, které také sáhne po nejlepším, pokud není pokřiveno a proto nechával čistou sílu Hjalldarova vlivu v sobě volně působit. Jeho duše byla plna míru a radosti. Všichni byli potěšeni, když viděli svého vůdce tak šťastného, tichého a zamyšleného, neboť ho dobře znali. Jestliže byl Ur-Ar tichý a při tom veselý a zamyšlený, mohli očekávat vždy něco pěkného.

„Pohostíme naše hosty“, pravil Ur-Ar k svým lidem. Požádali muže Hjalldarovy družiny, aby zůstali u nich. Nebylo těžko se s nimi dorozumět. Hláskami a zvuky, které si byly navzájem dosti podobny a pomocí zřetelných posunků si rozuměli dobře. Byla tu stejnorodost jejich čistého chtění, která s důvěrou vycházela vstříc vyslancům Hjalldarovým a tím stavěla duchovní mosty právě tak, jako pomoc a příprava všech bytostných pomocníků.

Na půdě bytostného se setkávali vysoce vyvinutí i dosud nevyvinutí duchové a od toho bodu bylo je možno také vésti. To zjistili vyslanci Hjalldarovi, které vybral ze svých nejlepších pomocníků.

Tito mužové v sobě měli moudrou dobrotu, která se zdála úplně se přizpůsobovat cizincům. Ačkoliv sami stáli na úplně jiné půdě pozemského duchovního vývoje, přece se zdálo, jakoby se vžívali do povahy těchto prostých dětí přírody, které ještě podobně jako zvířata prožívaly jedinečnou skutečnost, boj v přírodě a primitivní způsob života.

Jedině vědění o světle života zářilo jako drahokam a převyšovalo všechno u těchto pozvolna se probouzejících duchů. To jim také dávalo potravu, probouzelo a vedlo je dále, hnalo je k posvátnému určení, které jim Pán přisoudil.

Hjalldarovi vyslanci brzy věděli, jak čistá a otevřená je půda, do které smějí rozsévat světlo. S povzbuzujícím a přátelským pozdravem rozloučili se s Ur-Arem a vrátili se do svého ležení.

„Nyní poděkujeme Světlu, že nás přivedlo k našemu vůdci,“ pravil Ur-Ar a pomodlil se večerní modlitbu.

Nové stany byly brzy rozloženy a klid, ticho a mír spokojených duchů se rozkládal nad ležením. Skvěle chráněni pod paprsky kříže spali lidé pravěku, kteří našli pramen života, spali osvěžujícím spánkem, který je vedl do nového, opravdového života. V této noci učinily tyto duchovní plameny veliký krok na vyšší stupeň vývoje, nevěděly však o tom.

S údivem pozorovali **pralesní lidé** požeňání trvalé pohyblivosti, která proudila z těchto čistých. Nová výživa, kterou Hjalldar úmyslně určil, aby rychleji povzbudil přeměnu způsobu života, způsobila brzy jisté přetvoření povahy, které nebylo nápadno lesním lidem, zato však čistým.

Z čistě hmotné výstavby zasahovala také do duševní podstaty a bylo jí cítit brzy v jemnohmotném vyzařování a čistí ji mohli pozorovat.

Vliv žen byl velmi silný. Zaměstnávaly se s nově přichozími ženami a dětmi **a zasvětily je do prvků posvátného omývání, dýchání a pohybů (a uváděly je do různých zvyků)**. Z toho se samo sebou vyvinulo jisté přizpůsobení oděvu, **ke kterému měly ženy blíže než muži**. V přizpůsobení se zákonitým mravům pokročilých národů kráčela také žena **v popředí, poněvadž se s překvapující rychlostí otevírala vlivu všeho čistého a vznášela se duchovně vzhůru, takže svou zralostí byla muži úplně rovnocenná. Stala se svobodnou a nebyla již pozemsky kladena na roveň zvířatům, ba v krátké době stala se dokonce vedoucí.**

Tento pochod se vyvíjel zcela přirozeně **s překvapující rychlostí**, ale teprve tehdy, když o tom mluvil Hjalldar s lidmi, poznali a prožili vědomě to, co před tím jen neurčitě jako tušení zvolna přijali ve svém citění: Podivuhodné vědění ze světla prostřednictvím pozemské ženy! Slavnostním obřadem jí bylo svěřeno ošetřování ohně a tak byla žena v péči o domácí věci postavena na roveň muži v právech i povinnostech.

Blížilo se jim záření světlých pomocníků, kteří jsou spojeni se ženou v ohni krbu a ona se naučila touto silou poznávat pozemsky neviditelné působení. Tito pomocníci vytvářeli mosty vzhůru k síle světlé čistoty Boží, na jejichž paprscích přicházely posvátné proudy veškeré pomoci. Tak se stala pozemská žena nádobou světla, která byla schopna přijímat vznešené, čisté duchovní plameny.

S překvapující rychlostí vřadili se prostí praobyvatelé země do rytmu nového života. Měli ovšem své stany zvlášť a nebylo mezi nimi žádného mísení ve všední práci, avšak posvátné hodiny pobožnosti, poučení a zotavení uštědřoval Hjalldar Armánům právě tak bohatě jako svým soukmenovcům. Rozdělil jedinečnou své posluchače a pomocníky v pokročilé a začátečníky, aby si navzájem nepřekáželi. Hjalldar vytvořil kolem sebe kruh mužů a žen, kteří přesně v jeho smyslu měli nováčky vést.

Ve všech pozemských i ve všech duchovních věcech byli přece jen stále jako nezletilé děti. Jako děti byli však také otevření a připraveni s důvěrou přijímat vše, co jim bylo dáváno. Byli prostí, čistí, bez jakéhokoliv zla.

Brzy lidé rozkvetli v nádherné svěžesti. Zvláště děti, **kteří slibovaly, že se stanou úplně novým pokolením**. Ve všech moudrostech, které byly sděleny od Boha, byly vyučovány moudrým Omarem, žákem Hjalldarovým.

Žili a tkali svá osudová vlákna vědomě a společně se všemi milými bytostmi, které poznávali stále zřetelněji, čím vyšší byl stupeň, na který se mohli vyšvihnout.

Děti kráčely před rodiči a brzy zesílily jako vzory samozřejmého myšlení a jednání.

Hjalldar připravoval **národ Armánů** (*kmen Arových lidí*) tak důkladně proto, aby je mohl jednou opět opustit a putovat dále.

„Mně dal Všemohoucí příkaz, abych vtiskl lidem do rukou světlo života. Oni sami musí je pak opatrovat a udržovat a svítit si jím na stezku hmotností. Vaší vlastní vůlí musí být tyto plameny ve vás bdělé, voláním a silou světla musíte však působiti také dále, poněvadž jsem vám dal vše, co mi Světlý Otec dal pro vás. Abyste to mohli vykonat, musíte žít zcela samostatně.

Malá skupina z vás mne bude provázet a já nechám jednoho ze svých synů a několik učitelů ve vaší obci. My ostatní budeme však následovati učení shůry, které nám Holda oznámila.“

Všichni byli zasvěceni do posvátného spojení, které Hjalldar se šesti „duchovními bratry“ mohl mít s posvátnou výšinou.

Všichni také znali moudrost Holdinu, kterou milovali a uctívali jako královnu a ke které všichni cítili přichylnost jako k matce. Hjalldar jim velmi často vyprávěl o vědě této čisté v domě světých Asů. *„kterou ve své řeči nazývali paní Hola nebo Holda. Její byliny již zahojily mnoho ran.*

Vyprávěl, jak mnohý nápoj ze silných bylin a šťáv, které byly jejím tajemstvím, vyléčil rány, které si přivodili svojí neopatrností nebo nesprávným jednáním. Jak mnohé moudré naučení bývalo k tomu přidáno z kruhu sedmi jako Holdina výstraha. Všichni Armáni i se ženami a dětmi ji znali, neboť jejich daleko vidoucí duchovní oko nebylo nikdy unaveno.

Vždy v pravou chvíli slyšel Hjalldar na světlych vláknech spojená ona slova, která byla vyslovena Holdinými ústy v kruhu sedmi, shůry. Světlí pomocníci, kteří jim byli stále po boku, přenášeli zprávy sem a tam a často je podávali současně na obou místech na zemi.

Tak pevně byla spojena Holda s Hjalldarem průběhem doby, kdy byli pozemsky odloučeni. Každý šel samostatně svou cestou a přece šli společně ve službě světlu.

*

PUSTINA VELKÉ POUŠTĚ

Nekonečná opuštěnost písečné pouště nehodila se Hjalldarovi k trvalému pobytu. **Chtěl putovat dále s celým svým průvodem, k němuž se připojili také Armáni.** Krajina byla příliš chudá na vlhkost, aby mu dobytek mohl delší dobu prodlévat a aby zde mohly růst nějaké plody. **Po velikém přílivu pralesních lidí museli pečovat o získání potravy.**

Zbývala jim ovšem hojná semena ovoce, bylin i stromů, avšak Hjalldar ihned nahlédl, že jejich sázení a setí by nepřineslo žádného úspěchu. *Proto chtěl pokračovat v cestě.*

„Připravili jsme lidské květy a nyní musíme pomýšlet na pozemské plody. Následujte mne, až nám Bůh ukáže místo, kde se máme usídlit. Pak s vámi chci ještě postavit vaše osady, zasévat je a dát jim jméno, aby blahodárně prospívaly.“

A hned začali skládat ležení. Pracovali dnem i nocí, balili a skládali, až konečně vytáhli dva dlouhé, dobře uspořádané průvody k východu do pískové, šedé pahorkatiny.

Byl to Hjalldar s oběma svými kmeny.

Modré pahorky vyrůstaly v dáli stále výš a výše. Vábily lidi. Mlčení pouště, která se zdála být téměř bez života, působilo na všechny tísnivě. Hrozilo jim nebezpečí, že tím lidé ztratí své pohyby. K ležení se nepřibližovalo žádné zvíře a také příroda byla stále stejná v mrtvém, stísněném klidu.

Zasněná byla poušť. Hjalfdara to však nutilo k činu, k boji a vítězství, k pomoci a výstavbě a proto pobádal své druhy:

„Ve věčném střídání musí ve vás proudit život, chcete-li vystupovat vzhůru. Zůstatí stát znamená úpadek, praví vám Pán!“

Opět začala namáhavá pouť a zase táhl Hjalfdar jako kdysi, s malým zástupem širou nezbádanou zemí. To, co před mnoha desetiletími se odehrávalo na počátku jeho pozemského působení, zdálo se nyní opakovat ve velkém měřítku, na vyšším stupni a ve větším poznání.

Jako koloběh uprostřed tohoto pozemského působení jevil se mu tento pochod do dále, který uskutečňoval pro druhé, avšak zcela jiným způsobem, než tomu bylo poprvé. Kdysi kráčel ještě mlád a sbírající zkušenosti do úplně neznámé země, aby teprve nepatrné vědění o podstatě všech věcí nejprve hmatetelně vytušil a pak zvolna, kus po kuse, v drsném boji o pozemské bytí získával. Současně se k němu snášela ze světlých výšin dolů pomoc světlých a to vždy přiměřená dotyčné zralosti.

V příkrém vzestupu získal život, aby ho poznal a nesl dále podle svaté vůle. To byl nyní jeho úkol. Dobře vyzbrojen za pomoci všech světlých úrovní, pevný a neochvějný ve vědění o jejich působení, bez bázně, podnikající boje se všemi nebezpečími přírody za pomoci svého vědění, tak stál Hjalfdar vysoko nade všemi, kteří ho v úctě sledovali.

Přivedl je k Bohu a jak by je neměl vésti jistě a pevně stvořením! Všechno, co řekl a dělal, přicházelo ze světla zprostředkováno vznešenými, světlými. Jak tu pak nemělo být všechno nejlepší, co jim nabízelo pomoc a užitek?

Každá nouze, každá bolest, každé malé zabloudění bylo školou a vedením k lepšímu pokroku. Všude stáli připraveni pomocníci, kteří tam, kde nesměli v pravý čas varovat, vysvětlovali, vedli a otřásali, ukazovali na chyby, které se staly.

Co věděl Hjalfdarův kmen a co nazýval svým vlastnictvím, stalo se denním prožitím v boji o bytí také samozřejmostí Armánů (Arovým lidem). Rychle si získávalo v srdci pralidí místo vědění jednotnosti s celým stvořením. Pohybovali se stále vzestupně, jak je učil Hjalfdar v každém svém činu. Jak těžké to však muselo být na takové výši, kde stál on *a potom se vyvíjet stále dál!*

Oni to měli lehké, neboť potřebovali otevřeným zrakem a sluchem a ochotnou duší přijímat to, co se jim naskytovalo, neboť byli ještě hloupí a nalézali se úplně na počátku. To jim Ur-Ar stále opakoval a stále znovu jim ukazoval:

„Toto jsme se nyní naučili, taktó musíme nyní kráčet dále, vysoko a daleko stojí před námi naše vzory, které přišly dolů z domova světlých Asů, aby nás přivedly k Bohu. Musíme dojít tak daleko, aby nás Hjalfdar postavil po bok svým vnukům.“

Ur-Ar se vyvíjel rychle a byl opravdovým vůdcem pro Armány. Byl ještě plně lesním mužem, snažil se však ohnivým chtěním vzhůru do duchovního.

Hjalfdar ho měl rád. Často si s ním během putování vyprávěl a volal ho do čela průvodu. Tyto cesty pak byly pro Ur-Ara hodinami poučení, které shromažďoval ve svém duchu jako posvátný odkaz nesoucí bohaté ovoce.

Z písčité pahorkatiny se stala kamenitá země. Kamení bylo jako zvětralý, zvápenatělý popel a bylo nakupeno, jakoby je vybičovaly vysoké mořské vlny, jež ztrnuly v okamžiku v groteskních formách. Tak se jevily nekonečné rozlohy jako pohádkové, půvabné moře hor.

Tyto skupiny skal zdobily sporé rostliny. Také ony měly bizarní tvary. Právě tak jako toto podivně utvářené okolí viděli také své bytostné přátele, kteří toto všechno ve vůli Nejvyššího vytvořili s přiměřeným výrazem své povahy.

Teprve zvolna chápali, že to byly stejné, jim dávno známé druhy, které se tu na ně usmívaly, volaly k jim a stále nabízely pomoc, když svá vlákna chtění spojovali s nimi v harmonii a důvěře.

Přesto však chřadla zvířata a přesto trpěly děti zvláštní slanou atmosférou, která byla mimo to ještě suchá. Objevovalo se málo zvířete, jen několik druhů ptačích, které jako supové hnízdili ve skalách. Nebylo tu žádných čtyřnožců, ba ani žádných hadů.

Zato však tu bylo hojně much, jež nejraději sedávaly na kůži zvířat a lidí. Brzy si však od nich pomohli. Jeden kus dobytka, který zvlášť trpěl suchem, byl poražen a z jeho loje byla připravena mast, kterou Hjalldarovi oznámil Holdin hlas: „Slyš, Hjalldare! Takto mluví ke mně Světlo mého posvátného chrámu: Je má vůle, aby můj lid netpěl od jakýchkoliv zvířat stvoření. Proto dávám byliny z posvátných výšin, které v zárodku odstraní kořen zla. Běž a vyhledej je.“

Holda našla byliny a posílá ti recept, jak se má připravit mast!

Lidé se mohli na tomto prožití opět mnoho naučit.

Brzy se leskla jejich těla mastí, kterou nechal Hjalldar udělat moudrým ženám podle Holdina příkazu. Sedm dnů, kdy tyto mouchy žily, nebyly už pro lidi nebezpečné.

„Jak je svět Páně mnohotvárný ve své kráse a jak je rozdílný ve formách jejího projevu. Jak nezměrné množství tvorů rodí se ze semen, vyvíjí se a ničí ve vzájemné hře boje.“

Tak mluvil Hjalldar v kruhu sedmi a oni věděli, jak věčně pracující zákony tkají dále na nekonečné pavučině stvoření. Poznali, jak nekonečně malou částí jsou oni sami jako lidé, kteří směli prožít tak veliké věci na tomto světě.

Erda k nim šeptala své moudré, posvátné myšlenky. Ukončili večer v poušti vroucí modlitbou díků.

Hrozivě duněla v dáli bouře. Hvězdy se třpytily na dusně vlhké obloze a skalnaté útesy vrhaly stíny. V dáli vyla zvířata a při zvuku jejich hlasu se dobytek třásl strachem. Chmurná byla poušť v noci a Hjalldarův lid toužil po domově ve vonícím a šumícím lese.

*

SOLNÉ POHOŘÍ

NA DNY A TÝDNY CESTY se rozkládaly propasti zpěněného solného pohoří. Ó světe, jak podivuhodné jsou tvary, které tvůj vznik v průběhu času vytvořil a pohřbil.

Jako runy stály tu tyto roztržštěné mořské vlny s pěnivými korunkami ve světle měsíce. Stříbrné a strašidelné. Vítr tiše hvízdal ozubenými hroty skal a vytvářel zvláštní svištění, jakoby plačící křik mučeného ptáka. Hluboce temné stíny ležely tu strašidelně nad širými propastmi, když se měsíc skláněl k západu.

Podivní bytostní se tu blížili k lidem, kteří je pozorovali s tichým chvěním, neboť vypadali jako preludy, které nepatří do této sféry. Zdálo se také, jakoby všechno, co na zemi vzniklo, táhlo se jemnohmotně do této krajiny, která skýtala půdu stejnorodosti. Za onoho času trvalého přetváření pozemského povrchu byl boj přeměny forem takový, že pro hutné mozky pozdějších lidí je téměř nemyslitelný.

Všechno pozemské, všechno rostlinné a zvířecí klíčilo a zanikalo v peci ještě ohnivé hmoty, ze které se tlačily vzhůru pěny a v chladnějších pásmech se zhutňovaly. Co bylo dnes žhoucím proudem lávy, mohlo být v poměrně krátké době močalem, na němž bujely miliardy dosud neznámých forem života.

Ve všech těchto životních tvarech od nejjemnější jednobuněčné bytůstky až po nejkomplikovanější stavby nevědomě bytostných zvířecích těl rozrůstaly se divy mnohostrannosti, které brzy, což značí snad po několika stech letech, zemětřesením a vulkanickými nakupeninami prožily proces zkamenění nebo shoření.

Nyní se náhle Hjalldarovi zdálo, jakoby všichni tito v trvalých převratech působící bytostní jemnohmotného a bytostného druhu přitahovali veškerou jeho pozornost na sebe a věděl, že mu chtějí ukázat hojnost všeho, co posvátná vůle Stvořitelova skrze ně vytvořila.

To bylo badatelské prožití lidí věčně otevřených pro všechnu krásu a tvary, kteří na všem byli schopni prožít moudré zákony výstavby a přeměny, neboť nechávali dojmy, jež vnímali jemnohmotným zrakem, ve věděni shůry přicházet k nejnivnějšímu prožití, aniž by nad tím mnoho mudrovali nebo to dokonce rozsuzovali nebo kritizovali.

Proto také byli úplně volní a svobodní, že mohli čistě podávané také čistě přijímat a čistě zpracovat. Zlatníci a tvůrčové forem, kteří v údolí práce vyrostli až k umělecké tvorbě, těšili se zvláštní milosti, že mohli z obrazů bytostného tkaní a formování napodobovat obrazy jemnohmotného a hmotného bytí, které se ve své čistotě a dokonalém provedení zdály býti děkovnými modlitbami u trůnu Světlého Otce.

Pod Hjalldarovým vedením, jenž měl nejlepší spojení a vliv na bytostné, shromažďovali nejkrásnější vzory pro nové působení. Chvillemi se zaleskly ve světle slunce nebo měsíce překrásné krystaly v pěnivých korunkách a trvale se měnící proudění vzduchu v této krajině působilo jako pohádková říše světla, stínů, lesku a mrtvého smutku.

Úplně přizpůsobeny záchvěvům přírody byly lidské děti, které táhly touto podivnou zemí. A jako jejich dojmy, tak se utvářely také jejich písně, které zasvětili světlym pomocníkům a pak Věčnému.

Mnohdy z nich vystupoval opět původní sklon ovlivňovat a dobře naladit tyto zcela nepochopitelné a proto tajemně působící formy a podstaty zjevů pomocí darů, chvály a prosebných zpěvů. Hjalldar jim v tom bránil a poukazoval na to, že neexistuje nic, čeho by se musel čistý duch obávat.

„Nebezpečí a hrůza, zranění i bolest je projevem zakalení, které vytváříte sami vlastním myšlením, chtěním a konáním.

Všichni světlí vás varují, podporují vás a ukazují vám v pravý čas nebezpečí. Jestliže nyní putujete pouští a váš duch nebo vaše hmotné oko vidí tvary, které nemůžete pochopit, tu chvílemi skrýváte svou tvář do rukou a kolena se vám chvějí hrůzou. Strach je však slabost vašeho ducha a otevírá cesty, po kterých se mohou jemnohmotné útvary, zasažené touto změnou, na vás připoutat a obtěžovat vás.

Tíží vás a tísní, stravují jemnou sílu, kterou vám daroval Pán a vy tak škodíte tělu i duchu. Tělo zbavuje sil a ducha zatěžuje. Spočívá v tom nedohledné nebezpečí pro lidského ducha.

Proto nepochybujte a nebudete se také muset bát. Jestliže však žebrou v bázni a strachu, pak zakalujete cesty světlym, kteří vám přivádějí sílu a věšíte se na výtvořené úzkosti, které tím vyžívujete. **Proto vám pravím: Nevytvářejte si falešných bohů!**“

Jako strašlivá výstraha ze světlých výšin duněla tato slova v poušti z úst Hjalldarových.

Pak jim dával Hjalldar moudrost a lásku každý den znovu z hojnosti živého proudu, z nějž sám čerpal. Lidští duchové byli tak otevřeni a spojeni se všemi posvátnými silami a úrovněmi, že zůstávali včleněni jako malý článek do nepřehledných a mnohonásobně spojených kruhů a vláken řetězů stvoření. Považovali se také jen za část mocného celku. Žili a tkali v něm v živém působení, jsouce hnáni posvátnou silou tvořivé vůle, i když byla jiného druhu než u bytostných.

Avšak druh jejich ducha byl obdařen svobodnou vůlí a stavěl je proto do ohromné zodpovědnosti. Hjalldar, který pozorováním a zkušeností rozšířil svůj pohled pro všechny lidské vlastnosti do nezměrná, nikdy nezanedbal mluvit večer o pozorováních, která tu byla učiněna během dne, aby tak ukázal svým pomocníkům a druhům všechna nebezpečí, která mohou vzniknout falešným používáním jejich chtění. **Cítil v sobě žhavou touhu, aby mohl dáti lidem pozemské směrnice a vésti je tak po cestě, která by jim zaručila ochranu a trvalý nejvyšší stav.**

Prosil v modlitbě Světlého Otce, který již jednou vyslal nad něho svého zářícího Ducha Pravdy v podobě Svaté Holubice, aby směl zvěstovat Jeho základní zákony.

Avšak svatá vůle Světlého Otce mlčela a nebylo také viděti zářící světlo. Ani nebylo cítit vanutí jeho chvějícího se Božského dechu. Mlčky a jako v sen pohřížena ležela nekonečně rozlehlá poušť před Hjalfdarem a jeho touhyplná duše marně hledala hlas, jenž byl pro něho životem.

*

V PODZEMNÍ ŘÍŠI HUTNÝCH A TROJOKÝCH OBRŮ

NÁROD SVĚTLÝCH ASŮ stál před velikou a mocnou hodinou osudu a jenom jedno mu bylo jasno: Nutkání bytostných pomocníků, kteří ho vyháněli z pouště.

S hukotem se blížili obři, kteří mlčky zůstávali v dáli. Utvořili dlouhý řetěz a tlačili lidi před sebou *na jihovýchod*.

Hjalfdar zatroubil poplach na svůj zlatý roh a všichni byli rychle připraveni. Nikdo neváhal. Již cítili a viděli pobízení pomocníků a věděli, že je musí také poslechnout. Zachvátil je silný pohyb způsobený tlakem **obrů**, jenž hnal celou společnost na jihovýchod.

Hjalfdar měl radost, neboť se mu zdálo, jakoby Světlý Otec přece vyslyšel jeho prosbu, třebaže jinak, než očekával ve svých lidských představách. Jaká je ale moudrost a spravedlnost tohoto Nejvyššího, všem bytostem vzdáleného, kterého směl nazývat vznešeným jménem a v němž byla všechna síla života!

Tato moudrost, která byla všemoudrou, byla tak nezměrná a nepochopitelná pro jednoho ze stvořených, který ji mohl chápat jen uvnitř svého druhu. Cítil však vždy jasněji její působení a viděl stále hlouběji do oněch posvátných uzlů zákonů, které mohl nazývat jen předvídaním.

Jejich řídicí, rozuzlující spravedlnost dávala mu sílu a moc, jestliže stál tak osaměle, vzdálen lidskému druhu a přesto všechno stále více poznáváje na svém vysokém stanovišti.

Jak **potom** toužil po svaté výšině, po chrámu Světla, kde by mohl stát po boku Holdině. Jak toužil vzhůru po oněch zlatem zářících nivách, které se mu kdysi objevily ve vznešeném vidění. Jak toužil po blízkosti svého Pána a po blízkosti těch velikých pomocníků, kteří mu kdysi pošeptali moudrost barev, tónů a slov, kteří se mu však již dávno nezjevili.

„Stále více se šíří hutnost nad veškerou hmotností. Lidský duch dneška je úplně jiný než lidský duch pozdějších dob. Ve vzdálenosti od Božího světla je takové ochlazení a ztuhnění, jaké potřebuje překonat lidský duch ke svému vývoji. Může jej radostně naplnit, pokud věrně a stále pohlíží vzhůru. **Ty jsi kotva ve Světle, táhni lidstvo vzhůru v lásce zpět k původu!**“

Hjalfdar slyšel hlas za hlasem. Celé dny i noci tento hlas v něm často duníval jako mocný hlas hromu a jako tón zvonů.

„Nyní budeš rozšiřovat zprávu o Světle u hutných!“

Hjalfdar nevěděl, co je míněno těmito hutnými, nebyl však jinak zvyklý, než poddati se vedení. Jasně a vědomě, bděle a pln vůle krácel cestou.

A jeho lid následoval. Nepozorovaně se měnil vzduch. Náhle sem však z jihu zaletěl vlhký vítr a oni viděli mlžné pruhy, které byly znamením vlhčího ovzduší. Také sluneční paprsky dopadaly na písek změněnou silou, matnější barvy a mraky přinášely temnější stíny. Také lesk oblohy přešel ve šťavnatější modř, která nebyla již tak naplněna silou a pichlavou suchostí paprsků. Hjalfdar si oddechl. Zásoby vody byly vyčerpány a on věděl, že jeho prosba ho vede ke svěžímu prameni. Se svěžím pramenem, který osvěží tělo, sešle jim Všemohoucí Otec také čistou vodu svého Ducha. A náhle Hjalfdar věděl: Doba, kdy Všemohoucí Otec pošle pozemské zákony, teprve přijde. Zatím ještě ležela v budoucnosti. Nyní se měl lidský duch státi nejprve svobodným a samostatným a naučit se plně používat posvátných účinků sil.

Na východě se objevily pahorky. Modrošedé a těžké. Jaké to byly horniny? Chvílemi se leskly jako horký kov, pak zase byly vlhké jako uhlí nebo břidlice, ale jako vše co bylo v této periodě hutné, bylo vrstevnaté a porézní.

Černí ptáci kroužili v dáli nad pahorky a při svých obrovských rozměrech vyhlíželi chmurně. Když je Ur-Ar viděl, zazářil se jeho zrak. Celý kmen měl radost. Ur-Ar velikými skoky běžel do čela prvního průvodu. Ve své horlivosti musel ukázat Hjalfdarovi tyto ptáky.

„Musíme je zabít našimi praky! Jsou to masožraví ptáci, kteří ohrožují naše zvířata a děti“, pravil Ur-Ar.

Hjalfdar však položil svou ruku na rámě Ur-Arovo a klidně na něho pohlédl:

„Uděláme si z nich přátele, neboť dosud nás nenapadli. Žádné z jejich jemnohmotných přání sem neproniklo. Jsou syti a zaměstnaní a zdánlivě neškodní. Kdybychom je chtěli zabít, prohráli bychom se proti zákonům, které nám dovolují boj jen při nutné obraně a hladu.

Dávej pozor na svá vlákna, která navazuješ se silami přírody a nemysli na zabíjení. Tak, jak myslíš a jednáš, Ur-Are, tak budou vbrzku jednat tvoji soukmenovci. Budou-li vidět lehké uvolnění v jednání svého vůdce, tu se budou spřádat tvořivé myšlenky kolem něho a kolem stejnorodosti jeho citění. Dovedeš to zodpovědět? Uvaž, že jsem ti tak mnoho dal a proto také od tebe mnoho požadují!“

Jako zahanbené dítě stál veliký lesní muž se skloněnou hlavou před Hjalfdarem.

„Já vím, pane, že jsi nám ukázal zákony. Smíme je prožívat na sobě a u svých druhů. Ty jsi nám vzorem, jak máme snášeti odpovědnost a chceš udělat z Armánů (z Arových lidí) světlé Asy. Pane, ale my nejsme z kmene světlých Asů!“

„Ur-Are, uvaž, co jsem ti říkal o duchovních zárodcích: Všemohoucí dal každému lidskému duchu tentýž zárodek. Jestliže ho rozdmýcháš v planoucí oheň, pak budeš takový, jako světlí Asové. Všechno leží v tobě a všechno záleží na tobě!“

Varovně vystupovaly z temných roklí a skalisek stínové bytosti a kynuly jim. Bílá postava se šedivým závojem stanula vysoko vztyčená, lehká a průhledná jako mlha před Hjalfdarovým okem. Byl to bytostný strážce.

„Nechod'te dále!“

S rachotem se zřítily balvany značných rozměrů po úbočí skal.

„To jsou hutní, kteří brání svou říši. Střežte se před jejich silou. Jsou to obři v krvi a mase!“

Hjalfdar vyslovil slovo, které zaneslo v silných záchvěvech zvuk všech samohlásek do sítě stvoření. Nastal klid a bezdeché ticho. Žádné zvíře a žádný člověk z velikého průvodu nevydal hlásku.

Jak otevření byli tito lidé silám zákonů, jimž se s důvěrou odevzdali. Shromažďovali síly k obraně a přitahovali také pomocníky.

Náhle byl vzduch plný napětí. Jako shromaždiště mohutné elektřiny běžely tyto proudy vzduchem. Malé, lesklé pramenky a dunivé výboje bylo možno pozorovati na různých místech.

Mraky se shlukovaly, mlžní bojovali proti hutným. Nad skalisky se náhle objevily obrovité, hřmotné postavy. Válely hromady velikých kamenů do roklí.

Bytostná síla obrů však řídila padající kameny. Jakmile unikly pěsti hutných, neměly již žádné moci nad svými hrubohmotnými záchvěvy.

Hutní ochromeni hrůzou pohlíželi s údivem dolů.

Dav jim podobných lidí, avšak jasnějších a ne tak velikých vyvstal pojednou nablízku. Byl to jiný lid. Nečlánkované a zvláštní mumlání bylo řečí těchto hutných.

Břeskné zavolání Hjalfdarova rohu je rozechvělo. To pro ně byla novinka. Jejich tuří rohy jehož ulovili na druhé straně hor v "trávě" zněly proti tomu jako řev rozrušeného býka.

Bílá roucha, lesknoucí se hroty kopí a šperky, pestré, vlající pokrývky zvířat, to vše vábilo jejich zraky. Drželi své široké, uzlovité ruce před malýma očima, černýma jako uhlíky, ohromné, opicím podobné lebky se širokými čelistmi a zploštělými nosy vzhlížely zvědavě, žádostivě a krvežíznivě.

Dole však stál národ světlých a v jeho popředí Hjalldar s vlajícím šátkem. Házené kameny padaly s rachotem, jsouce trvale odchylovány ze své dráhy do propasti vzdušného proudu.

Přešla dlouhá doba, než z dále přiletěli mohutní draci. V letu chytali obrovité lidi a vrhali je dolů. Obři zahnali draky do houfů, obklíčili je a hnali je opět na východ, odkud přiletěli (Potom zamířili zpátky na východ, odkud přiletěli.) Hjalldar tu stál zářivě ve světlé pomoci Páně.

„Ó vy všichni pomocníci, děkuji vám, že smíme společně sloužit před trůnem Nejvyššího! To budiž mou prosbou v každý čas. Vy mohutní a věrní, jak vám mám odplatit?“

Malý počet obrovských lidí nebyl mrtev. Leželi rozechvěni, nejsouce schopni řeči, u nohou cizinců, kteří tak náhle dobyli jejich říši.

Hjalldar se jich ujal. Jejich ruka spočinula na jejich ranách a oni cítili úlevu. Plakali jako bezmocné děti. Ženy přinesly balzám, byliny a obvazy a muži obvázali jejich rány. Vesele se smály jejich široké, sražené tváře a jejich očka jiskřila, když se nádherné víno dotklo jejich tlustých rtů:

„Pane, ty jsi dobrotivý“, bylo první, co řekli. Ač jejich řeč zněla divoce, drsně a neobratně, přece jí Ur-Ar rozuměl.

Hjalldar však věděl, co chtěli říci. Rozuměl řeči všech tvorů, neboť se zachvíval ve vůli Světla.

S podivuhodnou rychlostí se hutní zotavili a narovnávali se, sedíce ještě na zemi. Převyšovali Hjalldara i Ur-Ara velmi značně výškou i mohutností svých těl. Jejich schránka se ovšem zdála míti v sobě lidsky duchovní, avšak silně bylo zdůrazněno také bytostné. Byli úplně jiní, než lidé. Mohutní, divokého vzrůstu a plni útočnosti. Jejich oči měly bdělý a téměř číhavý lesk, který mohl býti hrůzný pro zvíře i pro člověka, který by v sobě neměl vědomého, všechno převyšujícího ducha, jímž by dovedl řídit svůj rozum.

Proto byl Hjalldar se svými pomocníky těmi jedinými, kdo mohli tyto obry v pozemské schránce také ovládnout. Jako se všechno podařilo v síle ducha, který dovedl využívat Božské síly, tak se to podařilo přirozeně Hjalldarovi a jeho lidu.

Co by snad bez Hjalldara nemohli dokázat, toho nyní dosahovali věrnou odevzdaností své vlastní osobnosti. A v tom byl okamžik působení pro veškerý lidský rod!

Beze slov byly vykonány krátkým, téměř jen tušeným pohnutím vůle veliké činy, které se duchovně a jemnomotně projevíly tak silně, že musely pozemsky jako své poslední výběžky přinést poslední důkazy ve vhodném projevu.

„Vzpomínáte si ještě, jak jsme v pralese vysvobodili duchovní zárodky lesních lidí? Víte ještě, co jsem vám tehdy říkal?“

Znali to všichni i mládež, neboť písmem a řečí jim bylo vše zprostředkováno. Jen málo jich bylo přítomno události samotné.

„Nyní jste to směli i vy mladší prožít, neboť se opět jedná o duchovní zárodky. Tyto však, kteří byli v boji, jež sami chtěli, povedeme dále, neboť jsou toho hodni. Tento druh nemá být ve hmotě zničen, neboť věrně uchoval zárodek ducha.“

Z Hjalldara mluvil jiný hlas. Všichni to slyšeli a cítili, dokonce i hutní, kteří mu nerozuměli. Hluboce se skláněli k zemi.

Nejbližší kolem Hjalldara viděli světlou Holubici, která v oslepujícím proudu života zahalila Hjalldarovu postavu do bílého světla. Posvátná slavnostní nálada se rozšířila nade všemi lidmi.

Boží dech vanul tiše a slavnostně nad osamělou, divokou zemí.

„Nyní mne zaveďte nahoru do své říše mezi šedivěčerné lesknoucí se skály!“ pravil Hjalldar, který první přerušil mlčení.

Nechal jít vpředu tři obrovské vůdce a pak kráčel za nimi se svým lidem. Nikdo nezůstal zpět.

Dole se však snesli černí ptáci na mrtvoly v hromadách černého kamení a chopili se své kořisti. Nikdo se na ně neohlížel, ani hutní. Zdálo se, jakoby tito všichni klesli v zapomnění a s nimi i pustá poušť, kterou Hjalldar prošel.

Cesta se vinula úzkou roklí nahoru. Zdálo se, jakoby jakási zeď dělila krácející od nového světa.

Šedivě černé hřbety pahorků se ztrácely v nedohledné dálce na jihovýchod. Z balvanů se vytvořily divoké skupiny, kterými šuměla řeka vytvořená z mnoha malých pramének, jež nahoře prýštily.

Jakou radost měli poutníci z hojné a čisté vody. Její šumot dělal tak dobře a vlhký vzduch přinášel příjemné vydechnutí. Dole se leskly šťavnaté lučiny v zářících slunečních paprscích.

„Ur-Are, tam jest nová země!“

Hutní se však plni horlivosti snažili ukázat jim říši svých propastí. Hjalldar krácel rád za nimi se svými starými věrnými, zatím co Ur-Ar připravoval ležení.

K svému úžasu zjistili, že hutní byli obyvatelé jeskyň, kteří byli v úzkém spojení s bytostmi země a kamenů. Mohutný i samému Hjalldarovi ještě nový život ukazoval se zde ve vrstvě země složené z úplně nových nerostů, což Hjalldara velmi zajímalo.

Viděl pracovat bytostné a viděl, jak se snažili, aby mohli být lidem nápomocni. Viděl také, jak tito hutní byli spojeni se silou své nerostné země téměř organicky jako děti této půdy.

Zdálo se, jakoby se před Hjalldarovým udiveným zrakem otevřela úplně nová země.

Zlomkovité horniny kovově třpytivých barev se zhutňovaly směrem dolů a byly tvrdší a pevnější. Chodby, které silné ruce hutných provrtaly pomocí těžkých mlatů, rozšiřovaly se směrem dolů stále víc a více. Na stěnách chodeb bylo viděti krásně se lesknoucí žíly, které byly radostí a pýchou hutných.

Tito měli kupodivu tři oči.²¹ Oko, které měli nad kořenem nosu mezi obočím, zářilo v temnotách skalních jeskyň, zatím co obě ostatní se zavírala, jakmile hutní vešli pod povrch země. Oko pak zářilo zelenavě lesklým světlem. Bylo jako veliké oko ryby a propůjčovalo těmto zvláštním tvorům různé schopnosti. Lidé neviděli dosud nic podobného a velmi je to odcizilo. Konos, nejstarší ze tří, chtěl jim býti nejbližší a snažil se o vzájemné porozumění. Obracel se s úctou a plachostí, přesto však pln hrdosti k Hjalldarovi a prováděl ho jako král svou říší.

Byly to souvislé jeskyně a chodby. Zvláštní vzduch velmi ztěžoval dýchání, ačkoliv bylo pečováno o přívod vzduchu a jeskyně ležely vysoko.

Po nějaké pohodlnosti nebylo ani stopy. Nebylo tu ani lavic ani lůžek. Právě tak tu nebyl žádný krb, nýbrž jen kotel v zemi, ve kterém hořely celé kmeny. Nad ohněm visel veliký kotel z pevného kovu.

Hjalldar viděl, že to byla největší vymoženost těchto podivných tvorů. Ukázal na kotel a Konos vyprávěl drsnými zvuky dlouhý příběh, přičemž posunky a veliká živost působily na Hjalldarovu bdělou vnímavost tak živě, že lehce porozuměl.

Z pohybů a zvuků, jež Konos vydával, vyvinul se živý shon, který Hjalldar mohl pozorovat. Zdálo se, jakoby hrubohmotná skála jeskyně oživila, když tu a tam vystoupily malé i velké tváře bytostných pomocníků. Všichni se smáli na Hjalldara, který jim přinesl tolik svěžesti a jasu do jeskyně. Lezli a převalovali se kolem a kameny jimi stále více oživovaly.

„Jsme zaměstnáni velikou výstavbou“, mumlali. „Zdobíme zemi stále novým, nikdy nekončícím bohatstvím. Zde jsou zárodky, které vyzrají teprve pro pozdější pokolení, zchladnou a ztvrdnou nebo srostou ve formy a budou objeveny v úplně jiných krajinách této země. Jak dlouhá se bude zdát tato doba vám lidem, neboť mezitím budete častěji putovat v jiných úrovních.“

²¹ Zřejmé vzpomínky na tyto jednooké či trojoké obry - Kyklopy obývající jeskyně se dochovaly v dávné mytologii a legendách starověkých Řeků např. v *Homérově Odysseji* ... <https://cs.wikipedia.org/wiki/Kyklop>

A když se vaši duchové opět vrátí, nebudete již nic vědět o tom, co bylo a budete muset opět prožívat vše znovu. Země bude jiná, než dnes. Nebude mít žádných trojokých a žádných jednookých tvorů na svém povrchu, avšak jejich jemnohmotné útvary budou ještě bydlet v mnohých jeskyních a jejich síly budou ještě působit pomocí lidí, kteří se budou nazývat obry a vykonají veliké, dobrodružné činy. Jejich oči nebudou však již tak jasné, aby mohly rozeznat skutečné světlé od světlých pomocníků a mlžných nebo vznešených světlých, které my známe a kterým sloužíte i vy a nebudou je již znát.

Vy můžete pomoci v mnohém a vytvořit vzory, vy mužové z domova světlých Asů a přinést tak duchu bdělost a vzestup. Proto je s vámi požehnání, kamkoliv jdete. Vy jste také opravdovými světlými malých i velkých pomocníků, jste s námi spojeni jako stupně k uctívající službě. Máme vás rádi!

Pro tyto vrstvy jsme tu jako spojující a vytvářející a budeme se dále vyvíjet ve spojení a přetváření s druhem připoutaných. My jsme připravující budovatelé velikých pokladů ve hmotě, které má člověk jednou jako pán hmotnosti oceňovat, dobývat, využít a spravovat. Jeho nejvyšší snahou musí být, aby to dělal v čistotě.“

Tak hovořily nekonečně mnohotvárné bytosti, které pečovaly o nejjemnější atomy v klíně probouzející se, zrající a upevňující se matky země.

„Odkud máte oheň?“ Tázal se Hjalldar obra Konose, když stanuli nad žhnoucím zemním kotlem. (ukázal na žhavý dolík v zemi)

„Bylo to kdysi, když naši otcové bydleli ještě v hoře, když letěla vysoká vlna bouře nad zemí. Bouře nám poslala záplavu, která zalila horu, takže po staletí vyčnívaly z vod jen zubaté hřebeny.

V nitru hory, ve které se zahrabali naši staří, bylo ohnivé jezero. Do něho přitékalo z hlubin, ve kterých pátrat zakazovali jasní bytostní, sedmery ohnivé prameny a v těchto pramenech byly jemné, lesklé částičky, které nyní vidíte v našich jeskyních.

Tak nám to vyprávěli staří. Je povinností a posvátným právem pečovat o oheň, jak nám to Erda přísně nařídila. Mnohý z těch, kteří žili před mnohými staletími, je z věrnosti zahrabán v ohni, v řídicích se vrstvách.

My jsme věrný rod a sloužíme matce zemi a ohni a budeme v ní žít a hynout po všechny časy.“

Jako na potvrzení toho, co bylo řečeno, bylo slyšet z hlubin tiché chvění a dunění, hučení a sykot a z trhlín v zemi vystupovaly páry. Hjalldar zjistil, že to byly tyto výpary země, které zanechávaly podivně tísnivý zápach v jeskyních. Byly to výpary síry a kovů.

„To je Amon, zářící a tekoucí, který vysílá své výpary vzhůru, aby ozdobil lesklými kapkami naše jeskyně“, pravil Konos hrdě a šťastně s úsměvem poučovatele.

Hjalldara to však odpuzovalo. Jaká to byla hnutí mysli v tomto hutném, který dělal, jakoby byl hrdý na dary Světla. Cítil, že by bylo přece jen dobré uvolnit zárodek ducha z této vývojové formy, která již odumírala. Nechtěl však v tomto případě zabít.

Čosi podivného se objevovalo v hlubinách šedočerné horniny, která patřila k jiné, veliké epoše vývoje a nyní se zdála spát. Hjalldar i jeho průvodci by se byli domnívali, že spí, kdyby nebyli vedeni třemi nejvyššími vůdci hutných, kteří se zdáli trochu převyšovat své vlastní soukmenovce.

Hjalldar se divil, jak se podzemní jeskyně náhle rozšiřuje a rozrůstá v malé město. Nebylo tu však ani pomyšlení na pohodlí jakéhokoliv druhu. Také tu nebylo žádného osvětlení, neboť hutní pomocí svých očí na čele pronikali temnoty. Toto oko zářilo jako oko kočičí.

Hjalldar musel myslet na jednooké zvíře, které kdysi viděl viset v pralese na stromě jako list. Přece však tato odrůda podobná lidem, měla v sobě cosi cizího a překvapujícího. Stanul tu tvář v tvář bytosti, která sice byla lidským duchem, avšak převážně se zdála vyrůstat v bytostném. Hjalldarův duch mocně pracoval. Hutní to cítili. Oni, divocí a nespoutaní, kteří neuzná-

vali žádnou sílu než vlastní, byli poslušní a krotcí jako domácí zvířata. Přitom je to silně přitahovalo k těmto zářícím lidem a jejich duchovnímu působení.

„Otevřeli jste nám nový svět“, pravil k nim Hjalldar. „Tápavě se musíme pohybovat ve vaší podivné říši, chápat váš druh a snažit se s vámi dorozumět.“

„Také vy nám ukazujete nový život. Září v nás a nutí nás mocně do trvajících touhy. Vy máte zářící světlo nebes v sobě a toho my nemáme.“

Radostně zjistil Hjalldar, že tito hutní přece jen touží po Světle a že jejich duchové v hlubinách hutnosti cítí tíhu temnoty a naštěstí ji pociťují bolestně.

„Půjdete-li za námi do našeho ležení, dozvíte se více. Musíme vás vésti opatrně a ostatní na vás teprve připravit.“

„Kde jsou vaše ženy?“ Tázal se jeden z Hjalldarových druhů Konose.

Ten mu však nerozuměl. Hjalldarovi lidé pohlédli na sebe. Tento obr nevěděl, co jsou ženy!

Byl jakýmsi druhem dvojitého pohlaví, což však lidé nemohli zjistit. Navenek budil dojem velmi silného, vysokého a velmi dobře urostlého muže.

Hjalldar pojednou naléhal, aby se navrátili na světlo. Vydechl s ulehčením, když nad sebou opět spatřil smějící se modré nebe.

Hjalldar slíbil, že příštího dne přijde opět a radil Konosovi, aby připravil svůj lid. **Očekával zprávu, budou-li vítáni.** Potom pozval tři obry, aby šli s nimi do nově zřízeného ležení. Tito velmi spokojeně přikývli, že se nemusí ještě rozloučit a kráčeli nyní skromně za Hjalldarovými muži **jako jejich hosté.**

Zdálo se, jakoby měli určitá pravidla a formy ve vzájemném styku. Třebaže vykonávali všechno s vnitřním mumláním, nebylo z něj poznat, je-li jejich jednání mravem, nebo zlým návykem.

„Nepostaráte se o své mrtvé soukmenovce?“ tázal se jeden z Hjalldarových mužů po cestě. „Leží ještě dole na druhé straně údolí.“

„**To již dávno obstarali černí ptáci**“, byla klidná, samozřejmá odpověď.

Nebylo v tom žaloby, ba ani nejmenšího politování nad ztrátou druhů, ani poznámky nad náhlým **vpádem draků.** Zdáli se býti tupě navyklí nepochopitelným zásahům přírodních sil a mocí do jejich života.

Na široké rovině se prostíraly řady světlých stanů. V dáli bylo viděti nekonečné prostory sluncem ozářených zelených lučin a jiskřící vody potůčků. Jemná mlha zahalovala horské terasy, které v podivných, stupňovitých formách s hlubokými, modravými zářezy a stíny rozkládaly se v polokruhu na východ a na jih.

Obr Konos napřáhl ruku.

„Tam jdou cesty našich myšlenek, **tam bydlí také lidé nám podobní, jejichž čelní oko je však zarostlé.** Pohlédnete-li na naše ve světlo slunce, tu se zdá býti jen malou, téměř zarostlou štěrbinou. Tito lidé nežijí pod zemí, nýbrž v jeskyňovitých stavbách na okrajích horských stupňů. **Světlo slunce uzavřelo noční oko,** které pak nepoužíváním zarostlo.

Oni však přesto mají způsob vidění, který nemá nic společného s vnějším otevřením oka. Časem nás navštěvují, poněvadž dovedou opustit své tělo **jako hliněný nebo kovový kotel a vystoupit z něho jako pára.**

Vyprávějí nám o své zemi a o vědění, o světlém příchodím, kterého nazývají synem nebes.

Tam jsou zvířata, která jako létající lvi, kočky a krokodýlové poletují vzduchem a vydechují ohnivé výpary, které hoří jako jed, kamkoliv padnou. Tato zvířata spalují byliny a stromy svým dechem. Proto krajina, od které se nemohou odtrhnout, poněvadž jsou na ni vázáni svým připoutáním na přírodní stupeň, je úplně holá a chudá.“

Za obrova vyprávění přišli poutníci blíže ke stanům. Znamení rohu oznámilo jejich příchod a **světlí Asové** tak jako **Armáni (Arovi lidé)** vyšli, aby přivítali Hjalldara.

Kráčel jejich řadami, zdravil je a všem kynul, zatím co jeho oř cválal k němu veselými skoky. Jeho průvodci se třemi hosty následovali za ním.

Hjalldarovi mužové se divili, když spatřili, jak mohutní divoši přišli rychle do styku s jejich druhy. Dobře ovšem znali, jak Hjalldar nacházel cestu ke všem tvorům, kteří se vlastní vůlí nestavěli proti Světlu.

Tito zprvu tak nepřístupní stali se důvěřivými, prostými jako děti a připoutali se ke světlým. „Hjalldar učiní možným všechno, co je dovoleno ve vůli Boží!“

To viděli opět zřetelně. Stále rychleji se mu dařilo, co si celou duší přál. **Zdálo se, jakoby vůle k naplnění hnala všechno ohromnou rychlostí k události.**

Mlčky opatroval svou vůli, která byla stále řízena shůry. Mlčky jí dával v myšlení vhodný směr. Pak to vyslovil. Jeho druhové to přijali a činili podle něho právě tak mlčenlivě. Až bylo v mlčenlivém prožití všechno posíleno a vyživeno, bylo to již zralé k činu. Do jemných vláken projevů však nesměla zasáhnouti žádná mělká nebo odchylná myšlenka, žádná úzkost nebo pochyby jakéhokoliv druhu. To byla síla čistých, že nevytvářeli kalných myšlenek, ani se jim neoddávali.

Všechno, co vycházelo z přírody, bylo čisté! Všechno se plně otvíralo silnému proudění duchovna, neboť je poznalo v plné hodnotě. Duchovno bylo vroucně milováno, bylo o ně pečováno se starostlivou bdělostí a láskou, aby ho pak bylo správně použito.

Všechny bytosti přírody, **rostliny, zvířata a základní lidské druhy** se cítily přitahovány k vítězícímu duchovnu a hledaly s touhou **a žádostí Světlo, které je chlebem všech tvorů.**

Nepopsatelná vděčnost naplňovala čisté, kteří nyní směli poznávat ovoce svého působení.

Podle těchto důvěřivých, dětem podobných **obřích lidí**, kteří byli obdařeni dvěma denníma očima a jedním okem nočním, zjistili **Armáni (Arovi lidé)** rychle, jak se sami v krátké době změnili. Nebyli již divochy, nýbrž se stali dobře vedeným kočovným národem, který v míru, mravech a pořádku se snažil napodobit mravy a zvyky svého čistého vůdce. Přece však tvořili půdu, ze které nyní mohli obři tápavě vyrůstat vzhůru k čistým. zatím co vůči převažující síle, klidu a jasu čistých projevovali téměř dojemnou úctu, jakmile opustili své vlastní obydlí, poddávali se přece úplně důvěřivě a zcela vedení Armánů.

Se srdečně drsnou přirozeností vyšel jim vstříc Ur-Ar. U jeho krbu a u jeho stanu se směli utábořit, jak určil Hjalldar. Žen viděti nebylo, neboť se bály velikých hutných postav, které ještě před nedávnem tak hrozivě vystupovaly proti nim. Tak to bylo správné podle Hjalldarova příkazu, aby ženy zpočátku nepřišly s hutnými do styku.

Když pojedli chleba, činili pokusy o vzájemný rozhovor. Nejlépe se to dařilo při pozorování různého náčiní, náradí, džbánů, mís, mlatů a zbraní a pomocí ozdobných předmětů, které se skládaly hlavně z maličkých zlatých plotniček, z per, ze „světel“ (z kamenů, na kterých byl vyryt kříž) a z podivuhodných zvířecích zubů.

Byl to přechod od shromažďování trofejí k přípravě ozdob se smyslem pro krásu. Všechno bylo pestré a primitivní, přesto však byl v uspořádání přirozený jemný vkus.

Zdálo se, že i hutní to cítí. Jejich noční oko, které bylo zavřeno, vnímalo ze záření „světel“ velmi silný dojem, který v nich vzbuzoval podivné hnutí, jež se projevovalo zpěvnými zvuky.

Zpívali tytéž tóny v určitém pořadí. Hjalldar napjatě poslouchal, jakmile zaslechl tyto tóny. Všude povstávaly bílé postavy a pohlížely dolů k ležení světlých. Všichni byli mocně přitahováni přirozenými záchvěvy tónů. Pojednou cítili tyto cizorodé, strašlivé hutné jako své spojence.

To vykonala opět síla kříže světla. To cítili všichni, kteří slyšeli hutné zpívat. Čistí vědomě, Armáni nevědomě. Zachvívali se svými drsnými těly v rytmu tohoto zpěvu a přizvukovali.

Z ležení čistých zněly večerní hymny vůdce a zpěváků jako odpověď. Tu se napínala jemná vlákna spojení, přípravy a vývoje mezi těmito třemi tak rozličnými skupinami. Dokonce i ženy se přestaly bát. Kdyby to byl Hjalldar nezakázal, tu by byly dokonce vystoupily ze svých stanů. S lesknoucím se zrakem a planoucími tvářemi zpívali hutní svůj první pozdrav Světlu světa.

Potom rozdělil Hjalldar šťávu ovoce do nádob a proslovil nad nimi požehnání.

„Toto je znamení, že den se nyní spojuje s nocí a vy máte spát. Nečekejte, až temnoty úplně přikryjí oblohu. Časný spánek je nutný tělu i duchu.

Jděte nyní zpět a připravte své skalní město. Zítra vám zlatý roh oznámí můj příchod. Připravte na náš příchod své druhy.“

Hutní, bohatě obdarováni, opouštěli ležení. Když přecházeli šumící řeku přicházející zhůry, ještě jednou k nim zalétl pozdrav na rozloučenou a pak se rozestřel klid nad krajinou i nad stany lidí. Hjalldar se však pohroužil do světlých proudů, které přicházely shůry. Shromažďoval sílu v chrámu Božím na posvátné výšině.

Jeho ducha zalilo šumící světlo. Nebyl sám. Obklopovaly ho světlé postavy a po jeho boku stál Holdin duch. Zpěvně se pohybovaly paprsky v bílozlatém sále a zasypávaly pozemskou část svatého chrámu posvěceným duchovním světlem.

„Až opět nastane světlý den vylití mé síly na tuto část světů, pak Hjalldare, požehnám v mé vůli všechny ty, kteří se nazývají tvými dětmi. Od této hodiny najdou tři kmeny z pouště teprve sílu, aby se rozšířily po zemi.

Mocí dokončí se v rychlosti vše, co je nutné k rozšíření po zemi. Mohutné působení stojí před vámi, všemohoucí ochrana je nad vámi. V těchto dnech se bude valit na zeměkouli veliká a mocná síla a všichni tvorové prožijí jásot a poznání Světla. Ty vyvolíš nejlepší z kmenů a vychováš je ve vůdce a pány. Pak tě doprovodí družina tvých nejstarších věrných domů na zářící výšiny světlého chrámu, kde splníš svůj kněžský a královský úřad v mocném a požehnaném působení.

Šuměním a hukotem se pak naplní kruh tvého poslání poprvé a ty vejdeš současně s Holdou na místo svého původu. Toto platí jako zaslíbení.“

S hukotem se uzavřel zářící kruh světla, z něž zněl hlas Pána všech pánů, zářícího, který nesl holubici a znamení kříže. Nad Hjalldarem se chvěly plameny světla jako paprsek ohně a stříbrojasně se leskly šumící proudy, hučice jako vodopády shůry a v nich stálo plamenné posvátné jméno.

Hjalldar cítil a věděl, že byl spojen s Holdou, když se probouzel. Síla ho naplňovala a slova Syna Světla v ní zněla zcela ho naplňujíc. Od této hodiny mlčky prožíval toto veliké zaslíbení.

Ukázal se mu výhled do věčnosti a z tohoto hlubokého dojmu chápal nyní jen vůni, zvuk a světlo. Všechno ostatní, to nejdůležitější, naplnilo jeho ducha a zůstávalo uzavřeno a zapečetěno v duchu.

*

NASTALO SILNÉ PŮSOBENÍ V HOJNOSTI PRÁCE

K TOMUTO PROŽITÍ se připojila hojnost poznatků, nových návrhů a plánů. Nastalo tak silné působení, že všichni jeho pomocníci měli hojnost práce, aby jeho ideje uvedli v čin.

Také Armáni směli nyní spolupracovat a hutní byli plánovitě vedeni a vychováni v tom, co Hjalldar považoval za nutné.

Hutní neměnili nic ze svého způsobu života. Byli prostí a nenároční v každém směru, avšak nyní do nich vnikl smysl života, když Hjalldar vícekrát navštívil jejich jeskynní město. Ačkoliv se hutní potulovali daleko skalnatým pohořím a konali dlouhé cesty, přece je nebylo možno pohnout, aby chodili do stanů světlých.

Báli se síly lesku, které tu jejich oko na čele bylo nuceno vnímat. Objevení se čistých v jejich jeskyních cítili jako řadu planoucích sloupů.

Jak byli plní síly a vůle a jak divoce se jevíli v boji a nebezpečí, tak byli dětsky váhaví, když byli dotčeni řečí a láskou čistých, jejich pomocí a vlivem. Nejrady by se byli zahrabali jako oslepení krtci.

Byli však plni hrdosti, když se jednalo o to, zavést čisté do hlubin jeskyně. Mnohonásobně svítící vrstvy země dovedli obratně pozvednout a přinášeli pak mnohé nádherné krystaly, s nimiž byli jemně a citlivě spojeni.

Překrásné byly skvělé a vysoké výtvořiny z kapek, které v jeskyních jako lesknoucí se modrozelené sloupoviny šířily se do dále. Obři tam nemohli pro složení vzduchu dlouho pobývat, byli však vždy znovu u vytržení nad krásou těchto chodeb. Chvillemi to v nich zvučelo jako přiboj dunících mořských vln a zpívalo a znělo jako mohutný koncert varhan. S údivem a mlčky naslouchal Hjalldar tomuto chóru z hlubin, který byl způsobován vzduchem a vlhkostí.

Všichni hutní byli střídavě určováni k pracem tam dole. Dozorci bděli nad jejich rozdělením.

Veden elementárními bytostmi, viděl Hjalldar budoucnost těchto hlubin, které nyní zářily jako pohádková říše. Hutnost za hutností se kladla na krásu a drahocennost této země. Hjalldara bolelo když viděl, jak všechna tato nádhera je zakrývána proudícími vodami, posunujícími se horami a skryta na celá tisíciletí sněhem a ledem, proudy lávy a vod.

Náhle se zdálo, jakoby mu bytostní ukazovali měnící se obrazy mohutných period vývoje. S údivem viděl Hjalldar trvale dále působící vlákna posvátného tkaniva stvoření.

Celé tkaní a žití v jeskyních bylo pro člověka čímsi podivuhodným. Otevřen všemu působení a bytostnému poznávání mohl tu prohlédnout, pochopit a proniknout mnohé, co se ve stvoření připravovalo.

Cize a zvláště se ho také dotýkaly bytosti těchto lidských obrů, mravy těchto obrů, kteří sice měli lidskou postavu, avšak žádné životní zvyky jako oni, skuteční lidé. Již skutečnost, že neměli žádných dětí, budil u Hjalldarových druhů pocit politování.

Jim, kteří byli obdařeni Bohem a přírodou, jevílo se přece celé bytí naplněno zákonitě proudící milostí, které se člověk potřeboval jen ochotně a s důvěrou otevřít, aby kráčel blaženě dále k světlému, radostnému vzestupu duchovně i pozemsky.

Zde však cítili závoru a hranici, kterou vytvořila vůle Boží. Cítili, že stanuli před konečným bodem dřívější formy vývoje, jejíž životní možnosti zdály se mizet a tiše jim začalo svítat, proč Hjalldar nařídil skrývat ženy před hutnými.

Zde tápali sice nevědomky, ale jasným cítěním poznávali měnící se proces ve velikém vlnobití života. Jejich duše se tázaly starostlivě a mlčky po důvodech těchto dějů, které považovali za odumírání a odvracení od přírody.

Nikdo z obrů neodpovídal na otázku, která jim byla dána o potomstvu nebo rodinném životě. Zdálo se, jako by jim pro to chyběl smysl.

Hjalldar však bránil svým druhům, aby hutné v tomto směru poučovali nebo se jich tázali. Obr Uru pravil:

„Nadešel čas, kdy tito velcí nebudou moci dále žít, poněvadž všechny podmínky pro ně zmizí. Během staletí vynoří se někteří, bájemí obetkaní, z lidských pokolení. To budou ti, kteří se zachránili při proměnách země a zkřížili se s lidskými kmeny. Budou jen kapkami ve velikém moři přeměn a nikdo nebude již vědět o jejich někdejší velikosti, moci a bohatství, o možnostech, které z nich mohly učinit vládce zeměkoule. Jejich duchové se však vtělí do kmenů pokročilejších a ze svého prakmene vytvoří pokolení Gigantů.“

Jen vysoce vyvinutí přátelé a druhové Hjalldarovi částečně chápali tento projev obrů. Ostatní se museli ve své dětské důvěře spokojiti s tím, že jim zde Hjalldar ukázal hranice.

„Nechci žádného mísení kmenů. Uchovejte svéráznost každého pokolení a varujte se všeho, co se nezachvívá v čistých prázákonech jasně před vaším cítěním. Přijde čas kvasící přezrálosti, kdy mnohé staré bude zapuzeno. Proto to nesmí být přijato k druhu, kde ještě čistá prafoma má své zářící místo. Držte se daleko od mísení se s jinými!“²²

²² Viz přednáška „29. Kastovnictví, společenský řád“ PGD ... Smísením dvou ras rozmnoží se jen slabosti, nedostatky a chyby obou ras, které se pomísily a jako ovoce toho objeví se mimo řídké výjimky nezměrné stupňová-

Hjalldar věděl: Pro tyto duchy bylo nejdůležitějším, že k nim Hjalldar mluvil o Světle. Žíznil po tom stále víc a více. Přinášeli jim vědění o světlých, o věčné říši Světlého Otce a o pomocných služebnících jeho svatého zákona i o stvoření. Mlčky sedávali, do sebe pohříženi, ve své ohromné jeskyni u Hjalldarových nohou, **jenž byl obklopen modravým světlem krystalů a ve světle své vůle zářil jako anděl Boží.**

Obři a bytostní země stáli ve svém chápání k těmto hutným nejbliže. To Hjalldar poznal a měl radost, že může podporovat své učení úvodem o jejich působení. Zdálo se jim, že s nimi žijí od věčnosti, přece však si málo cenili a chápali tyto něžné pomáhající síly, které kolem nich trvale pracovaly, než oněch silných, živelných bytostí, které v ohni, vzduchu a vodě byly pro ně často nebezpečné.

Méně z pocitů díky z pomoci, ale spíše z bázně vznikl jejich poměr k těmto bytostným, které pak přirozeně uctívali podle těchto pohnutek. Svým životem v nitru země byli synové noci, zatím co světlí byli syny slunce a syny dne, kteří nyní přinášeli hutným učení o lásce Světla. Přinášeli jim sílu a slunce, jakož i silnější pohyb do těžkopádných, jednotvárných dnů a poznání i snahu vzhůru v zákonech stvoření.

Hutní se změnili, právě tak jako Armáni, překvapujícím způsobem v krátké době. **Přesto však nebyli lidmi ve smyslu Armánů a tvořili proto stále druh pro sebe.** Ve výstavbě svých jeskyň nechťeli podniknout žádných novot. Hjalldar proti tomu nic nenamítal od chvíle, kdy mu **obr Uru** podal zprávu o jejich osudu. Myslel na poukaz, aby připravil tyto duchy pro pozdější inkarnace a přenechal jejich vyměření účinkům Božích zákonů, jak si je sami utkali.

*

A SPLŇovalo se stále více zaslíbení

KDYŽ VŠAK PŘEŠLO několik roků a obři se pod Hjalldarovým vedením stali pevnými a čistými ve službě Světlu, počalo to v Hjalldarovi napomínat a povzbuzovat.

„Ubírej se dále! Připrav svou družinu, kterou jsi zvolil, založ sídlo jejich říše a mysl na dobu zralosti, až se zlaté plody Světla shromáždí ve tvém klínu na hoře tvého naplnění.“

Slavnostně vlály svítící, zlatem protkané korouhve a vysoko se třepaly nad stanovým městem světlých, v jehož středu zářil chrám, který zbudovali obři s hutnými ve společné službě.

Vypadal jako křišťál zářící miliony světél, jiskřící a lesknoucí se ve slunci. Překrásným obloukem se klenula zlatá vstupní brána na východní straně a nad ní zářil světlý **kříž v kruhu**. Vysoko klenula se kopule spočívající na jemných, jako pěna šedivých plotnách, kterou obři svou bytostnou silou dovedli podivuhodně zpracovat.

Přišli sem z dále, z mocně se šířících stupňovitých teras na východě. Jejich odchod, který šel přirozenou cestou posunováním vrstev země, zatlačil sem současně podivuhodně žlutolící šikmooké a širokonosé lidi s temně černými vlasy a pichlavým dravčím pohledem. *(Při zemských převratech byly z východu přisunuty obrovské masy horniny a jimi sem hnán přišel k Hjalldarovi třetí kmen.)*

Tito lidé byli vedeni vstříc Hjalldarovi, zaslíbenému synu nebes v důsledku těchto převratů země. Věděli o něm, aniž by tušili, že toto strašlivé dění přivádí je blíže k tomuto muži Světla.

ni všech chyb. ... Zřídka něco dobrého!

Rovněž přednáška „**32. Krása národů**“ PGD Nová doba má být požehnáním také pro všechny cizí národy, aby se cítily šťastnými na půdě, ke které patří a podle toho pak i jejich rasa dospěla plného rozkvětu a přinesla nejbohatší ovoce a svým harmonickým působením podporovala celé pozemské lidstvo. ... Tak vznikne krása!

Tito lidé, jejichž bytí bylo zbožňujícím nazíráním, nebědovali však nad tím, že byli odtrženi ze svého mateřského pásma, které pro ně bylo částí jejich těla. Zcela jiný byl tento již zrale vyvinutý kmen, který se tu sešel se světlovlasými světlými a rudými Armány v divokých horách pouště prasně.

Byli připraveni k boji, neboť dosud vždy končilo setkání s cizí rasou jen bojem, dobytím nebo porážkou a usazením vetřelců.

Vystěhovalci útočili, zatím co usedlíci se bránili. Tentokrát tomu bylo jinak. Když pohybuje se maso skal hnaly lidi ke stále většímu spěchu, blížili se kvapem k sídlu světlých.

Hjalfdar však, jemuž byl jemnohmotně již dávno oznámen nový přírůstek a jemuž duchovně z posvátných výšin přišla zpráva o blížících se Mongolech, byl přirozeně již připraven přijmout je s veškerou láskou. Dosud znali jen boj o bytí a nyní se setkal tento daleký, cizí a přemýšlivý národní kmen náhle s láskou.

Světlé paprsky pronikaly do jejich duchů, kteří kotvili ještě hluboce v bytostném a kteří tu byli hnáni hutností vůle k životu vstříc Světlu. Jejich draci, o kterých hutní již dříve vyprávěli, obrátili se v polovině cesty. Životní podmínky těchto tvorů nedovolovaly, aby poslechly popudu k vystěhování. Draci byli první z toho, co se odloučilo od Mongolů a co bylo dosud úzce spojeno s jejich dosavadním způsobem života. Avšak obři, kteří znali také Mongoly a měli je rádi, zůstali s nimi. Hluboké údolí, kde spousta hedvábně žlutého pískovcovitého kamení se tyčila jako překrásné terasy hradu, zadrželo posouvání kamenů.

Ihned započala budující činnost obrů, takže v krátké době Armáni i hutní viděli základní zdi nádherného chrámu vyrůstat na vysokém stupni na východě ležení. Teprve tehdy dovolil Hjalfdar svým lidem, aby přišli blíže a započali se svou službou.

Ormuzd, vůdce této cizí rasy byl jako mlčící skála. Pevný, tvrdý, tichý a bronzově zbarvený. Kráčel před svým lidem. Měl pohled člověka, který se dívá více do sebe než kolem sebe a jehož vnitřní hlasy volají tak hlasitě, že lehce poznává vlastnosti skal, vody i bouří, který však počínání lidského kmene považuje za vedlejší šepot večerního větru. Kráčel, jsa varován přírodním děním, z popudu svého vnitřního vedení, vstříc novému životu a jeho družina ho věrně nevědomky následovala jako stádo ovcí.

Veliká byla postava, která se tu ve zlatavé poušti pod hluboce modrým nebem blížila, jako by byla z kovu. (Měl vysokou postavu)

Na hlavě měl vysokou čepici z kožešiny, čtyřhranný pevný kus oděvu z temné tkaniny, bohatě vyšívaný malými, stříbrolesklými perlami a modrými kameny pokrýval jeho tělo a sahal mu až k nohám. Ruce nebylo téměř vidět, neboť široké trubky z látky splývaly přes ně. Nosil je většinou zkřížené na prsou. Malé, téměř schované oči plamenně hořely. Hubený a široký obličej byl temnější barvy, vlasy byly modročerné, hladké a dlouhé. Kolem krku visel řetěz kostí a zubů. Postavu obklopovaly svítící jemnohmotné formy, které zasahovaly do nekonečně jemných sítí jemné hrubohmotnosti a hrubé jemnohmotnosti a způsobovaly tak napětí a silnou činnost jemnohmotných.

To také mohla být příčina, proč měl Ormuzd veškerou moc nad svým průvodem. Dovedl věci spoutat, zabránit jim nebo je přivábit. Především však dovedl v pravý čas varovat zvíře i člověka před nebezpečím pomocí své moudrosti. Nebyl ospalý, nýbrž byl dobrým vůdcem.

Vůdce Ormuzd zůstal stát na vzdálené výšině. Světlé stany dole na zelené plošině blízkých pahorků vzbudily podiv a obavy Mongolů. Podivně znějícími, cizími zvuky hovořily o tom, co spatřili.

Bílý řetěz lidí se uvolnil z množství bílých staveb a kráčel s velikou důstojností a vážností, ozbrojen kopími, přímo k davu temnokožců.

Tito uvažovali, mají-li zaútočit, jak bylo jejich zvykem, když se jednalo o to, uchvátit zemi k dalšímu pobytu. Ormuzd se však tentokrát zachoval jinak než obvykle. Proud radosti a tichého míru přicházel vstříc, což dobře cítil.

Viděl, jak na bílých šátcích, které byly nesený na dlouhých tyčích v čele lidského průvodu, skví se světlé, oslepující znamení, které se stále třepetalo a přesto, že je nebylo možno rozeznat, vyjadřovalo cosi jako naději, zaslíbení a lásku.

Jeho mužové i ženy, které se vzhledem i oblekem téměř úplně podobaly mužům, pobízeli ho k útoku. On však vrtěl hlavou.

Věděl, že by zde jednal nesprávně a také jim to řekl.

„Což nevidíte světlé plamenné sloupy, které jdou před nimi? Je to posvátný oheň, který jim uvolňuje cestu. Chcete utíkat do plamenů tohoto stravujícího požáru se zlým chtěním jako hladová zvířata? Nechcete raději využít ohně, který nás činí světlejšími, veselejšími a čistšími, jako ty bílé tam se světlými vlasy?“

V témže okamžiku se rozezvučel Hjalldarův roh. Jeho plamenný zvuk silně rozechvěl tyto cizí, zamyšlené lidi. Něco tak krásného ještě nikdy neslyšeli. Naslouchali napjatě a Ormuzd viděl, jak je nucen proti své vůli zatroubit na svůj těžký, šedivý buvolí roh, který ze sebe vydal žalostný, temný zvuk jako těžkopádné zabučení vola.

Zdálo se, jakoby touto odpovědí bylo mnoho vykonáno. Bílí mužové, v jejichž čele krácel zvlášť vysoký, bělovlasý rek s dlouhým, vlnicím se vousem, sklonili jako na rozkaz svá kopí na znamení, že se blíží s přátelským úmyslem.

Toto znamení bylo tak samozřejmé, čisté a jasné, že jakékoliv neporozumění bylo vyloučeno, poněvadž čistý, důvěryplný způsob byl pokolení pralidí vlastní. Rozuměli této všeobecné řeči ušlechtilých se samozřejmostí, z níž se později vyvinuly mravy.

Nyní také Mongolové kráčeli se skloněnými zbraněmi a rychleji po svahu pahorku a brzy stáli oba vůdcové proti sobě. Zatímco Hjalldar pozvedl pravici jako k žehnání a se zářícím pohledem pozdravil návštěvníka, jenž dosahoval téměř jeho velikosti, uklonil se Ormuzd hluboko k zemi a setrval se zkříženýma rukama dlouho v tomto postavení. Při tom započali jeho průvodci zpívat slova jednotvárným, stále se opakujícím způsobem.

Hjalldar věděl, že těmito tóny a slovy navazují jakýsi druh spojení. Oni tak činili zdánlivě nevědomky.

Zástupy lidí se seřadily. Když Mongolové viděli, že světlí lidé jsou tak přátelsky a dobromyslně naladěni, nabyli důvěry. Vyskočili jako děti, hlavně ženy a běželi k jejich dobře vyrovnaným řadám a důkladně všechno prohlíželi, ohmatávající všechno svými jemnými prsty. Ruce byly krátké a široké, vyjadřovaly však nejjemnější hmat. Volání obdivu nemělo konce.

Zvlášť obdivovali tkanivo oděvu a šperky z tenkých zlatých plotniček i zvlášť vypracované kožešiny na nohou světlých. Nebyla to však žádostivost, nýbrž obdiv.

To přivodila síla vyzařování, které přecházelo ze světlých a jejich pomocníků na tyto lidi, tkvící ještě tak silně v bytostném. Cítili to stále silněji a chvílemi to bylo jako tlak, který je nutil na kolena.

Hjalldar již mezitím také našel cestu, jak by se mohl dorozumět s Ormuzdem. Přiběhla k nim skupina hutných, kteří po svém způsobu hlasitě křičíce, přeběhli velkými skoky pahorky. Brzy se zjistilo, že se dovedou dohovorit s Mongoly znameními a zvuky, které vydávali.

Ormuzd byl jedním z těch zvlášť utvářených duchů, kteří podnikali dlouhé pouti a dovedli se ukazovat mimo své tělo mnohým, podobně uzpůsobeným.

Svůj domov měl v zrcadlicích se světlých obrazech kolem sebe v jemné hmotnosti a zatím co o tom mluvil, mohl se Hjalldar a jeho druhové radovati z těchto krásných obrazů, které četli jako v knize.

Hjalldar nyní použil hutných, aby přetlumočil Mongolům, že je všechny vítá. Měli zůstat bydlet u nich, vystavět si ležení podle jejich vůle, blízko nebo dále od světlých. Měli se dělit o svá jídla a nápoj a on jim pomůže, aby poznali světlou říši Boží. Měli tak býti účastni všech plodů, které láska stvořitelova poskytuje lidem.

Rozvíjel se obraz za obrazem krásné, širé krajiny, kterou protékalo mnoho jasných potůčků a jež byla porostlá krátkou travou a terasovitě vybudovaná. Z pískovité žluté hmoty byla vytvořena země nekonečných řetězů pahorků.

Leskle a třpytivě se klenula nad krajinou zářící modrá obloha, která byla často tak hluboká, že se zdála pozorovati nekonečnost. Jindy zase měla takovou sametovou tíži, že se hrozila zřítit a udusit všechno, co tu žilo a tkalo.

Strašidelní jako mraky plavali a létali tu mocní draci, kteří od nějakého času jakoby hnáni vnitřním neklidem, nezůstávali již v hlubokých trhlinách země a propastech, nýbrž poletovali z místa na místo, jakoby cosi hledali. Dokonce i svá mláďata brali s sebou. Lidé to považovali za znamení, že zemi v blízkosti dračích jeskyní hrozí nějaké nebezpečí.

Na táhlých pahorcích byla v jeskyních vybudována jakási hnízda, ve kterých bydleli **Mongolové** naproti dračím kmenům, odděleni od sebe širokou a hlubokou propastí země. Jak tato propast kdysi vznikla, o tom dovedl vyprávět ještě mnohý stařec ze vzpomínek na vyprávění, jež slýchal v dětských letech.

Vanula tam kdysi strašlivá písečná bouře nad zvlněnou pouští jako předvoj, zvěstující další události. Na chlupatých ořích letěli nad zemí duchové bouře, volali, vyli a hvízdali po sedm dnů a nocí. Objeli pahorek za pahorkem a sucho a žár zničilo všechno živé. Poslední den však sjel veliký duch ve formě žhavé koule z nebe a roztránil zemi. **Sám se tam usídlil** a objevilo se tam vysoké pohoří, úplně jinak zformované než dříve.

Kdo však toto všechno viděl a probádal, to nedovedl říci nikdo. **Runy (Šeptání)** se nazývalo v nářečí světlých to, co tito lidé vyprávěli o dalekých zemích. S velikým zalíbením a účastí nechávali si o tom vyprávět při ohních a společných hostinách.

Tehdy se měly odehrávat boje ve vzduchu a zářící plamenní duchové zápasili s duchy vzduchu a země a potom mezi sebe rozdělili říše. Ohniví dostali část země a stáhli se hluboko dovnitř. **Zemští si však podrobili obry (Zemní duchové byli podřízeni obrům)** kteří opatrovali tyto ohromné trosky a síly velikého ničitele a vytvořili z toho nádhernou kamennou zahradu, která opět pečovala o všechny tvory, živila je a poskytovala jim obydlí.

Vodní se dali získat. Živila zahrady, aby byly opět zelené a vzdušní šířili opět mírné teplo a přiváděli také vlhké mraky, když toho bylo zapotřebí. Tak se stal ničitel dárce, Synem nebes, který v postavě ohnivého kamene přišel na zem.

Brzy se skvěla, zářila a kvetla zahrada **obru** na zemi, obklopena řetězem vysokých a krásných hor, rozšiřujíc se až k dalekým břehům ohromného, nekonečného moře.

A tu vyrostla ze Syna nebes jeho třetí proměna, věčně tvořící, udržující, oživující postava Udržovatele a Tvořitele.

Z každého slova, které **Mongolové** pronesli, prýštila láska k jejich vlasti. Zamyšlení, naslouchající větrům i vlnám, ohni i kamenu právě tak bděle jako svému nitru. Tu zaslechli hlas, jenž byl hlasem jejich srdcí. Srdce v nich bylo sídlem všeho živoucího a když umlklo a stálo tiše, pak přestal mluvit také hlas, nebo od nich odešel k někomu jinému, který mu rozuměl. Věděli, že tímto hlasem mluvil veliký duch.

Vychovat tento hlas k nejvyšší jasnosti a dokonalosti nařídil Ormuzd jako účel bytí člověka. Proto se také dali na cestu, když se v propastech draků ozvalo dunění a když se země začala pohybovat.

Hlas jim to nporučil. Za tři dny po tom, ohlížeje se zpět z vysokého pahorku, spatřili hrůznou věc. Země putovala za nimi a terasovitě vrstvy se po sobě šinuly jako listy.

Stále je to hnalo kupředu a oni se modlili, aby ničitel nepadl na ně a chválili Udržovatele a Tvořitele, prosíce ho o milost.

Ale Syn nebes mlčel. Vnitřní hlas je však stále hnalo po jejich cestě před putujícími horami.

„Zavedu vás do pravého domova, jak mi přislíbil veliký duch!“

To byla útěcha, kterou jim dal Ormuzd jako vůdce. A nyní byli u bran opravdového domova, jak jim opět říkal hlas jejich srdce. Byl to domov, který nebyl připoután na určité místo,

nýbrž to bylo cosi mnohem většího a mocnějšího. Štěstí, že zde, uprostřed pouště, která podléhala věčným změnám měnící se země, mluvilo to k nim tak nepopsatelně v jejich srdcích... co to mohlo být?

Stáli u brány opravdového domova. To věděli určitě. Ormuzd jim to řekl a Hjalldar k tomu dodal:

„Stojíte před ní a já vám chci tuto bránu otevřít, abyste se naučili, co je opravdový domov. Abyste se naučili jít v něm krok za krokem jako tyto kameny zde, které již domov našly. Chci vést vaše cesty v čistě pozemském a ukázat vám cestu, jak přijdete do světlé říše světlého Otce, budete-li podle toho nyní ve hmotnosti žít.

Tito všichni chtějí toho dosáhnout tak jako vy. Každý kmen má svůj vlastní způsob a také každý člověk. Každý však může přijít do pravého domova, který musíte hledat daleko nad zemí, **který však může vzejít ve vás jako semeno v připravené zemi.**

Kdo opravdově hledá pravý domov s veškerou touhou svého srdce, ten ho také najde a podrží.“

Tak mluvil Hjalldar k cizincům. Více však neřekl. Byla moudrost v tom mále, které jim dal. Ur-Ar srovnával.

Ke každému jednotlivému duchu mluvil Hjalldar jiným způsobem. Každému dal to, co potřeboval, čemu mohl rozumět a co mohl pochopit. Ur-Ar nebyl spokojen sám se sebou.

Že se nemůže běžeti za Hjalldarem, to věděl. Alespoň přibližně být tak moudrý a vědět to pravé pro každého, moci jim poradit a vidět jací jsou, nejen tak, jak je viděl on. To by se rád naučil. Vyrostla v něm žhavá touha po tom, aby mohl vést lidi moudrostí. V tom okamžiku, když Hjalldar mluvil k cizincům, si to uvědomil.

Hjalldarův pohled ho hledal. Což to nevypadalo, jako by čistý zachytil jeho přání?

„Ty by sis jistě rád pohovořil s našimi hosty, Ur-Are. Ormuzd a hutný Holke se s tebou dorozumí. Můžeš je také zasvětit do obrazů své tabulky značek, aby tak nabyli jednotných pojmů, jimiž se vyjadřujeme. Začni s křížem světla!“ Hjalldar dal Ur-Arovi úlohu, která byla velická a obsáhlá. Ur-Ar pochopil. V jeho dětské duši hořel planoucí oheň radosti.

*

HJALFDAR SE DAL DO STAVBY CHRÁMU

Hjalldar se již obíral něčím jiným. Byl tu stříbřitě šedý lesklý kámen, který se na slunci leskl jako kov. **Chtěl započít se stavbou chrámu.** Ur a ostatní obři stáli již nad pahorky a čekali na jeho prosbu, neboť obři nepřišli, jestliže je o to lidský duch nepoprosil.

A tak vznikla stavba k počtě Světlého Otce uprostřed širé, zvlněné krajiny, jež dělila bělavě žlutou, bezvodou poušť od šťavnatě zeleného řetězu pahorků. Na severovýchodní straně šumělo mnoho malých potůčků stékajících dolů z jeskynního hradu hutných a dávalo půdě tolik potravy, že brzy také na druhém břehu řeky vyrostly krásné pastviny, **na něž vyháněli Armáni svá stáda.**

Armáni (Arovi lidé) přijali tolik z Holdiny moudrosti o zřizování zahrad a přípravě půdy, že své znalosti mohli zprostředkovat i ostatním kmenům. **Z půdy vyrůstaly šťavnaté byliny, jaké tu dosud nikdy nevyrostly.**

Na pahorku, jenž byl očím zvlášť nápadný, **počalo během noci působení obrů.** **Udivení dívali se zdálky lidé, jak se půda přizpůsobuje vysokým stříbrošedým zdím. Viděli, jak zdi, vytvořené ze zvláštních ploten, vyrůstaly vzhůru do výše a nabývaly krásné formy.** Vznikl mohutný čtyřúhelník, jehož horní okraj, který měl nésti vysokou kopuli, ukazoval mnoho okének. Nahoře zůstávala stavba otevřená, jakoby čekala na hodinu, kdy požehnaná tvořivá síla pomocí lidských rukou dokončí toto mistrovské dílo.

Když byly postaveny základní zdi, poděkovali čistí pomáhajícími obrům. Byla to slavnost prostá zbožná, při níž se všichni spojovali se světlem.

Obři tvořili nejzazší kruh a všechno bytostné, které tu žilo, se projevilo. Jako kdyby padaly šupiny z jejich hloupých očí, tak se jevílo lidem, kteří stále znovu poznávali mnoho živoucího.

Obklopeni pomáhajícími a spojujícími proudy stvoření s mnoha sty odstupňování bytostných činitelů, cítili teprve souzvuk všeho stvořeného. Zářící stavba stoupala jako svítící sloup v jásavém uctívání vzhůru ke světlu. Pomocné posilující síly přicházely zhůry. Večer toho dne vycházela na obzoru pouště zářící hvězda Astarté. Vyslala své paprsky dolů k zemi, zvláště na ženství. Jasná tvář v duchovním světle svítila dolů na Hjalfdara.

„Pozvedneš ve stvoření ženu na místo, které jí náleží!“

Hjalfdar slyšel volání. Kdo to volal, skrze koho to k němu proniklo?

Od té chvíle, kdy napomínající duchovní žena z říše hvězdy Astarté spatřila Hjalfdara, zaznívala v něm zvláštní výstraha. Pomáhající ženy, které podle Holdiny volby (přišly s ní) a z vlastní vůle přišly s Hjalfdarem z domova, byly již všechny staré. I když byly svěží a živě se těšily z veliké síly a zdraví, i když působily ve vědění a mravech a ve všech ženských povinnostech jako vzory, přece se zdálo, jakoby Holdina pohánějící a hybná síla chyběla v jejich kruhu. Všechny toužily, aniž by o tom věděly, zpět k prameni, z něhož vyšly, k Holdiným nohám na horu Světlého Otce, aby tam ukončily své dni tak, jak je začaly.

Mnoho vůle a moudrosti bylo mezi ženami čistých i ostatních kmenů a byly vzory pro každé stáří, avšak žádná nebyla jako Holda.

Zdálo se, jakoby pásmo nynějšího bydliště spočívalo na ženách tísnivě. Poušť se svou mrtvou, úplně cizí bytostnou utvářeností dávala jim jakýsi rys bázlivosti a těžkomyslnosti, který se jim nehodil k jejich svěžímu jasu a činorodosti.

Zhavé vlhké noci, které začínaly náhlou západní bouří, tísnily mysl ještě více.

„Jsme přece jen lidmi severu a nemůžeme stále žít v nížinách a teplých pásmech východu“, pravil si Hjalfdar.

Ale stále bylo mnoho co dělat. Armáni (Arovi lidé) zde měli založit své pevné sídlo a působiti odtud dále. Hjalfdar je nechtěl dříve opustit. A nyní přišli ještě také Mongolové.

Ormuzd se připojil k Ur-Arovi. Mnohé se naučil jeden od druhého. Pro Hjalfdara to byla veliká radost, když viděl, jak tito různě utváření lidé a duchové se dovedou doplnit, stojí-li čistě a neúchylně v paprsku Světlého Otce. Jeden vyrůstal na druhém a vzájemně se každý svým způsobem podporovali.

„Tak prostě“, pravil Hjalfdar, „jako tito, přijmou lidé nejrychleji pomoc síly Boží. Učte to všechny, kteří ještě přijdou a také ty, kteří budou po vás.“

Zaměstnávali se velmi mnoho učením. Mladí muži utvořili školu, která měla všechny stupně stáří počínajíc chlupci. Také v této škole byly kmeny odděleny. Jen čistí, kteří na ně dozírali a mladí učitelé, kteří se sami ještě učili, byli činní ve všech třech kmenových školách.

Hutní školu nenavštěvovali. Byli vyučováni úplně jiným způsobem, jinými čistými, hlavně pro duchovní přeměnu a byli poučovani o tom, co se připravuje ve hmotě, nebyli však vyučováni výstavbě kmene.

Škola byla jen ve volné přírodě a při tom bylo spojeno vyučování o duchovní výstavbě s tělesnými cviky. Práce v ovocných zahradách na svazích pahorků byly často provázeny zpěvem.

Přijímání záření a jejich zhutňování k pozemskému výrazu bylo cvičeno na malých dřevěných tabulkách, v písku nebo na kameni. Žáci v tomto směru pokročili směli pak psát na kameny. Základem tohoto umění zhutnění bylo znamení Světla, kříž v kruhu.

Kmeny byly také vyučovány všem uměleckým dovednostem čistých. Při tom se ukázali Mongolové mnohem obratnější než Armáni (Arovi lidé). Měli sami také již potřebnou průpravu a projevovali zvláštní schopnost ve vykovávání a vyzdobování kovových předmětů, zvláště nádob a zbraní. Také ve vyřezávání malých dřevěných skříněk a mamutích zubů, z nichž dělali

nože a světla, byli zvláště obratní. Měli úplně jiný způsob chápání, jakoby viděli pohyb a formy bytostných jinýma očima. A měli také jiný způsob tvořivé síly.

„Hled'te, jak rytmus pásma jejich původu v pozemském proudu skrže ně“, pravil Hjalldar k čistým, kteří mu ukazovali práce **Mongolů**.

S údivem stáli před svéráznou dovedností svých nových žáků. Zvláštní tvary krásných dlouhoocasých ptáků vyřezávali ve všech možných postavách svými jemnými, tenkými noži, které dovedli zhotovovat z rud, jež nacházeli ve svých horách a jež přinesli s sebou.

Tyto nože byly tím nejdrahocennějším, co měli. Každý starší kmene jich měl celou sbírku, jak vyprávěl Ormuzd a to již od dávných prvních pokolení, které holdovaly jen lovu. Zvláštní značky a runy, které byly sice velmi podobné značkám čistých, ač měly úplně jiný význam, byly na těchto čepelkách.

Zlatníci čistých i ti nejnadanější synové Hjalldarovi, kteří vytvářeli jen ozdoby chrámové, sledovali jednání **Mongolů** s velkým zájmem. Pozvali je do svých místností, aby jim ukázali své umění a otázali se jich na způsob, jak zpracovávají materiál.

Ještě jedno umění znali **Mongolové**. Dovedli štípat kůže na jemné vrstvy a používat jich k zdobení šatstva a obuvi. Dovedli vybělit kůže, že byly bílé jako sníh, pak je napjali a vyráběli z nich bubny. Tyto bubny měly zpívající a rachotící tón jako dunící krupobití. Ačkoliv **Mongolové** byli prostí a dětští, přece ukázali bohaté zkušenosti ve všech věcech, kde se jednalo o obratnost rukou.

Hjalldarovi synové z toho měli velikou radost. Nejstarší, který jako kněz stál na nejvyšším místě po otci a byl věrným obrazem Hjalldarovým, nacházel zvláštní zalíbení v moudrém a tajemném vůdci cizího kmene.

Přihodilo se, že Ormuzd byl jednou sám se světlovlasým obrem, jak nazýval nejstaršího Hjalldarova syna.

Tu vytáhl malý nevzhledný pytlíček z kapsy a ukazoval ho Hjalldarovu synu. Tento se na něj tázavě zadíval a usmál se.

„Proč je Ormuzd tak slavnostní?“ smál se. „Ještě slavnostnější než kdy jindy? Skrývá snad ten pytlík zvláštní poklady?“

Ormuzd přikývl. Opatrně se rozhlédl kolem, zda nikdo nepřichází a otevřel pytlík.

Hromádka osleplých bílých kamenů byla uvnitř, perleťově matných, svítících a plných lesku. Jakoby měsíc rozlil své světlo na tichou, úplně hladkou vodu. Stříbrně mléčné, čisté a jasné a přece se zdálo, že v sobě skrývají všechny barvy.

„Toto je náš největší poklad. Je to z hlubin vysoké hory, která je sídlem našeho Syna Světla. Tento poklad má zdobit zlatou nádobu světlého Otce na bílém kameni. Má být symbolem toho, že **Mongolové** náležejí Pánu.

Krásné umělecké dílo, vyrobené obratnými prsty Hjalldarova syna, bylo ve skřínce z bílé kosti ohromného zubu a zlatých plátků. **Byl to malý chrám sám pro sebe**, jenž ukrýval zvonící a zářící nádobu, kterou vytvořil Hjalldarův syn.

Byla to přesná napodobenina nádoby z chrámu světla na hoře Světlého Otce. Zářivě bílá spočívala na širším podstavci. Jemný zlatý kruh se uzavíral nahoře a byl jako věnec něžných květinových vzorů. Do tohoto kruhu zasadil Hjalldarův syn ušlechtilé kameny Ormuzdovy.

„Našel se tu kámen na kameni, které jsou jednoho druhu, rostou však na různých místech země“, pravil Hjalldarův syn.

„Je to posvátný kámen, z něhož je vystavěn dům Světlého Otce na slunné výšině. Až obdržíme od Hjalldara sílu a učení, vrátíme se do našeho starého domova. Neboť tento kámen z vůle Světlého Otce mi praví: „Vyhleď tato stará místa a postavíš mi tam dům, kde mě budete uctívat. Chci vám přinést sílu mých posvátných proudů, abyste tak jako čistí byli ostrovem Světla na zemi.“

Časy se budou měnit a mnohá místa a hory zajdou. Já však budu věčným jako má vůle a můj zákon. Jednejte podle mé vůle, kterou vám zvěstuje ten, k němuž jste byli posláni, Hjalldar!“

Hjalldarův syn, kněz, klečel vedle Ormuzda. Napětí síly, která hrozila všechno roztrhnout, naplňovala malou místnost, ve které oba prodlévali. Zdálo se, že oslepující světlo je prožhavuje. S bolestí sklonili kolena k zemi a těžce se skláněla Ormuzdova hlava. Hjalldarův syn se však díval vzhůru do středu oslepujícího světla. On, který měl otevřeno oko pro nádheru stvoření, nespatriil nikdy tuto záplavu světla a zdálo se mu, že je to kříž. Potom však, když pohlédl blíže, vyplnila se kulatá záplava světla pohybující se postavou.

Stříbrobíle planoucí byla tato zářivá postava a měla přilbu a oděv ozbrojeného muže. Při tom však byla úplně ze světla. Jeho tvář byla dokonale krásná. Byla úzká, jemná a zářící právě tak jako ruce, které vztahoval k požehnání. Na jeho přilbici zářila postava bílé holubice a jeho oči žhnuly jako světlo slunce, byly však plné lásky.

Hjalldarův syn a Ormuzd dosud nikdy neviděli něco tak krásného. Nebyli schopni pronést jedině slovo.

Pro Hjalldarova syna to byl vysoký a vážný bod zralosti ducha. Hlas Světlého Otce ho volal po bok svého otce k službě na zemi. Nechápal to a nevěděl o tom, avšak jeho otec to věděl v tutéž hodinu a hledal syna.

Přišel právě ve správnou chvíli, kdy oba byli přemoženi tímto krásným, nepochopitelným prožitím, stáli proti sobě beze slov a bez rady. Na jejich zmatené řeči jim s úsměvem odpovéděl:

„Nepotřebujete nic vyprávět, neboť to všechno vím. Také mně přišla zpráva zhůry. Ty, Hjalldare, budeš po mém boku ve službě Světlého Otce. Ty, Ormuzde, jsi povolán, abys připravil svůj národ a svou vlast pro Pána. Pojd'te a následujte mne ve jménu Světlého Otce!“

*

UR-AR SE RADOVAL Z LIDSKÉ DOVEDNOSTI

UR-AR MĚL RADOŠT z nádherného rozkvětu oněch odvětví lidské dovednosti. Jeho kmen byl v první řadě kmenem pastýřů, lovců a pěstitelů a také rolníků.

Všechno, co ulovili a chytili ze zvířat divočiny, to opatrovali a chovali. Nechávali pak divokou zvěř žítí dále na svobodě, avšak to, co jednou svými léčkami a uměním ovládli, jemnomotné síly připoutaly k jejich ležení, to se vždy zase vracelo.

Nikdy žádné zvíře netrápili, nikdy nejednali proti jeho přirozenosti, nýbrž je vychovávali, pečovali o ně a tím je zušlechťovali. Tak tomu chtěl Hjalldar. Přirozená potrava, zvláště u dravců, **byla nahrazována (doplňována)**, potravou domácích. Tím měl být dravčí pud zušlechtěn v pud lovecký a krása měla být pozvednuta pomocí mléka a mírných látek.

Upoutána kruhem a zvuky stávala se zvířata důvěřivá a krotká. **Přicházela ve stále větším počtu.** Když obcházela ležení lidí a čichajíc krev čekala na kořist, cítila ono záření, které je lidským duchům v lásce podrobilo. Započalo krásné, harmonické dorozumívání s Božími tvory, kteří ve stále větším počtu a v mnoha druzích přicházeli ze sousední krajiny. Kdysi mrtvý a mlčenlivý kraj pouště oživil. Vyrůstaly tu traviny, byly tu zakládány zahrady a z jeskyní hutných byly sem přiváděny vody do malých, umělých jezer.

Bylo vidět stále víc a více hmyzu a v důsledku toho rostl počet ptáků. Na březích vod vylézalo ze země stále více maličkých tvorů.

Jarní písečné bouře přinášely semena, jež vyrůstala pak z vlhké půdy. **Armáni (Arovi lidé)** pečovali o pole, kde sázeli zrní podle Hjalldarova příkazu:

„Vy zde zapustíte kořeny, zatím co ostatní potáhnou dále. Vaším uměním bude výroba a používání zbraní. Nikdy nesmíte napadat, abyste dobývali, ale chránit a bránit proti přesile se musíte. Uchovejte to, co jsem vám dal od Světlého Otce.“

Pak si vytvoříte svůj domov na zemi jako velikou zahradu, která se snaží napodobit krásu blažených zahrad Světlého Otce.“

Mongolové měli velikou radost ze života. Přesto však mysleli stále více na svůj starý domov a stále častěji ve svém ležení zpívali toužebné, těžkomyslné písně svého lidu.

Chrám světla byl pod velením Hjalldarovým za pomoci obratných uměleckých pomocníků během let dokončen.

Leskl se jako nádherný drahokam se svou kopulovitou, lesklou střechou ze zelenavě průhledného kamene, jež hutní vynesli z hlubin svých jeskyň.

Ormuzd pak z něho vystavěl podle podivuhodně se podporujících a pozvedajících tajemných prazákonů střechu, která se zvedala jako mírně klenutý, mnohonásobně vybroušený kámen nad stříbrošedým, lesknoucím se čtvercem chrámu. Paprsky žhavého slunce pouště se chvějivě odrážely v mnohonásobném lomu barev a vrhaly krásně se chvějící obrazy do nitra chrámu, který se zdál býti osvětlován modrozelenou záplavou světla.

Sluneční světlo tančilo v chvějících se kruzích. Na podstavcích z bílého kamene uprostřed místnosti stál oltář s nádhernou skřínkou s bílou nádobou světla.

Kolem stěn běžely Hjalldarovy zlaté značky, jimiž jako v knize bylo psáno vše, co se týkalo činů a úkolů kmenů **pouště**. Byly tu příběhy o Hjalldarovi a jeho synech, kteří byli svědky živého světla, jež hojnost své lásky rozlévalo do stvoření. Bylo tu setkání s **Armány (Arovými lidmi)** a poznání kříže, jež nazývali světlem. Byl to vývoj tohoto kmene pod Hjalldarovým vedením, byl tu Ur-Ar a jeho rod.

Bylo tu probuzení hutných a jejich pomocná služba. **Bylo tu také oznámeno vymření jejich kmene.** Byly tu pohyby země, blíženi se vrstev kamenů a přistěhování **Mongolů**. Vybudování tohoto kmene, poznání Ormuzdovo a jeho zaslíbení. Volání ze Světla, výstavba a dokončení chrámu a sídliště.

Konec, který se pojal k začátku, ukazoval tabuli zákonů ze Světla, které lidem připomínaly hlavně správné spolužití s bytostným.

Byl tu dík světlym pomocníkům ze všech úrovní stvoření.

Když Hjalldar napsal poslední runu svou vlastní rukou, tu věděl, že nyní jde jeho cesta opět vzhůru k východisku jeho putování. Duchovně i hmotně.

Slavnostně vlály zářící korouhvičky protkané zlatem. Třepaly se vysoko nad stanovým městem světlych, v jehož středu se tyčil chrám. Na slunci vypadal jako milionkrát se třpytící krystal. Směrem na východ se klenula v překrásném oblouku zlatá vstupní brána, na níž zářil světlý kříž v kruhu.²³

*

SLAVNOST OBNOVENÍ SÍLY BOŽÍ

²³ Tato zde přidaná část zřejmě nahrazuje poněkud delší vyštrnutý text ze str.125 : ...“Slavnostně vlály svítící, zlatem protkané korouhve a vysoko se třepaly nad stanovým městem světlych, v jehož středu zářil chrám, který zbudovali obři s hutnými ve společné službě.“... Proč nám má být zatajena informace o bytostných obrech, kteří jsou zde zmíněni obři jako budovatelé ?

BYLA SLAVNOST posvátného obnovení síly Boží na zemi. Jásot všech bytostných se uplatnil v zářící nádheře jara na skvoucích nivách, které vznikly kolem sídla čistých. Radostně pohlížel Hjalldar na své, k nimž počítal všechny kmeny, jež chtěly sloužit Bohu a naslouchaly jeho zbožným slovům.

Zcela jako na svaté výšině byla vykonána i zde tato slavnost k počtě světlého Otce a Hjalldarův syn obdržel povolání shůry a přijal požehnání rukou otcovou. Byl zasvěcen jako kněz Světla. S ním ještě šest mužů jeho stáří a Ormuzd, který obdržel zvláštní povolání ze Světla.

Ormuzd byl pln klidné a vnitřní blaženosti, která dovolovala nerušeně vyzařovat všechnu sílu, kterou mu daroval Pán prostřednictvím Hjalldarovým. Jeho moudrost se prohloubila i rozšířila. Když hovořil ke svým lidem o Světlém Otci, pak z něho zářilo vědění, jehož nemohl nikdo získat a které mu bylo dáno tím, že měl klíče od veškeré moudrosti a síly Boží.

Brzy po slavnosti, když byli kněží od Hjalldara zasvěceni do všech vnějších obřadů služby, započalo samostatné působení Ormuzdovo. Jeho svérázná povaha se při tom projevovala tak zřejmě, že Hjalldar poznal, že přišel jeho čas, aby se navrátil do své vlasti, aby tam zase učil a budoval.

Zatím Ur-Ar převzal chrám za pomoci kněží, kteří byli zároveň ochránci svatostánku, slíbil, že jej bude ochraňovat a byl Hjalldarem dosazen v plná práva a povinnosti vůdce. Pak počal také Hjalldar se svými druhy pomýšlet na odchod.

Mnohé bylo třeba ještě zařídit a rozdělit, bylo zapotřebí ještě mnohé rady a poučení. Bylo nutno rozdělit všechny pozemsky získané statky a práci mezi kmeny, bylo nutno rozdělit všechny do stupňů a kast, jež by umožňovaly, aby jeden druh působil jako podpora, doplněk a povzbuzení druhého.

Všichni si měli z nově získaného dobytka, ze všech polních plodin, vzít pro sebe čtvrtý díl. Jen Ur-Ar, který měl spravovat vše, co bylo budováno a který měl největší kmen, obdržel ještě zvláštní práva.

Hutní se opět úplně vrátili do svého jeskynního města a do sídla chtěli příště docházet jenom k bohoslužbám. Hjalldar znovu kladl na srdce všem lidským duchům, aby udržovali spojení s bytostnými a správně o ně pečovali.

„Jestliže ublížíte bytostným svými chybami, kterých se dopouštíte z neopatrnosti nebo dokonce ze sobectví, pak musíte hořce trpět pod jejich následky. **Vždyť oni tkají vaše vlákna, oni je naplňují, pomáhají svými silami a otevírají vám cestu, aby čisté proudy světlého Otce mohly do vás proniknout. Běda vám, jestliže tento nádherný poklad jejich přátelství zanedbáte nebo zneužijete.** Vymstí se to na vás.

Chtějí-li se k vám přiblížit s výstrahou nebo výtkou, pak naslouchejte jejich šepotu, slyšte jejich napomenutí, připravte pro to svá srdce a nesnažte se tomu uniknout. Nečiňte zvířatům bolest a chraňte je a využívejte správným způsobem všechno, co vám bylo Světlem dáno.

Slyšte jejich výstrahy, aby se vaše těla nedostala do nouze, neboť pohrdání jejich dobrým chtěním bytostní nesnesou.

Chovejte se k malým pomocníkům s láskou jako bratři, projevujte úctu živlům, především však největší pozornost, nebudte jim však nikdy podřízeni z bázně, neboť by to byl důsledek nesprávného stanoviska. Můžete si z nich udělat příznivce nebo přátele, ne však služebníky. Nečiňte ale ze sebe otroky z bázně před velikostí živelných sil. Všechno vaše záření, je-li moudře řízeno, může řídit a vést. Na to nikdy nezapomínejte.

Vryjte si má slova, která vám dávám na rozloučenou, pevně do svých duchů. Vyprávějte to svým dětem. Udržujte sílu čistou. Tak jako čistá stále proudí do vás, tak má také plynouti z vás. **Jedině to zaručuje věčný rozkvět ve hmotě.**

Říkám vám to na rozloučenou, vezměte to sebou a pohybujte se každou hodinu ve svém srdci. Zde na zemi se již neuvídíme. Vy, moje kmeny z první zralosti, zasáhnete nyní svými kořeny a větvemi kolem celého světa. Myslete v každý čas na zralost svých duchů, abychom se

opět shledali nahoře, kde je náš jediný a opravdový domov. Ve světle Světlého Otce, u nohou jeho posvátného prastvoření, z něhož jsem vyšel...“

Byla to poslední Hjalfdarova řeč v posvátném chrámu Armánů (Arových lidí). Příštího jitra se ve stejnou hodinu oddělily kmeny.

*

A OPĚT TÁHLI DO NEZNÁMÝCH KRAJIN

A OPĚT ZVOLNA KRÁČELI v zástupech za svými vůdci, stále naplňováni silou, majíce před očima světlý cíl, do neznámých divokých krajin, tentokrát však znajíce svůj konečný cíl.

Ur-Ar provázel Hjalfdara kus cesty s některými ze svého kmene, jež Hjalfdar vybral.

Hjalfdarův syn se s nimi vracel domů, když slíbil, že opět jednou navštíví kmen Armánů (Arových lidí).

Ormuzd táhl se svými lidmi a novými zvířaty, které obdržel od Hjalfdara, za zpěvu a bubnování k šedivým horám na jihovýchodě. Na nejvyšším bodě stříbrošedé planiny Mongolové zastavili. Rozloučili se se zemí, která jim otevřela domov, který brali ve svých probuzených duchách s sebou.

Ormuzdovi nebylo úzko, neboť dovedl využít všeho, co získal a byl s Hjalfdarem tak úzce spojen, jakoby jeho světlý duch kráčel stále vedle něho. Věděl, že tak to zůstane do té doby, pokud půjdou Mongolové ve vůli světlého Otce. Běda však, běda jim, kdyby se k nim musel vznešený přítel obracet zády.

Dole svítil stříbrošedý chrám Páně se svou zelenou kopulí odrážející všechny barvy. V paprscích slunce se leskla jako drahokam. V kruhu byly větší i menší stany a táhly se vysoké, stěnám podobné písčité pahorky, které bytostní postavili na ochranu. Dole v pozadí byla vidět poušť, z níž před lety přišli unavení Armáni a na severu za žlutavými pahorky, které byly fialově ozářeny zapadajícím sluncem, bylo vidět světlý průvod kráčejičích bílých postav, které se jakoby ponořovaly do modrého večerního obzoru.

Tam táhl Hjalfdar se světlými a několika vyvolenými, které z každého kmene vzal s sebou. Ormuzdův zvučící roh vydal ze sebe toužebný, žalostný zvuk, který zazněl příteli jako úzkostlivá otázka. Na to se rozezvučel Hjalfdarův zlatý roh a volání hutných také zaznělo z jejich jeskynní hory. Dole dávali Armáni (Arovi lidé) odpověď ze svého sídliště.

To byl poslední pozdrav na rozloučenou a pak se již nikdo neohlížel zpět.

„Kupředu a vzhůru jde naše cesta až k cíli! „ To zasadil Hjalfdar do ducha všech.

*

HJALFDAR KRÁČEL NA SVOJI HORU SVĚTLA

OPĚT KRÁČEL HJALFDAR na horu Světla, na svou posvátnou výšinu. Cesta se zdála všem lehká a všechny obtíže pouti z nich padaly. Večer bývali ještě tak svěží jako za časného jitra. Často se stávalo, že na širých a zelených pastvinách vůbec nestavěli stany. Zapalovali jasné ohně k počtě světla, jemuž děkovali za tento posvátný dar.

U těchto ohňů se nasýtli a spali, u nich hovořil Hjalfdar o poselství shůry, jež směli přijímat pomocí světlých vláken napjatých z nejvyšších výšin, aby je přivedla zpět do světlé říše Boží jako je nyní bytostní vedli na Svatou Horu. Novým, jež zavolal, vyprávěl o životě na Svaté Hoře, o povinnostech a radostech, jež je tam očekávají.

Nejčastěji však vyprávěl o životě a předivu duchovna tam nahoře v chrámu, kde se Duch Boží dotkl země. Vyprávěl o zpěvu a zvonění paprsků a jasné řeči, kterou tam vedou všichni

bytostní, i o zářící kráse rostlin a zvířat, jež jsou stále naplněna silou života. Duchové posluchačů tohoto vyslance Světla se chvěli. V posvátném údivu a tušení cítili radost, která byla dána duchu, jenž se spoluzachvívá. Jejich srdce naplňovala posvátná láska a dík. Jásot, který je přes největší obtíže přepadl, jevil se jim nepravděpodobný. Tito lidé během několika let rozkvétali z prostých, téměř divokých členů kmene ve zralé duchy, kteří se pohybovali v každém směru docela přirozeně a čistě.

Po mnohých dnech se krajina změnila. Rovina byla chmurnější a drsnější. Tu a tam v drsných lukách, jež neměly vláhu, byla nehybná, bahnitá jezera. Všude se objevoval písek. Poletoval ve větru ze severu širou, stále pustěji působící krajinou. Vzduch se stával šedivým, vlhkým a mlhavým. Za noci jen zřídka vysvítaly hvězdy za divokými mraky. Šedivé stromy s ohromnými větvemi trčely jako prsty ke kalné obloze. V dáli to šumělo a dunělo, ve vlhkých mlhách bylo cítit ryby a sůl.

„Blížíme se k moři!“

Velicí ptáci podobní rackům kroužili nad průvodem. Hjalldar stále řidčeji dával povely k odpočinku.

„Musíme se dátí více na severozápad, abychom obešli hory, neboť zde by nás vedla cesta sněhem a ledem.“

Sníh a led? Kde to bylo? Jak dlouho již neviděli sníh a led. Jen kdysi ve svém pradomově na dalekém severu, tam kde slunce vystavělo překrásná světla Heimdalova mostu. Starce napadla vzájemně vzpomínka, když slyšeli o sněhu a ledu z Hjalldarových úst.

Šumělo a hučelo jim v uších, když vzpomínali na zvonivě ledové krystaly domova a na lesknoucí se mořské ženy, které na ně ve svištění větru vrhaly syčící vlny a ostré, ledové jehly. Jejich stará země jim přinášela smějící se veselost, vířivou hru vloček, zářící proud paprsků. A nyní? Sníh a led měl pro ně hrůzu, neboť si zvykli na slunné proudy mírného pásma. Stará a přece jen tak mladičká země vyvrhla svou vodu a oheň, své mízy a síly, aby vytvořila půdu pro tvory Páně.

Tak ukazoval starý Hjalldar jako někdejší mladík lásku Boží v přírodě. Posvátný dík, slunná radost a uctívání naplňovalo lid. Mladí i staří konali svou namáhavou práci, svou povinnost pevného vytrvání s láskou. Rozšiřovaly se divoké propasti, v hlubinách zely ještě bažiny, v nichž bydlely ohyzně nestvůry. Hjalldar však dovedl chtěním svých myšlenek odvrátit hrozící nebezpečí. Vařící výpary nemohly vystupovati nahoru, poněvadž vůle všech těchto světlu otevřených duchů se proti tomu stavěla jako zeď.

*

PO CELÉ MĚSÍCE PUTOVALY ZÁSTUPY

PO CELÉ MĚSÍCE PUTOVALY ZÁSTUPY hlubinami a výšinami, močalem, travou a pralesem. Kráčeli jen zvolna, neboť si často museli probíjet cestu. V hlinité půdě se skrývala nebezpečí, jimž se mohli vyhnout jen velkou zacházkou. Hjalldarův světlý obličej však stále zářil jasem a radostí. Obklopovala ho ochrana shůry, hovořily k němu radící hlasy, jež neslyšel nikdo, jen on.

Tak se přibližovali po velikých ztrátách lidských životů i zvířat k domovu. Hluboký záliv je dělil od vzdáleného, modře se lesknoucího pobřeží. Věděli, že tam je jejich cíl. Za onou výšinou ležely nivy posvátné hory, tam se šířily rozlehlé dračí močály, které musí již dávno být porostlé novým semenem. Tam za podlouhlým hřebenem se vypínala skála z bílého kamene. V Hjalldarově srdci svítil a hořel jásot. Od moře vanul slaný vzduch. Duny byly rozlehlé a plochy zvlněného písku byly širé. V dáli však ležel modravý pruh, který se zdál vyrůstati do nebe.

„Nyní přijdeme k otevřenému moři.“

Vítr zasvištěl. Duchové vzduchu šeptali a hvízdali známým způsobem kolem Hjalldarových uší. Moře dunělo a hučelo. Hjalldar miloval tento zpěv mořských bytostí, které rejdivy ve vlnách. Tam nahoře, úplně na severu, byl zámek Njoedhrův, jak Hjalldar věděl. Jeho dcery z pěny zrozené, smějící se, snažily se kdysi pohnouti ho k tomu, aby na lovu velryb s nimi zajel k Njoedhrovi.

On to však neučinil. Duch mu v tom bránil.

Vůle Světlého Otce v něm řekla „ne.“

Také tentokrát ho nelákal Njoedhrův zámek. Nelákalo ho zářící světlo vykouzlené půlnočním sluncem a jiskřící v hravých obloucích, ale táhlo ho to jedině na posvátnou výšinu světlého Otce.

Když po krátkém odpočinku, došli zvolna dále, dlouhý čas stále a namáhavě bojující, zapadající při tom stále hlouběji do písečného moře, tu zazněl hukot moře také před nimi a Hjalldar viděl, že se blíží na břeh velkého zálivu.

Stále více hnal své lidi, aby kráčeli kupředu. Mnohý by nejráději zůstal zpět a odpočinul si, neboť byl unaven a stár. Avšak myšlenka na domov je pokaždé zase vzpružila.

Vždy byli hrdí, silní a odvážní a nechtěli na samém konci zklamat. Se zdvojenou vůlí se probíjeli k blížícímu se cíli. Bylo mezi nimi mnoho starců, jejichž cesta vzhůru se tak blížila jejich východisku. Také kolem osudové cesty Hjalldarovy se uzavíraly svítící kruhy. Stále ještě mezi nimi sněhobílý, jasný a mladý, přesto však v pozemském stáří, jaké dnešní pozemské pokolení nezná.

Zpráva, že se blíží k moři, nebyla přijata radostně. Tam byl přece směr na svatou výšinu a tam je mají pomocníci přece zavést. Co nyní?

Hjalldar cítil myšlenky svých lidí a byl smuten. Po dlouhý život, od časného mládí je vychovával, poučoval a spojoval s vůlí Světlého Otce a náhle se u nich objeví hnutí a pohyb myšlení, které musí pomocná vlákna zamotat nebo je zprerhat.

Tyto děti, tyto čistí, důvěřiví a věrní. Jak se to mohlo stát? Jak mělo jít přicházející pokolení dále po pravé stezce, když již tyto první, o kterých se domníval, že jsou úplně spojeni se světlem, znali váhání.

Lehký stín, první v jeho vítězném životě, kdy se cítil blízko konce, přeletěl Hjalldarovou tvář.

„Holdo, jediná, která mi úplně rozumíš, budeš jistě vědět radu. Nechápu tyto duchy, neboť nejsem úplně z jejich druhu.“

A shůry přišla odpověď. Vířivá divoká bouře. Blesky sjížděly dolů, hrom duněl a Thorův plamen hořel nad hlavami skloněných poutníků. „Což nevidíte, kdo vás vede? Můžete váhat, když vám Uru a ostatní obři urovnávají cesty? Něco se domnívat a malomyslnět, když Thorova síla s osmi jinými razí vám cestu? Když vám vzdušní pomáhají, světlí vás vedou a zemští vám připravují cestu, aby nebyla příliš kamenitá?“

Což nebyl směr, který vám dala Holda, k moři? Co ještě váháte? Ještě nikdy jste nepřeplovali moře? Bylo by to poprvé?“

Hněvivě hučeli v moři bytostní. Úzkostliví by to byli nepochopili, kdyby jim byl Hjalldar neřekl tuto zprávu hlasitými slovy.

V jeho srdci seděla bolest, jakoby je provrtala dýka. Oni však byli tak unaveni, že na to všechno vůbec nedbali. Z ducha Hjalldarova se řinula žhavá modlitba.

„Světly Otče, nedovol, aby toto byl konec, aby duchové, kteří byli vychováni ve věrnosti, nyní, když putují do svého domova, ztratili jasnou cestu. Kdysi jsi na mou prosbu dovolil, že Ti budu smět sloužit po celou věčnost, neztrácej svou trpělivost, když Tě prosím celou svou silou za tyto slabé. Kdysi jsi pronesl slova: Je ti to dovoleno. Tím jsi mi dal sílu k vítězství.“

V tomto okamžiku modlitby proudila zhůry dolů nepopsatelná moc. Jako ozářen bílým žářem stál Hjalldar stařec vedle syna, který v těchto těžkých hodinách od něho neodešel a stál tu věrně jako skála. V okamžiku modlitby byli oba jako jeden muž, zatímco bouře duněla a vyso-

ké mraky visely téměř nad zemí. Začal proudit déšť a bičovat vlny, zatím co místy procházelo těžkými mraky oslepující světlo a vrhalo žluté skvrny na zem. **Vzrušující (Zdrcující)** bylo dunění bouře, hučení mraků a šumění deště. **Rozechvívající (Zdrcující)** bylo ticho polekaných lidí a hlas jediného, který dával rozkazy a snažil se přehlušit bouři, hrom a hučící proudy vod. Hrozivě a žalobně v jediném tonu, jakým se ještě nikdy neozval, troubil Hjalldarův roh. Ohnivá slova a posvátné jméno zaznělo z úst Hjalldarových, když dozněl rozechvělý zvuk rohu.

„Parsifal!“ „Parzival!“

Jak vysoko ho vytrhlo toto posvátné slovo. Bíle zazářil Hjalldarův duch z jeho schránky a hořel v posvátné síle vůle.

„Věrní moji druhové, nebudte unaveni.“

Nyní po vybičovaném a povzbuzujícím probuzení našel také slova lásky. Líčil jim blízkost zářícího domova **a znovu jim připomínal Holdína slova.**

A tak se uklidnila bouře jeho hněvu, tak ztichla i bouře. **Bytostné tkaní mlčelo.** Temné mraky byly z modrého nebe zatlačeny a v dáli se ještě chvílemi objevoval Thorův plamen a dunělo jeho hučivé napomínání.

Nad mořem, osvobozeným od mlhy, zalesklo se světlo. Měkké, láskyplné, perlivé, šumící útěchou, převalovaly se vlny na blízkém pobřeží.

Stále ještě se valící závoje mlžných žen zahalovaly vody širého moře v dáli. Avšak zvuk, který pronikl všechny dálky hutnosti, se rozezvučel. Bylo to volání rohu z posvátné výšiny. První pozdrav! Byla to odpověď na Hjalldarův roh.

V dáli na mlhavých vodách se uvolnila jakási temná tělesa, houpající se jako velké ryby na vlnách. Pestré a zářící dmuly se veliké plachty na vysokých stožárech. Byly to „plovoucí stromy“ ohromných rozměrů, které se jako sloupy tyčily do výše a šíře na druhém břehu zálivu.

„Jsou to naše mladé stromky, které jsme dříve nasázeli? Nyní plavou po vlnách a přivezou nás domů. Myslete na pomocníky a styďte se za svou malomyslnost. Oni věděli, co nám zůstávalo skryto, že dospějeme suchou nohou do naší světlé země!“

Hlavy se sklonily a kolena ohnula. Chór zpěvu vystupoval k posvátným výšinám.

Když se Hjalldar se svými lidmi blížil na mořský břeh, tu se to v dáli zavlnilo. Moře se tyčilo jako vysoká zeď **a blížilo se za zpěvu a jásotu Njoerdhrových dcer.** Bílí rackové klouzali po vlnách a s křikem se blížili k lidem.

„Přichází příliv.“

Jakoby se domovské moře nemohlo dočkat, až ponese na svých vlnách Hjalldara, v rychlosti se valilo sem. Již se zvedaly lodi, které byly dosud na klidném živlu poháněny větrem, ke svému cíli. Nyní se příliv zvedl na své vlnící se hřebeny a hnal je kupředu, jakoby přes doły a údolí. Rychleji než by se zdálo, byly zahrnány velké plachetnice k pobřeží. Pobřeží bylo mírné a rozlehlé a malé vlnky líbaly již nohy vracejících se lidí. Stísněná nálada, zahanbení a únava zmizely ve svěžím, slaném vzduchu, jenž přicházel od moře. V jemných parách bylo možno v dálce spatřit domácí hory. Více než jejich tvary bylo vidět sluneční záři na výšinách.

Stále výše stoupal příliv a dosahoval již lidem po kolena. Zvířata musela nésti děti a náklady, zatím co muži a ženy bojovali proti šumivým vlnám.

Mezitím přistály lodě. Hukotem vln znělo volání mnoha veselých hlasů. Hjalldarova zářící vlajka se znamením světlého Otce se třepetala na prvním, největším člunu. Dřeva v podobě schůdků byla spuštěna do vody a z lodi vylézalo mnoho bílých postav.

Nyní bylo teprve vidět, kolik lidí bylo na těchto lodích.

Hjalldar měl radost. Světlovlasí mužové mu běželi vstříc. Byli to jeho synové. Hjalldarův miláček, nejmladší, byl již také statným mužem a vůdcem lidí. Hrdě a vesele ukazoval otci, co vytvořili.

S jásotem ho vyzvedli na své štíty, s jásotem následovali také ostatní a rozdělili se na lodi. Společně pak zpívali jako dík Světlému Otcí svou nejkrásnější posvátnou píseň.

Obrátili plachty. Svěží vítr zafoukal a opřel se do nich, ale ukázalo se, že lodi musí vyčkat odlivu. Času využili, aby ukázali své čluny a podali všechny nutné zprávy.

Hjalldar stál zamyšlen na nejvyšším místě lodi a pátravě pohlížel na moře. Vítr domova mile ovíval jeho bílé vlasy a stříbrolesklé vousy. Přiletovali sem rackové a sedali si na jeho ramena. Vábil je tichým, prastarým voláním.

„Holda na tebe čeká v kruhu svých žen. Posvátný chrám otvírá svou bránu, aby tě přijal do svého domova!“

Jásavé chóry ze světlých říší zpívaly Hjalldarovi posvátnou píseň a on ve vděčnosti naslouchal.

*

VLNY ŠUMĚLY V ZÁLIVU MOŘE

VLNY ŠUMĚLY a bublaly kolem těžkopádného „plovoucího stromu“, který ozdoben plachtami, zvolna se kolébal a vzdaloval od země, pokud ho neuchopil plný odliv. Pak byla sající silou loď za lodí tažena ven z příboje, do otevřeného zálivu. Moře se rozkládalo do šíře a jeho plocha byla tak veliká, že nebylo téměř vidět břehy. Z jeho hlubin překrásně zněly milostné, lákavé hlasy. Perlivě jako pěna bílých vln mísily se tyto jasné tóny do hlubokých varhanních akordů hučícího příboje.

Zcela jiný byl zpěv vody a Njoerdhových dcer v hukotu přílivu, neboť odliv měl svou vlastní píseň. Avšak jen tvor znající moře dovedl naslouchat těmto zvukům a jenom jemu byla známa řeč milovaného živlu.

Modře se leskla klenba oblohy a stále silněji se pohyboval vzduch a stále hlouběji se skláněly plachty k šumícím vlnám. Těžkopádně se kolébala vysoká plavidla, jejichž přídě byly ozdobeny vyřezávanými obrazy.

Dvanáct lodí se zdálo být stejného druhu a přece se každá lišila od druhých, takže nebylo možné je zaměnit. Všechny byly ozdobeny nějakým znamením moře: rybou, rackem, mušlí nebo mořskou hvězdici.

Když vracející se poutníci vstoupili do lodi, podivili se jejím rozlehlým tvarům. Mohla pojmut mnohem více lidí než se zvenčí zdálo. Na zadní straně bylo kormidlo, které muselo otáčet šest mužů. Bylo na dlouhé tyči a proto se těžko ovládalo. Hjalldarova loď jela vpředu před ostatními. Měla bílé plachty a jediná měla pozlacený kříž na přídi. Po stranách měla sklapovací křídla, jimiž bylo možno ještě lépe využít větru. Pro tato křídla měla jméno „holubice“. Byla také lehčí a rychlejší než ostatní lodi a byla z nich nejnovější.

Uvnitř byly krásné, tkané práce žen, takže unavené, dlouhou chůzí rozpálené nohy se příjemně zabořily do měkké vlny. Byly přineseny odpočívadla a podušky a stínící stříška zachycovala nejostřejší paprsky slunce, jestliže plachty nedávaly dostatek stínu. Tato loď pro otce byla pýchou Hjalldarova nejmladšího syna.

Mořští ptáci se blížili stále důvěřivěji. Když bylo podáváno občerstvení v ohromném poháru z bílého kamene, obdrželi také ptáci a zvířata svůj podíl.

Tato hostina na moři, která byla opět v kruhu jeho druhů, byla pro vracejícího se pána a jeho věrné posvátnou hostinou.

Hjalldar držel bílý pohár s ohnivě bílou šťávou vysoko vzhůru a pravil:

„Světly Otče, děkuji Ti za tuto hostinu, kterou jsi nám požehnal svou silou a kterou jsme obdrželi z hojnosti Tvého života.“

Za několik hodin ukázaly se ve výparech moře obrysy pobřeží. Nyní měli před sebou posvátnou výšinu, ze které Hjalldar pohlížel pátravě na širé moře.

Třpytivě spočívalo světlo slunce na lukách a porostlých svazích, zatím co se nad nimi tyčil bílý kámen jako mohutná tabule. Zvolna do moře se sklánějící skalnaté svahy kdysi tak příkré obří hory na protější straně byly opět sídlem starých, věrných bytostných postav, které Hjalfdara doprovázely na jeho cestě. Obří se vrátili k nim.

Také oni se smáli a radovali s lidmi, kteří nahoře na posvátné výšině připravovali slavnostní přijetí. Na pobřeží, kde lodě přistály v zálivu vyhloubeném lidskou rukou, stála již připravena zvířata bílá jako sníh, s měkkou hedvábnou srstí. Jejich zářící oči měly moudrý výraz. Ihned bylo vidět, že je opatrují a řídí vědoucí, ovládající se lidé. Stříbrošedivý skot nesl vždy v páru mezi sebou veliké koše.

Všechny výrobky Hjalfdarových nově založených kmenů měly být jejich pomocí vyneseny vzhůru. Také jedoucí saně tu byly, ty však pro jejich tíhu musely být taženy dvěma páry skotu.

Otci byl přiveden Holdinými dcerami nový **jednorožec** ozdobený květinami. Děti ho samy pro něho vychovaly a vyškolily, takže úplně nahradil staré nemocné zvíře, které očekávalo svůj konec.

Holdiny dcery byly částečně již zasnoubeny mužům a žily s jejich rodiči ve vlastních domech. Dům byl zpravidla značně rozšířen a zvětšen. Ke každému domu patřil kus země, kus zahrady a hojný počet dobytka. Představenými byli tři Hjalfdarovi synové.

Ženy přicházely **zpravidla (vždy)** do domu rodičů mužových, kde si mladá dvojice zařídila svůj vlastní domov. Pozemky a dobytek patřily celku a byly rozdělovány k používání a chovu do jednotlivých rodin podle jejich síly a hodnosti.

Kdo byl velmi činný a moudrý, tomu bylo dáno mnoho. Kdo dovedl méně, ten obdržel méně.. Po jejich smrti připadl dobytek i pozemky opět společné obci a byly rozdělovány potomstvu, synům nebo dcerám, přiměřeně podle jejich možnosti a dovednosti. Z toho vznikla veliká horlivost mezi mladými muži a dívkami, aby se vyrovnali rodičům svým majetkem, který sami získali.

Přitom však nebylo lakomství nebo nízké citižádosti, nýbrž ušlechtilá snaha ve službě pro dary Světlého Otce, neboť všechno považovali za půjčku od Něho. Jim nepatřilo nic. Záleželo na jejich vůli, aby to, co měli k volnému použití, správně využili v zákoně života. V činech naplněných díkem byla radost.

Zvuk mnoha nástrojů, jichž využíval chór, byl Hjalfdarovi nový a přece známý. Byl mu novým zvuk kovových trubek, jež shůry zdravily Hjalfdara a jeho průvod. Silnice byla široká a pevně stavěná. Hjalfdarovi synové ji postavili průběhem let. Když po mnohých záhybech cesty došli nahoru, objevil se nový pohled. Viděli bílé vzdušné dvorce, jak ve velkém množství vyrostly z půdy. Šumivě se nad nimi vlnily mohutné stromy, které Hjalfdar kdysi opustil jako maličké kmeny.

Jediným pohledem přehlédl všechno, co tu bylo vytvořeno a co se tu vyvinulo a jeho duše se vznášela v děkovné radosti k světlému Otci. **Pestří ptáci, třpytice se jako drahokamy, poletovali všude kolem.**

Voda šuměla v čistých, perlivých vlnách po stupních bílé nádrže až dolů do smaragdově se vlnícího údolí práce.

Hjalfdar se těšil na shledání s těmito místy. **Lidé, hlavně mládež, byli mu úplně noví, přece však na první pohled poznával otce kmenů, kteří byli většinou z úzkého kruhu jeho starých druhů. (Chlapce dosud neznal, většinou však na první pohled zjistil, ze které rodiny pocházejí.)**

Se zkříženýma rukama se uklonili tomu, jehož uznávali jako svého pána na zemi. Jejich první prosba byla o sílu shůry.

„Tu vám přece zprostředkovala Holda“, byla jeho odpověď. „Přijali jste skrze ni vše, co bych vám mohl dát já. Chci vám ale vyprávět zkušeností ze svého života a učit vás, abyste těchto zkušeností mohli využít se silou, která vám přichází shůry. Pravím vám: vám připadá úkol, abyste všechno na hoře udrželi ve stálých záchvěvech neomylné spravedlnosti.“

To není tak jednoduché, neboť hutnost přináší s sebou tíži, která musí být pronikána v trvalém boji o vzestup.

Kdybych byl ještě stokrát sto let živ, přece bych vám nemohl dosti říci o boji a trvalém překonávání hutnosti v zákonitém pohybu. Využívejte harmonie k rozmachu a úspěchu, což je to nejdůležitější. Stanete-li se v tom vlažní, přijde hutnost, která za sebou táhne slabost a chorobu.

V obrazech vám to vysvětlovat nemohu, neboť jsou to útvary jemné hmoty, kterých nelze znázornit, poněvadž mi chybí slova a pojmy, pokud jsem u vás. Vy byste je také nemohli vnímat. Proto vám pravím jen tolik: Udržujte se pohybem ve výši.“

*

SLAVNOSTNÍ DNY NA POSVÁTNE VÝŠINĚ

SLAVNOSTNÍ DNY se k sobě řadily jako šňůra perel. Všechn lid přicházel na posvátnou výšinu, neboť mnozí čekali se žhavou touhou na příchod svého pána. Šum a zvučení tkaly svá jemná vlákna kolem míst ozářených sluncem, neboť všude hráli pěvci na své strunné nástroje a zpívali své slavnostní písně. Z domu kněžského učitele a vůdce zaznívalo zvonění, které bylo způsobováno zvláštními mísami, které vypadaly jako ze skla a v tuto slavnostní hodinu byly uváděny do pohybu.

Napodobovaly zpěv záření ve hmotě a jejich zvuky se nesly zvonivě přes posvátnou výšinu. Byly upevněny na vysokých podstavcích a obsluhovány mladými služebníky chrámu. Ti byli bíle oděni a jejich úzké hlavy zdobil krátký, kadeřavý vlas. Vyhlíželi zcela jinak než mladí muži, kteří žili v pozemské činnosti. zatím co mladí muži z chrámu měli na svém čele znak zbožných, myslících a vnímavých mudrců, mladí muži pozemsky činní byli hrdinové nebo muži činu. Avšak svobodní, přirození, plní krásy byli všichni.

Nejkrásnější hodiny pro Hjalfdara nadešly, když mohl jako kdysi kráčet po Holdině boku chrámem a vykonávat společnou pobožnost před posvátnou nádobou Všemohoucího. Tak jako venku zněly pozemské zvuky k chvále Páně, tak uvnitř zpívaly posvátné paprsky světla k počtě Stvořitele. Věční duchové se skláněli k omilostněné lidské dvojici a společně čerpali svatou moudrost z pramene života.

„Hle, dal jsem ti hojnost toho, co ti patřilo“, pravil hlas Páně z posvátné nádoby života. „Ty jsi to spravoval a opatroval jako věrný služebník Boha, mého Otce, který tě brzy zavolá domů, do pramene tvého původu. Jsi jedno s Holdou, která je částí tebe. Toto vše ti pravím, abys nyní vědomě dokončil kruh svého poslání. Zaříd' všechno tak, abys mohl zemi lehce opustit!“

Těmito slovy se dokončilo velké dění pro tuto lidskou dvojici. Chvějivě se blížil kruh jejich dokonání společně svému východisku. Nyní nastal v pozemském pro Hjalfdara pohnutý a neklidný čas, neboť duch hnal Hjalfdara k tomu, aby všechno přivedl ke konci.

Brzy byl úplně seznámen s pokroky dětí svého kmene a Holda a jeho syn Siegwald ho uvedli do všech věcí. V Hjalfdarově nepřítomnosti vedl Siegwald moudře celý kmen k velikému rozkvětu. Stal se Holdinou pravou rukou a věrně vedl všechny muže. Bdělým okem spravoval školy kněží i mladých mužů a dovedl provést moudrá zlepšení k dobru všech. **Zůstal věčně živým v kmeni těch, kteří se směli nazývat čistými. V kmenu zůstalo živo.**

Zatímco Hjalfdar, nejstarší syn otce provázel a učil se po jeho boku, dozrál Siegwald po Holdině boku na vládce nad domovem světlých Asů.

Oba si byli tolik podobní, že je téměř nebylo možno rozeznat. Přece však nosil Siegwald na prsou znamení meče a Hjalfdar znamení letící holubice. Oběma byl propůjčen otcem meč a také kruh jako koruna jejich ducha k vykonání jejich úkolu ve hmotnosti. Byl to zlatý kruh s bílým kamenem, jež jim Hjalfdar posadil na hlavu.

Hjalfdar syn byl vyslán za moře k přípravě a poučení duchovních zárodků. Siegwald spravoval posvátnou tvrz a měl rozšířit svou moc na světlé výšiny. Kolem obou upletl otec vnitřní duchovní svazek, aby splnili vše, co bylo přikázáno ve službě Světla.

Když všechno pozemské spočívalo v rukou synů a Hjalfdar viděl, že to tak bylo dobré a podle vůle Nejvyššího, tu se spojil veškerým svým moudrým věděním a láskou se všemi tvory země a sfér. Cítil, jak jeho a Holdu stále úžeji objímá pouto společenství a jak všechno, co on myslel, našlo v témže okamžiku i u ní odezvu. Jak každý lehký stín myšlenky Holdiny naplnil hned také jeho duši.

Holdina moudrost byla skryta v jedné z dívek, která měla její jméno. Tuto vychovala Holda ke své službě a zasnoubila ji Siegwaldovi jako ženu.

*

HJALFDAR I HOLDA SE VRACÍ DO SVÉ BLAŽENÉ VLASTI

MALÝ KRUH VYBRANÝCH SLUŽEBNÍKŮ a přátel obklopoval vznešenou dvojici, která v domově světlých zahrad prožívala poslední pozemské dny jako nádhernou odměnu. Mír, radost a svornost se všemi tvory Božími tkaly blaženým lesklý světlý dóm kolem míst jejich odpočinku.

K posvátným modlitbám shromažďoval Hjalfdar všechny, kteří chtěli přijít do chrámu.

Denně jim ještě dával z nevyčerpatelného pramene své lásky a moudrosti posvátnou kapku.

„Blažený jsi, Hjalfdare, že tvé pozemské oči smějí vidět vzestup všech lidských duchů, pokud proléváš na zemi. Věz však, že moje oči vidí to, co přichází. Ze světlých výšin musí přijít pomocník, který by podepřel národy, neboť lidský duchovní je slabé. Ze světlých výšin přijde nyní jeden, který posílí sílu jejich rozumu, aby také pozemsky pochopili. Bude nad nimi bdít a duchovně je vésti, když závoje zkalení budou chtít vyklíčit, neboť hutnost činí lidi línými. Hjalfdare, vidím také mnohá období valiti se světy, ale naše působení bude věčné.“

Když to Holda dořekla, padl na ni lesk shůry. Její oči se rozšířily a hluboce vydechla. Pak její rty tiše pronesly:

„Ano, Pane, slyším tvé volání, jsem připravena!“

Již nemohla říci to, co slyšela. Její ústa ztichla a její oči zhasly. **Hjalfdar ji držel v náručí.**

Z nejvyšších výšin přicházel široký proud světla a ve zpívajícím, zlatem planoucím kruhu se vznášelo světlo Svaté Holubice nad výšinami. Zemi rozechvělo dunění hromu a hukotem odpovídal příboj moře.

„Jene“, volal hlas ze Světla. „Hodina tvého naplnění přišla! Volám tě domů! Vyčkej, až se nový kruh přidruží k prvnímu!“

A z čistého Hjalfdara se pozvedl světlý plamen a letěl v záři Svaté Holubice vzhůru na Patmos, k původu jeho ducha.

Konec

Epilog

Abd-ru-shin o tom píše:

»Kdyby lidé po tisíciletí nejednali *vždy* tak, jak jednají ještě *dnes*, kdyby všechno, čeho se jim dostalo ku pomoci, stále znovu nepřekrucovali, aby to přizpůsobili svým lidským názorům a pozemským přáním, bylo by nyní zde na zemi jen *jedno jednotné* učení, vycházející z vůle Boží. Neexistovalo by tolik různých vyznání....«

Amen

Poznámka:

Původní německé 2-dílné vydání knihy “Ephesus“ bylo součástí knižní řady WB »Wegbereiter« vydané nakladatelstvím »Der Ruf« GmbH. München 1935.

Časové zařazení událostí popisovaných v této knize dle soupisu grálské literatury “Zeittafeldes Wirkensder Wegbereiter” spadá do neuvěřitelné dávné doby cca 3 miliony let před Kristem.

Zeittafeldes Wirkensder Wegbereiter:

WB	Ephesus I: Menschheitsentwicklung:	ca. 3 Mio v. Chr.
WB	Ephesus II: Hjalfdar:	ca. 3 Mio v. Chr.

Obsah:

<i>Efesus</i>	0
PŘEDMLUVA	1
K novému cenzurovanému vydání	1
nakladatelství Stiftung Gralsbotschaft Stuttgart 2005	1
POZNÁMKY K NECENZUROVANÉ VERZI	2
PŘEHLED KAPITOL	3
I. Díl – Vývoj člověka	5
NA PATMU, OSTROVĚ NAD RÁJEM.....	5
JANE, SLYŠ MNE!.....	5
DUCHOVNÍ POSLÁNÍ STVOŘENÉHO JANA.....	6
Z VĚČNÝCH ZAHRAD	7
JAN, MÁ VYDATI SVĚDECTVÍ.....	9
BŮH, SVĚTLO, ŽIVOT, ŽIVOUcí ZÁKON	9
HEIMDALL - SVĚTLEM ZÁŘÍCÍ STRÁŽCE MOSTU	21
HJALFDAR STÁL DLOUHO NA PAHORKU	23
HJALFDAROVA RUKA SE HOJILA.....	27
NAD MOČÁLY DRAKŮ	30
KRUH MLADÍKŮ A MUŽŮ	32
NA HJALFDARA PŘIŠLA SÍLA SHŮRY	33
HOLDA KRÁČELA TĚŽKOU CESTOU.....	39
VYHUBENÍ DRAKŮ	40
POTÉ, CO PROŠLI ČEKAJÍCÍ ZEMÍ.....	44
NAD HJALFDAREM PUTOVAL OPĚT VELIKÝ PLAMEN	46
JASNÉ SVĚTLO VYŠLO NAD ÚDOLÍM SETRVÁNÍ.....	48
MUŽI TĚŽCE PRACOVALI NA VÝSTAVBĚ VESNICE	50
MUŽI SE VYPRAVILI NA PRŮZKUM.....	51
PRALESNÍ ZVÍŘECÍ LIDÉ.....	53
HJALFDAR HLEDÁ VE SKALÁCH ZLATO	57
STRAŠNÝ KONEC PRALESNÍCH LIDÍ	66
U SKALNÍCH STĚN	73
NA VÝCHODNÍ STRANĚ HORY	83
UPLYNULA LÉTA A NA VÝŠINĚ SE ZVEDAL CHRÁM PÁNĚ	84
V HUSTÝCH PRALESÍCH PŘIBÝVALO ZVĚŘE.....	85
SLAVNOST NA SLUNNÉ VÝŠINĚ	92
HJALFDARŮV NÁVRAT NA BÍLÉM JEDNOROŽCI.....	96
CHRÁM PÁNĚ NAPLNĚN SILOU SVĚTLA.....	98
PO SLAVNOSTI VZNEŠENÉ SVĚTLÉ JIŽ NEVIDĚLI.....	102
II. Díl - Hjalfdar	103
VLNY ŠIRÉHO OCEÁNU	103
ŠLI UŽ DRUHÝ DEN PO STOPÁCH HJALFDAROVÝCH	108
POUTNÍCI KRÁČELI ZA LETÍCÍ HOLUBICÍ	109
PUSTINA VELKÉ POUŠTĚ.....	113

EFESUS

SOLNÉ POHOŘÍ	115
V PODZEMNÍ ŘÍŠI HUTNÝCH A TROJOKÝCH OBRŮ	117
NASTALO SILNÉ PŮSOBENÍ V HOJNOSTI PRÁCE	124
A SPLŇovalo SE STÁLE VÍCE ZASLÍBENÍ	126
HJALFDAR SE DAL DO STAVBY CHRÁMU	130
UR-AR SE RADOVAL Z LIDSKÉ DOVEDNOSTI	133
SLAVNOST OBNOVENÍ SÍLY BOŽÍ.....	134
A OPĚT TÁHLI DO NEZNÁMÝCH KRAJIN	136
HJALFDAR KRÁČEL NA SVOJI HORU SVĚTLA	136
PO CELÉ MĚSÍCE PUTOVALY ZÁSTUPY	137
VLNY ŠUMĚLY V ZÁLIVU MOŘE.....	140
SLAVNOSTNÍ DNY NA POSVÁTNÉ VÝŠINĚ	142
HJALFDAR I HOLDA SE VRACÍ DO SVÉ BLAŽENÉ VLASTI.....	143
<i>Konec</i>	143
<i>Epilog</i>	144
Poznámky upravovatele tohoto dokumentu:	147

Obsah:

Poznámky upravovatele tohoto dokumentu:

1. Části textu označené **světle modrým barevným zvýrazněním** jsou cenzorem odstraněné kapitoly a odstavce textu, tyto se poválečném českém vydání spisu „Efesus“ se již nevyskytují. Buď byly zcela vyškrtuty a nebo přesunuty na jiná místa a nahrazeny zkráceným textem.
2. Části textu označené **kurzivou s fialovým barevným zvýrazněním** jsou části textu cenzorem buď přidáné a nebo s nějak významově pozměněným smyslem textu.
3. Proč z nového přepracovaného vydání se vytratila úvodní informace „**Podáno Janem učedníkem syna Božího Ježíše v naplnění svého pozemského života.**“. V německém originále je též psáno: „**Gegeben von Johannes, dem Jünger des Gottsohnes Jesus, in Erfüllung Seines Erdkreislaufes.**“, ale hned na prvních dvou stránkách je novými vydavateli přidán doplněk, že oním Janem byl **nejmilejší učedník Ježíšův...**
4. Porovnání textu s německým předválečným originálem „E P H E S U S“ vydání »Der Ruf« GmbH. München 1935 bylo uděláno jen namátkově a zejména v nejasných či sporných místech a pro ověření, že přidáné texty se v původním originále nevyskytují...
5. V úvodní předmluvě k vydání nakladatelství Stiftung Gralsbotschaft Stuttgart 2005 je podrobně popsáno, jak byl autorem spis přijímán v Abd-ru-shinově blízkosti - jako duchovní obrazy, které se objevovaly před jeho vnitřním zrakem a které se odehrály v jemnějších hmotnostech, aby jej mohl vyjádřit v nám srozumitelných pojmech lidským slovy. ...
6. Ano, to vše mohlo být bezchybně přijato a sepsáno jediné v Abd-ru-shinově blízkosti! Jak je známo, spis duchovně přijala a sepisovala paní Irene Manz – Pánův apoštol.
7. Marně však bude čtenář hledat odpověď otázku proč z nového českého vydání byly vypuštěny hned na začátku knihy dvě obsažné kapitoly mnoho dalších odstavců textu (... **týkajících se bytostných a dějů probíhajících na jemnohmotných úrovních**).
8. Často tradovaná vysvětlení, že tyto části textu byly určeny jen pro užší okruh učedníků a povoláných, rozhodně neobstojí! ... Text knihy byl schválen Abd-ru-shinem a vydán tiskem před válkou v plném rozsahu a bez výjimky pro všechny čtenáře! Proč změny textu byly dělány až v době, když už tu Abd-ru-shin nebyl? V citované předmluvě nakladatele o tom a o důvodech k tomu vedoucích, však není jediné zmínky, ...
9. V původním českém překladu jsou také některá poněkud nejasná místa, např. v kapitole „**NA JEDNOM Z PAHORKŮ BLÍZKO ŠUMÍCÍCH LESŮ**“. Zmínka o Heimdallovi „Světlem strážci mostu“, který zde může být mylně zaměňován se světlovlasým „Hjalfdarem“? Také v předválečném překladu byla zřejmě nedopatřením vynechána překlad „**War es Heimdall, der Wesenhafte - oder war es ein Mensch?**“ ... „**Byl to Heimdall, bytostný - nebo to byl člověk?**“ ... tato místa budou zřejmě vyžadovat revizi překladu.
10. Případné připomínky a další poznatky pro doplnění jsou vždy vítány.

Obsah: